

A.No. 17682

Koviloor Digital Library

Δ 2:11

கந்த புராணம் மூலமும் தெளிவுரையும்





கந்த புராணம் மூலமும் தெளிவுரையும்

இரண்டாம் தொகுதி

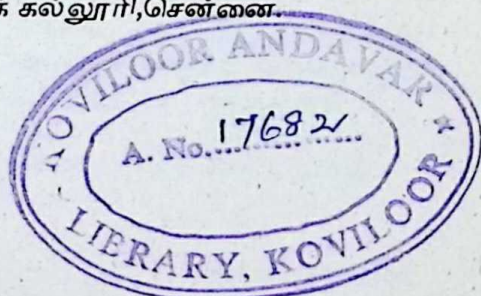
உற்பத்தி காண்டம் - பிற்பகுதி

உரையாசிரியர்

டாக்டர் பூவண்ணன் M.A., Ph.D.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஓய்வு)

து.கோ. வைணவக் கல்லூரி, சென்னை.



வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,

141, உஸ்மான் சாலை,

தி. நகர், சென்னை -17.

Ph. 825 7995.

முதற் பதிப்பு : 1989

இரண்டாம் பதிப்பு : 1993

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : 10 தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ. 600. 00

பதிப்புரை

கந்தபுராணம் முதல் தொகுதியைத் தொடர்ந்து இந்த இரண்டாம் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளோம். அடுத்து எட்டுத் தொகுதிகளும் விரைவில் வரும் என்பதனைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

உரை வகுத்து உதவிய பேராசிரியர்க்கு நன்றியுடையோம்.

வழக்கம் . போல் அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த தமிழோசை அச்சகத்தார்க்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

கம்பராமாயணத்தைத் தொடர்ந்து இந்தப் பெரிய இலக்கியத்தை வெளியிட ஆதரவு அளித்து வரும் எமது சந்தாதாரர்க்கு நன்றி கூறல் எமது கடமையாகும்.

ஆதரவு தரும் அனைவர்க்கும் வணக்கம். நன்றி.

—பதிப்பகத்தார்

எண்	பொருளடக்கம்	பக்கம்
11.	திருவவதாரப் படலம்	5
12.	துணைவர் வருபடலம்	62
13.	சரவணப் படலம்	80
14.	திருவிளையாட்டுப் படலம்	98
15.	தகர் ஏறு படலம்	160
16.	அயனைச் சிறைபுரி படலம்	174
17.	அயனைச் சிறை நீக்கு படலம்	184
18.	விடைபெறு படலம்	202
19.	படை எழு படலம்	224
20.	தாரகன் வதைப் படலம்	232
21.	தேவகிபிப் படலம்	320
22.	அச்சுரேந்திரன் மகேந்திரம் செல்படலம்	334
23.	வழிநடைப் படலம்	364
24.	குமாரபுரிப் படலம்	370
25.	சுரம்புகு படலம்	404
26.	திருச்செந்திப் படலம்	422

கந்தபுராணம்

மூலமும் தெளிவுரையும்

உற்பத்தி காண்டம்

(பிற்பகுதி)

உரையாசிரியர் :

டாக்டர் பூவண்ணன்

11. திருவவதாரப் படலம்

851. பற்பகல் இனைய வாற்றால் படர்தலும் பின்னோர்
வைகல்
முற்படும் அயன்மால் வேள்வி முதலவன் திசைகாப்
பாள்
சொற்படு முனிவர் வானோர் யாவரும் தொல்லை
மேரு
வெற்பினில் குழுமிச் சூரால் மிகமெலிந்து இரங்கிச்
சொல்வார்.
852. உலகினை அவுணர்க்கு ஈந்தே யோகிபோல் வைகி
நம்பால்
மெலிவினைப் படுத்தி யாம்போய் வேண்டலும்
இரக்கம் எய்தி
மலைமகள் தன்னை வேட்டான் மைந்தனைத்
தந்து நம்மைத்
தலையளி புரியான் வாளா இருப்பதென் தானு
ஆனோன்.
853. இவறலும் இகலும் இன்றி யார்க்குமோர் பெற்றித்
தாகி
அவரவர் வினைகள் நாடி அதற்படு பொருளை
நல்கும்
சிவனையாம் வெறுத்தல் குற்றம் சிறந்தநோன்பு
இயற்றி டாதே
தவறுசெய் தனமென்று எம்மை நோவதே தக்கது
என்றார்.

11. திரு அவதாரப் படலம்

851. பல நாட்கள் இவ்வாறு கழிந்தன. பின்பு, ஒரு நாள் முதன்மை பொருந்திய பிரமன், திருமால், வேள்விக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் ஆகியோரும், திக்குப் பாலகர்களும், புகழ் பெற்ற முனிவர்களும், சூர பன்மனது கொடுமையால் தளர்ந்து புலம்பி, பழமையான மேரு மலையில் கூடி இவ்வாறு பேசலானார்கள்.

852. “சிவபெருமான் அசுரர்களுக்கு உலக ஆட்சியைக் கொடுத்து, ஞானி போல் வீற்றிருந்து எமக்குத் துன்பம் உண்டாகச் செய்தான், நாம் போய் வேண்டிக் கொண்டதும், எம்மிடம் இரக்கம் கொண்டு மலைமகளாகிய பார்வதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். ஒரு மகனைப் பெற்றுத் தந்து, நமக்கு அருள்செய்யாமல் வெறுமனே இருப்பது எதனால்?

853. “விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாமல், எல்லாருக்கும் ஒரே தன்மை உடையவனாகி, அவரவர் செய்த புண்ணிய பாவங்களை ஆராய்ந்து அவற்றிற்குரிய பயன்களைக் கொடுக்கின்ற சிவபெருமானை, நாம் வெறுப்பது குற்றமாகும். சிறந்த தவத்தைச் செய்யாமல் தவறு செய்து விட்டோம் என்று நம்மை நாமே நொந்து கொள்வதே தகுந்த செயலாகும்” என்று பிரமன் முதலியோர் கூறினார்கள்.

854. ஆயினும் அவன்தாள் போற்றி அடையின்நன்
கனைத்து மாகும்
தீயன அகலு மீது திண்ணமாம் அதனால் இன்னும்
காய்கதிர் மதிதும் கின்ற கயிலையம் கிரியின்
முக்கண்
நாயகற்கு இதனைக் கூற நாமெலாம் போதும்
என்றார்.
855. போதர இசைந்த காலைப் பொன்னலர் கமலப்
புத்தேள்
மேதகு பரமன் செய்கை வினவியே ஏகல்
வேண்டும்
தூதுவன் ஒருவன் தன்னைத் தூண்டிமுன் அறிதும்
என்றே
ஊதையங் கடவு டன்னை நோக்கியீ துரைக்க
லுற்றான்.
856. வடவரை அதனில் முன்று மாண்குவடு எறிந்து
வெளவி
உடல்சின அரவம் உட்க உததியில் உய்த்த மைந்த
படர்மதி மிலைச்சம் சென்னிப் பண்ணவன்
செயலை வெள்ளிக்
கடிவரை நகரத்து எய்திக் கண்டனை மீடி
என்றான்.
857. பல்விதம் வனச மேலோன் இனையன பகர்
நோன்தாள்
வில்லுடை மதன வேளை விழித்தடு கடவுள்
முன்னம்
செல்லுவது அரிது செல்லில் தீமையே பயக்கும்
என்பால்
ஒல்லுவது அன்றிச் செய்கை உள்ளமும் வெருவும்
என்றான்.

854. “அவ்வாறு இருப்பினும், அச்சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கி அவனை அடைந்தால், எல்லா நன்மைகளும் ஏற்படும். எல்லாத் தீமைகளும் நீங்கிவிடும். இது உறுதி. சுடுகின்ற கதிர்களை உடைய சூரியனும், சந்திரனும் வலம் வருகின்ற கயிலை மலையில் வீற்றிருக்கும் முன்று கண்களைப் பெற்ற சிவபெருமானுக்கு இதனை எடுத்துச் சொல்ல நாம் அனைவரும் செல்வோம்” என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

855. அவர்கள் அனைவரும் அவ்வாறு கயிலைக்குச் செல்லச் சம்மதித்த போது, அழகு பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், “மேன்மை பொருந்திய சிவபெருமானுடைய செயல்கள் நம்மைச் சந்திக்க இடந்தருமா என்பதைக் கேட்டு உணர்ந்தே அங்கே செல்ல வேண்டும். அதனால் முதலில் ஒரு தூதுவனை அனுப்பி அதனை அறிவோம்” என்று கூறினான். பின்பு வாயுதேவனை நோக்கி இதனைச் சொல்லலானான்.

856. “மாறுபடும் கோபத்தை உடைய ஆதிசேடன் அஞ்சும்படி மேருமலையிலிருந்து மேன்மை மிகுந்த முன்று சிகாங்களைப் பிடுங்கிக் கடலில் வீசிய் வீரனே! வெள்ளி மயமான—காவலை உடைய கயிலை மலையில் உள்ள கோயிலுக்குச் சென்று. அடைக்கலம் அடைந்த பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய சடையை உடைய சிவபெருமான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வா” என்று பிரமன் உரைத்தான்.

857. பல இதழ்களை உடைய தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் பிரமன் இவ்வாறு கூறியதும், “வலிமை மிகுந்த வில்லை உடைய மன்மதனைப் பார்வையால் எரித்த சிவபெருமான் முன்னே செல்வது முடியாது. மீறிச் சென்றால், அது தீமையைத் தரும். அதனால் நீ கூறிய இச் செயல் என்னால் செய்ய முடியாதது. அதை நினைக்கும் போதே என் மனமும் பயப்படுகிறது” என்று கூறினான் வாயுதேவன்.

10 □ கந்தபுராணம்

858. கூற்றுஇது நிகழ்ந்த வேலைக் கோகன தத்து
மேலோன்
காற்றினுக்கு அரகை நோக்கிக் கம்பலை கொள்
ளேல் யாண்டும்
ஊற்றமொடு உலவல் செய்யும் ஒருவனை நீயே
அன்றி
வீற்றுஒரு தேவர் உண்டோ மேலிது புரிதற்
பாலோர்.
859. உற்றுழி உதவி செய்வோர் உலப்புறாது எவையும்
ஈவோர்
அற்றமில் தவத்தாறு உற்றோர் அமர்புரி வீரர்
ஆவோர்
மற்றொரு பொருளும் வெஃகார் வருத்தமும் ஓரார்
ஆவி
இற்றிட வரினும் எண்ணார் இனிதென மகிழ்வர்
அன்றே.
860. ஆதலின் எங்கட்கு எல்லாம் ஆற்றிடும் உதவிக்
காகப்
போதியால் ஐய என்று புகழ்ச்சியால் இனைய
பல்வேறு
ஏதிடு பொருண்மை கூற இசைந்தனன் எழுந்து
தியின்
காதலன் விடைகொண்டு ஏகிக் கயிலைமால்
வரையில் சென்றான்.
861. குன்றதன் புடையில் வீழும் குரைபுனல் ஆற்றின்
ஆடி
மன்றலம் காமர் காவின் மலர்மணம் அளாவி
வாரித்
தென்றியாய் அசைந்து மெல்லச் சினகரம் பகுதும்
எல்லை
நின்றதோர் நந்திகாணு உ உரப்பினன் நெடிது
சீறி.

858. வாயு தேவன் இப்படிச் சொன்ன பொழுது, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், காற்றுக்கு அரசனான வாயுதேவனைப் பார்த்து, “வருந்தாதே! எல்லா இடங்களிலும் உற்சாகத்தோடு உலவி வருகின்றவன் நீ ஒருவனே. உன்னைத் தவிர இதைச் செய்யக் கூடியவராகிய தேவர் வேறொருவர் உள்ளனரா? இல்லை.” என்று கூறினான்.

859. “ஆபத்து வந்த போது உதவி செய்பவர், குறைவில்லாமல் எல்லாப் பொருள்களையும் தருவோர், குற்றமற்ற தவநெறியை மேற் கொண்டவர், போர் செய்கின்ற வீரர் ஆகிய இவர்கள், தம் இலட்சியம் தவிர வேறு எந்தப் பொருளையும் விரும்பமாட்டார்கள். இலட்சியத்தை அடைவதில் உண்டாகும் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள்; அம் முயற்சியில் தம் உயிரையே இழக்க நேர்ந்தாலும், அதைப் பற்றிக் கவலை அடைய மாட்டார்கள். உயிரை இழப்பதையும் இன்பமான செயலாக நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்” என்று கூறினான், பிரமன்.

860. “எனவே, ஐயனே! எங்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்வதற்காகச் செல்வாயாக” என்று புகழுவாயுடன், இவை போன்ற பல எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறி, அறிவுரைகளைச் சொன்னான், பிரமன். அக்கினியின் நண்பனான வாயு தேவன், பிரமன் வேண்டுகோளுக்குச் சம்மதித்து, எழுந்து, அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு பெரிய கயிலை மலைக்குச் சென்றான்.

861. அக் கயிலை மலையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து விழுகின்ற, ஒலி எழுப்பும் அருவி நீர் நிறைந்த ஆற்றிலே படிந்து, வாசம் வீசும் அழகிய சோலையில் உள்ள மலர்களின் மணத்தை அளவளாவி அள்ளிக் கொண்டு, மெதுவாகக் கோயிலுக்குள் வாயுதேவன் நுழையும் போது, அங்கே நின்றிருந்த நந்தி தேவன் பார்த்து, கடுங் கோபம் கொண்டு அதட்டினான்.

12 □ கந்தபுராணம்

862. பொற்பிரம்பு ஒன்று பற்றிப் பொலன்முதல் கடை
யைப் போற்றி
நிற்புறும் ஆணை வள்ளல் நெடுஞ்சினம் துரப்ப
லோடும்
கற்பொழி எழிலி கான்ற கனையொலி கேட்ட
பாம்பின்
முற்படர் கின்ற காலோன் மொய்ம்பிலன் வெருவி
வீழ்ந்தான்.

வேறு

863. ஒல்லென வீழ்வுறும் உயிர்ப்பின் காவலன்
எல்லையில் அச்சமொடு இரங்கியே எழீஇத்
தொல்லையின் உருக்கொடு தோன்றி நந்திதன்
மல்லலம் கழல்களை வணங்கிக் கூறுவான்.
864. மால்அயன் மகபதி வானு ளோர் எலாம்
ஆல்அமர் கடவுளை அடைதல் முன்னிநீ
காலையது அறிந்தனை கடிது செல்கென
மேலுரை செய்தனர் வினயி னேனுடன்.
865. கறுத்திடும் மிடறுடைக் கடவுள் ஆடலைக்
குறிக்கரிது அஞ்சுவல் குறுக என்றுயான்
மறுத்தனன் அனையர்தம் வருத்தம் கூறியே
ஒறுத்து எனை விடுத்தனர் உடைய வன்மையால்.
866. ஆதலின் அடியனேன் அஞ்சி அஞ்சியே
மேதகு தென்றியாய் மெல்ல வந்தனன்
ஒதிட நினைந்திலன் உனக்கு மற்றிது
பேதைமை உணர்வினேன் பிழைபொறுத்திநீ.

862. பொன்னாலான ஒரு பிரம்பைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு, அழகிய முதல் வாயிலைக் காத்து நிற்கின்ற அதிகாரம் உடைய வள்ளலான நந்தி, கடுங்கோபத்துடன் அதட்டியவுடனே, முன்னே செல்லுற்ற வாயுதேவன், கல்மழையைப் பொழியும் மேகம் எழுப்பிய இடியோசையைக் கேட்ட பாம்பைப் போல, வலிமையற்றவனாய்ப் பயந்து கீழே விழுந்தான்.

863. விரைவாகக் கீழே விழுந்த வாயு தேவன், அளவற்ற அச்சத்தோடு வருந்தி எழுந்து, பழைய வடிவத்தோடு தோன்றி, நந்தி தேவனின் வலிமை பொருந்திய அழகிய திருவடிகளை வணங்கி இவ்வாறு கூறலானான்.

864. “திருமால், பிரமன், இந்திரன், பிறதேவர்கள் ஆகிய அனைவரும், கல்லால மரத்தின் நிழலில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் முன்னிலையை அடைவதற்காக யோசித்து, “அதற்குரிய சிறந்த காலத்தை அறிந்து விரைவாக வா” என்று பாலியாகிய என்னிடம் கூறினர்

865. “கறுத்த கழுத்தினை உடைய சிவபெருமானது திருவிளையாடலை ஆராய்ந்து அறிவது அரிய செயல். அவனை அணுகுவதற்கு நான் அஞ்சுகிறேன் என்று நான் கூறினேன். அத்தேவர்கள் தமது துன்பத்தைச் சொல்லித் தமக்குள்ள வலிமையால் என்னைப் பயப்படுத்தி அனுப்பி விட்டார்கள்.

866. “அதனால் அடியேன் பயந்து பயந்து, மேன்மை மிகுந்த தென்றல் காற்றாய் இங்கே மெதுவாக வந்தேன். இதனை உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்காமல்போனேன். மடமை கொண்டவனான எனது குற்றத்தை நீ பொறுத்தருள்க.

867. தானவர் தொழுவரு தகையில் தூரனால்
 மானமது ஒருவியே வருத்துற்று ஓய்ந்தனன்
 ஆனதொன்று உணர்கிலேன் அறிவு மாழ்க்கேன்
 ஏனைய தேவரும் இனைய நீரரே.
868. அறைதரு கணத்தருள் ஆதி யாகிய
 இறைவநின் முனிவினுக்கு இலக்குற்றார் இலை
 சிறியளன் பொருட்டினால் சீற்றம் கோடியோ
 பொறைபுரிந்து அருளெனப் போற்றி
 வேண்டினான்.
869. ஆண்டகை நந்திளம் மடிகள் அவ்வழி
 முண்டெழு தன்பெரு முனிவு தீர்ந்துயாம்
 ஈண்டுநின் னுயிர்தனை ஈதும் நிற்கலை
 மீண்டனை போகஎன விடைதந்து ஏவினான்.
870. சீரிய நந்தியம் தேவன் ஏவலும்
 மாருதன் அவனடி வணங்கி வல்லையின்
 நேர்அறு கயிலையின் நீங்கி நீடுபொன்
 மேருவில் விண்ணவர் குழுவை மேவினான்.
871. மேவரு காலினான் விரிஞ்சன் மாயவன்
 புவடி வந்தனை புரிந்து நந்திதன்
 காவலின் வன்மையும் நிகழ்ந்த காரியம்
 யாவதும் முறைபட இயம்பி னான்அரோ.

867. “தேவர்கள் வணங்கும் சிறந்த நிலைமை பெற்ற தூபன்மனால் எனது மதிப்பை இழந்து வருந்தித் தளர்ந்தேன். செய்ய வேண்டிய செயலை அறியும் அறிவற்றவனானேன். மற்றைய தேவரும் என்னைப் போலவே இருக்கின்றனர்.

868. “சிவகணத்தவர் என்று கூறப்படுபவருள் தலைவனாகிய இறைவனே! உனது கோபத்துக்கு எதிர்நிற்பவர் யாரும் இல்லை. அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற நீ சிறியேனாகிய என்னிடம் கோபம் கொள்வாயோ? என் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள்க” என்று வாயுதேவன் நந்தியைப் போற்றி வேண்டினான்.

869. வாயுதேவன் வேண்டியவுடன், ஆளும் தன்மை உடைய எம் தலைவனாகிய நந்திதேவனது பெருகி வளர்ந்த கோபம் நீங்கியது. அவன், “யாம் இப்போது உன் உயிரைப் போக்காமல் விட்டுவிடுகின்றோம். இங்கே நிற்காதே. திரும்பிப் போ!” என்று அனுமதி வழங்கி அனுப்பினான்.

870. சிறப்புப் பொருந்திய நந்தி தேவன் கட்டளை யிட்டதும், வாயுதேவன் அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி, ஒப்பற்ற கயிலை மலையிலிருந்து விரைவாக நீங்கி, பொன்மயமான நீண்ட மேருமலையில் உள்ள தேவர்கள் கூட்டத்தை அடைந்தான்.

871. அடைந்த வாயுதேவன், பிரமன்—திருமால் ஆகியோரின் திருவடிகளை வணங்கி, நந்திதேவனது காவலின் வலிமையினையும், அங்கே நிகழ்ந்த செயல் முழுவதையும் முறையாக உரைத்தான்.

872. காற்றுவரை வினவியே கமலக் கண்ணனும்
நாற்றிசை முகத்தனும் நாகர் செம்மலும்
சாற்றரும் துன்பினர் தம்மில் ஓர்ந்திடாத்
தேற்றமொடு இனையன செப்பல் மேயினார்.
873. எந்தைதன் செய்கைதேர்ந்து ஏகு நீயென
வெந்திறல் மருத்தினை விடுத்தும் ஆங்கவன்
நந்திதன் ஆணையால் நடுக்கம் உற்றுஇவண்
வந்தனன் அச்சுறும் மனத்தன் ஆகியே.
874. மன்னிய கயிலைமால் வரையின் யாமெலாம்
இன்னினி யேகியே ஈசன் றன்முனம்
உன்னரும் காலமொடு உற்ற நம்குறை
பன்னுதல் துணிபுஎனப் பலரும் கூறினார்.
875. இவ்வகை அவரெலாம் இசைந்து செம்பொனின்
மெய்வரை நீங்கியே வெள்ளி வெற்பினில்
தெய்வதக் கோயில் முன் சென்று நந்தியை
அவ்விடை தொழுதுஇவை அறைதல் மேயினார்.

வேறு

876. நந்தியம் தேவுகேள் நங்கள்பால் துன்புஎலாம்
சிந்தைசெய் திடுதிஅத் தேவதே வற்குயாம்
வந்தவாறு ஒதியே வல்லைநீ எமையவன்
முந்துறக் காட்டுஎனா முகமனோடு
உரைசெய்தார்.

872. தாமரை மலர் போன்ற கண்களை உடைய திருமாலும், நான்கு திசைகளை நோக்கிய நான்கு முகங்களைப் பெற்றுள்ள பிரமனும், தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனும், வாயுதேவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டுச் சொல்லமுடியாத துன்பத்தை அடைந்தனர். பின்பு, தமக்குள் ஆலோசனை செய்து, தெளிவோடு இச்சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

873. “நீ எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானது செயலை ஆராய்ந்து அறிந்துவா” என்று கூறி, கொடிய வல்லிமை பெற்ற வாயுதேவனை நாம் அனுப்பினோம். அவன் அங்கே சென்று, நந்திதேவனது கட்டளையால் நடுங்கி, நாம் சொன்ன செயலை முடிக்காமல் பயங்கொண்ட மனத்தை உடையவனாக இங்கே வந்து விட்டான்.

874. “நாம் அனைவரும் இப்போது நிலை பெற்ற பெரிய கயிலை மலையில் உள்ள சிவபெருமான் முன்னே சென்று, நினைப்பதற்கு அரிய காலமாக நேர்ந்திருக்கும் நமது குறைகளை அவனிடம் சொல்லுவதே முறை” என்று தேவர்கள் அனைவரும் கூறினர்.

875. இவ்வாறு அந்தத் தேவர்கள் அனைவரும் உடன்பட்டு, செம்பொன்னாலான சத்தியமலையாகிய மேருவை விட்டு நீங்கி, வெள்ளி மலையாகிய கயிலையில் உள்ள தெய்வத்திருக்கோயில் முன்னே சென்று, அங்கிருந்த நந்தியை வணங்கி இவற்றைக் கூறத் தொடங்கினர்.

876. “நந்தி தேவனே! கேட்டருள்க. எம்முடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீ எண்ணிப்பார்ப்பாயாக. பிறகு, நாங்கள் இங்கே வந்திருப்பதைத் தேவ தேவனாகிய சிவபெருமானிடம் கூறி, எம்மை அவன் முன்னிலைக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டுக” என்று புகழுரையோடு அத்தேவர்கள் கூறினார்கள்.

877. மற்றிவாறு உரைசெய்யும் வானவத் தொகையினை
நிற்றிரால் என்று அவண் நிறுவியே
உறையுள் போய்ச்
கற்றைவார் சடைமுடிக் கண்ணுதல் கடவுள்தன்
பொற்றடம் தாள்களைத் தொழுதனன் புகலுவான்.:
878. அண்ணலே உனதுபொன் அடிகளைக் காணிய
விண்ணுளோர் யாவரும் வேந்தன்மால் அயனொடு
நண்ணினார் என்றலும் நந்தியைத் தெரிசூ றீஇத்
தண்ணிலா வேணியான் தருதியென்று
அருள்செய்தான்.
879. அருள்புரிந் திடுதலும் ஆதியம் பண்ணவன்
திருமலர்த் தாள்களைச் சென்னியில் தூடியே
விரைவுடன் மீண்டுஉறா வேதன்மால் ஆதியாம்
சுரரெலாம் வம்மெனத் தூயவன் கூவினான்.
880. கூவியே அருள்தலுங் கொண்டல்பேர் ஒலியினால்
தாவிலா மகிழ்வுறும் சாதகத் தன்மையாய்ப்
பூவின்நா யகன்முதல் புகலும்வா னவர்எலாம்
தேவதே வன்முனம் செல்லுதல் மேயினார்.
881. அம்மையோர் பங்குற அரியணைக் கண்ணுறும்
எம்மையாள் இறைவன்முன் எய்தியே ஆங்கவன்
செம்மைசேர் தாள்களைச் சென்னியால்
தர்ழ்ந்துஎழீஇப்
பொய்மைதீர் அன்பினால் இனையவாபோற்றுவார்.

877. இப்படிப் பேசிய தேவர்கள் குழுவைப் பார்த்து, “நில்லுங்கள்” என்று அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, நந்தி தேவன் கோயிலுக்குள் சென்றான்; தொகுதியாக நீண்ட சடை முடியும் நெற்றிக் கண்ணும் பெற்ற சிவ பெருமானுடைய பொன் போன்ற சிறந்த திருவடிகளை வணங்கிப் பேசலானான்.

878. “தலைமைத் தெய்வமே! தேவர்கள் அனைவரும் தமக்கு அரசனான இந்திரன், திருமால், பிரமன் ஆகியோருடன் உன்னுடைய பொன்னடிகளைத் தரிசிக்க வந்துள்ளனர்” என்று நந்தி கூறினான். அதைக்கேட்ட குளிர்ந்த நிலாவினைச் சடையிலே அணிந்த சிவபெருமான், “அவர்களை அழைத்து வா” என்று கூறி அருளினார்.

879. ஆதிநாதனான சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறி அருளியதும் தூயவனான நந்தி, அவ்விறைவனின் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் தன் தலைமேல் கொண்டு வணங்கி விரைவாகத் திரும்பி வந்தான். வந்து, பிரமன் திருமால் முதலான தேவர்கள் அனைவரையும் “உள்ளே வாருங்கள்” என்று அழைத்தான்.

880. நந்திதேவன் இவ்வாறு அழைத்தருளியதும், தாமரை மலரில் தங்கும் பிரமன் முதலாகச் சொல்லப்படும் தேவர்கள் அனைவரும் மேகத்தின் பெருமுழக்கத்தால் குறைவிலாத உவகை அடையும் வானம்பாடிப் பறவையின் இயல்பைப் பெற்றவராகி, தேவர்களுக்குத் தேவனாகிய சிவபெருமான் முன்னிலை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர்.

881. அத்தேவர்கள், பார்வதி இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கச் சிங்காதனத்தின் கண்ணே விளங்கும் எம்மை அடிமை கொண்ட இறைவனாகிய சிவபெருமானது முன்னே சென்று, அங்கே அவனுடைய செப்பமான திருவடிகளைத் தலையால் வணங்கி எழுந்து, பொய்மை புகாத மெய்யன் போடு இவ்வாறு போற்றத் தொடங்கினர்:

வேறு

882. நோக்கினும் நுழைகிலை நுவலு கின்றதோ
வாக்கினும் அமைகிலை மதிப்ப ஒண்கிலை
நீக்கரும் நிலைமையில் நிற்றி எந்தைநீ
ஆக்கிய மாயமீது அறிகி லேம்அரோ.
883. இருமையும் ஒருமையும் இரண்டும் ஒன்றிய
ஒருமையும் அன்றென உலகம் யாவையும்
பெருமையின் இயற்றிய பெரும நின்செயல்
அருமறை யானவும் அறிதற் பாலவோ.
884. உருவொடு தொழில்பெயர் ஒன்றும் இன்றியே
புரவிய நீஅவை பரித்து நிற்பது
விரவிய உயிர்க்கெலாம் வீடு தந்திடும்
கருணைய தேஅலாற் கருமம் யாவதே.
885. அவ்வுயிர் யாவும்நின் னருளி லாவழிச்
செய்வினை புரிகில சிறிதும் ஆதலால்
செவ்விய நயப்பொடு வெறுப்பி லாதநீ
எவ்வகை யோஉலகு இயற்றும் தன்மையே.
886. முன்னதின் முன்னென மொழிது மேயெனில்
பின்னதின் பின்னுமாப் பேச நிற்றியால்
அன்னவை யேயெனில் ஒழிந்தது அல்லையோ
என்னென நின்னையாம் ஏத்து கின்றதே.

882. “எங்கள் பார்வைக்குச் சிக்குவது இல்லை, நாங்கள் சொல்லும் சொற்களிலும் அகப்படுவது இல்லை. மதிப்பிடுவதற்கும் அகப்படுவது இல்லை. ஆனால் பிரிக்க முடியாத வகையில் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கின்றாய். எம் தந்தையே! நீ உண்டாக்கியுள்ள இந்த மாயையின் இயல்பை நாங்கள் அறிய முடியவில்லை.

883. “இரண்டாக நிற்கும் பேதம், ஒன்றாக நிற்கும் அபேதம், இந்த இரண்டு தன்மைகளும் கலந்து நிற்கும் பேதா பேதம் ஆகிய முன்றும் அல்ல என்று சொல்லுமாறு நின்று, எல்லா உலகங்களையும் பெருமையோடு உண்டாக்கிய பெருமானே! உன் செயல்கள், அரியன வாகிய வேதங்களும் அறிய முடிந்தவையோ? அல்ல!

884. “வடிவம் செயல் பெயர் ஆகிய இவை எவையுமும் இல்லாமல் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்து நிற்கும் நீ, அந்த வடிவம் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு நிற்பது, உலகில் நிறைந்துள்ள உயிர்கள் அனைத்திற்கும் முக்தி அளிக்கும் கருணையினால்தான்; வேறு செயலுக்காக அன்று.

885. “அந்த உயிர்கள் அனைத்தும் உன்னுடைய திருவருள் இல்லாவிட்டால் தாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களைச் சிறிதளவும் செய்ய மாட்டா. ஆதலால் விருப்பமும் கொடிய வெறுப்பும் இல்லாத நீ இந்த உலகத்தை நடத்தும் தன்மை எப்படி அமையும்?

886. “நீ முன்னைப் பழம் பொருளுக்கும் முன்னே தோன்றியவன் என்று கூறினால், பின்னைப் புதுமைக்கும் பின்னேதோன்றிய புதுமையாய் நிற்கிராய். இவ்விரண்டு நிலைகளிலே நிற்கிராய் என்று சொன்னால் அவற்றிற்கு இடையே உள்ள கால நிலைகளும் நீயே அல்லவா? உன்னை நாங்கள் என்ன கூறிப் போற்றுவது?

22 □ கந்தபுராணம்

887. புல்லிய புரம்பொடித் ததுவும் காமனை
ஒல்லென எரித்ததும் உனக்குச் சீர்த்தியோ
எல்லையில் விதிமுதல் எனைத்தும் ஈண்டுநின்
நல்லருள் ஆணையே நடாத்தும் என்கையால்.
888. எங்களை முன்னரே இயல்பின் ஈந்தனை
எங்களை இவ்வரசு இயற்று வித்தனை
எங்களொடு ஒருவனென்று இருத்தி நின்செயல்
எங்களின் அறிவு அரிது என்று போற்றினார்.

வேறு

889. அவ்வகை அமரர் எல்லாம் அன்புசெய்து ஏத்தும்
எல்லை
மைவரும் மிடற்றுப் புத்தேள் மற்றவர் வதனம்
நோக்கி
நொவ்வுறல் எய்திச் சிந்தை நுணங்கினீர் நுங்கட்கு
இன்னே
எவ்வரம் எனினும் ஈதும் வேண்டியது இசைத்தீர்
என்றான்.
890. என்றலும் அமரர் சொல்வார் யாமெலாம் இந்நாள்
காறும்
வன்றிறல் அவுணர் தம்மால் வருந்தினம் அதனை
நீங்கி.
நன்றிகொள் தொல்லை ஆக்கம் நண்ணுவா னாக
நின்பால்
ஒன்றொரு வரம்வேண் டுற்றாம் அதனியல்பு
உரைத்தும் அன்றே.
891. மும்மையின் உயிர்கள் பெற்ற முகிழ்முலைக்
கன்னியாகும்.
அம்மையை மணந்த தன்மை ஆங்கவள் இடமா
ஈங்கோர்
செம்மலை அளித்தற்கு அன்றே தீவினைக்
கடல்பட்டுள்ள
எம்மையாளு வதற்கு ஏதுக் காட்டிய இயற்கை
யல்லால்.

887. “அளவில்லாத படைப்புத் தொழில் முதலிய எல்லாத் தொழில்களையும் இங்கே உன்னுடைய சிறந்த திருவருளின் ஆணையே நடத்தும் என்று கூறுவதால், புன்மை பொருந்திய முன்று புரங்களை எரித்துச் சாம்பலாக்கியதும், மன்மதனை விரைவாக எரித்து அழித்ததும் உனக்குச் சிறப்பு அளிக்குமா ? அளிக்காது.

888. “முகாலத்திலேயே எங்களைப் படைத்தாய். எங்களை இவ்வரசாட்சியை நடத்தும்படி செய்தாய். எங்களுள் ஒருவனாகவும் நீ விளங்குகின்றாய். உன் செயல்கள் எங்களால் அறிய முடியாதவை” என்று அத் தேவர்கள் போற்றினார்கள்.

889. அவ்வாறு அத் தேவர்கள் அனைவரும் அன்பு கொண்டு போற்றிய அந் நேரத்தில், கருமை தங்கிய கழுத்தை உடைய இறைவனான சிவபெருமான், அவர்களுடைய முகங்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் துன்பம் அடைந்து மனம் வாடினீர்கள். உங்களுக்கு என்ன வரம் வேண்டுமானாலும் இப்போதே தருவோம். வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள்” என்று கூறினான்.

890. சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும் தேவர்கள் பேசத் தொடங்கினார்கள். “நாங்கள் அனைவரும் இன்று வரை கொடிய வலிமை கொண்ட அசுரர்களால் துன்புற்றோம். அத்துன்பம் நீங்கி, நன்மை மிகுந்த பழைய சிறப்பினை அடையுமாறு உன்னிடம் ஒரே ஒரு வரத்தை வேண்டுகிறோம். அந்த வரத்தின் இயல்பைச் சொல்கிறோம்.

891. “அவன், அவள், அது என்னும் முன்று வகைப் பட்ட உயிர்களைப் பெற்றெடுத்த—அரும்பிய கொங்கைகளைக் கொண்ட பார்வதியை நீ திருமணம் செய்து கொண்ட செயல், பாவம் என்னும் கடலில் அகப்பட்ட எங்களை அடிமையாகக் கொள்வதற்கு ஒரு காரணம் காட்டிய தன்மையே ஆகும். அல்லாமல், அப்பார்வதி மூலம் இங்கே ஒரு புதல்வனைத் தருவதற்கு அன்று!

24 □ கந்தபுராணம்

892. ஆதியும் நடுவு மீறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும்
ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமும் துன்பும்
இன்றி
வேதமும் கடந்து நின்ற விமலஓர் குமரன் தன்னை
நீதரல் வேண்டும் நிற்பால் நின்னையே நிகர்க்க
என்றார்.
893. வந்திக்கு மலரோன் ஆதி வானவர் உரைத்தல்
கேளாப்
புந்திக்குள் இடர்செய் யற்க புதல்வனைத் தருதும்
என்னா
அந்திக்கு நிகர்மெய் அண்ணல் அருள்புரிந்து
அறிஞர் ஆயோர்
சிந்திக்கும் தனது தொல்லைத் திருமுகம் ஆறும்
கொண்டான்.
894. நிற்புறும் அமரர் யாரும் நெஞ்சுதுண் ணென்ன
நீடும்
அற்புத நீரர் ஆகி அருள்முறை உன்னிப் போற்றச்
சிற்பரன் தான்கொண் டுள்ள திருமுகம் ஆறு
தன்னில்
பொற்புறு நுதல்கண் டோறும் புலிங்கம் ஒன்று
ஒன்று தந்தான்.
895. ஆவதோர் காலை ஈசன் அறுமுக நுதல்கண்
மாட்டே
முவிரு பொறிகள் தோன்றி முளரியான் முதலா
உள்ளோர்
ஏவரும் அணுகல் செல்லா எல்லைதீர் வெம்மைத்
தாகிப்
பூவுலகு அண்டம் முற்றும் பொள்ளெனப் பராய
அன்றே.

892. “முதல் இடை, முடிவு, அருவம், உருவம், சமம், காரணம், பிறப்பு, இறப்பு, இன்பம், துன்பம் ஆகிய இவைகளில் எதுவும் இல்லாமல், வேதங்களைக் கடந்து நிற்கும் இறைவனே! உனக்கு நிகராகுமாறு ஒரு புதல்வனை உன்னிடமே தோற்றுவிக்க வேண்டும்” என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள்.

893. செக்கர் வானத்தைப் போன்ற திருமேனியை உடைய சிவபெருமான், தம்மைத் துதிக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வேண்டியதைக் கேட்டு, “தேவர்களே” நீங்கள் மனம் வருந்த வேண்டாம். ஒரு புதல்வனைத் தோற்றுவிக்கிறோம்” என்று கூறியருளினான். உடனே அறிவு மிகுந்த சான்றோர் தியானிக்கின்ற தன்னுடைய பழைய ஆறு முகங்களையும் மேற்கொண்டான்.

894. சிவபெருமானுக்கு எதிரே நின்ற தேவர்கள் அனைவரும் மனம் நடுங்கி, சிறந்த அற்புதத்தைக் கண்ட தன்மையராகித் திகழ, ஞான வடிவினான சிவபெருமான் தான் கொண்டுள்ள ஆறு திருமுகங்களிலும் திகழும் நெற்றிக் கண்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வோர் அக்கினிப் பொறியைத் தோற்றுவித்தான்.

895. அச்சமயம், சிவபெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களில் உள்ள நெற்றிக் கண்களில் ஆறு தீப்பொறிகள் தோன்றின. அவை பிரமன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் அனைவரும் நெருங்க முடியாதபடி வெம்மை கொண்டன. அந்த வெப்பம், பூலோகத்திலும் அண்டம் முழுவதிலும் விரைவாகப் பரவியது.

26 □ கந்தபுராணம்

896. மாதண்டம் குலவும் நேமி வால்வளை வயிர
ஒள்வாள்
கோதண்டம் பரித்தோன் வேதாக் குறித்துணர்வு
அரிய சோதி
வேதண்டம் பரவிற்று என்ன மேதினி துழ்ந்து
விண்போய்
முதண்டம் காறும் சென்ற முதல்வன்கண்
ணுதலில் செந்தீ.
897. மங்கையோர் பங்குடை வள்ளல் ஏந்திய
செங்கனல் ஊழியில் செறிவ தாம்என
அங்கவன் விழிபொழி அனலம் யாவையும்
எங்குள உலகமும் ஈண்டல் உற்றவே.
898. ஆங்கனம் தழல்எழ அகிலம் முற்றுமாய்
ஒங்கிய கால்களும் உலைவுற்று ஓய்ந்தன
வாங்கிய திரைக்கடல் வறந்தது ஆயிடைத்
தீங்கனல் வடவையும் செருக்கு நீங்கிற்றால்.
899. பக்கன பாரகம் பதலை முற்றுற
நெக்கன பணிகள்மெய் நெளித்து நீங்கிய
திக்கயம் அரற்றியே தியக்கம் உற்றன
தொக்கன உயிர்த்தொகை துளக்கம் உற்றவே.
900. காரண மில்லவன் கண்ணில் கான்றதீப்
பேரருள் புரிந்திடப் பிறந்த பான்மையால்
ஒருயிர் தன்னையும் ஒழிவு செய்தில
ஆரையும் எவற்றையும் அச்சம் செய்தவே.

896. பெரிய தண்டு, விளங்குகின்ற சக்கரம், வெண்மையான சங்கு, வைரத் தன்மை பெற்ற—ஒளி பொருந்திய வாள், வில் ஆகிய பஞ்சாயுதங்களை மேற்கொண்ட திருமாலும் பிரமனும் தேடிக்கண்டு பிடிக்க முடியாத சோதிமலை எல்லா அண்டங்களிலும் பரவியதைப் போல, முதல்வனாகிய சிவபெருமானின் நெற்றி விழிகளில் தோன்றிய செம்மையான தீப்பொறிகள் பூலோகம் முழுவதையும் தழ்ந்து, பின்பு வானத்துக்குச் சென்று, பழைய அண்டம் வரையும் பரவின.

897. பார்வதியை ஒரு பாகத்தே கொண்ட பரம சிவன் தனது கையில் தாங்கிய அக்கினி ஊழிக்காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கப் பரவுவது போல, அவன் விழிகள் தந்த தீப்பொறிகள் ஆறும் எல்லா உலகங்களிலும் பரவின.

898. அவ்வாறு அப்பொறிகளின் அக்கினி பரவ, உலகம் முழுவதிலும் நிறைந்த வாயுகளும் துன்புற்றுத் தளர்ந்தன; பூமியை வளைத்து நிற்கும் அலைகளை உடைய கடல் வற்றியது. அக்கடலில் உள்ள கொடிய அக்கினியான வடவைக் கனலும் தனது கர்வத்தை இழந்தது.

899. அப்பொறிகளின் வெம்மையால் பூமி பிளவு பட்டது; மலைகள் யாவும் வெடித்தன; அட்ட மா நாகங்கள் உடலை நெளித்துக் கொண்டு, நிற்கும் நிலையிலிருந்து விலகின. திசை யானைகள் புலம்பி வாடின; குழுமியுள்ளனவாகிய உயிர்க் கூட்டங்கள் நடுக்கம் அடைந்தன.

900. அனைத்திற்கும் தானே காரணமாக விளங்கித் தனக்கொரு காரணம் இல்லாதவனான சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீப்பொறிகள், சிறந்த கருணை புரிவதற்காகத் தோன்றியவை. அதனால் அவை எந்த ஓர் உயிரையும் கொல்லவில்லை. ஆனால் உயர்திணைப் பொருள்கள் அனைத்தையும் அஃறிணைப் பொருள்கள் அனைத்தையும் பயமுறுத்தின.

28 □ கந்தபுராணம்

901. அன்னதன் வெம்மைகண்டு அமலன் பாங்குறை
கன்னியும் வியர்த்தனள் கலங்கி யேயெழீஇப்
பொன்னடி நூபுரம் புலம்பித் தாக்குறத்
தன்னதோர் உறையுளைச் சார ஓடினாள்.
902. முண்டகன் ஆதியா முன்னர் நின்றுள
அண்டர்கள் யாருமவ் அழல்கண்டு அஞ்சியே
விண்டனர் தலைத்தலை வெருவி ஓடினார்
பண்டெழு விடத்தினால் பட்ட பான்மைபோல்.
903. தீங்கனல் அடர்தலும் செம்பொன் கோயிலின்
யாங்கணும் ஆகியே இரிந்த பண்ணவர்
வீங்கிய உயிர்ப்பொடு மீண்டும் எந்தைதன்
பாங்கரில் வந்தனர் பரியும் நெஞ்சினார்.
904. வலைத்தலை மான்என வன்னி தும்ந்துழித்
தலைத்தலை இரிந்துளோர் தம்மின் மீள்குறா
நலத்தகு கண்ணுதல் நாதன் சேர்ந்தனர்
கலத்தலை அகன்றிடாக் காகம் போலவே.
905. தோற்றிய நுதல்விழிச் சுடரின் தும்வினுக்கு
ஆற்றலர் ஆகியே அடைந்த வானவர்
நாற்றடம் புயமுடை ஞான நாயகன்
போற்றிசெய்து இனையன புகல்வது ஆயினார்.

901. சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் இருக்கும் பார்வதியும் அப்பொறிகளின் வெம்மையைப் பார்த்து உடல் வியர்த்தாள்; உள்ளம் கலங்கினாள்; உடனே எழுந்து, தன் அழகிய கால்களில் அணிந்த சிலம்புகள் ஒலித்து ஒன்றோடு ஒன்று மோத, தனது இருப்பிடத்தை அடைவதற்காக ஓடினாள்.

902. சிவபெருமான் முன்னே நின்ற பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் அந்தப் பொறிகளின் வெம்மையைக் கண்டு கலங்கி, முற்காலத்தில் பாற்கடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட நஞ்சினால் துன்பப்பட்ட தன்மை போலத் துன்பமடைந்து, பயந்து, பல இடங்களில் சிதறி ஓடினர்.

903. தீப்பொறிகளின் வெம்மை எங்கும் பரவி நிறைந்ததும், செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட அக்கோயிலின் எல்லா இடங்களிலும் நிலைகுலைந்து சிதறி ஓடிய தேவர்கள் பெருமூச்சுடன், துன்புறும் நெஞ்சுடன், மீண்டும் எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானின் பக்கத்தில் வந்தனர்.

904. அக்கினி தம்மைச் சூழ்ந்த போது வலையில் அகப்பட்ட மானைப் போலத்துன்புற்றுப் பல இடங்களில் சிதறி ஓடிய தேவர்கள் தாமாகவே திரும்பி வந்து, கப்பலில் உள்ள பாய்மரக் கம்பத்தின் உச்சியை விட்டு நீங்காத காகத்தைப் போல, நன்மை பொருந்திய நெற்றிக் கண்ணை உடைய சிவபெருமானை அடைந்தனர்.

905. சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண் தோற்றுவித்த அக்கினிப் பொறிகள் வளைத்துக் கொண்டமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதவராகிச் சரணடைந்த தேவர்கள், பெரிய நான்கு தோள்களை உடைய ஞானத் தலைவனான சிவபெருமானைத் துதித்து, இச்சொற்களைச் சொல்லலாயினர்.

906. வெந்திறல் அவுணரை வீட்டு தற்கு ஒரு
மைந்தனை அருள்கென வந்து வேண்டினேம்
அந்தமில் அழலைநீ யருள்தல் செய்தனை
எந்தையே எங்ஙனம் யாங்கள் உய்வதே.
907. பங்குறை உமையவள் பாணி யின்வரு
கங்கையெவ் வுலகமும் கலந்த தாமென
இங்குநின்னுதல்விழி இருந்து நீங்கிய
பொங்கழல் எங்கணும் பொள்ளென்று ஈண்டிய.
908. கற்றையஞ் சுடர்பொழி கனல்களின் தொகை
சுற்றியெவ் வுலகமும் துவன்றல் உற்றவால்
மற்றொரு கணத்தவை மாற்றி டாய்எனின்
முற்றியிர்த் தொகையையும் முடிவு செய்யுமால்.
909. விஞ்சிய பேரழல் வெம்மை யாற்றலாது
அஞ்சினம் இரிந்தயாம் ஐய நின்இரு
செஞ்சரண் அடைந்தனம் தெரியின் நீயலால்
தஞ்சமது உளதுகொல் எம்மைத் தாங்கவே.
910. மலக்குறு மனத்தினேம் வருத்தம் முற்றவும்
உலக்குற நீக்குநீ ஒல்லை எம்மிடை
அலக்கணது இயற்றுதி யாயின் அன்னதை
விலக்குறு நீரினார் வேறு யாவரே.

906. “எம் தந்தையே! கொடுமையான வலிமை கொண்ட துரபன்மன் முதலிய அசுரர்களை அழிப்பதற்கு ஒரு புதல்வனைத் தருக என்று வேண்டிக்கொண்டோம். நீயோ, அளவில்லாத அக்கினியை அளித்தருளினாய்! நாங்கள் எப்படி உயிர்வாழ்வது?

907. “உனது இடப்பாகத்தே இருக்கும் பார்வதியின் கையிலிருந்து தோன்றிய கங்கை ஆறு எல்லா உலகங்களிலும் பரவியதைப் போல இங்கு உனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய பெருகிய அக்கினிப் பொறிகள் எல்லா இடங்களிலும் விரைவாகப் பரந்தன.

908. “தொகுதியாகிய சுடர்களை வெளியிடும் அக்கினிப் பொறிகளின் கூட்டம் எல்லா உலகங்களையும் சூழ்ந்து நெருங்கின. ஒரு நொடிக்குள் அவற்றை நீக்கா விட்டால் எல்லா வகையான உயிர்க் கூட்டங்களையும் அவை அழித்து விடும்.

909. “ஐயனே! அதிகமான பெரிய அக்கினியின் வெம்மையைத் தாங்க முடியாமல் பயந்து ஓடிய நாங்கள் உன்னுடைய இரண்டு செம்மையான திருவடிகளைச் சரணடைந்தோம். ஆராய்ந்து பார்த்தால், உன்னைத் தவிர எங்களைக் காப்பதற்கு வேறு அடைக்கலம் உண்டா? இல்லை.

910. “வருத்தம் கொண்ட மனத்தை உடையவர்களாகிய எங்களது துன்பம் முழுவதும் மறையுமாறு நீக்க வேண்டிய நீ, விரைவாகத் துன்பம் தந்தால், அத்துன்பத்தைப் போக்குபவர்கள் உன்னைத் தவிர வேறு யார் உளர்? ஒருவரும் இல்லை.

911. நிறைமுடிப் பணிமிசை நிலனும் வானமும்
இறைமுடிக் கின்றவிய் வெரியை நீக்கியே
பிறைமுடிக் கொண்டிடு பெரும எம்முடைக்
குறைமுடித்து அருளெனக் கூறி வேண்டினார்.
912. அஞ்சலி னவர்புகழ் அண்ணல் ஆதியோர்
அஞ்சலி செய்துஇவை யறைந்து வேண்டலும்
அஞ்சலில் அம்சடை அணிந்த நாயகன்
அஞ்சலிர் என்றுகை அமைத்துக் கூறினான்.
913. பொன்மலை வில்லினான் புதிதின் வந்திடு
தன்முகம் ஐந்தையும் கரந்து தாவில்சீர்
நன்முகம் ஒன்றொடு நண்ணி யத்துணைத்
தொன்மையின் இயற்கையாய்த் தோன்றி
வைகினான்
914. தன்னருள் நிலைமையால் சண்மு கத்திடை
நன்னுதல் விழிகளின் நல்கு தீப்பொறி
இந்நில வரைப்புவான் ஈண்டல் உற்றவை
முன்னுற வரும்வகை முதல்வன் முன்னினான்.
915. அந்தியம் பெருநிறத்து அமலன் அவ்வகை
சிந்தைகொண் டிடுவழிச் செறிந்த பேரழல்
முந்தையின் வெம்பொறி முவி ரண்டவாய்
வந்துமுன் குறுகலும் மகிழ்ந்து நோக்கினான்.

911. “பிறைச் சந்திரனைச் சடை முடியில் அணிந்துள்ள சிவபெருமானே! ஆதிசேடனுடைய ஆயிரமாக நிறைந்துள்ள தலைகளின் மேல் நிற்கும் இம்மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் நொடிப் பொழுதில் அழிக்க வல்ல இந்த அக்கினியை அகற்றி எமது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி அருளுக” என்று கூறி அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள்.

912. “பாஞ்சராத்திரம் என்னும் ஆகமத்தைப் பின்பற்றும் வைணவர்களால் புகழப்படும் திருமால் முதலிய தேவர்கள், கைகூப்பி இவற்றைக் கூறி வேண்டியவுடன் அழகிய கங்கை ஆற்றைச் சடைமுடியில் அணிந்த சிவபெருமான், திருக்கரத்தால் குறிப்புக் காட்டி ‘பயப்படாதீர்கள்’ என்று கூறினான்.

913. மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமான் அப்பொழுது, புதிதாகத் தோன்றிய தன்னுடைய ஐந்து முகங்களையும் மறைத்து, குற்றமற்ற சிறப்பினை உடைய நல்ல முகம் ஒன்றோடு பொருந்தி, பழைய தன்மையோடு தோற்றம் அளித்தான்.

914. முதற் கடவுளான சிவபெருமான் தனது கருணைத் திறத்தால் ஆறு திருமுகங்களில் திகழ்ந்த நெற்றிக் கண்கள் தோற்றுவித்த, இம்மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் நெருங்கிய அக்கினிப் பொறிகள் தன் முன்னே வருமாறு நினைத்தான்.

915. அந்தி நேரத்துச் செவ்வானம் போன்ற நிறத்தை உடைய சிவபெருமான் அவ்வாறு மனத்தில் நினைத்ததும், எங்கும் பரவி நிறைந்த பெரிய அக்கினி, முன்போல வெம்மை மிகுந்த ஆறு பொறிகளாகி, அவன் முன்னே வந்து சேர்ந்தன. அவற்றைச் சிவபெருமான் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தான்.

916. ஆதகு காலையில் அமரர் தங்களுள்
ஒதகு செயலிலா உலவைத் தேவையும்
முதகு தீயையும் முகத்தை நோக்குறா
மேதகு கருணையால் விமலன் கூறுவான்.
917. நீங்களிச் சுடர்களை நெறியில் தாங்கியே
வீங்குநீர்க் கங்கையில் விடுத்திர் அன்னவை
ஆங்கவள் சரவணம் அமர வுய்க்குமால்
ஈங்கிது நும்பணி என்று இயம்பினான்.
918. கூற்றுயி ருண்டதாள் குழகன் இவ்வகை
சாற்றியது உணர்தலும் தாழ்ந்து மும்முறை
போற்றினர் நடுங்கினர் புலம்பு நெஞ்சினர்
காற்றொடு கனல்இவை கழறல் மேயினார்.
919. ஒருநொடி அளவையின் உலகம் யாவுமாய்ப்
பெருகிய இத்தழல் பெரும நின்னுடைத்
திருவருள் நிலைமையால் சிறுகிற்று ஆதலால்
அரிதுஅரிது அடியரேம் ஆற்றல் ஆகுமோ.
920. ஈற்றினை உலகினுக்கு இழைக்கு நின்கணே
தோற்றிய கனலினைச் சுமத்தற்கு ஓர்கணம்
ஆற்றலை உடையரோ அவனி கேள்வனும்
நாற்றிசை முகம்உடை நளினத் தேவுமே.

916. அச்சமயத்தில் குற்றமற்றவனான சிவபெருமான், எதிரே நின்ற தேவர்களுள் ஓய்வு என்னும் செயலே இல்லாத வாயு தேவனையும், பழைமை பொருந்திய அக்கினி தேவனையும் பார்த்து, சிறந்த கருணையோடு பேசலானான்.

917. “நீங்கள் இருவரும் முறைப்படி இப்பொறிகளைச் சுமந்து சென்று, மிகுந்த நீரை உடைய கங்கை ஆற்றில் விடுங்கள். அக் கங்கை ஆறு இப்பொறிகளைச் சரவணப் பொய்கையில் அமையும்படி சேர்க்கும். இது உங்கள் வேலை” என்று சிவபெருமான் உரைத்தான்.

918. எமனது உயிரை உதைத்துக் கவர்ந்த திருவடியை உடைய அழகனான சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதை வாயுதேவனும் அக்கினி தேவனும் கேட்டனர். கேட்டதும் மூன்று முறை வணங்கித் துதித்து, உடல் நடுங்கி, வருந்தும் மனத்தினராய் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

919. “சிவபெருமானே! ஒரு நொடி நேரத்தில் உலகம் முழுவதும் பரவிய இந்த அக்கினி உனது திருவருள் திறத்தால் சிறியதாகி விட்டது. அதனால் நாங்கள் இதனை சுமந்து செல்ல முடியுமா? அது முடியாது!

920. “உன்னிடம் தோன்றிய இந்த அக்கினி உலகத்துக்கே அழிவை அளிக்கத் தக்கது. இந்த அக்கினியை ஒரு நொடி நேரமும் சுமப்பதற்குரிய சக்தியை, பூமிதேவிக்கு நாயகனான திருமாலும், நான்கு திசைகளை நோக்கிய நான்கு முகங்களைப் பெற்ற பிரமனும். பெற்றிருக்கிறார்களா? பெறவில்லை.

36 □ கந்தபுராணம்

921. பண்டெழு விடத்தினில் பரந்த தீச்சுடர்
கண்டலும் நின்றிலம் கவலுற்று ஓடினம்
அண்டவும் வெருவுதும் அவற்றை யாம்தலைக்
கொண்டனம் ஏகுதல் கூடற் பாலதோ.
922. அப்பெருங் கனலினை அடைதற்கு உன்னினும்
வெப்பறும் எமதுளம் வியர்க்கும் யாக்கையும்
எப்பரிசு ஏந்துவம் யாங்கள் என்றலும்
துப்புறம் படர்சடைப் பகவன் சொல்லுவான்.
923. ஒன்றுஒரு நொடியினின் உலக முற்றுமாய்த்
துன்றிய இச்சுடர் சுமந்து கங்கையில்
சென்றிட நுங்கள்பால் திண்மை எய்துக
என்றலும் நன்றென இசைந்து போற்றினார்.
924. மற்றது தெரிதலும் மால் அயன்முதல்
சொற்றிடும் அமரர்கள் துளக்கம் நீங்குறா
இற்றது கொல்லெமது இன்னல் இன்றெனா
உற்றனர் உவகையை உடலம் விம்மினார்.
925. ஆங்கனம் அவர்தமை ஆதி நோக்கிஇத்
தீங்கனல் சரவணம் செறிந்தொர் செம்மலாய்
ஒங்குபு தூர்கிளைக்கு ஒழிவு செய்யுமால்
ஈங்கினி யாவரும் ஏகுவீர் என்றான்.

921. “முற்காலத்தில் பாற்கடலிலிருந்து வெளிப் பட்ட நஞ்சைப் போலப் பரவிய அக்கினிப் பொறிகளைப் பார்த்தவுடனே நிற்காமல் கவலை கொண்டு ஓடிப் போனோம். அவற்றை நெருங்கவும் அஞ்சுகிறோம். அப்படியிருக்க அப்பொறிகளை நாங்கள் தலைமேல் சுமந்து செல்லவும் முடியுமோ? முடியாது!

922. “அந்தப் பெரிய அக்கினிப் பொறிகளின் அருகே செல்ல நினைத்தாலும், அப்படி நினைக்கும் எங்கள் மனம் வெம்மை அடையும்; உடல் வியர்வை சிந்தும். நாங்கள் அவற்றை எப்படிச் சுமப்போம்?” என்று வாயுதேவனும் அக்கினி தேவனும் கூறினார்கள். அதைக் கேட்ட பவளம் போலப் படர்ந்த சடையை உடைய சிவபெருமான், அவர்களுக்குக் கூறலானான்.

923. “ஒரே ஒரு நொடி நேரத்தில் உலகம் முழுதும் பரவி நிறைந்த இப் பொறிகளைச் சுமந்து சென்று கங்கை ஆற்றில் சேர்ப்பதற்கான வலிமை உங்களிடம் உண்டாவதாக” என்று சிவபெருமான் கூறினான். அதைக் கேட்ட வாயுதேவனும் அக்கினி தேவனும் “நல்லது. அவ்வாறே செய்கிறோம்” என்று சம்மதித்துத் துதித்தார்கள்.

924. இவ்வாறு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நேரிலே பார்த்து அறிந்த திருமால்—பிரமன் முதலாகச் சொல்லப் படுகின்ற தேவர்கள் தம் நடுக்கம் நீங்கப் பெற்று, ‘எமது துன்பம் இன்றே தொலைந்தது’ என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்; அதனால் உடல் பூரித்தனர்.

925. அவ்வாறு மகிழ்ந்த அத்தேவர்களைப் பார்த்து, ஆதி நாதனான சிவபெருமான், “இத் தீப்பொறிகள் சரவணப் பொய்கையை அடைந்து ஒரு புதல்வனாக வளர்ந்து, துரபன்மனை அவனது சுற்றமோடு அழித்து விடும். இனி நீங்கள் அனைவரும் கவலை இல்லாமல் செல்லுங்கள்” என்று கூறியருளினான்.

926. இறையவன் இனையன இயம்ப உய்ந்தனம்
குறையிலம் இனியெனக் கூறிக் கஞ்சம்மேல்
உறைபவன் ஆதியாம் உம்பர் அன்னவன்
அறைகழல் அடிதொழுது அங்கண் நீங்கினார்.
927. முன்னுற மாருதன் முதல்வன் தாள்களை
வன்னியந் தேவொடு வணங்கி யேயெழீஇ
அன்னவன் அருளினால் சுடர்கள் ஆறையும்
சென்னியின் மேற்கொடு சேறல் மேயினான்.
928. அரனுறு கடிநகர் அதனைத் தீர்ந்துஒராய்
எரிகெழு சுடர்முடி ஏந்தி மாருதன்
வருதலும் அயன்முதல் வானு ளோர்எலாங்
கருதரு மகிழ்வொடு கண்டு கூறுவார்.
929. செந்தழல் மேனியன் தீயின் வண்ணமாத்
தந்தனன் குமரனைத் தனாது கண்ணினால்
உய்ந்திட யாமெலாம் உலகின் முன்னரே
வந்திடும் வீரனாம் மதலை மானவே.
930. தொன்னிலை யாம்பெறச் சூரன் பாடுற
இன்னமுஞ் சில்பகல் இருத்த லால்அரன்
தன்னிகர் திருமகன் சரவ ணத்திடை
மன்னுபு குழவியாய் வளர நல்கினான்.

926. இறைவனாகிய சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும், தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அதைக் கேட்டு, “நாங்கள் உய்ந்தோம். இனி எங்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை.” என்று கூறி, அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்றனர்.

927. வாயுதேவன் அக்கினி தேவனுடன் இணைந்து, முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானின் திருவடிகளைப் பணிந்து எழுந்தான்; பின்பு அப்பெருமானது திருவருளால் ஆறு அக்கினிப் பொறிகளையும் தலைமேல் சுமந்து கொண்டு முன்னே செல்லத் தொடங்கினான்.

928. வாயுதேவன், வெம்மை பொருந்திய தீப்பொறிகளைத் தலைமேல் தாங்கி, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் காவல் மிகுந்த அக் கோயிலை விட்டு வெளியே வந்ததும், பிரமன் முதலிய வானத்துத் தேவர்கள் அனைவரும் நினைக்க முடியாத அளவு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இவ்வாறு கூறத் தொடங்கினர்.

929. “சிவந்த நெருப்புப் போன்ற திருமேனியை உடைய சிவபெருமான், நாம் எல்லோரும் உய்யும் பொருட்டு, முற்காலத்தில் அவதரித்த வீரபத்திரன் எனும் குமரனைப் போல இப்போது தனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து அக்கினியின் வடிவில் ஒரு புதல்வனைத் தந்தான்.

930. “நாம் நமது பழைய நிலையைப் பெறவும், தரபன்மன் இறக்கவும் இன்னும் சில நாட்கள் செல்ல வேண்டியது இருக்கிறது. அதனால் சிவபெருமான், தன்னை நிகர்த்த சிறந்த புதல்வனைச் சரவணப் பொய்கையில் தங்கி வளருமாறு ஒரு குழந்தையாய்த் தந்தான்.

931. போற்றலர் புரம்அடு புனித நாயகன்
ஆற்றிடு செய்கைகள் அருளின் நீர்மையால்
ஏற்றதோர் சான்றுஇவண் எரியைத் தந்ததும்
சாற்றரும் கருணையில் தலைமை யானதே.
932. என்றுஇவை பற்பல இயம்பி இன்னினிப்
பொன்றினர் அவுணர்கள் புலம்பு நம்குறை
நன்றுஇவண் முடிந்தது நாமும் அத்தடஞ்
சென்றிடு வாம்எனச் செப்பி னாரரோ.
933. உருப்பமது ஆகிய ஒளிறு தீஞ்சுடர்
தரிப்பதோர் மருத்துவன் தம்முன் சென்றிடத்
திருப்பயில் மான்முதல் தேவர் வெள்ளியம்
பருப்பதம் ஒருவியே படர்தல் மேயினார்.
934. இறத்தலும் கன்னலொன்று எரியின் தீஞ்சுடர்
பொறுத்திடல் அரிதெனப் புலம்பிக் காலினோன்
மறுத்தவிர் பிறைமுடி வரதன் ஆணையால்
திறற்படு வன்னிதன் சென்னி சேர்த்தினான்.
935. சேர்த்தலும் ஒருபதம் தீயின் பண்ணவன்
வேர்த்துடல் புழுங்குற மெலிவில் தாங்கியே
பேர்த்தொரு பதம்இடப் பெறாது வல்லைபோய்
ஆர்த்திடு கங்கையின் அகத்துய்த் தானரோ.

931. “பகைவருடைய முப்புரங்களை எரித்து அழித்த தூய நாயகனான சிவபெருமான் செய்யும் எல்லாச் செயல்களும் கருணையால் செய்யப்படுபவையாகும், அதற்குத் தகுந்த சான்று, இவ்விடத்தில் அக்கினிப் பொறிகளைத் தந்த செயலே! இச் செயல் அவன் செய்த, சொல்லுதற்கு அரிய கருணைச் செயல்களில் தலை சிறந்தது ஆகும்.”

932. என்று அத்தேவர்கள் இத்தகைய சொற்கள் பலவற்றைச் சொன்னார்கள். மேலும், “இனி அசுரர்கள் இறந்தார்கள். வருந்துகின்ற நமது குறை இங்கே நன்றாகத் தீர்ந்து விட்டது. நாமும் அந்தச் சரவணப் பொய்கைக்குப் போவோம்” என்று கூறினார்கள்.

933. திருமகள் வீற்றிருக்கும் மார்பைப் பெற்ற திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும், வெப்பமாகி ஒளி வீகம் அக்கினிப் பொறிகளைச் சுமந்து செல்கின்ற வாயுதேவன் தமக்கு முன்னே போக, வெள்ளி மலையாகிய கயிலையை விட்டு, அந்த வாயு தேவன் பின்னே செல்லத் தொடங்கினர்.

934. ஒரு நாழிகை நேரம் கழிந்ததும், வாயு தேவன், அக்கினியின் வெம்மை பொருந்திய பொறிகளை மேலும் சுமப்பது முடியாது என்று வருந்தி, மாசற்ற பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சடைமுடியை உடைய சிவ பெருமானது கட்டளையினால், வலிமை பொருந்திய அக்கினி தேவனது தலைமேல் அப்பொறிகளைச் சுமத்தினான்.

935. வாயுதேவன் இவ்வாறு சுமத்தியதும், அதனைப் பெற்ற அக்கினி தேவன் உடல் வியர்த்து, புழுக்கம் அடைந்து, வருத்தத்தோடு ஒரு நாழிகை நேரம் சுமந்தான். அதற்கு மேலும் ஓர் அடி எடுத்து வைக்கவும் முடியாமல், விரைவாகச் சென்று ஒலிக்கின்ற கங்கை ஆற்றில் அப் பொறிகளை இட்டான்.

42 □ கந்தபுராணம்

936. கூர்சுடர்ப் பண்ணவன் கொடுவந்து உய்த்திடும்
ஆர்சுடர்த் தொகுதிவந்து அடைய முவெயில்
ஊர்சுடச் சிவந்தகண் ஒருவன் துப்புறழ்
வார்சடைக் கரந்தென வறந்த கங்கைநீர்.
937. அரனருள் முறையினை அறிந்து கங்கைதன்
சிரமிசை யேந்தியே சென்றொர் கன்னலில்
சரவணம் எனுந்தடந் தன்னில் சேர்த்தனள்
மரையித முாயிடை மல்குற் றாலென.
938. ஆவயின் காறும்வந்து அரி அயன்முதல்
தேவர்கள் உவகையால் தெரிந்து தும்பந்தனர்
மேவர அணியதாம் விளைவு நாடியே
காவல்கொள் நிரப்புடைக் காத லோரென.
939. ஆரணன் விண்ணகம் அச்சு தன்புவி
வாரணன் முதலிய மாதிர்த்துளோர்
ஏரணவு அமரர்கள் எண்டிக்கு ஆகியே
சீரணி சரவணம் சேர்ந்து போற்றினார்.

வேறு

940. கங்கையும் ஒல்கப் புக்க கடுங்கனல் கடவுள்
சோதி
அங்கிரு முன்று முன்னர்! அம்மைவாழ் இமையச்
சாரல்
தங்கிய கமலம் பூத்த சரவணம் புகலும் முக்கண்
புங்கவன் அருளால் தொன்மை போன்றது
வறத்தல் இன்றி.

936. மிகுந்த ஒளியை உடைய அக்கினி தேவன் கொண்டு வந்து இட்ட வெம்மை நிறைந்த தீப்பொறிகளின் தொகுதி தன்னிடம் வந்து சேர்ந்ததும், முப்புரங்களை எரிப்பதற்காகச் சிவந்த கண்ணை உடைய ஒப்பற்ற சிவபெருமானது பவளம் போன்ற நீண்ட சடையில் முன்பு ஒரு முறை மறைந்ததைப் போல, இப்போது கங்கை ஆறு வற்றியது.

937. 'தீப்பொறிகளைச் சரவணப் பொய்கையில் கங்கை சேர்க்கும்' என்று சிவபெருமான் கூறியதை அறிந்திருந்த கங்காதேவி, அப்பொறிகளைத் தன் தலை மேல் சுமந்து சென்றாள்; ஒரு நாழிகை நேரத்தில் சரவணப் பொய்கையில் தாமரை இதழ்கள் சேர்ந்ததைப் போலத் தோன்றும்படி அப்பொறிகளை அப் பொய்கையில் சேர்த்தாள்.

938. திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள், அச் சரவணப் பொய்கைவரை வந்து, பொறிகளைக் கங்கை அதன்கண் சேர்த்ததை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தனர்; பயன் பெறுவதற்கு உரிய காலம் நெருங்குவதை நோக்கிப் பயிரைக் காவல் செய்யும் வறுமையை உடைய, வளமையில் விருப்பம் தொண்ட ஏழை உழவர்கள் போல, அப் பொய்கையைச் சூழ்ந்து நின்று காத்தனர்.

939. பிரமன் ஆகாயத்தில் இருந்தும், திருமால் பூமியில் இருந்தும், இந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலகர்களும், அழகு பொருந்திய மற்றத் தேவர்களும் எட்டுத் திசைகளில் இருந்தும், சிறப்புப் பொருந்திய சரவணப் பொய்கையைக் காவல் செய்தனர்.

940. கங்கை ஆறும் வற்றிப் போகுமாறு அதனிடம் வந்த கருமையான தெய்வீகமான அக்கினிப் பொறிகள் ஆலும், முன்பு பார்வதி வாழ்ந்திருந்த இமயலைச் சாரலில் பொருந்திய—தாமரைகள் பூத்திருக்கும் சரவணப் பொய்கையை அடைந்ததும், முன்று கண்களை உடைய சிவபெருமானது திருவருளினாலே, அந்த ஆறு வற்றுதல் இல்லாமல் முன்போலப் பெருகிப் பாய்ந்தது.

44 □ கந்தபுராணம்

941. வீண்ணிடை இழிந்த காலின் மேவரு கனலில்
தோன்றும்
வண்ணவொண் கமலம் செய்ய முளரியை மாறது
ஆகத்
தண்ணளி யோடு நல்கித் தரித்துஎனச்
சரவ ணப்பேர்க்
கண்ணகன் பொய்கை ஈசன் கட்டழல்
மிசைக்கொண்டு அன்றே.
942. அருவமும் உருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய்
ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர்
மேனி யாகக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறுங் கரங்கள்பன்
னிரண்டும் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம்
உய்ய.
943. தோன்றல்வந் திடலும் விண்பால் துந்துபி
கறங்கல் உற்ற
ஆன்றதொல் மறைகள் எல்லாம் ஆர்த்தன
அயனும் மாலும்
வான்திகழ் மகத்தின் தேவும் முனிவரும் மலர்கள்
தூவி
ஏன்றுஎமை அருளுக என்றே ஏத்திசை எடுத்துச்
சூழ்ந்தார்.
944. ஏவர்தம் பாலும் இன்றி எல்லைதீர் அமலற்கு உள்ள
முவிரு குணனும் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்தது
என்னப்
பூவியல் சரவ ணத்தண் பொய்கையில் வைகும்
ஐயன்
ஆவிகள் அருளும் ஆற்றால் அறுமுகம்
கொண்டான் அன்றே.

941. ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றியது காற்று, அந்தக் காற்றிலிருந்து தோன்றியது அக்கினி. அந்த அக்கினியிலிருந்துதோன்றியது நீர். இந்த முறைக்கு மாறாக, (அக்கினியைத் தோற்று விப்பது.) இடம் அகன்ற—சரவணம் என்னும் பெயரை உடைய அப்பொய்கை, சிவந்த அக்கினியை மிகுந்த அருளோடு தோற்றுவித்துச் சுமந்து கொண்டதைப்போல, சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்களிலிருந்து தோன்றிய அக்கினியைத் தன் மீது சுமந்திருந்தது.

942. உருவம் அற்றதாகவும் உருவம் பெற்றதாகவும் விளங்கி, முதல் அற்றதாகவும், பல பொருளாகவும் ஒரு பொருளாகவும் விளங்கி, பிரமம் என்னும் பெயர் பெற்றதாகவும் விளங்கி நிற்கும் பேரொளிப் (ஜோதி) பிழம்பே ஒரு திருமேனி பெற்று, கருணை மிகுந்த ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் கொண்டு, உலகத்தார் உய்தி பெறுமாறு அந்த இடத்தில், ஒரு திருமுருகன் வந்து தோன்றினான்.

943. இவ்வாறு திருமுருகனாகிய குமாரக் கடவுள் அவதரித்ததும், தேவ துந்துபிகள் முழங்கின; சிறந்த வையான பழைய வேதங்கள் எல்லாம் ஆரவாரம் செய்தன. பிரமனும் திருமாலும் சொர்க்கலோகத்தில் உள்ள வேள்வியின் கடவுளான இந்திரனும், முனிவர்களும் பூக்களைச் சொரிந்து நின்று, 'எம்மைக் காத்தருள்க' என்று துதித்தபடி துழ்ந்து கொண்டனர்.

944. எவரிடமும் இல்லாதவையும், எல்லை இல்லாத சிவபெருமானிடம் மட்டும் உள்ளவையுமாகிய ஆறு குணங்களும் குமாரனுக்கு ஆறுமுகங்களாய் வந்து பொருந்தின என்று சொல்லும்படி, மலர்கள் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையில் தங்கிய குமாரன், உயிர்களைக் காப்பதற்காக ஆறு திருமுகங்களை மேற்கொண்டான். (1. முற்றறிவு (சர்வஞ்ஞதை) 2. வரம்பில் இன்பம் (திருப்தி) 3. இயற்கை அறிவு (அனாதிபோதம்) 4. தன் வயம் (சுதந்திரம்) 5. குறைவில் ஆற்றல் (அலுப்தசக்தி) 6. வரம்பில் ஆற்றல் (அனந்தசக்தி) என்பவையே ஆறு குணங்கள்.)

945. மல்லலம் புவனத்து உள்ள மன்னுயிர்க் கணங்கடகு
எல்லாம்
ஒல்லையின் மகிழ்ச்சி யெய்தி உவகையின்
குறிப்புண் டான
தொல்லையில் அவுண னாகுஞ் துரனே முதலா
உள்ள
எல்லவர் தமக்கும் மாயும் இருங்குறிப்பு உற்ற
அந்நாள்.
946. மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால்
அளக்கொ ணாமல்
நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி
அறுமுக வருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ
ணத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதின் வீற்றிருந்து அருளி
னானே.
947. பாங்குறு தருச்சுழ் காலாப் பல்தழைச் சினைமென்
கொம்பர்
நீங்கறப் புடைபோய் வானின் நிரந்துஅன பந்தர்
ஆகத்
தாங்கிய பழனும் காயும் துணர்களும் அகத்துள்
துன்ன
ஆங்கதன் நடுவண் பொய்கை அணிநிழல்
அமர்ந்தான் ஐயன்.
948. முடிபொறாது அசையும் நாகர் முதியகால் பலகை
வையம்
தொடர்கரை மரனே வானம் தூங்குபல் நாணம்
தெண்ணீர்த்
தடமலர் பாய லாகச் சரவண மஞ்ச மீதில்
அடைதரு மைந்தன் மென்கால் அசைப்பவீற்
றிருந்தான் அன்றே

945. குமாரன அவதரித்த அந்நாளில், வளமை நிறைந்த உலகத்தில் உள்ள நிலை பெற்ற உயிர்க்கூட்டங்கள் அனைத்திற்கும் விரைவாக மகிழ்ச்சி தோன்றி நல்ல சகுனங்கள் உண்டாயின; பழைமை பொருந்திய அசுரனாகிய துரபன்மன் முதலாக உள்ள அனைவர்க்கும் இறப்பதற்கு உரிய தீய சகுனங்கள் உண்டாயின.

946. வேதாந்தத்தினாலும், வாக்கினாலும், மனத்தினாலும் அளக்க முடியாத, எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்ற குற்றமற்றவனான சிவபெருமான், ஆறுமுகம் கொண்ட திருவுருவத்தோடு எழுந்தருளி, சரவணப் பொய்கையில் உள்ள மணம் கமழும் தாமரை மலரின் மீது கருணையோடு வீற்றிருந்தான்.

947. சரவணப் பொய்கையின் பக்கங்களில் பொருந்திய மரங்கள், சுற்றிலும் நாட்டப்பட்ட தூண்களாக விளங்கின. இடைவெளி இல்லாமல் பக்கங்களில் சென்று நீண்டு, ஆகாயத்தில் நிறைந்திருக்கின்ற—பல தழைகள் பொருந்திய பிரிவுகளை உடைய மெல்லிய கொடிகள் பந்தலாக அமைந்தன. அம்மரங்களிலும் கொடிகளிலும் தொங்கும் பழங்களும் காய்களும் பூங்கொத்துகளும் அப்பந்தலின் உள்ளிடத்தே அலங்காரமாகப் பொருந்தின. அப்பந்தலின் நடுவே சரவணப் பொய்கையின் அழகிய நிழலில் திருமுருகன் வீற்றிருந்தான்.

948. தலையிலே உள்ள பாரத்தைத் தாங்க முடியாமல் அசைகின்ற பாம்புகள் முற்றிய கால்களாகத் திகழ, இந்தப் பூமியே பலகையாக, கரையிலே வரிசையாக நிற்கும் மரங்களே வானத்திலிருந்து தொங்குகின்ற பல கயிறுகளாக, தெளிந்த நீரை உடைய பொய்கையில் உள்ள தாமரை மலரே படுக்கையாக, சரவணப் பொய்கை என்னும் ஊஞ்சலில் எழுந்தருளிய திருமுருகன் இளந்தென்றல் அசைக்க வீற்றிருந்தான்.

949. எண்பெரு நாகர் சேடன் ஏந்துஎழில் அரிமா னாகத்
தண்பொலி புனல்பூம் பொய்கை தவிசுரு வாக
நாள்கோள்
விண்படர் விதான மாக வேலையம் தலைவன்
காலை
ஒண்பகல் ஆடி காட்ட உமைமகன் அங்கண்
உற்றான்.
950. தரணியின் நடுவண் வைகும் சரவணப் பொய்கை
தன்னில்
விரைசெறி கமலப் போதில் வீற்றிருந்து அருளும்
செவ்வேள்
பெருவடிவு அமைந்த மாயன் பிறங்கிய மனத்தில்
தண்ணென்று
எரிசுடர் விளக்கத்து உச்சி இருந்திடும் ஈசன்
போன்றான்.
951. பெருந்தரை நடுவண் ஆகிப் பிறங்கிய சரவ ணத்தில்
இருந்தனிக் கமலம் ஒன்றில் குமரவேள் இருந்த
பான்மை
திருந்துதல் அண்டப் புத்தேள் சிந்தையாம்
புண்டரீக
புரந்தனில் விரும்பித் தாதை வைகிய இயற்கை
போலும்.
952. பாசிலை பரவித்துள்ளி படுவன உடுவைப் பாக
வீசுசை வலம்கா ராக வேறுதழ் கமலம் எல்லாம்
மாசறு பகலோ ராக அவற்றிடை மலர்ந்த கஞ்சம்
தேசுடை இரவி யாகச் சிவனெனச் சேய்அங்கு
உற்றான்.

949. எட்டு நாகங்களும் ஆதிசேடனும் சுமக்கின்ற சிங்கங்களாக, குளிர்ச்சி பொருந்தியநீரை உடைய அழகிய பொய்கை ஆசனமாக, நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் மேலே பரந்துள்ள விதானமாக விளங்க, கடலரசனான வருணன் காலை நேரத்தில் ஒளிபொருந்திய தூரியன் என்னும் கண்ணாடியைக் காட்ட, உமாதேவியின் மகனான திருமுருகன் அப்பொய்கையில் வீற்றிருந்தான்.

950. பூமியின் நடுவே பொருந்திய சரவணப் பொய்கையில், மணம் வீசும் தாமரை மலரின் மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமுருகன், திரிவிக்கிரம வடிவம் கொண்ட திருமாலின் இதயத்தில் அருளோடு ஒளிவீசி எரிகின்ற ஞான தீபத்தின் உச்சியில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானை ஒத்திருந்தான்.

951. திருமுருகனாகிய குமரவேள், பெரிய பூமியின் நடுவே பொருந்தித் திகழும் சரவணப் பொய்கையில், பெரிய ஒப்பற்ற ஒரு தாமரை மலரின் மேல் வீற்றிருந்த தன்மை, சிறந்த நல்ல பிரமாண்டமாகிய விராட்புருடனது இதயக் கமலமாகிய சிதம்பரத்தில் சிவபெருமான் விரும்பி வீற்றிருக்கும் தன்மை போன்றது.

952. பசுமையான இலைகளில் பரந்து தோன்றும் நீர்த்துளிகள் நட்சத்திரங்களாகவும், அசைகின்ற பாசிகள் மேகமாகவும், வேறாகச் சூழ்ந்திருக்கும் தாமரை மலர்கள் எல்லாம் தூரியர்களாகவும், அவற்றின் நடுவே மலர்ந்திருக்கின்ற தாமரைமலர் ஒளி பொருந்திய சிவதூரியனாகவும் விளங்க, திருமுருகன் அத் தாமரை மலரில் சிவபெருமான் போல வீற்றிருந்தான்.

50 □ கந்தபுராணம்

953. மாலயன் எழிலி மேலோன் வானவர் ஏனோர் யாரும்
பாலுற மரனும் மாவும் பறவையும் பிறவும் சூழ
ஏலுறு குமரன் கஞ்சத் திருந்தது பரமன் ஆதிக்
காலையின் உயிர்கள் நல்கிக் கமலமேல் இருத்தல்
போலும்.
954. சலங்கிளர் தரங்கத் தெய்வச் சரவணக் கமலப்
போதில்
நலங்கிளர் குமரன் சேர்தல் நான்முகன் சிறைமேல்
வீட்டிப்
புலங்கிளர் உயிர்கள் நல்கப் பொருந்துநற் பகலின்
முன்னர்
இலங்கெழிற் பதும பீடத்து ஏறிய இயற்கை
போலும்.
955. முண்டகம் ஒன்றில் வைகும் முருகனைச் சுற்றிச்
செங்கேழ்
வண்டுளர் கமலக் காடு வான்முனல் தடத்தின்
நிற்றல்
அண்டர்கள் முதல்வ ஒர்பால் அன்றிஎம் எல்லாம்
பீடம்
கொண்டருள் முறையின் என்று நோற்றிடும்
கொள்கைத் தன்றே.
956. அணங்குசெய் தோற்றத் துப்பின் அவிர்சுடர்க்
குமரன் சூழ
மணங்கிளர் கமலக் காடு மலர்ந்தன அவனைச்
சேர்வான்
தணங்கெழு புனலில் புக்குத் தபனன்மேல்
நாட்டம் சேர்த்தி
நுணங்கிடை மடவார் பல்லோர் நோற்றுஅவண்
நிற்றல் போலும்.

953. திருமால், பிரமன், மேக வாகனனான இந்திரன், தேவர்கள், மற்றவர்கள் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் பக்கத்தில் நிற்க, மரங்களும் விலங்குகளும் பறவைகளும் மற்ற உயிர்களும் சூழ்ந்திருக்க, இயல்பு பொருந்திய குமாரக் கடவுளான முருகன் தாமரை மலரில் வீற்றிருந்தான். இத்தன்மை, சிவபெருமான் படைப்பைத் தொடங்கிய காலத்தில் உயிர்களைப் படைத்துத் தாமரை மலரில் வீற்றிருந்த தன்மையைப் போன்றது.

954. நீர்மிகுந்து அலை வீசுகின்ற சரவணம் என்னும் தெய்வீகப் பொய்கையில் உள்ள தாமரை மலரிலே, நன்மை மிகுந்த குமாரக் கடவுள் வீற்றிருப்பது, பிரமனைச் சிறையிலே அடைத்து, அறிவு பொருந்திய உயிர்களைப் படைக்க அப்பிரமனின் ஆசனமான தாமரையில் அமரும் அந்த நல்ல நாளுக்கு முன்னரே, அழகு விளங்கும் தாமரை மலராசனத்தில் வீற்றிருக்கும் தன்மையை ஒத்தது.

955. வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற சிவந்த நிறத்தை உடைய தாமரை மலர்க் கூட்டம், ஒரு தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து அந்தப் பெரிய சரவணப் பொய்கையில் இருப்பது, 'தேவர்களின் தலைவனே! ஒரு தாமரைமலரில் மட்டும் இருந்து விடாமல், முறையாக எங்கள் எல்லாரிடமும் வீற்றிருக்க அருள் செய்ய வேண்டும்' என்று தவம் செய்யும் தன்மை போன்றது.

956. அழகைத் தருகின்ற தோற்றத்தையும், பவளம் போல விளங்கும் பேரொளியையும் உடைய முருகனைச் சூழ்ந்து மணம் வீசும் தாமரை மலர்க் கூட்டம் இதழ் விரித்தனவாக இருப்பது, நுண்மையான இடையினை உடைய பல மகளிர் குளிர்ச்சி பொருந்திய நீரின் கண்ணே போய், தூரியன் மேல் பார்வையைப் பதித்து, அவனை அடைவதற்காகத் தவம் செய்து நிற்பதைப் போன்றது.

52 □ கந்தபுராணம்

957. ஒண்ணகை உயிர்க்குஞ் சங்கம் ஒருசில கமலம்
வைகத்
தண்ணுறு நறவைப் பல்தாள் தாமரை பரித்துச்
தூழ்தல்
அண்ணலம் பொய்கை தற்சேர் அறுமுகப்
பிள்ளை துய்ப்ப
எண்ணெயும் சங்கும்துழ இட்டது போலும்அன்றே.
958. ஆரமும் வளசத் தோடும் அணிமக ரந்தச் சேறும்
வேரியம் பூந்தண் தேனும் முறைமுறை வீசிக்
கையால்
சேரவே கொண்டு மேலோன் திருவடி திளைப்ப
உய்த்தல்
வாரியம் தடாகம் அன்பால் வழிபடும் வண்ணம்
போலும்.
959. பங்கயச் செம்மல் போது பதன்அழிந்து அவிழ்ந்து
பாங்கர்
அங்குள இலைமேல் வீழ அவைபுறத்து அசையும்
நீர்மை
சங்கரன் குமரன் தூழச் சரவணம் பசும்பூந் தட்டில்
துங்கநல் விளக்கம் மாட்டித் திரைக்கையால்
சுலவல் போலும்.
960. காசுறழ் பதுமப் போது களாசியது ஆக மீச்செல்
பாசடை கவிகை யாகப் பலநனை விளக்கம் ஆக
வீசிகள் கவரி யாக மிழற்றுபுள் இயமது ஆக
மாசறு பொய்கை சேய்க்கு வளம்பட ஒழுகிற்று
அன்றே.

957. பேரொளியைப் பரப்புகின்ற சில சங்குகள் அத் தாமரைத் தடாகத்தில் இருக்க, தண்டுகளைப் பெற்ற பல தாமரை மலர்கள் குளிர்ச்சி பொருந்திய தேனைத் தாங்கி முருகனைச் சூழ்ந்திருந்தன. அத்தன்மை, பெருமை மிகுந்த அச்சரவணப் பொய்கை தன்னிடம் வந்த ஆறு முகங்களைப் பெற்ற சிறு குழந்தைக்கு, அது அனுபவிப்பதற்காக எண்ணெயினையும் பாலடைச் சங்கிளையும் சூழ்ந்திருக்குமாறு வைத்தது போன்றதாகும்.

958. முத்துகள், தாமரை மலரின் இதழ்கள், அழகிய பூந்தாதின குழம்பு, மணம் வீசும் குளிர்ந்த தேன். ஆகிய வற்றை முறையாகத் திரை என்னும் கையினால் வாரிக் கொண்டு மேலானவனான் முருகனின் திருவடிகளில் பொருந்துமாறு வீசுதல், நீரை உடைய அச்சரவணப் பொய்கை அன்புடன் முருகனைப் பூசை செய்யும் தன்மை போன்றது.

959. தம் பருவத்தை இழந்த தாமரை மலர்களின் இதழ்கள் அருகே உள்ள தாமரை இலைகள் மேலே விழுந்தன. அந்த இதழ்களைத் தாங்கிய இலைகள் புறத்தே அசைகின்ற தன்மை, அச்சரவணப் பொய்கை சங்கரன் புதல்வனான முருகனை நான்கு பக்கத்திலிருந்தும், பச்சை நிறத்தட்டில் சிவந்த நிறத்தை உடைய சிறந்த தீபத்தை ஏற்றி, அலை ஆகிய கைகளால் சுற்றித் தல் போல இருந்தது.

960. மாணிக்க மணியைப் போன்ற தாமரை மலர்கள் காளஞ்சியாகவும், மேலாக வளர்ந்திருக்கும் பச்சை இலைகள் குடையாகவும், பல தாமரை அரும்புகள் தீபமாகவும், அலைகள் சாமரமாகவும் பறவைகளின் ஒலி இசைக்கருவிகளின் ஒலியாகவும் அமைய, அக்குற்ற மற்ற சரவணப் பொய்கை முருகனாகிய குழந்தைக்கு அரச வளங்களைத் தந்தது.

(காளாசி—காளாஞ்சி, தாம்பூலப் பெட்டி)

961. அழல்நீவந்து அன்ன கஞ்சத்து அகல்தடத்
திரைகள் நாப்பண்
உழிபட ராது துழ்போந் துலவுவ தானை நீரால்
விழுமிய குமரன் பொய்கை வெளியுறாது அமரர்
இட்ட
எழினிகள் புடையே மென்கால் எறிதலின் இரட்டல்
போலும்.
962. கொன்படை சேவல் ஆகும் எகினம் ஓர் கோடி
ஈசன்
தன்பெரும் குமரன் துழத் தடத்தினில் மிழற்றல்
எந்தை
பொன்பிறழ் பதுமன் செய்கை புரியும்நாள் ஊர்தி
யாவல்
என்புடை இருத்தி என்றே தமிழ்தமிழ் இரத்தல்
போலும்.
963. வளம்செறி இனைய பாலால் வான்சர வண்மாம்
பொய்கைத்
தளம்செறி பதுமம் ஒன்றில் சராசரம் யாவும்
காப்பான்
உளம்செறி கருணை எய்தி ஒப்பிலாக் குமர மூர்த்தி
இளம்சிறு மதலை போல இனிதுவீற் றிருந்தான்
மன்னோ.
964. தீர்த்திகைக் கங்கை தன்னில் திகழ்சர வணத்தில்
வந்த
மூர்த்திகைக் குழவி யேபோல் முதற்புரி யாடல்
நோக்கி
ஆர்த்திகை உறாத உள்ளத்து அரிமுதல் அமரர்
யாரும்
கார்த்திகைத் தெரிவை மாரை விளித்திவை கழறல்
உற்றார்.

961. அக்கினி மேலெழுந்ததைப் போலத்தோன்றும் தாமரை மலர்களை உடைய அகன்ற சரவணப் பொய்கையில் எழுகின்ற அலைகள், நடு இடங்களில் செல்லாமல் கரையோரங்களில் துதில் விரித்தாற், போல உலாவுதல், சிறப்பு மிகுந்த முருகன் வீற்றிருக்கும் பொய்கை வெளியே தெரியாதபடி தேவர்கள் இட்ட திரைகள், மென்மையான காற்று வீசுவதனால் பக்கங்களில் அசைவது போன்று திகழ்ந்தது.

962. பெருமை பொருந்திய ஒரு கோடி ஆண் அன்னங்கள், சிவபெருமானுடைய திருமகனான முருகனைச் சூழ்ந்து சரவணப் பொய்கையில் மெல்லென ஒலிப்பது, 'எம் தந்தையே! அழகு பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனது படைப்புத் தொழிலை மேற்கொள்ளும் போது, பிரமனது ஊர்தியான நான் உனக்கு வாகனம் ஆவேன். அதனால் இப்பொழுதே என் மேல் அமர்வாயாக' என்று தனித் தனியே வேண்டுகல் போன்றது.

963. தனக்கு நிகரற்றவனான முருகன், வளமை மிகுந்த இத் தன்மைகள் அமையப் பெற்ற சிறந்த சரவணம் என்னும் பெயரை உடைய பொய்கையில் இதழ்கள் நிறைந்த ஒரு தாமரை மலரில், உயர் திணை—அஃறிணை ஆகிய எல்லா உயிர்களையும் காத்தருள மனத்திலே கருணை கொண்டு, இளமை மிகுந்த சிறிய குழந்தை போல இனிதாக வீற்றிருந்தான்.

964. வருத்தம் பொருந்தாத, மகிழ்ச்சி பொருந்திய மனத்தை உடைய திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் கங்கை ஆற்றினும் விளங்குகின்ற சரவணப் பொய்கையில் வந்து தோன்றிய முருகன் சிறு குழந்தையைப் போல முதலில் செய்கின்ற திருவிளையாடலைப் பார்த்து, கார்த்திகைப் பெண்களை அழைத்து, இச்சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

56 □ கந்தபுராணம்

965. சாற்றரும் சரவ ணத்தில் சண்முகத்து ஒருவனாகி
வீற்றிருந்து அருளு கின்ற விமலனோர் குழவி
போலத்
தோற்றின்ன் அவனுக்கு உங்கள் துணைமுலை
அமுதம் ஊட்டிப்
போற்றுதிர் நாளும் என்ன நன்றெனப் புகன்று
வந்தார்.
966. மறுவறும் ஆரல் ஆகும் மாதர்மு விருவர் தாமும்
நிறைதரு சரவ ணத்தின் நிமலனை அடைந்து
போற்ற
உறுநர்கள் தமக்கு வேண்டிற்று உதவுவோன் ஆத
லாலே
அறுமுக ஒருவன் வேறாய் அறுசிறார் உருவம்
கொண்டான்.
967. ஆறுஉரு ஆத லோடும் அறுவரும் மகிழ்ந்து வேறு
வேறுதாம் எடுத்துத் தத்தம் வியத்தகு துணைமென்
கொங்கை
ஊறுபால் அமுதம் அன்னோற்கு உதவலும்
முறுவல் செய்து
மாறிலா அருளால் ஆற்ற வருந்தினன் போல
உண்டான்.
968. உண்டபின் அறுவ ராகும் ஒருபெரும் முதல்வன்
தன்னைத்
தண்டழை பொதுளும் நீபத் தண்ணிழல் பொய்கை
தன்னில்
வண்டுஅயி லுறாத கஞ்ச மாமலர்ப் பள்ளி
சேர்த்திக்
கண்டுயில் செய்வித் தேத்தக் கருணையால்
இனைய செய்வான்.

965. “சொல்வதற்கு அரிய பெருமை பொருந்திய சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களை உடைய ஒருவனாக விளங்கி எழுந்தருளியிருக்கின்ற மாசற்ற வனாகிய முருகன், ஒரு குழந்தையைப் போலப் பிறந்துள்ளான். அவனுக்கு உங்கள் இரண்டு மார்பகங்களாலும் நாஸ்தோறும் பாலூட்டி வளர்ப்பீர்களாக” என்று அத் திருமால் முதலிய தேவர்கள் கூறினார்கள். கார்த்திகைப் பெண்கள் ‘அவ்வாறே செய்கிறோம்’ என்று கூறி அச்சரவணப் பொய்கைக்கு வந்தனர்.

966. குற்ற மற்ற கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறு பேரும், நீர் நிறைந்துள்ள சரவணப் பொய்கையில் வீற்றிருக்கும் மாசற்ற முருகனை அடைந்து துதித்தனர். ஆறு திருமுகங்களை உடைய ஒருவனான முருகன், தன்னை அடைந்தவர்கள் வேண்டியதைத் தருகிறான். அதனால், அவன், வேறு வேறான ஆறு குழந்தைகளின் வடிவத்தை மேற்கொண்டான்.

967. முருகன் ஆறு வடிவம் கொண்டதும், கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறுபேரும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, தனித் தனியே அக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் பெருமை மிகுந்த, மென்மை பொருந்திய இரண்டு கொங்கைகளிலும் ஊற்றெடுத்த பாலாகிய அமுதத்தை ஊட்டினர்; முருகனும் புன்னகை செய்து, ஒப்பிலில்லாத, கருணையோடு, பசியால் மிகவும் வருந்தியவன் போலப் பருகினான்.

968. பாலைப் பருகிய பிறகு ஆறு குழந்தைகளாக மாறிய ஒப்பற்ற முருகனைக் குளிர்ந்த இலைகள் செறிந்த கடப்ப மரங்களின் குளிர்ந்த நிழல் படிந்த அப் பொய்கையில், வண்டுகள் தேனைக் குடிக்காத பெரிய தாமரை மலராகிய படுக்கையில் கிடத்தித் தூங்கச் செய்து, துதித்தனர், அக்கார்த்திகைப் பெண்கள். முருகன் கருணையினால் இத் திருவிளையாடல்கள் செய்தான்.

58 □ கந்தபுராணம்

969. துயிலவோர் உருவம் துஞ்சித் துண்ணென எழுந்து
மென்சொல்
பயிலவோர் உருவம் யாய்தன் பயோதரம் பவள
வாய்வைத்து
அயிலவோர் உருவம் நக்காங்கு அமரவோர்
உருவம் ஆடல்
இயலவோர் உருவம் வாளா இரங்கவோர் உருவஞ்
செய்தான்.
970. ஓர்உருத் தவழ மெல்ல ஓர்உருத் தளர்ந்து செல்ல
ஓர்உரு நின்றல் செல்லாது ஒய்யென எழுந்து வீழ
ஓர்உரு இருக்கப் பொய்கை ஓர்உரு உழக்கிச் சூழ
ஓர்உருத் தாய்கண் வைக ஒருவனே புரிதல்
உற்றான்.
971. ஆடவோர் உருவம் செங்கை அறையவோர்
உருவம் நின்று
பாடவோர் உருவம் நாடிப் பார்க்கவோர் உருவம்
ஆங்கண்
ஓடவோர் உருவம் ஓர்பால் ஒளிக்கவோர் உருவம்
யாண்டும்
தேடவோர் உருவ மாகச் சிவன்மகன் புரிதல்
உற்றான்.
972. இத்திறம் இருமுன்று ஆன யாக்கையும் கணது
ஒன்றில்
பத்துநூ றாய பேதப் படும்வகை பரமாய் நின்ற
உத்தம குமரன் தான்எவ் வுயிர்தொறும் ஆட
லேபோல்
வித்தக விளையாட்டு இன்ன மாயையால்
விரைந்து செய்தான்.

969. முருகன் தன் ஆறு வடிவங்களில் ஓர் உருவம் தூங்கச் செய்தான்; ஓர் உருவம், தூக்கத்திலிருந்து திட ரென்று எழுந்து மென்மையான சொற்களைப் பேசச் செய்தான்; ஓர் உருவம் தாயின் கொங்கையைப் பற்றிப் பவளம் போன்ற தன் வாயில் வைத்துப் பால் பருகச் செய்தான்; ஓர் உருவம் சிரித்தபடி இருக்கச் செய்தான்; ஓர் உருவம் விளையாடச் செய்தான்; ஓர் உருவம் காரணம் இல்லாமல் அழச் செய்தான்.

970. ஓர் உருவம் தவழச் செய்தான்; ஓர் உருவம் மெல்லத் தளர்ந்து நடக்கச் செய்தான்; ஓர் உருவம் விரைவாக மேலெழுந்து, நிற்க முடியாமல் விழச் செய்தான்; ஓர் உருவம் இருக்கச் செய்தான்; ஓர் உருவம் அச்சரவணப் பொய்கையைக் காலால் கலக்கிச் சுற்றிவரச் செய்தான்; ஓர் உருவம் தாயின் மடியில் அமரச் செய்தான், இவ்வாறு முருகனாகிய ஒருவனே ஆறு உருவங் சுளைச் செயல் படுத்தினான்.

971. ஓர் உருவம் கூத்தாடச் செய்தான்; ஓர் உருவம் சிவந்த கைகளைத் தட்டச் செய்தான்; ஓர் உருவம் நின்று பாடச் செய்தான்; ஓர் உருவம் எதையும் துருவிப் பார்க்கச் செய்தான்; ஓர் உருவம் அங்கே ஓடச் செய்தான்; ஓர் உருவம் ஓரிடத்தில் ஒளிந்து கொள்ளச் செய்தான்; இவ்வாறு, திருமாலும் பிரமனும் தேடுவதற்காக ஒரு ஜோதிவடிவாய் நின்ற சிவபெருமானின் திருமகனாகிய முருகன் ஆறு உருவங்களும் செயல் புரியச் செய்தான்.

972. பரம் பொருளாய் விளங்கும் உத்தமனாகிய முருகன், தன் ஆறு வடிவங்களான உருவம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் இவ்வாறே ஆயிரக்கணக்கான தொழில் வேறுபாடு கொள்ளுமாறு எல்லா உயிர்களிலும் தானே நின்று திருவிளையாடல் செய்வதைப் போல, மாயை பினால் அப் பொய்கையில் அற்புதமான இத்தகைய திருவிளையாடல்களைத் தான் விரைவாகப் புரியுமாறு செய்தான்.

973. சிற்பர னாகி வந்த செய்யவேள் ஆடல் தன்மை
பற்பல திறமும் நாடிப் பங்கயத்து அயனு மாலும்
சொற்படு மகத்தின் தேவும் முனிவரும் சுரரும்
யாரும்
அற்புத மகிழ்ச்சி கொண்டாங்கு இன்னவாறு
அறைதல் உற்றார்.
974. சேயிவன் ஒருவ னேபல் சிறார் உருக் கொண்டு
நம்முன்
ஏயெனும் அளவை தன்னில் எண்ணில்பே தத்தன்
ஆகும்
ஆயினிக் குமரன் ஆடல் அறிவரிது எமக்கும்
எல்லா
மாயமும் இயற்ற வல்லன் வரம்பிலா அறிவன்
மாதோ.
975. கைப்பயில் குழவி போலக் காட்டிய கடவுள்
செய்யும்
இப்பெரு மாயை போல யாவரும் புரிதல் தேற்றார்
செப்பியென் வேறு யாமும் செய்ததொன்று
இல்லை அன்னான்
ஒப்பறு பரனே ஆம்என்று உரைசெய்து தொழுது
நின்றார்.
976. அழல்எனும் மீன வர்க்கத்து அறுவரும் குமரன்
ஆடல்
முழுவது நோக்கி நோக்கி முதிரும்அற் புதநீர்
எய்திக்
குழவிகள் என்றே உள்ளம் கோடல்விட்டு
அகலாது அஞ்சி
வழிபடு கடவு ளோரில் போற்றினர் மனங்கொள்
அன்பால்.

973. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும், தருமாலும், புகழ் பெற்ற வேள்விக்குத் தலைவனான இந்திரனும், மற்றத் தேவர்களும், முனிவர்களும் ஆகிய அனைவரும், ஞானவடிவினனாக அங்கு வந்த செவ்வேளான முருகனுடைய திருவிளையாடல்கள் அனைத்தையும் பார்த்து, வியக்கத் தக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து, இவ்வாறு கூறத் தொடங்கினர்.

974. “குமரனாகிய இவன் ஒருவனே, பல குழந்தைகளின் வடிவங்களைக் கொண்டு, நமக்கு முன்னே ஏ என்பதை உச்சரிக்கும் சிறிதளவு நேரத்தில், எண்ண முடியாத வேறுபாடுகளை உடையவனாக விளங்குகிறான். அதனால், இக் குமரனின் திருவிளையாடல் எம்மாலும் அறிய முடியாதது. இவன் எல்லா மாயங்களையும் செய்ய வல்லவன். எல்லையில்லா ஞானம் பெற்றவன்.

975. “எடுக்கும் கையில் இருக்கும் குழந்தையைப் போலக் காட்சி அளிக்கும் முருகக் கடவுள் செய்தருளிய இப் பெரிய மாயச் செயல்களைப் போல, எவரும் செய்ய முடியாது. இவன் சிறப்பை விளக்க வேறு விஷயங்கள் சொல்லிப் பயன் இல்லை. நாங்களும் இவனைப் போல ஒரு செயலும் செய்யவில்லை என்று சொன்னால் போதும். முருகன் ஒப்பற்ற பரம்பொருளே ஆவான்.” என்று அவர்கள் கூறி வணங்கி நின்றார்கள்.

976. கார்த்திகை என்று கூறப்படும் நட்சத்திரத்தின் பிரிவில் உள்ள ஆறு பெண்களும், குமரக் கடவுளின் திருவிளையாடல்கள் அனைத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து, மிகுந்த வியப்படைந்து, ‘குழந்தைகள்’ என்று சாதாரணமாக மனத்தில் நினைப்பதை ஒழித்தனர். அக்குழந்தைகளை விட்டு அகலாமல், அவர்களின் பெருமை அறிந்தமையால் பயந்து, தாம் வழிபடுகின்ற தெய்வங்களைப் போல மதித்து, மனத்தில் பொருந்திய அன்போடு காத்தனர்.

62 □ கந்தபுராணம்

977. அம்புயம் உறழும் செங்கேழ் அறுமுகம் படைத்த
கோல
நம்பிதன் வரவு தன்னை நவின் றனம் இனிமேல்
அங்கண்
எம்பெரு முதல்வி தன்பால் இலக்கத்துடன்
பதின்மர் செல்வேள்
தம்பிய ராகி வந்த தன்மையை விளம்ப லுற்றாம்.

12. துணைவர் வருபடலம்

978. நஞ்சு அயின்றவன் நெற்றிநாட் டத்தினால் நல்கும்
வெஞ்சு டர்ப்பொறி வெம்மையை ஆற்றலள்
விமலை
செஞ்சி லம்படி தாக்கலின் நவமணி சிதற
அஞ்சி யோடினாள் இத்திறம் உணர்ந்தனள்
அகத்துள்
979. மாய வன்முதல் அமரர்கள் ஈசனை வணங்கி
நீயொர் மைந்தனைத் தருகென நெற்றிநாட்
டத்தால்
ஆய வன்சுடர் உதவிஓர் மதலையாய் அமர்வான்
ஏயி னான்சர் வணத்துஎனத் தெரிந்தனள் இறைவி.
980. அன்ன தன்பினர் உமையவள் எனதுபால் அமலன்
தன்ன ருள்பெறு மதலைதோன் ராவகை தடுத்த
பொன்ன கர்க்குஇறை விரிஞ்சன்மால் முதலபுத்
தேளிர்
பன்னி யர்க்குஎலாம் புதல்வர் இன்று ஆகெனப்
பகர்ந்தாள்.

977. தாமரை மலரைப் போலச் சிவந்த நிறத்தைப் பெற்ற ஆறுமுகங்களைக் கொண்ட வடிவத்தை உடைய திருமுருகனது அவதாரத்தைக் கூறினோம். இனி, அக் கயிலை மலையில் இலட்சத்து ஒன்பது நந்திகண வீரர்கள் முருகனின் தம்பியராகி, பெருமை பொருந்திய எங்கள் தலைவியாகிய பார்வதியிடம் அவதரித்த தன்மையைச் சொல்லத் தொடங்குகிறோம்.

12. துணைவர் வருபடலம்

978. நஞ்சை உட்கொண்ட சிவபெருமான் தனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோற்றுவித்த அக்கினிப் பொறிகளால் உண்டான வெப்பத்தைத் தாங்கமுடியாத பார்வதி, செம்மையான சிலம்புகள் தன் கால்களில் தாக்குவதால், அவற்றில் இருந்த நவரத்தினங்கள் சிதறி விழுமாறு பதறி ஓடினாள். அத்தேவி பிறகு தன் மனத்தில் இவ்வாறு உணர்ந்தாள்.

979. திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் சிவ பெருமானை வணங்கி, 'தாங்கள் ஒரு மகனைத் தருவீராக' என்று வேண்ட, அச் சிவபெருமான் தனது நெற்றிக்கண் மூலம் அக்கினிப் பொறிகளை உண்டாக்கி, அவை ஒரு மகனாகச் சரவணப் பொய்கையில் இருக்கும்படி அனுப்பினான். இதைப் பார்வதி தெரிந்து கொண்டாள்.

980. தெரிந்து கொண்ட பிறகு பார்வதி, "சிவபெருமானது திருவருளைப் பெற்ற புதல்வன், என்னிடம் தோன்றாதபடி தடுத்த சொர்க்கலோகத்துத் தலைவனான இந்திரன் பிரமன், திருமால் முதலான தேவர்களின் மனைவியர்கள் அனைவருக்கும் புதல்வர் இல்லாமல் போகட்டும்" என்று சபித்தாள்.

981. இமைய மாமகள் இத்திறம் புகன்று மீண்டேகிச்
சமயம் யாவையும் நிறுவிய கண்ணுதல் தலைவன்
அமல மாம்திரு முன்னர்வந்து அரிக்குமுன் அரிதாம்
கமல மார்அடி கண்டனள் பணிந்துகண்
களித்தாள்.

982. உம்பர் யாவரும் குறையிரந் திடலும்நீ யுதவும்
செம்பொ றித்தொகை ஆற்றலும் வெம்மையும்
தெரிந்து
வெம்பி முற்றுடல் பதைப்புற அகன்று இவண்
மீண்டேன
எம்பெ ருந்தகை அவ்வழல் நீக்கலால் என்றாள்.

983. கன்னி இங்ஙனம் பகர்தலும் கருணைசெய்து
அருளித்
தன்னி டத்தினில் இருத்தினன் இருந்திடு தையல்
முன்னம் ஓடலில் சிதறுநா புரமணி முழுதும்
என்னை யாளுடை நாயகன் முன்இலங் கினவால்.

984. தளிரின் மெல்லடிப் பரிபுரம் ஆயின தணந்து
மிளிரும் அந்நவ மணிகளின் ஆணையால் விமலை
ஒளிரு நல்லுருத் தோன்றின ஐம்முகத் தொருவன்
தெளிரு முச்சுடர் அகத்திடை யமர்ந்திடும் செயல்
போல்.

981. இமயமலை அரசனின் புதல்வியான பார்வதி இவ்வாறு சபித்து விட்டு, எல்லாச் சமயங்களையும் உண்டாக்கிய தலைவனாகிய சிவபெருமானது பரிசுத்தமான சன்னிதானத்துக்கு வந்தாள்; அங்கே திருமாலுக்கும் முன்பு காண்பதற்கு அரியதான சிவபெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைக் கண்ணால் கண்டாள்; அவற்றை வணங்கிக் களிப்படைந்தாள்.

982. "தேவர்கள் அனைவரும் வேண்டிக் கொள்ள, நீ தோற்றுவித்த செந்நிறத்து அக்கினிப் பொறித் தொகுதியின் வலிமையினையும், வெப்பத்தினையும் உணர்ந்து, உடல் முழுவதும் வெம்பிப் பதைத்து, இங்கிருந்து சென்றேன். எம் பெருந்தகையான நீ அந்த அக்கினிப் பொறிகளை வேறிடத்துக்கு அகற்றி விட்டதால் இங்குத் திரும்பி வந்தேன்" என்று சிவபெருமானிடம் தெரிவித்தாள், பார்வதி.

983. பார்வதி இவ்வாறு கூறியதும் சிவபெருமான் அவளிடம் கருணை கொண்டு, தனது இடப்பாகத்தில் இருத்திக் கொண்டான். அவ்வாறு இருந்த பார்வதி முன்பு பயந்து ஓடிய போது சிதறி விழுந்த சிலம்பின் பரல்களான மணிகள் யாவும், என்னை அடிமையாகக் கொண்ட அப் பெருமானது முன்னிலையில் இருந்தன.

984. ஐந்து முகங்களை உடைய ஒப்பற்ற சிவபெருமான், தூரியன் - சந்திரன் - அக்கினி என்னும் முன்று கூடர் மண்டலங்களின் நடுவே பரஞ்சோதியாய் வீற்றிருப்பதைப் போல, தளிரைப் போன்ற மென்மையான பார்வதியின் பாதங்களில் திகழ்ந்த சிலம்புகளிலிருந்து சிதறிக் கிடந்த நவரத்தினங்களில், சிவபெருமானது கட்டளையால், பார்வதியின் ஒளிவீசும் சிறந்த உருவங்கள், தோன்றின.

985. எண்ணி லாநவ மணிகளின் உமையுரு எனைத்தும்
கண்ணி னால்தெரிந்து அருளினால் வம்மெனக்
கழற
அண்ண லோர்வகை மணிக்கொரு சத்திக ளாக
நண்ணி னார்நவ சத்திகள் அமரர்நல் தவத்தால்.
986. பருப்ப தக்கொடி புரைநவ சத்திகள் பரமன்
திருப்ப தத்திடை வணங்கிநின்று அவனிடைச்
சிந்தை
விருப்பம் வைத்தலும் முனிவர்தம் மகளிர்போல்
விரைவில்
கருப்பம் உற்றனர் யாவதும் உமையவள்
கண்டாள்.
987. முனம்பு ரிந்துஉலகு அளித்தவள் அனையர்பால்
முதிரும்
சினம்பு ரிந்துஇவண் எமக்குமா றாகிய திறத்தால்
கனம்பு ரிந்திக் கருப்பமோடு இருத்திர் பல்காலம்
இனம்பு ரிந்தநீர் யாவரும் என்றுதள் இசைத்தாள்.
988. ஆவது எல்லையில் நடுக்கமுற்று அஞ்சியே
அங்கண்
மேவு மாதர்மெய் வியர்த்தனர் அவ்வியர்ப்பு
அதனில்
தேவ தேவனது அருளினால் தினகரத் திரள்போல்
ஓவி லாவிறல் வீரர்கள் இலக்கர்வந்து உதித்தார்.

985. சிவபெருமான், அளவிட முடியாத நவரத்தினங்களில் தோன்றிய உமாதேவியின் நிழல் உருவங்கள் அனைத்தையும் கண்ணினால் பார்த்தான்; அவற்றிடம் கருணை கொண்டு, 'வெளியே வாருங்கள்' என்று கூறினான். உடனே ஒரு வகை ரத்தினத்துக்கு ஒரு 'சக்தி' வீதம் ஒன்பது வகை ரத்தினங்களுக்கு ஒன்பது சக்திகள், தேவர்கள் செய்த நல்ல தவத்தினால், தோன்றினார்கள்.

986. இமயமலை அரசனின் திருமகளான பாவதியைப் போன்ற அந்த ஒன்பது சக்திகளும், சிவபெருமானின் சிறந்த திருவடிகளை வணங்கி, அவனிடம் தம் மனத்தால் காதல் கொண்டனர். அவர்கள், சிவனது பிட்சாடன வடிவத்தைக் கண்ட தாருக வனத்து முனிவர்தம் மனைவிகளைப் போல உடனே கருப்பம் எய்தினர். இந் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் உமையவள் கண்டாள்.

987. முன்பு அருள் புரிந்து இந்த உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமையவள் அச் சக்திகளிடம் மிகுந்த கோபம் கொண்டாள்; அதனால், 'கூட்டமாகிய நீங்கள் ஒன்பது பேரும் எமக்குப் பகையாகிய காரணத்தால், சுமையாகிய இந்தக் கருப்பத்தோடு பல காலம் இருப்பீர்களாக' என்று சாபம் தந்தாள்.

988. அப்பொழுது அங்கே நின்ற ஒன்பது சக்திகளும் பயந்து, உடல் வியர்த்தார்கள். அந்த வியர்வைத் துளிகளிலிருந்து, ஒழியாத வலிமை உடைய இலட்சம் வீரர்கள், தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானது அருளினால், துரியர்கள் கூட்டம் போல வந்து அவதிக்ந்தார்கள்.

68 □ கந்தபுராணம்

989. வடுத்தனைப்பொரும் கண்ணினர் வியர்ப்பினில்
வந்தாங்கு
அடுத்த மானவர் ஓரிலக் கத்தரும் அசனி
கடுத்த சொல்லினர் பொன்னுகில் உடையினர்
கரத்தில்
எடுத்த வாஸினர் பலகையர் ஆகிசண் டினரால்.
990. அனையர் யாவரும் ஈசனை அடைந்தனர்
அன்புற்று
இனிய வாகிய அமலன்நா மங்களை ஏத்தி
வனைக ரும்கழல் வணங்கிமுன் நின்றலும் மற்றப்
புனித நாயகன் அவர்தமை நோக்கியே புகல்வான்.
991. மைந்தர் கேண்மினோ நீவிர்கள் யாவரும்
வயத்தால்
இந்தி ராதியர் பகைவரை அடுவதற்கு எமது
கந்த வேள்படை யாகுதிர் என்னவே கழறி
முந்து பேரருள் புரிந்தனன் யாவர்க்கும் முதல்வன்.
992. இன்ப நீருடன் இவையருள் புரிதலும் இலக்கம்
நன்பெ ரும்திறல் மைந்தர்கள் ஆயினோர் நாளும்
அன்பு மேதகு பரிசனர் ஆகியே அமலன்
முன்பு நீங்கலாது ஒழுகினர் செய்பணி முறையால்.

989. மாவடுவைப் போன்ற கண்களைப் பெற்ற நவ சத்திகளின் வியர்வைத் துளிகளில் தோன்றிக், அந்த இடத்தில் நெருங்கி நின்ற ஓர் இலட்சம் வீரர்களும், இடி போல முழங்கும் சொற்களை உடையவர்கள்; பொன்னாலான உடைகளை அணிந்தவர்கள்; ஒரு கையிலே ஏந்திய வாளினை உடையவர்கள்; மறு கையிலே ஏந்திய கேடயத்தை உடையவர்கள்.

990. அந்த இலட்சம் வீரர்கள் அனைவரும் சிறந்தவையாகிய சிவனுடைய திருப்பெயர்களை அன்பு கொண்டு கூறி, அலங்கரிக்கப்பட்ட வலிய திருவடிகளை வணங்கிப் பெருமான் முன்பு நின்றனர். உடனே தூய்மை பொருந்திய நாயகனான சிவபெருமான், அவ்வீரர்களைப் பார்த்துப் பேசலானான்.

991. “புதல்வர்களே! நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள் நீங்கள் அனைவரும், உங்கள் வலிமையினால், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய பகைவர்களான அசுரர்களைக் கொல்வதற்கு, எம்முடைய புதல்வனான கந்தவேளுக்குப் படை வீரர்களாக விளங்குவீராக!” என்று கூறி எல்லோருக்கும் தலைவனாகிய சிவபெருமான், முதலில் அருள்செய்தான்.

992. சிவபெருமான் இவற்றை மகிழ்ச்சியுடன் கூறியருளியதும், சிறந்த பெரிய வலிமையைப் பெற்ற இலட்சம் வீரர்களும், தினந்தோறும் வளர்ந்து பெருகும் அன்புடையவர்களாகி, குற்றமற்றவனான சிவனது முன்னிலையை விட்டு விலகாமல், செய்ய வேண்டிய வேலைகளை முறைப்படி செய்து வந்தார்கள்.

70 □ கந்தபுராணம்

993. மாற்ற ருஞ்சினத்து அம்மைமுன் கொடுமொழி
வழங்கத்
தோற்று நன்மணி உருவமாம் தோகையர் துளங்கிப்
போற்றி வந்தனை செய்துபின் அவள்பணி புரிந்தே
ஆற்று தொல்கருப் பத்துடன் பல்பகல் அமர்ந்தார்.
994. இகலு மாமணி மகளிர் தம் கருவினுள் இறைவன்
புகழும் நந்தியங் கணத்தவர் குழலியாய்ப் போந்து
நிகரில் காளைய ராகிவீற் றிருந்தனர் நெறிசேர்
சுகன்ள னும்படி பரமனை முன்னியே தொழுது.
995. அரத னங்களில் தோன்றிய மங்கையர் அகட்டில்
கருவின் வந்திடு ஆடவர் ஈசனைக் கருதிப்
புரியும் யோகுடன் இருத்தலின் ஆற்றரும்
பொறையாய்ப்
பரமது ஆதலும் உமையுடன் பரமனைப்
பணிந்தார்.
996. இருவர் தம்மையும் பணிந்தவர் இன்றுகாறு
இனையு
கருவின் நொந்தனம் இன்னினி யாம்பரிக் கல்லேம்
அருள்பு ரிந்திடும் என்றலும் ஆதியம் கடவுள்
பரிவி னால்உமை திருமுகம் நோக்கியே பகர்வான்.

993. தாம் எந்தெந்த மணியிலிருந்து தோன்றினார்கள் அந்தந்த மணியின் நிறத்தைப் பெற்ற ஒன்பது சக்திகளும், நீக்க முடியாத கோபத்தைக் கொண்ட உமையம்மை, முன்பு சாபம் தந்ததால் நடுங்கி, அவளைத் துதித்து வழிபாடு செய்து, பின்பு அவளுக்குப் பணிவிடைகள் செய்து, சுமக்கும் பழைய கருப்பத்தோடு பல நாட்கள் வருந்தி இருந்தனர்.

994. நிறமாறுபாடு கொண்ட சிறந்த நவ மணிகள் இருந்து தோன்றிய சக்திகளின் கருப்பத்தில், சிவனைப் போற்றும் நந்தி கணத்தவர்கள் குழந்தை வடிவமாகப் புகுந்தனர்; அவ்வாறு புகுந்தவர்கள், ஒப்பில்லாத காளைப் பருவத்தை உடையவராகி, சிவநெறியில் நின்ற சுகப்பிரம்ம முனிவன் என்று சொல்லும்படி, சிவ பெருமானைத் தியானித்து வணங்கி வந்தனர்.

995. நவரத்தினங்களிலிருந்து உதித்த சக்திகளின் வயிற்றில் உள்ள கருவில் புகுந்த நந்தி கணத்தவர்கள், சிவபெருமானைத் தியானித்துச் செய்யும் யோக சாதனை யோடு இருப்பதால், கருப்பம் தாங்க முடியாத சுமையாகி, நாளுக்கு நாள் பாரம் மிகுந்தது. நவசக்திகள் கருப்பத்தைப் பெற்றெடுக்க அருள் புரியும்படி உமையம்மை யோடு சிவனை வணங்கினார்கள்.

996. சிவபெருமானையும் உமையம்மையையும் வணங்கிய நவசக்திகள், “இன்று வரை இந்தக் கருப்பத் தால் வருந்தினோம். இனிமேல் எங்களால் சுமக்க முடியாது. இச் சுமை நீங்க அருள் புரிக” என்று வேண்டினார்கள். முதற்கடவுளான சிவபெருமான், கருணையோடு உமையவளின் திருமுகத்தைப் பார்த்து, இவ்வாறு கூறத் தொடங்கினான்.

997. ஏல வார்குழல் கவுரிநின் செய்யதா ளிடையில்
சாலு நூபுரத்து உதித்தவர் உனதுசா பத்தால்
தூலி னால்மிக மெலிந்தனர் பற்பகல் சுமந்தார்
பால ரைப்பெற இனியருள் புரிகெனப் பணித்தான்.
998. இறைவன் இங்கிது பணித்தலும் நன்றென இசையா
முறுவல் செய்துஉமை மாதரை நோக்கிமொய்ம்
பினரைப்
பெறுதி ரால்இனி என்றலும் அவர்வயின் பெயராது
உறையும் யோகுடை வீரர்கள் இத்திறம்
உணர்ந்தார்.
999. மறத்தல் இல்லதோர் உணர்வுடை வீரர்கள் மற்றித்
திறத்தை நாடியே யோகுவீட்டு உளமகிழ் சிறப்ப
இறத்தல் நீங்கிய பரம்பொருள் அருள்முறை
இறைஞ்சிப்
பிறத்தல் உன்னியே முயன்றனர் ஆயிடைப்
பெயர்வார்.
1000. பரிபு ரந்தனில் முன்வரு மங்கையர் பரைதன்
கருணை கொண்டசொல் கேட்டலும் கவற்சியை
அகன்று
விரைவின் மேலவர் பதம்பணிந்து ஏத்தியே
விடைகொண்டு
ஒருவி மைந்தரை அளித்தனர் யாவரும் ஒருசார்.

“997. “மயிர்ச் சாந்து பூசிய நீண்ட கூந்தலை உடைய உமையவளே! உனது சிவந்த திருவடியில் பொருந்திய சிலம்பிலிருந்து உதித்த இச்சக்திகள், நீ கொடுத்த சாபத்தால் கருப்பத்தை மிகப்பல நாள் சுமந்து மிகவும் தளர்ந்தார்கள். எனவே இனிச் சிறுவர்களைப் பெறுமாறு அருள் புரிக” என்று கட்டளை இட்டான், சிவபெருமான்.

998. சிவபெருமான் இவ்வாறு கட்டளை இட்டதும் உமையம்மை ‘நல்லது’ என்று சம்மதித்து, கோபம் நீங்கிப் புன்னகை செய்தாள்; நவசக்திகளைப் பார்த்து, ‘இனி நீங்கள் வீரர்களைப் பெற்றெடுங்கள்’ என்று கூறினாள். அச் சக்திகளின் வயிற்றில் அசையாமல் யோகத்தில் இருந்த ஒன்பது வீரர்களும் இத்தன்மையை அறிந்தார்கள்.

999. மறதியற்றதான சிறந்த அறிவினை உடைய அந்த வீரர்கள் இத் தன்மையை அறிந்து, மனத்திலே மகிழ்ச்சி மிகுதியாக, அழிவற்ற சிவபெருமான் அருள் புரியும் முறையைத் துதித்து, பிறப்பதை நினைத்து முயன்று, அக் கருப்பத்திலிருந்து நீங்கத் தொடங்கினர்.

1000. தேவியின் திருவடிச் சிலம்பிலிருந்து உரு வெடுத்த அந்த நவசக்திகள் உமையவளின் சொற்களைக் கேட்டுத் தம் துயரத்தை நீக்கினர்; மேன்மை மிகுந்தவரான சிவ-பார்வதியின் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றி விரைவாக விடைபெற்றுக் கொண்டனர்; பின்பு அங்கிருந்து நீங்கி, வேறொரு பக்கம் சென்று புதல்வரைப் பெற்றனர்.

74. □ கந்தபுராணம்

1001. நந்தி தன்கண முதல்வர் களாகியே நணியோர்
பந்தம் நீங்கியே சனித்தனர் ஒன்றிலாப் பதின்மர்
எந்தை யார் அருள் பெயர்கொடே இருநில
வரைப்பில்
சுந்திரன் விடை முகத்தவன் தோன்றிய வாபோல்.
1002. பேர ஆகுவை உடையவன் இளவற்பேர் அருளால்
தூர ஆகுலம் வானவர் பெறாவகை தொலைப்பான்
ஏர வாகுறும் செம்மணிப் பாவைதன் னிடத்தில்
வீர வாகுவந்து உதித்தனன் உலகெலாம் வியப்ப.
1003. விரள வல்லியார் தந்திதூர் அரிவியன் படையாம்
கரள வல்லிருள் அகற்றுவான் எழுந்தவெண்
கதிர் போல்
திரள வல்லினை அனையபூண் முலையுடைத்
தெய்வத்
தரள வல்லிபால் தோன்றினன் வீரகே சரியே.
1004. மக்கள் வானவர்க்கு அருந்துயர் புரியும்வல்
லவுணர்
தொக்க வீரமா மகேந்திரப் பெருவளந் தொலையச்
செக்கர் நூபுரப் புட்பரா கத்திபால் சிறப்பால்
தக்க வீரமா மகேந்திரன் வந்து அவ தரித்தான்.

1001. சுந்தரரும், ரிஷப முகத்தை உடைய நந்தி தேவரும் எம் தந்தையாராகிய சிவபெருமான் அருளிய அதே பெயர்களைக் கொண்டு முன்பு மண்ணுலகத்தில் அவதரித்தனர். அதைப் போலவே நந்தி கணத்தின் தலைவராகிய ஒன்பது பேரும், முன்பு தமக்கிருந்த அதே பெயர்களுடன், இதுவரை இருந்த தடை நீங்கப் பெற்றுப் பிறந்தார்கள்.

1002. பெரிய எலியினை வாகனமாக உடைய விநாயகனின் தம்பியாகிய முருகனது திருவருளால், தூர பன்மனால் ஏற்படும் துன்பத்தைத் தேவர்கள் பெறாமல் அழிப்பதற்காக, அழகு நன்கு பொருந்திய மாணிக்க வல்லியிடம் உலகத்தார் அனைவரும் வியப்படைய, வீரவாகு வந்து பிறந்தான்.

1003. தன்னைப் பிணிக்கும் விலங்கை அணியாமல் நீக்கும் வலிமை பொருந்திய யானையின் முகத்தை உடைய தாரகாசுரனும், தூரபன்மனும், சிங்கமுகாசுரனும் ஆகிய இவர்களது பெரிய படையாகிய கரிய வலிய இருளைப் போக்கும்படி, தோன்றிய சந்திரனைப் போல, திரட்சியைப் பெற்ற தூதாடு கருவியை நிகர்த்த-ஆபரணங்களை அணிந்த கொங்கைகளை உடைய, தெய்வத் தன்மை பெற்ற முத்துவல்லியிடம் வீரகேசரி தோன்றினான்.

1004. மானிடர்க்கும் தேவர்க்கும் பெருந்துன்பம் தரும் வலிமை வாய்ந்த அசுரர் நிறைந்துள்ள வீரமாமகேந்திரத்தில் உள்ள சிறந்த வளங்கள் அழியும்படி, சிவந்த நிறத்தை உடைய சிலம்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட புட்பராக வல்லியிடமிருந்து, சிறப்பால் 'தகுதிபெற்ற வீரமாமகேந்திரன் வந்து அவதரித்தான்.

1005. ஆத வத்தனிக் கடவுளும் வடவையர் அழலும்
 சீத ளப்புது மதியமும் வெள்குறத் திகழ்கோ
 மேத கத்துஅமர் பாவைபால் விண்ணவர் புரியும்
 மாத வத்தினால் வீரமா மகேச்சரன் வந்தான்.
1006. தான மாநிலத் தேவர்கள் மகிழ்வுறத் தகுவர்
 ஆன பேரெலாம் முடிவுற அறந்தலை எடுப்பக்
 கானல் சேர்வயி டூரிய மின்னிடைக் கழற்கால்
 மானவீரமா புரந்தரன் என்பவன் வந்தான்.
1007. துரர் ஆக்கமும் துணைவர்தம் ஆக்கமும் துமுந்
 தீரர் ஆக்கமும் வானவ ரேக்கமும் சிதைய
 ஆர்அராக்கமழ் கொன்றைவே ணியன்அருள்
 அதனால்
 வீர ராக்கதன் வந்தனன் வயிரமெல் லியல்பால்.
1008. கரக தத்தனி மால்வரை எடுத்துஒரு கணத்தில்
 புரக தத்தினை இழைத்தவன் அருளினால் புணரிக்
 குரக தத்திடைப் பைங்கனல் கொம்மென
 எழல்போல்
 மரக தத்திபால் வீரமார்த் தாண்டன் வந்தனனே.

1005. தூரியன் என்னும் ஒப்பற்ற கடவுளும், வடவா முகாக்கினியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய புதிய சந்திரனும் நாணம் கொள்ளும்படி ஒளிவீசுகின்ற கோமேதக மணியில் தோன்றிய கோமேதகவல்லியிடம், தேவர்கள் செய்த பெரிய தவத்தினாலே வீரமாமகேச்சுரன் வந்து பிறந்தான்.

1006. பெரிய சொர்க்கலோகத்தில் உள்ள தேவர்கள் மகிழ்ச்சி அடையவும், அசுரர்களாகிய அனைவரும் அழியவும், தருமம் தழைத்தோங்கவும், ஒளி பொருந்திய வயிடுரிய மணியில் தோன்றிய வயிடுரிய வல்லியிடம், வீரக்கழலை அணிந்த காலை உடைய, சிறப்புப் பொருந்திய வீரமாபுரந்தரன் என்பவன் தோன்றினான்.

1007. துரபன்மனின் வளமும் அவனுடைய தம்பியரின் வளமும், அவர்களைச் சூழ்ந்து வாழும் வீரர்களின் வளமும், தேவர்களின் துயரமும் அழியும்படி, ஆத்திமலர்-பாம்பு-மணம் வீசும் கொன்றை மலர் ஆகியவற்றை அணிந்த சடையை உடைய சிவபெருமானது கருணையினாலே, வயிரவல்லியிடம் வீரராக்கதன் வந்து பிறந்தான்.

1008. கையிலே கொண்ட ஒரு பெரிய மேரு மலையைத் தூக்கி ஒரு கண நேரத்தில் திரிபுரத்தின் அழிவை உண்டாக்கியவனான சிவபெருமானது திருவருளினாலே, கடலிலிருந்து வடவாமுகாக்கினி விரைவோடு மேலெழுதல்பேரல, மரகதவல்லியிடம் வீரமார்த்தாண்டன் அவதரித்தான்.

1009. மையல் மாக்கரி வாம்பரி விரவிய மணித்தேர்
வெய்ய தானவர் பஸ்தொகை இமைப்பினில் விளிய
மொய்யின் ஆர்த்துஅடும் மானவன் பவளமா
மொழிப்பேர்த்
தையல் தன்வயின் வலியவி ராந்தகன் சனித்தான்.
1010. கந்து உதித்திடும் வியன்நர மடங்கலும் கடலின்
முந்து உதித்திடும் ஆலமும் வடவையும் முரண
நந்து உதித்தநற் களமணிப் பாவைநல் தவத்தால்
வந்து உதித்தனன் விரதீ ரப்பெயர் வலியோன்.
1011. இந்த வீரர்ஒன் பதின்மரும் ஈசனது அருளால்
தந்தம் அன்னையர் நிறங்கொடே பொலந்துகில்
தாங்கி
வந்து பற்பகல் வளர்தரும் உறுப்பொடு மடவார்
உந்தி யின்வழி நான்முகத்து அண்ணல்போல்
உதித்தார்.

வேறு

1012. உதிதரும்அத் திறல்வீரர் அரியணைமேல்
அம்மையுடன் உறைந்த நாதன்,
பதமலர்கள் பணிந்துஎழலும் அவர்கண்டு
பார்ப்பதியைப் பரிவால் நோக்கி,
மதியுடையர் திறலுடையர் மானவரும்
கலத்தினர்நம் மைந்தர் இன்னோர்,
புதியரலர் நந்திதனிக் கணத்தவர் என்
றான்கருதிப் பொருளாய் நின்றான்.

1009. மதமயக்கம் கொண்ட பெரிய யானைப்படை, தாவிச் செல்லும் குதிரைப்படை, செறிந்த மணிகளை அணிந்த தேர்ப்படை, கொடிய அசுரர்கள் குழுவிய காலாட்படை ஆகிய நாற்படைத் தொகுதியையும் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அழிப்பதற்காக, போரில் ஆரவாரித்துக் கொல்லுகின்ற வீரனாகிய வலிமை கொண்ட வீராந்தகன், பவளவல்லியிடம் அவதரித்தான்.

1010. சங்கு போன்ற கழுத்தை உடைய இந்திர நீலவல்லியிடம் தூணில் தோன்றிய பெரிய நரசிங்க முர்த்தியையும், கடலிலே முற்காலத்தில் தோன்றிய ஆலகாலத்தையும், வடவாமுகாக்கினியையும் போல, வீரதீரன் என்னும் பெயரை உடைய வலிமை மிக்கவன் வந்து பிறந்தான்.

1011. இந்த ஒன்பது வீரர்களும், சிவபெருமானது திருவருளினாலே, தத்தம் தாயாரின் நிறத்தைப் பெற்று, பொன்னாடையை உடுத்து, பல நாளாக வளர்ந்த உறுப்பு களோடு, நான்கு முகங்களை உடைய பிரமனைப் போல நவசக்திகளின் நாபியின் வழியே வந்து அவதரித்தார்கள்.

1012. இவ்வாறு அவதரித்த அந்த வலிமையினை உடைய ஒன்பது வீரர்களும், சிங்காதனத்தின் மேல் உமையோடு வீற்றிருந்த சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி எழுந்தார்கள். வேதத்தின் பொருளாக விளங்கும் சிவபெருமான், அந்த வீரர்களைப் பார்த்துவிட்டு, உமையம்மையைக் கருணையோடு பார்த்து, 'இவர்கள் அறிவுடையவர்கள். ஆற்றல் உடையவர்கள். மானத்தையே சிறந்த ஆபரணமாகக் கொண்டவர்கள். நமக்குப் புதல்வர்கள். ஆனால் புதியவர்கள் அல்லர். இவர்கள் ஒப்பற்ற நந்திகணத்தவர்களே' என்று கூறியருளினார்.

80 □ கந்தபுராணம்

1013. தேவியது கேட்டுமைந்தர்க்கு அருள்புரிய
அவர்க்கு எல்லாம் சிவன் வெவ் வேறு,
தாலில்சுடர் வாளுதவி வியர்ப்பில்வரும்
ஓரிலக்கம் தனயரோடு,
நீவிர்களும் ஒன்றிநுங்கட் கிறையவனா
கியசேயை நீங்கல் இன்றி,
ஏவலன் பணித்தனசெய் [தொழுகுதிரென்
றான் அவரும் இசைந்து தாழ்ந்தார்.

1014. ஒன்பானாம் இலக்கத்தோர் ஓரிலக்கத்
தோர்தம்மோடு ஒன்றிப் புல்லி
அன்பாகி எம்பெருமான் சினகரத்தை
அகலாமல் அங்கண் வைக,
மென்பானல் புரையும்விழிச்சத்திகளொன்
பதின்மார்களும் விமலக் கன்னி,
தன் பாலை இகலாமல் அவள் பணித்த
தொழில்புரிந்து சார்தல் உற்றார்.

13. சரவணப் படலம்

1015. ஏற்ற மானவர் ஒன்றுஒழி பதின்மரோடு இலக்கர்
தோற்றம் எய்திய தன்மையை இத்துணை
சொற்றாம்
ஆற்றல் சேர்புனல் சரவணத் தடந்தனில் அறுவர்
போற்ற வைகினோன் கயிலையில் புகுந்தமை
புகல்வாம்.

1013. சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்டு உமாதேவி ஒன்பது வீரர்களுக்கும் அருள்புரிந்தாள். சிவபெருமான், அவர்கள் அனைவருக்கும், கெடுதல் இல்லாத - ஒளி பொருந்திய வாள்கள் வேறு வேறாகக் கொடுத்தான். பின்பு, “நவசக்திகளின் வியர்வையில் தோன்றிய ஓர் இலட்சம் புதல்வர்களோடு நீங்களும் மனம் ஒன்றி, உங்களுக்குத் தலைவனாகிய முருகனைப் பிரியாமல் அவன் இடுகின்ற வேலைகளைச் செய்து வாழ்வீராக” என்று கூறினான். நவ வீரர்களும் சிவன் கூறியபடி செய்யச் சம்மதித்து அவனை வணங்கினார்கள்.

1014. ஒன்பது என்னும் எண்ணை உடைய இந்த வீரர்களும், இலட்சம் வீரர்களோடு மனம் ஒன்றி தழுவிக்கொண்டு அவரிடம் அன்புடையவராகி, எம் பெருமானாகிய சிவபெருமானது திருக்கோயிலை விட்டு நீங்காமல் அங்கேயே தங்கியிருந்தனர். மென்மையான கருங்குவளை மலரைப் போன்ற கண்களை உடைய ஒன்பது சக்தியரும், விமலையாகிய உமையம்மையின் பக்கத்திலிருந்து நீங்காமல், அவள் சொன்ன வேலைகளைச் செய்து கொண்டு அங்கேயே தங்கியிருந்தனர்.

13. சரவணப் படலம்

1015. மேன்மையுடையவரான இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்கள் அவதரித்த செயலை இதுவரை கூறினோம். இப்பொழுது, சக்தி வாய்ந்த நீரை உடைய சரவணப் பொய்கையில், கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவர் வளர்க்க வீற்றிருந்த முருகன் கயிலை மலைக்குச் சென்ற நிகழ்ச்சியைச் சொல்வோம்.

1016. தருப்பம் மிக்குளார் காணுறாத் தாவில்சீர் வெள்ளிப்
 பொருப்பில் உற்றிடு பரம்பொருள் கருணையால்
 பொறைகூர்
 கருப்பம் அற்றுயிர் முழுவதும் தந்திடும் கன்னிப்
 பருப்ப தக்கொடிக்கு அவ்வழி இனையன
 பகர்வான்.

1017. பொம்மல் உற்றிடும் நான்முகன் ஆதியோர் புந்தி
 விம்மல் அற்றிட முந்தும் விழியிடைத் தோன்றிச்
 செம்ம லர்ப்பெரும் சரவணத்து இருந்தநின் சேயை
 இம்ம லைக்கணே உய்க்குதும் வருகென
 இசைத்தான்.

வேறு

1018. செம்புலி அளிதனான் செப்பிற்று ஓர்தலும்
 அம்பிகை உவகையோடு அன்பு கொண்டுஎழீஇ
 நம்பெரு மதலையை நாம்கொண்டு ஏகுதும்
 எம்பெரு முதல்வநீ எழுதி யால்என்றாள்.

1019. கொம்மைவெம் முலையினால் குறிப ஓத்திய
 அம்மையீது உரைத்துழி அருளி னால்எழா
 மைம்மலி மிடறுடை வான நாயகன்
 இம்மென அவளொடும் ஏறது ஏறினான்.

1020. நந்தியின் எருத்தமேல் நங்கை யாளொடு
 நந்திவந் திடுதலும் நாக மேலுளார்
 நந்திய வினைத்தொகை நந்திற்று என்றிடா
 நந்திதன் கணத்தொடு நண்ணிப் போற்றினார்.

1016. கெடுதல் இல்லாத சிறப்பினை உடைய கயிலை மலையில் வீற்றிருப்பவனும், ஆணவம் மிகுந்த வர்களால் காண முடியாதவனுமான பரம் பொருளாகிய சிவபெருமான், சுமை மிகுந்த கருப்பத்தை அடையாமலே எல்லா உயிர்களையும் பெற்றெடுத்த கன்னிகையாகிய பார்வதியிடம், அப்பொழுது, கருணையோடு இச் சொற் சொற்களைச் சொல்லலானான்

1017. “துன்பத்தை அனுபவிக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களது சோகம் தீருமாறு, முன்பு நமது நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றி, சிவந்த தாமரை மலர்கள் நிறைந்த பெரிய சரவணப் பொய்கையில் இருக்கும் உன் மகனான முருகனை இந்த மலைக்கு அழைத்து வருவதற்காகச் செல்வோம், வருக” என்று சிவபெருமான் உரைத்தான்.

1018 செம்மையான புலியினது தோலை ஆடையாக உடுத்தியிருக்கும் சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்டதும் உமாதேவி, ஆனந்தமும் அன்பும் கொண்டு எழுந்தாள்; ‘என்னுடைய சிறந்த தலைவனே! நம்முடைய சிறந்த குழந்தையை நாம் அழைத்துக் கொண்டு வருவோம். நீ புறப்படுக’ என்று கூறினாள்.

1019. திரட்சியான கொங்கைகளால் சிவனது மார்பில் தழும்பு உண்டாக்கிய உமாதேவி இச் சொற்களைச் சொன்னதும், கருமை மிகுந்த கழுத்தை உடைய தேவநாதனான சிவபெருமான் கருணையோடு எழுந்து, உமையோடு காளை வாகனத்தில் ஏறினான்.

1020. சிவபெருமான் காளையின் பிடரி மீது உமையோடு எழுந்தருளியதும், சொர்க்க லோகத்தில் உள்ள தேவர்கள், ‘நம் தீய வினைகளின் தொகுதி முழுவதும் அழிந்தது’ என்று கூறி, நந்தி கணத்தவர்களோடு வந்து நின்று பெருமானை வணங்கினார்கள்.

1021. அந்தமில் விடத்தினை அடக்கு கையுடைச்
சுந்தரன் ஆதியாம் தொல்க ணத்தினோர்
எந்தைதன் உருவுகொண் டிருந்த மேலவர்
வந்துஇரு மருங்குமாய் வழுத்தி ஈண்டினார்.
1022. ஆன்முக நந்திஎம் மடிகள் உய்த்திடத்
தேன்முக நறுமலர் சிதறிச் செங்கையால்
கான்முறை வணங்கியே கமலக் கண்ணவன்
நான்முகன் மகபதி பிறரும் நண்ணினார்.
1023. சல்லரி வயிர்துடி தடாரி சச்சரி
கல்லென இரங்குறு கரடி காகளம்
செல்லுறழ் பேரிகை திமிலை ஆதியாம்
பல்லியம் இயம்பின பாரி டங்களே.

வேறு

1024. வேத நான்கும் குடிலையும் வேறுள
பேத மாய கலைகளும் பேரிசை
நாத மோடு நணுகின விஞ்சையர்
கீதம் யாவும் இசைத்துக் கெழுமினார்.
1025. வள்ளல் வேணியின் மாமதி ஈண்டியே
பிள்ளை வெண்பிறை யைப்படர் பேர்அராக்
கொள்ளும் என்று குறித்தது போற்றல்போல்
வெள்ளி வெண்குடை வெய்யவர் ஏந்தினார்.

1021. முடிவற்ற ஆலகாலத்தை அடக்கிய திருக் கரத்தை உடைய சுந்தரன் முதலிய பழைய கணத்தவர்களும், எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானின் வடிவத்தையே பெற்றிருந்த உருத்திரர்களும், இரு பக்கங்களிலும் வந்து நின்று வணங்கினார்கள். (சுந்தரன் விஷத்தைக் கையில் அடக்கிய செய்தியை, தட்ச காண்டம்—ததீசியுத்தரப் படலத்தில் விரிவாகக் காணலாம்.)

1022. காளை முகத்தை உடைய எம் நந்தி அடிகள் உள்ளே அனுமதிக்க, தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமால் பிரமன் இந்திரன் ஆகியோரும் மற்றத் தேவர்களும், தம் சிவந்த கைகளினால் தேன் பொருந்திய நறுமண மலர்களைச் சிந்தி, பெருமானின் திருவடிகளை முறைப்படி வணங்கி நெருங்கினார்கள்.

1023. சல்லரி, ஊது கொம்பு, உடுக்கை, தடாரி, சச்சரி, கல் என்றும் ஒலி யெழுப்பும் கரடிகை, காகளம், இடி போல ஒலிக்கின்ற பேரிகை, திமிலை முதலிய இசைக் கருவிகளைப் பூதங்கள் ஒலித்தன.

1024. நான்கு வேதங்களும் பிரணவமும் மற்றும் உள்ளனவாகிய பல பேதங்களை உடைய சாத்திரங்களும், பெரிய இசையைப் போன்ற ஒலியுடன வந்தன; வித்தியாதரர்கள் பாடல்கள் அனைத்தையும் யாழிசையுடன் பாடிக்கொண்டு வந்து கூடினர்.

1025. சிவபெருமானது சடையில் உள்ள பாம்புகள், அங்கேயே உள்ள பிள்ளை நிலாவைப் பற்றிக்கொள்ளும் என்று நினைத்து, சிவபெருமானின் சடையருகே நெருங்கிப் பிள்ளை நிலாவைக் காப்பது போல, வெண்ணிறமான குடையைச் சூரியர்கள் சுமந்து நின்றார்கள்.

86 □ கந்தபுராணம்

1026. சகர் என்னும் தலைவர்கள் தம்வழிப்
பகிர தப்பெயர்ப் பார்த்திவன் வேண்டலும்
நிகரி லோன் அருள் நீத்தத்து ஒழுக்கெனப்
புகரில் சாமரம் பூதர்கள் வீசினார்..
1027. சீறு மால்கரி சீயம் வயப்புலி
ஏறு பூட்கை இரலைஎண் கேமுதல்
வேறு கொண்ட வியன்முகச் சாரதர்
நூறு கோடியர் நொய்தெனச் சுற்றினார்.
1028. இமிலு டைப்பல ஏற்றிரும் கேதனம்
திமில விண்புனல் நக்கிச் சிதறுவ
அமல னைத்தொழுது ஆற்றுமெய் அன்பினால்
கமலம் உய்த்திடும் காட்சியர் போன்றவே.
1029. அன்ன காலை அகிலமும் ஈன்றருள்
கன்னி தன்னொடு காமர்வெள் ளேற்றின்மேல்
மன்னி வைகு மதிமுடி வானவன்
தன்னது ஆலயத் தைத்தணந்து ஏகினான்.

வேறு

1030. தன்னது ஆலயம் நீங்கியே கயிலையைத் தணந்து
பொன்னின் நீடிய இமையமால் வரைப்புறத்து ஏகி
அன்னம் ஆடுறும் சரவணப் பொய்கையை
அடைந்தான்
என்னை ஆளுடை நாயகன் இறைவியும் தானும்.

1026. சகரர் என்று கூறப்படும் அரசர்கள் வழியிலே வந்த பகீரதன் என்னும் பெயரை உடைய அரசன் வேண்டிக் கொள்ள, ஒப்பில்லாத சிவபெருமான் வழங்கிய கங்கை ஆற்றின் நீர் ஒழுக்கைப் போல, பூதர்கள் மாசற்ற வெண் சாமரங்களை வீசினார்கள்.

1027. மத மயக்கம் கொண்டு சீறுகின்ற யானை, சிங்கம், வெற்றி பெற்ற புலி, காளை, யாளி, கலைமான், கரடி முதலான—பல வகையான முகங்களை உடைய நூறு கோடி பூதர்கள் விரைவாகச் சூழ்ந்தார்கள்.

1028. திமிலை உடைய காளைகள் தீட்டப்பட்ட பெரிய கொடிகள் பல, பேரொலி பெற்ற ஆகாய கங்கையில் தோய்ந்து நனைந்து, அந் நீரைத் துளிகளாகச் சிந்தின. இக்காட்சி, சிவபெருமானை வணங்கி, அவரிடம் வைத்த மெய்யன்பினால், அவன் அடியார்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரைச் சிந்தும் தன்மையைப் போன்றது.

1029. அப்பொழுது எல்லா உலகங்களையும் பெற்றருளிய கன்னியாகிய உமையோடு அழகிய வெள்ளைக் காளையின் மேல் வீற்றிருந்த—சந்திரனை சடைமுடியில் அணிந்த சிவபெருமான் தனது திருக்கோயிலை விட்டு அப்பால் சென்றான்.

1030. என்னை அடிமையாகக் கொண்ட சிவ பெருமான் உமாதேவியும் தானுமாகத் தனது திருக் கோயிலை விட்டு, கயிலை மலையை விட்டு நீங்கி, பொன்னாலாகிய நீண்ட இமயமாகிய பெரிய மலையின் பக்கத்தே சென்று, அன்னப் பறவைகள் விளையாடும் சரவணப் பொய்கையை அடைந்தான்.

88 □ கந்தபுராணம்

1031. பிறையு லாம்சடைத் தேவனும் அவன்றனைப்
பிரியாது
உறையும் மாதுமோர் அறுவகை உருவுகொண்டு
உற்ற
சிறுவன் நீர்மையை நோக்கியே திருவருள் செய்து
பிறையும் வான்புனல் பொய்கையம் கரையிடை
நின்றார்.
1032. முண்ட கச்சர வணந்தனில் முவிரு வடிவம்
கொண்டு லாவிவீற்று இருந்திடும் ஒருபெரும்
குமரன்
அண்டர் நாயகன் தன்னுடன் அகிலம்ஈன் றானைக்
கண்டு மாமுக மலர்ந்தனன் தனது உளம்
களித்தான்.
1033. அந்த வேலையில் கவுரியை நோக்கிளம் ஐயன்
இந்த நின்மகன் றனைக்கொடு வருகென இயம்பச்
சுந்த ரம்கெழு விடையினும் துண்ணென இழிந்து
சிந்தை கொண்டபே ராதரம் தன்னொடும்
சென்றாள்.
1034. சரவ ணந்தனில் தனதுசேய் ஆறுருத் தனையும்
இருக ரங்களால் அன்புடன் எடுத்தனள் புல்லித்
திருமு கங்களோர் ஆறுபன் னிருபுயம் சேர்ந்த
உருவம் ஒன்றெனச் செய்தனள் உலகமீன்
றுடையாள்.
1035. எந்தை சத்திகள் உயிரெலாம் ஒடுங்குறும் எல்லை
முந்து போலஒன் றாகியே கூடிய முறைபோல்
அந்தம் இல்லதோர் முவிரு வடிவும்ஒன் றாகிக்
கந்தன் என்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமரன்.

1031. பிறைச் சந்திரன் தவழுகின்ற சடை முடியை உடைய சிவபெருமானும், அப்பெருமானை விட்டு நீங்காமல் உடன் இருக்கும் உமாதேவியும், ஒப்பற்ற ஆறு வகையான திருவுருவங்களை மேற்கொண்ட முருகனது தன்மையைப் பார்த்துத் திருவருள் புரிந்தபடி, சிறந்த நீர் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையின் கரையிலே நின்றனர்.

1032. தாமரை பூத்த அச் சரவணத் தடாகத்தில் ஆறு திருவுருவங்களை மேற்கொண்டு உலாவித் திகழ்ந்திடும் ஒப்பற்ற சிறந்த முருகன், தேவர்களின் தலைவனான சிவ பெருமானுடன் உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவியைக் கண்டு தன் சிறந்த முகங்கள் மலர்ந்தவனாகி மனம் மகிழ்ந்தான்.

1033. அச்சமயத்தில் எம்முடைய தலைவனான சிவ பெருமான் உமையை நோக்கி, “இங்கிருக்கும் உன் மகனை அழைத்து வா” என்று கூறினான். உடனே உமாதேவி அழகு மிகுந்த காளையிலிருந்து விரைவாக இறங்கி, மனத்திலே பொருந்திய பேரன்போடு, மகனை நோக்கிச் சென்றாள்.

1034. உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவி சரவணப் பொய்கையில் இருந்த தன் புதல்வனின் ஆறு உருவங்களையும் தன் இரண்டு கரங்களால் அன்புடன் எடுத்து அணைத்தாள்; அணைத்து, அவை, ஆறு திரு முகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் அமைந்த ஓர் உருவமாகும்படி! செய்தாள்.

1035. எல்லா உயிர்களும் ஒடுங்குகின்ற ஊழிக் காலத்தில் எம்பெருமானுடைய சக்திகள் யாவும் முன்னே இருந்தபடி ஒன்றாகச் சேர்ந்த தன்மை போல, முடிவில் லாத ஆறு திருவுருவங்களும் ஒரு வடிவமாகி விட, உமாதேவியின் புதல்வனான முருகன், கந்தன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான் (கந்தன் (ஸ்கந்தன்)—ஒன்றாக்கப் பட்டவன்.)

90 □ கந்தபுராணம்

1036. முன்பு புல்லிய குமரவேள் முடிதொறும் உயிர்த்து
மின்பி றங்கிய புறந்தனை நீவலும் வீமலை
தன்பெ ருந்தனம் சுரந்துபால் சொரிந்தன
தலையாம்
அன்பெ னப்படு கின்றதுஇத் தன்மையே அன்றோ.
1037. ஆதி நாயகன் கருணையாய் அமலமாய்ப் பரம
போத நீரதாய் இருந்ததன் கொங்கையில்
பொழிபால்
ஏதி லாததோர் குருமணி வள்ளமீது ஏற்றுக்
காதல் மாமகற்கு அன்பினால் அருத்தினாள் கவுரி.
1038. கொங்கை யூறுபால் அருந்தியே குமரனைக் கொடு
சென்று
எங்கள் நாயகன் முன்னரே இறைஞ்சுவித் திடலும்
அங்கை யால்அவன் றனைஎடுத்து அகலமேல்
அணைத்துப்
பொங்கு பேரருள் நீர்மையால் இருத்தினன்
புடையில்.
1039. அருத்தி தந்திடு குமரவேள் ஒருபுடை அமரப்
பெருத்த மன்னுயிர் யாவையும் முன்னரே பெற்ற
ஒருத்தி தன்னையும் கையினால் ஓய்யென வாங்கி
இருத்தி னான்தனது இடந்தனில் எம்மையாள்
இறைவன்

1036. உமாதேவி, சற்று முன்பு தான் தழுவி ஒரு வடிவமாக்கிய குமரவேளின் உச்சி தோறும் மோந்து, ஒளி பொருந்திய அவனது முகத்தைத் தடவினாள். உடனே அவளுடைய பெரிய கொங்கைகள் சுரந்து பால் சொரிந்தன. சிறந்த தாயன்பு என்று கூறப்படுவது இப்படிப்பட்ட தன்மையை உடையது, அல்லவா!

1037. ஆதிமுதற் கடவுளான சிவபெருமானது கருணையாகவும், மாசற்றதாகவும், மேலான ஞானத் தன்மையாகவும் திகழ்கின்ற தன்னுடைய கொங்கைகளிலிருந்து சிந்துகின்ற பாலை, குற்றமற்ற சிறந்த நிறம் பொருந்திய மணிகள் புறத்தே பதிக்கப் பெற்ற பொற்கிண்ணத்தில் ஏந்தி, தன் விருப்பத்துக்கு உகந்த சிறந்த புதல்வனான கந்தனுக்கு அன்பினால் புகட்டினாள், கவுரியாகிய உமை.

1038. உமாதேவி, தன் கொங்கைகள் சுரந்த பாலைப் புகட்டிய பின்பு திருமுருகனை எங்கள் நாயகனான சிவபெருமானது முன்னிலைக்கு அழைத்துச் சென்று, அவன் பெருமானை வணங்குமாறு செய்தாள். வணங்கிய புதல்வனைச் சிவன் தனது அழகிய கையினால் எடுத்து, மார்பின் மேல் சேர்த்து அணைத்து, மிகுந்த திருவருளின் சிறப்பால் தன் பக்கத்தே இருக்குமாறு செய்தான்.

1039. அன்பை உண்டாக்கும் குமரவேள் ஒரு பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்க, எம்மை அடிமையாகக் கொண்ட சிவபெருமான், மிகுதியான—நிலை பெற்ற உயிர்கள் அனைத்தையும் முன்பே பெற்றெடுத்தவளான உமையைத் தனது திருக்கரத்தால் விரைவாகத் தனது இடப்பாகத்தில் இருத்திக் கொண்டான்.

92 □ கந்தபுராணம்

1040. ஏல வார்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
பால னாகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை
ஞால மேலுறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய்
மாலை யானதொன்று அழிவின்றி வைகுமா
றொக்கும்.

வேறு

1041. விடையுற்றிடு பரமற்கும்அவ் விமலைக்கும் விறல்
சேய்
இடையுற்றது கண்டார்அயன் மகவான்முதல்
இமையோர்
கடையுற்றிடு கடலாமெனக் கல்லென்றுரைத்
தணுகாப்
புடைஉற்றனர் எதிர்உற்றனர் புறன்உற்றனர்
புகழ்வார்.

1042. காமாரிதன் விழிதந்திடு கழிகாதல ஒழியாத்
தோமாரியல் புளனாகிய தூரன்கொடும் தொழிலால்
யாமாரினும் இழுக்குற்றனம் எமையாள்இனி
என்னாப்
பூமாரிகள் பொழிந்தார்பணிந்து எழுந்தாசிகள்
புகன்றார்.

1043. வாரற்புதம் உறவீங்கிய வன்னத்தன முருந்தின்
முரற்பவ ளச்சேயிதழ் முழுமாமுதி வதனத்து
ஆரற்பெயர் பெறுமங்கையர் அதுகாலையில்
அரன்முன்
பேரற்பொடு பணிந்தேயெழப் பெரும்தண்ணளி
புரிந்தான்.

1040. மயிர்ச் சாந்து பூசப்பெற்ற கூந்தலை உடைய உமாதேவிக்கும், எம்பிரானாகிய சிவபெருமானுக்கும் நடுவே சிறுவனாகிய முருகன் வீற்றிருக்கும் தன்மை, மண்ணுலகத்தில் தோன்றும் இரவுக்கும் பகலுக்கும் நடுவே மாலை என்னும் ஒரு காலம் அழியாமல் நிலைத்திருப்பதைப் போன்றதாகும். (இரவு—கருநிறத்து உமை; பகல்—வெண்ணீறு பூசிய சிவன்; அழியாத செந்நிறத்து மாலை—செவ்வேளாகிய முருகன்.)

1041. காளை வாகனத்தில் ஏறும் சிவபெருமானுக்கும், அந்த உமாதேவிக்கும் இடையே, வலிய முருகன் வீற்றிருக்கும் தன்மையை, பிரமன்—இந்திரன் முதலான தேவர்கள் கண்டனர்; உடனே ஊழிக்காலத்தில் பெருகி எழும் கடலைப் போல 'கல்'லென்று முழங்கி முருகனை நெருங்கினர்; அவன் பக்கத்திலே நின்றனர்; முன்னே நின்றனர்; பின்னே நின்றனர். இவ்வாறு நின்றவர் அவனைப் புகழ்ந்தனர்.

1042. “மன்மதனுக்குப் பகைவனான சிவபெருமானது நெற்றிக்கண் தந்த சிறந்த அன்பினை உடைய முருகனே! அழியாத குற்றம் பொருந்திய தன்மையைப் பெற்ற தூரபன்மன் செய்த தீய செயல்களால் நாங்கள், மற்ற எவரையும் விட அதிக இழிவைப் பெற்றோம். இனியே எம்மை அடிமையாகக் கொள்க” என்று கூறி, அத் தேவர்கள் பூமழை பொழிந்து வணங்கி, வாழ்த்துகளும், வழங்கினார்கள், (காமாரி—காம அரி—மன்மதனுக்குப் பகைவன்).

1043. கச்சு அதிசயப்படும்படி விம்மியெழுந்த அழகிய கொங்கைகளையும், மயிலிறகினது அடிக்குருத்தைப் போன்ற வெண்மையான பற்களையும், பவளம் போலச் சிவந்த உதடுகளையும், சிறந்த முழுநிலாவைப் போன்ற முகத்தையும் உடைய, கார்த்திகையின் பெயரைப் பெற்ற பெண்கள், அப்பொழுது பேரன் போடு சிவபெருமானது முன்னிலையில் பணிந்து எழுந்தனர். பெருமான் அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தான். (ஆரல்—கார்த்திகை)

94 □ கந்தபுராணம்

1044. கந்தன் தனை நீர்போற்றிய கடனால்இவன் உங்கள்
மைந்தன்னும் பெயராகுக மகிழ்வால்எவ ரேனும்
நுந்தம்பக லிடைஇன்னவன் நோன்றாள்வழி
படுவோர்
தந்தங்குறை முடித்தேபரம் தனைநல்குவம்
என்றான்.

1045. என்னாவருள் புரிகின்றுழி இமையத்தவள் சேயைத்
தன்னாரரு ளொடுசென்றெதிர் தழுவித்ததைத்து
இழிபால்
பொன்னார்மணி வள்ளத்துமுன் பூரித்துஅருத்
திடவே
அன்னாள்முலை அமுதுக்கவை யாறொத்துஒழு
கினவே.

1046. வானார்சுர நதிபோல்சர வணத்தூடவை புகலும்
தூநான்மறை கரைகண்டவன் முதல்வந்திடு
துணைவர்
ஆனாஅறு சிறுவோர்தமை அளித்தோன்சபித்
திடலால்
மீனாயவண் வதிகின்றவர் புகும்பாலினை
மிசைந்தார்.

1044. “கந்தனை நீங்கள் பாலூட்டி வளர்த்த முறையினால், இவன் உங்கள் மகன் என்று உணரும்படி கார்த்திகேயன் என்னும் பெயரைப் பெறுவானாக! உங்கள் நாளான கார்த்திகைத் தினத்தில் உவகையோடு இம்முருகனுடைய வலிய பாதங்களைப் பூசிப்பவர்கள், எத்தகையவரானாலும், நாம் அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்து முக்தியைத் தருவோம்” என்று சிவபெருமான் உரை செய்தான்.

1045. சிவபெருமான் இவ்வாறு கார்த்திகைப் பெண்களுக்கு அருள் செய்த பொழுது, இமயமலை அரசனின் மகளான பார்வதி, தன் புதல்வன் முருகனைப் பேரருளோடு எதிரே சென்று அணைத்துக் கொண்டாள். அவளுடைய கொங்கைகளிலிருந்து சுரந்த பாலைப் பொற் கிண்ணத்தில் ஏந்தித் தன் மகனுக்கு முன்பு கொடுத்தாள். இப்போது அவளுடைய மார்பகங்களிலிருந்து சிந்திய பாலாகிய அமுதத்துளிகள் பெருகி ஆறாகப் பாய்ந்தன.

1046. அந்தப் பால் துளிகள் ஆகாயத்தில் உள்ள தேவநதியான கங்கையைப் போலச் சரவணப்பொய்கையில் பாய்ந்தன. தூய்மை உடைய நான்கு வேதங்களின் கரை கண்டவனான வியாச முனிவனுக்கு முன்னே பிறந்த துணைவர்களாகிய அழிதல் இல்லாத ஆறு புதல்வர்களும், தம்மைப் பெற்றவனான பரராச முனிவன் சாபம் கொடுத்தமையால், அப்பொய்கையில் மீனாய் வாழ்ந்தனர்; அவர்கள் பொய்கையில் பாய்ந்த அப்பாலைப் பருகினார்கள்.

1047. கயிலைக்கிறை யவள்மெய்த்தன கலசத்தினும்
உகுபால்
அயிலுற்றிடு பொழுதத்தினில் அறலிற்புடை
பெயரும்
அயிலைத்தனு வொருவித்தவ வடிவுற்றுஎழு
தருவார்
துயிலுற்றுணர் பவர்ஓத்தனர் மயலற்றிடு
தொடர்பால்.
1048. அன்னார்அறு வருமாயெழுந்து அகன்பொய்கை
விட்டு அமலன்
முன்னாய்வணங் கினர்போற்றலும் முனி
மைந்தர்கள் பரங்கோடு
என்னாவுரை பெறுகுன்றிடை இருந்தேதவம்
புரிமின்
சின்னாள்மிசை இவன்வந்தருள் செயுமென்று
அருள் செய்தான்.
1049. நன்றாலெனத் தொழுது அன்னவர் நாதன்விடை
பெற்றே
சென்றார்உடு மடவாரொடு திருமாலயன் முதலா
நின்றார்தமக்கு அருள்செய்தவர் நிலயம்புக
அருளிப்
பொன்றாழ்சடை யினன்வெள்ளியம்
பொருப்பின்றலை புக்கான்.
050. அடையார்புரம் எரிசெய்திடும் அமலன்கயி
லையில்போய்
விடையூர்தியின் இழிந்தேதனி விறல்சேயொடும்
வெற்பின்
மடவாளொடு நடவாப்பொலன் மாமந்திரத்து
அவையின்
இடையார்அரி யணைமீமிசை இருந்தான் அருள்
புரிந்தே.

1047. கயிலை மலைக்குத் தலைவியாகிய உமாதேவியின் கொங்கையாகிய கலசத்திலிருந்து பெருகிய பாலைப் பருகிய பொழுது, நீரில் இயங்கும் மீன்வடிவத்தை நீங்கி முனி வடிவத்தைப் பெற்று எழுந்த அந்த ஆறு புதல்வர்களும், அறியாமை நீங்கிய காரணத்தால், உறக்கத்திலிருந்து விழித்தவர்களைப் போலத் திகழ்ந்தார்கள்.

1048. அந்த ஆறுமுனிவர் புதல்வர்களும் ஒரு சேர எழுந்து, அகன்ற சரவணப் பொய்கையை விட்டுச் சிவபெருமான் முன்னே வந்து வணங்கித் துதித்தனர். அவர்களிடம், “முனி புத்திரர்களே! நீங்கள் திருப்பரங்குன்றம் என்னும் பெயர் பெற்ற மலைக்குச் சென்று அங்கே தவம் செய்யுங்கள். சில நாட்களில் இந்தக் கந்தன் அங்கு வந்து அருள் புரிவான்” என்று சிவபெருமான், உரைத்தான்.

1049. ‘நல்லது. அவ்வாறே செய்கிறோம்’ என்று அந்த முனி மைந்தார்கள் கூறிச் சிவபெருமானிடம் விடை பெற்றுச் சென்றார்கள். பின்பு, அழகிய சடை முடியினை உடைய சிவபெருமான், கார்த்திகைப் பெண்களுக்கும், திருமால் பிரமன் முதலாக நின்ற தேவர்களுக்கும் அருள் புரிந்து, அவர்கள் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்து அனுப்பி விட்டு, வெள்ளி மலையாகிய கயிலை மலைக்குச் சென்றான்.

1050. பகைவர்களின் முப்புரங்களை எரித்து அழித்த சிவபெருமான், கயிலைக்குச் சென்று, காளை வாகனத்திலிருந்து ஒப்பற்ற வலிமை பெற்ற முருகனோடும் பார்வதியோடும் இறங்கி நடந்து, பொன் மயமான பெரிய கோயிலின் அவையிலே இருந்து சங்கானத்தின் மேல் அருள்புரிந்தவாறு வீற்றிருந்தான்.

98 □ கந்தபுராணம்

1051. சேயோன்னும் முன்னோன்றனைச் சிலம்பின்
வரும் ஒன்பான்
மாயோர்உத வியமைந்தரும் மற்றுள்ள இலக்கத்
தூயோர்களும் தொழுதேமலர் தூவிப்பணிந்து ஏத்தி
ஆயோர்தம துயிரேயென அவனைக்குறித்து
அணைந்தார்.

14. திருவிளையாட்டும் படலம்

1052. அனந்தரமது ஆகஉமை யம்மையொடு பெம்மான்
நனந்தலையில் வைகிய நலம்கொள்கும ரேசன்
இனங்கொடு தொடர்ந்தஇளை யாரொடும்
எழுந்தே
மனங்கொளருள் நீர்மைதனின் ஆடலை மதித்தான்.
1053. தட்டைஞ்சி ழம்கழல் சதங்கைகள் சிலம்பக்
கட்டழகு மேயஅரை ஞாண்மணி கறங்க
வட்டமணி குண்டல மதாணிநுதல் வீர
பட்டிகைமி னக்குமரன் ஆடல்பயில் கின்றான்.
1054. மன்றுதொறு உலாவும் மலர் வாலிதொறு உலாவும்
துன்றுசிறு தென்றல்தவழ் சோலைதொறு உலாவும்
என்றும்உல வாதுலவும் யாறுதொறு உலாவும்
குன்றுதொறு உலாவும் உலை யும்குமர வேளே.

1051. உமாதேவியின் காற்சிலம்பிலிருந்து தோன்றிய ஒன்பது சக்திகள் பெற்றெடுத்த புத்திரர் ஒன்பது பேரும், மற்றும்முள்ள தூய்மையான இலட்சம் வீரர்களும் முதல்வனாகிய முருகனை வணங்கி, பூக்களைச் சொரிந்து போற்றினார்கள், அவர்கள் அம் முருகனைத் தமது உயிராகக் கொண்டு அவனருகே இருந்து பணிவிடை செய்தார்கள்.

14. திருவிளையாட்டுப் படலம்

1052. அதன் பின்பு, உமாதேவிக்கும் சிவபெருமானுக்கும் நடுவில் வீற்றிருந்த நன்மை பொருந்திய குமரேசன், கூட்டமாகத் தன்னைத் தொடர்ந்து வரும் தம்பியர்களுடன் புறப்பட்டு, தன் மனத்தே கொண்ட அருளினால், திருவிளையாடல் செய்ய நினைத்தான்.

1053. தண்டை—சிலம்பு—வீரக்கழல்—சதங்கைகள் ஆகியன ஒலிக்கவும், பேரழகு பொருந்திய அரை ஞாணிக் கோத்த மணிகள் ஒலிக்கவும், வட்ட வடிவம் பெற்ற காதணி— பதக்கம்—நெற்றியில் அணியப் பெற்ற வீரபட்டம் ஆகியன ஒளிவீசவும், திருக்குமரன் திருவிளையாடல் செய்யத் தொடங்கினான்.

1054. குமரனாகிய முருகவேள் எல்லாச் சபைகளிலும் உலாவுவான்; பூக்கள் பொருந்திய பொய்கைகளில் எல்லாம் உலாவுவான்; இளந்தென்றல் நெருங்கி வீசும் சோலைகளில் எல்லாம் உலாவுவான்; எப்போதும் வேகம் குறையாமல் பாயும் ஆறுகளில் எல்லாம் உலாவுவான்; மலைகளில் எல்லாம் உலாவுவான். மேற்சொன்ன இடங்களில் உலாவுவதனுடன் தங்கியும் இருப்பான்.

1055. குளத்தின்உல வும்நதி குறைந்தடு துருத்திக்
 களத்தின்உல வும்நிரைகொள் கந்துடை
 நிலைத்தாம்
 தளத்தின்உல வும்பனவர் சாலையுல வும்என்
 உளத்தின்உல வும்சிவன் உமைக்குஇனிய
 மைந்தன.

1056. இந்துமுடி முன்னவன் இடம்தொறும் உலாவும்
 தந்தையுடன் யாயமர் தலங்களின் உலாவும்
 கந்தமலர் நீபமுறை கண்டொறும் உலாவும்
 செந்தமிழ் வடாதுகலை சேர்ந்துழி உலாவும்.

1057. மண்ணிடை உலாவும்நெடு மாதிரம் உலாவும்
 எண்ணிடை யுறாதகடல் எங்கணும் உலாவும்
 விண்ணிடை உலாவும்மதி வெய்யவன்
 உடுக்கோள்
 கண்ணிடை உலாவும்இறை கண்ணில்வரும்
 அண்ணல்.

1058. கந்தருவர் சித்தர்கரு டத்தொகையர் ஏனோர்
 தந்தமுல காதிய தலந்தொறும் உலாவும்
 இந்திரன் இருந்ததொல் இடந்தனில் உலாவும்
 உந்துதவர் வைகும்உல கம்தொறும் உலாவும்.

1055. எனது மனத்திலே வந்து உலாவுகின்ற சிவபெருமானுக்கும் பார்வதிக்கும் இனிய புதல்வனான முருகன், குளங்களில் உலாவுவான்; ஆற்றுநீர் குறைந்த மையால் ஏற்படும் மணல் மேடாகிய ஆற்றிடைக் குறைகளில் உலாவுவான்; பசுக்கூட்டம் பிணிக்கப்படுகின்ற தூண்களை உடைய தொழுவங்கள் நிறைந்த முல்லை நிலத்தில் உலாவுவான்; பார்ப்பனர்களின் சாலைகளில் உலாவுவான்.

1056. கந்தவேள், சந்திரனை அணிந்த முடியினை உடைய விநாயகன் வீற்றிருக்கும் கோயில் தோறும் உலாவுவான்; தந்தையாகிய சிவபெருமானும் தாயாகிய உமாதேவியும் வீற்றிருக்கின்ற கோயில் தோறும் உலாவுவான்; நறு மணம் வீசும் மலர்களை உடைய கடப்ப மரங்கள் பொருந்திய இடம் தோறும் உலாவுவான்; செம்மையான தமிழ் மொழியும் வடமொழியும் வழங்கும் இடம் தோறும் உலாவுவான்.

1057. சிவபெருமானது நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய முருகன், மண்ணுலகத்தில் உலாவுவான்; நீண்ட திசைகளில் உலாவுவான்; கணக்கற்ற கடல்கள் அனைத்திலும் உலாவுவான், ஆகாயத்தில் உலாவுவான்; சந்திரன் சூரியன், நட்சத்திரங்கள், கிரகங்கள் ஆகியவற்றின் மண்டலங்களில் உலாவுவான்.

1058. முருகவேள், கந்தர்வர்கள்— சித்தர்கள்— கருடர்கள்—மற்றுமுள்ள தேவகணத்தினர் ஆகியோரின் உலகங்கள் தோறும் உலாவுவான்; இந்திரன் அரசு வீற்றிருந்த, பழமையான சொர்க்கலோகத்தில் உலாவுவான்; முயன்று தவம் செய்யும் முனிவர்கள் வாழ்கின்ற தபோலோகங்கள் தோறும் உலாவுவான்.

102 □ கந்தபுராணம்

1059. அங்கமல நான்முகன் அரும்பதம் உலாவும்
மங்கலம் நிறைந்ததிரு மால்பதம் உலாவும்
எங்கள் பெருமாட்டிதன் இரும்பதம் உலாவும்
திங்கள்முடி மேல்புனை சிவன்பதம் உலாவும்.
1060. இப்புவி யில் அண்டநிறை எங்கனும் உலாவும்
அப்புஅழல் ஊதைவெளி அண்டமும் உலாவும்
ஒப்பில்புவ னங்கள்பிற உள்ளவும் உலாவும்
செப்பரிய ஒர்பரசி வன்றனது மைந்தன்.

வேறு

1061. இருமுவகை வதனத்தொடும் இளையோன் எனத்
திரியும்
ஒருமாமுக னொடுசென்றிடும் உயர்காளையின்
உலவும்
பெருமாமறை யவரேயென முனிவோரெனப்
பெயரும்
தெரிவார்கணை மறவீரரில் திரிதந்திடும் செவ்வேள்.
1062. கால்ல் செலும் பரியிற்செலும் கரியில்செலும்
கடுந்தோர்
மேலில்செலும் தனியாளியின் மிசையில்செலும்
தகரின்.
பாலில்செலும் மானத்திடை பரிவில்செலும்
வீண்ணின்
மாலில்செலும் பொருதுரொடு மலையச்செலும்
வலியோன்.

1059. முருகவேள், அழகிய தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் பிரமனின் சிறந்த சத்திய லோகத்தில் உலாவுவான்; மங்கலம் தங்கியிருக்கும் திருமால் வாழும் வைகுண்ட லோகத்தில் உலாவுவான்; எங்கள் இறைவியாகிய பார்வதி வீற்றிருக்கும் சக்திலோகத்தில் உலாவுவான்; சந்திரனைச் சடை முடியில் தரித்த சிவபெருமானுக்குரிய சிவலோகத்தில் உலாவுவான்.

1060. எவராலும் 'இத் தன்மையன்' என்று கூறமுடியாத இயல்பை உடைய பரமசிவன் பெற்ற பாலகனான முருகன், இந்தப் பேரண்டத்தின் கூறுகளாகிய அண்டங்கள் அனைத்திலும் உலாவுவான்; நீர் அண்டம், நெருப்பு அண்டம், காற்று அண்டம், ஆகாய அண்டம் ஆகிய அண்டங்களில் உலாவுவான்; மற்றுமுள்ள ஒப்பற்ற உலகங்கள் அனைத்திலும் உலாவுவான்.

1061. செவ்வேளான முருகன், ஆறு திருமுகங்களுடன் பாலகனாக உலாவுவான்; சிறந்ததான ஒரே முகத்துடனும் உலாவுவான்; உயர்வு உடைய காளைப் பருவத்தினனாக உலாவுவான்; வயது முதிர்ந்த சிறந்த வேதியன் போல உலாவுவான்; முனிவனைப் போல உலாவுவான்; சிறந்த அம்புகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தறுகண்மை உடைய வீரனனைப் போல உலாவுவான்.

1062. தேவர்களுடன் போரிட்ட துரபன்மனோடு தான் போரிடச் செல்லும் வலிமை கொண்டவனான முருகன், கால்களால் நடந்து செல்வான்; துரியனின் குதிரைமேல் செல்வான். திசை யானைகள் மீது அமர்ந்து செல்வான்; வேகமாகச் செல்லும் சந்திரனது தேரின்மேல் ஏறிச் செல்வான்; ஒப்பற்ற சிங்கத்தின் மீது செல்வான்; ஆட்டுக் காடாவின் மீதும் செல்வான்; விருப்பத்துடன் விமானத்தில் செல்வான்; ஆகாயத்தில் மேகத்தைப் போலச் செல்வான்.

1063. பாடின்படு மணியார்த்திடும் பணைமென் குழல்
இசைக்கும்
கோடங்குஒலி புரிவித்திடும் குரல்வீணைகள்
பயிலும்
ஈடொன்றிய சிறுபல்லியம் எறியும்மெவர் எவரும்
நாடும்படி பாடும்களி நடனம்செயும் முருகன்.
1064. இன்னேபல வருவம்கொடு யாண்டும்கும ரேசன்
நன்னேயமொடு ஆடுற்றுழி நனிநாடினள் வியவா
முன்னேஉல கினையின்றவள் முடிவின்று உறை
முதல்வன்
பொன்னேர்கழல் இணைதாழ்ந்தனள் போற்றிப்
புகல் கின்றாள்.
1065. கூடுற்றநம் குமரன்சிறு குழவிப்பரு வத்தே
ஆடற்றொழில் எனக்கற்புதம் ஆகும்மவன்
போல்வார்
நேடிற்பிறர் இலைமாயையின் நினைநேர்தரும்
அனையான்
பீடுற்றிடு நெறிதன்னையெம் பெருமான்மொழிக
என்றாள்.
1066. அல்லார்குழ லவள்இன்னணம் அறியார்களின்
வினவ
ஒல்லார்புரம் அடுகண்ணுதல் உன்றன்மகள்
இயல்பை
எல்லாவுயிர்களும் உய்ந்திட எமைநீகட
வினையால்
நல்லாய்இது கேண்மோவென அருளால்இவை
நவில்வான்.

1063. சிறுவனான முருகன், இனிய ஓசையை வெளிப்படுத்தும் மணியை அடிப்பான்; மெல்லிய ஓசையினை உடைய முங்கிலாலான குழலை இசைப்பான்; கொம்பை ஊதுவான்; நரம்புகளை உடைய வீணைகளை மீட்டுவான்; மகிமை பொருந்திய சிறிய தோல் கருவிகளை முழக்குவான்; எல்லோரும் விரும்பும்படி பாட்டுப் பாடுவான்; களிப்பைத் தரும் விதத்தில் நடனம் ஆடுவான்.

1064. குமரவேள் இவ்வாறு பல வடிவங்களைக் கொண்டு, மிகுந்த விருப்பத்தோடு எல்லா இடங்களிலும் திருவிளையாடல் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, முன்பு உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவி, முருகனின் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு அதிசய முற்று, அழிவில்லாதபடி இருக்கும் முதல்வனாகிய சிவபெருமானுடைய இரு திருவடிகளை வணங்கிக் கூறத் தொடங்கினாள்.

1065. “எம் பெருமானே! ஆறுவடிவங்களும் ஒன்றாகக் கூடிய நம்முடைய மகன் இச்சிறிய பருவத்திலேயே நிகழ்த்தும் திருவிளையாடல்கள் எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றன. ஆராய்ந்து பார்த்தால் மாயச் செயல்கள் செய்வதில் அவனைப் போன்றவர் எவரும் இல்லை. அதில் அவன் உன்னைப் போன்றவன். அதனால் அவன் பெருமை அடைந்த முறையைச் சொல்லுக” என்று பெருமானிடம் உமாதேவி வேண்டினாள்.

1066. இருளைப் போன்ற கரிய நிறத்தை உடைய கூந்தலைப் பெற்ற உமாதேவி அறியாதவனைப் போல இப்படிக்கேட்டதும், பகைவரின் முப்புரங்களை அழித்த சிவபெருமான், “நல்லவளே! எல்லா உயிர்களும் கேட்டு உய்தியடைவதற்காக நீ உன் மகனது இயல்பைக் கூறுமாறு என்னிடம் கேட்டாய். நான் சொல்லப் போகும் இதனைக் கேட்பாயாக” என்று கூறினான்.

வேறு

1067. ஈங்கனம் நமது கண்ணின் எய்திய குமரன் கங்கை
தாங்கின்ள் கொண்டு சென்று சரவணத்து இடுத
லாலே
காங்கெயன் எனப்பேர் பெற்றான் காமர்பூஞ் சர
வணத்தின்
பாங்கரில் வருத லாலே சரவண பவன் என்று
ஆனான்.
1068. தாயென ஆரல் போந்து தனம்கொள்பால் அருத்த
லாலே
ஏயதோர் கார்த்தி கேயன் என்றொரு தொல்பேர்
பெற்றான்
சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டிநீ ஒன்றாச்
செய்தாய்
ஆயத னாலே கந்த னாம்எனும் நாமம் பெற்றான்.
1069. நன்முகம் இருமுன்று உண்டால் நமக்கு அவை
தாமே கந்தன்
தன்முக மாசி யுற்ற; தாரகப் பிரம மாசி
முன்மொழி கின்ற நந்தம் மூவிரண்டு எழுத்தும்
ஒன்றாய்
உன்மகன் நாமத்து ஓராறு எழுத்தென உற்ற
அன்றே.
1070. ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றால் நம்போல் பிரிவிலன் யாண்டும்
நின்றான்
ஏதமில் குழலி போல்வான் யாவையும்
உணர்ந்தான் சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருள்
வல்லான்.

1067. எம்முடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து இங்கே தோன்றிய குமரனைக் கங்காதேவி சுமந்து சென்று சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்த காரணத்தால், அவன் காங்கேயன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான். அழகிய தாமரை மலர்கள் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையில் வளர்ந்ததால், அவன் சரவணபவன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான்.

1068. “கார்த்திகைப் பெண்கள் தாயாக வந்து தம் மார்பகத்தின் பாலை ஊட்டியதால், பொருந்துவதாகிய கார்த்திகேயன் என்னும் ஒரு பழமையான பெயரைப் பெற்றான். நீ அந்தப் புதல்வனின் ஆறு வடிவங்களையும் சேர்த்து ஒரு வடிவமாக்கினாய். அதனால் அவன் கந்தன் என்னும் ஒரு பெயரைப் பெற்றான்.

1069. “எமக்கு நல்ல முகங்கள் ஆறு உள்ளன அல்லவா? அவையே முருகனுடைய ஆறு முகங்களாக அமைந்தன. பிரணவம் ஓர் எழுத்தாக முதலில் சேர்த்து உச்சரிக்கப்படும் பஞ்சாட்சரமந்திரத்தின் ஆறு எழுத்துகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உன் மகனது பெயரில் ஆறு எழுத்துகளாக அமைந்தன. (சிவனின் ஐந்து முகங்களுடன் உமையின் ஒரு முகம் சேர்ந்து ஆறு முகங்களாயின. சிவனின் ஆறு எழுத்து - ஓம் நமசிவாய. முருகனின் ஆறு எழுத்துகள்: சரவணபவ).

1070. “ஆதலால் ஆறுமுகன் எமது சக்தியேயாவான். அவனும் யாமும் வேறுபாடு உடையவர் அல்லோம். அவன் எம்மைப் போல நீங்காமல் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றான். அவன் இப்போது குற்றமற்ற குழந்தை போலத் தோற்றமளிக்கிறான். என்றாலும் அவன் அனைத்தையும் அறிந்தவன். தன்னைப் போற்று கின்றவர்களுக்குச் சிறப்பும் ஞானமும் அழியாத முக்தியும் வழங்க வல்லவன்.

108 □ கந்தபுராணம்

1071. மேலினி யனைய செவ்வேள் விரிஞ்சனைச்
சுருதிக்கு எல்லாம்
மூலமது ஆகி நின்ற மொழிப்பொருள் வினவி
அன்னான்
மாலுறச் சென்னி தாக்கி வன்சிறைப் படுத்தித்
தானே
ஞாலமன் னுயிரை யெல்லாம் நல்கியே நண்ணும்
பன்னாள்.
1072. தாரகன் தன்னைச் சீயத் தடம்பெரு முகத்தி
னானைச்
தூரபன் மாவை ஏனை அவுணரைத் தோலைவு
செய்தே
ஆரணன் மகவான் ஏனை அமரர்கள் இடுக்கண்
நீக்கிப்
பேரருள் புரிவன் நின்சேய் பின்னர்நீ காண்டி
என்றான்.
1073. என்றலும் இளையோன் செய்கை எம்பெரு மாட்டி
கேளா
நன்றென மகிழ்ச்சி கொண்டு நணுகலும் உலகம்
எல்லாம்
சென்றருள் ஆடல் செய்யும் திருத்தகு குமரன்
பின்னர்
ஒன்றொரு விளையாட்டு உள்ளத்து உன்னியே
புரிதல் உற்றான்.
1074. குலகிரி அனைத்தும் ஒர்பால் கூட்டிடும்
அவற்றைப் பின்னர்த்
மலைதடு மாற்ற மாகத் தரையிடை நிறுவும் எல்லா
அலைகடல் தனையும் ஒன்றா ஆக்குறும் ஆழி
வெற்பைப்
பிலனுற அழுத்தும் கங்கைப் பெருநதி யடைக்கும்
மன்னோ.

1071. “அத்தகைய செவ்வேள் இனிமேல் பிரமனை, வேதங்கள் அனைத்துக்கும் மூலமாக நிற்கும் பிரணவத்தின் பொருள் கூறுமாறு கேட்டு, அந்தப் பிரமன் கூற முடியாமல் மயங்க, அவன் தலையில் குட்டி, வலிய சிறையில் அடைத்து, பல நாட்களாக உலகில் நிலை பெற்ற எல்லா உயிர்களையும் தானே படைத்து வருவான்.

1072. “உன புதல்வனான முருகன், தாரகாசுரனை, துரபன்மனை, மற்றும்ள்ள அசுரர்களை அழித்து, பிரமன்-பிற தேவர்கள் ஆகியோரின் துன்பத்தை நீக்கி அவர்களுக்குப் பேரளவு அருள் செய்வான். பிற்காலத்தில் இவை நிகழும்போது நீ நேரில் பார்ப்பாய்” என்று சிவ பெருமான் உரைத்தான்.

1073. சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும் எம் முடைய பெருமாட்டியான பார்வதி சிறுவன் முருகனின் பெருமையைக் கேட்டு, ‘நல்லது’ என்று கூறி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தாள். எல்லா உலகங்களுக்கும் சென்று அருளுடைமையாலே திருவிளையாடல் செய்யும் மேன்மை மிகுந்த முருகன், பின்பு ஒரு திருவிளையாடலை மனத்தே நினைத்து, அதை நிகழ்த்தத் தொடங்கினான்.

1074. சிறுவன் முருகன், எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள சிறந்த மலைகளை யெல்லாம் ஒரே இடத்தில் சேர்ப்பான்; பின் அம் மலைகளை முன்பு இருந்த முறைமைக்கு மாறாக இந்த உலகிலே நிலை நிறுத்துவான்; அலைகளை உடைய எல்லாக் கடல்களையும் ஒரே கடலாக மாற்றுவான்; சக்கரவாளகிரியைப் பாதாளத்தில் புகுமாறு அழுத்துவான்; பெரிய கங்கை ஆறு பாய்ந்து செல்லாதபடி தடுத்து நிறுத்துவான்.

110 □ கந்தபுராணம்

1075. இருள்கெழு பிலத்துள் வைகும் எண்தொகைப்
பணியும் பற்றிப்
பொருள்கெழு மேரு வாத் அடுக்கலில் பூட்டி வீக்கி
அருள்கெழு குமர வள்ளல் ஆவிகட்கு ஊறுஇன்று
ஆக.
உருள்கெழு சிறுதே ராக்கொண்டு ஒல்லென
உருட்டிச் செல்லும்
1076. ஆசையங் கரிகள் தம்மை அங்கைகொண்டு
ஒன்றோடு ஒன்று
பூசல்செய் விக்கும் வானில் போந்திடும் கங்கை
நீரால்
காய்சின வடவை மாற்றும் கவிஞ்சிறைக் கலுழ
னோடு
வாசுகி தன்னைப் பற்றி மாறுஇகல் விளக்கும்
அன்றே.
1077. பாதல நிலயத்துள்ள புயங்கரைப் படியில்சேர்த்திப்
பூதல நேமி எல்லாம் புகுந்திடப் பிலத்தின்
உய்க்கும்
ஆதவ முதல்வன் தன்னை அவிர்மதிப் பதத்தில்
ஓச்சும்
சீதள மதியை வெய்யோன் செல்நெறிப் படுத்துச்
செல்லும்.
1078. எண்டிசை புரந்த தேவர் இருந்ததொல் பதங்கள்
எல்லாம்
பண்டுள திறத்தின் நீங்கப் பறித்தனன் பிறழ்
வைக்கும்
கொண்டலின் இருந்த மின்னின் குழுவுடன்
உருமூப் பற்றி
வண்டினம் உறாத செந்தண் மாலைசெய் தணியும்
அன்றே.

1075. அருள் மிகுந்த வள்ளலான சிறுவன் முருகன், இருள் நிறைந்த பாதாள உலகத்தில் உள்ள அட்டமா நாகங்களையும் பிடித்து, உயர்ந்த பொருள்கள் நிறைந்த மேரு முதலிய மலைகளில் சுற்றிக்கட்டி, அவற்றை உருளைகள் பெற்ற சிறிய தேர்களாக நினைத்து, அவற்றில் வாழும் உயிர்களுக்குத் துன்பம் நேராதவாறு விரைவாக இழுத்துச் செல்வான்.

1076. சிறுவன் முருகன், திசை யானைகள் அழகிய துதிக்கையால் ஒன்றோடு ஒன்று போர் புரியுமாறு செய்வான்; ஆகாயத்தில் உள்ள கங்கை நீரைக் கொண்டு மிகுந்த கோபத்தை உடைய வடவா முகாக்கினியை அணைப்பான்; அழகிய சிறகினை உடைய கருடனையும், வாசுகி என்னும் பாம்பையும் பிடித்து இரண்டுக்கும் சண்டை உண்டாகுமாறு செய்வான்.

1077. சிறுவன் முருகன், பாதாள உலகத்தில் உள்ள பாம்புகளைப் பூமிக்கு வரச் செய்து, பூமியின் மேல் உள்ள மலைகளை எல்லாம் பாதாளத்தில் புகுமாறு செய்வான்; முதல்வனாகிய சூரியனை, விளங்குகின்ற சந்திரன் செல்லும் பாதையில் செலுத்தி விட்டுப் போவான்.

1078. சிறுவன் முருகன், எட்டுத் திக்குகளைக் காக்கின்ற இந்திரன் முதலான தேவர்கள் இருக்கும் பழமையான நகரங்களை, முன்பு இருந்த அமைப்பு மாறும்படி பெயர்த்து வேறுவகையில் அமைப்பான்; மேகங்களில் இருந்த மின்னல் கூட்டங்களையும் இடிகளையும் பிடித்து, வண்டுகள் மொய்க்காத சிறந்த—குளிர்ந்த மாலையாக்கி அணிந்து கொள்வான்.

112 □ கந்தபுராணம்

1079. வெய்யவர் மதிகோள் ஏனோர் விண்படர் விமானம்
தேர்கள்
மொய்யுறப் பிணித்த பாசம் முழுவதும் துருவன்
என்போன்
கையுறும் அவற்றில் வேண்டும் கயிற்றினை
இடைக்கண் ஈர்ந்து
வையகம் திசைமீச் செல்ல வானியில் விடுக்கும்
மைந்தன்.
1080. வடுத்தவிர் விசும்பில் செல்லும் வார்சிலை
இரண்டும் பற்றி
உடுத்திரள் பலகோள் இன்ன உண்டையாக்
கொண்டு வானோர்
முடித்தலை உரம்தோள் கண்டம் முகம்படக்
குறியா எய்தே
அடல்தனு விஞ்சை காட்டும் ஆறிரு தடந்தோள்
அண்ணல்.
1081. இத்திறம் உலகம் தன்னில் இம்பரோடு உம்பர்
அஞ்சிச்
சித்தம்மெய் தளர்தல் அன்றிச் சிதைவுறா
வகைமை தேர்ந்து
வித்தக எண்ணில் ஆடல் வியப்பொடு புரிந்தான்
ஆவி
முத்தர்தம் விழியின் அன்றி முன்னுறா நிமல
முர்த்தி.
1082. ஆயது காலை ஞாலத்து அவுணர்கள் அதனை
நோக்கி
ஏயிது செய்தார் யாரே என்றுவிம் மிதராய் எங்கள்
நாயகன் வடிவம் தன்னை நனிபெரும் பவத்துள்
தங்கும்
தீயவர் ஆதலாலே கண்டிலர் தீயக்கம் உற்றார்.

1079, தூரியர்களும், சந்திரர்களும், செவ்வாய் முதலிய கிரகங்களும் மற்ற நட்சத்திரங்களும் ஆகாயத்தில் செல்வ தற்கேற்ற விமானங்களையும் தேர்களையும், இறுகக் கட்டிய கயிறுகள் எல்லாம் துருவன் என்பவனின் கையிலே உள்ளன. சிறுவன் முருகன் அக்கயிறுகளுள் தான் விரும்பும் கயிறுகளை இடையே அறுத்து, பூமியின் மீதும் திசைகளின் மீதும் செல்லும்படி, கொடி போல விடுவான். (துருவ நட்சத்திரம், கிரகங்கள்—நட்சத்திரங்களின் பாதை முதலியவற்றை அறிவதற்கு உதவுவதாகும். வானி—வானில் செல்வது.)

1080. பன்னிரண்டு பெரிய தோள்களை உடைய சிறுவன் முருகன், குற்றமற்ற ஆகாயத்தில் செல்லுகின்ற நீண்ட இரண்டு இந்திர விற்களை எடுத்துக் கொண்டான்; அவற்றில் நட்சத்திரக் கூட்டங்களையும் பல கிரகங்களையும் இவை போன்ற பிறவற்றையும் பல உருண்டைகளாக வைத்துக் கொண்டான்; அந்த உருண்டைகளால், தேவர்களின் மகுடம் அணிந்த தலையிலும் மார்பிலும் தோளிலும் கழுத்திலும் முகத்திலும் படும்படி குறிபார்த்து அடித்து, வலிமை பொருந்திய வில் வித்தைகளைக் காட்டினான்.

1081. சிறுவன் முருகன், ஜீவன் முக்தர்களின் கண்களில் தவிர மற்றவர்கட்கும் விழிகளுக்குப் புலப்படாத மாசற்ற முர்த்தியாவான். அவன், இவ்வுலகத்தில் உள்ள மானிடரும், மேல் உலகத்தில் உள்ள தேவர்களும். பயந்து உடலும் உள்ளமும் தளர்தலே அன்றி, அவர் அழிவடையாத வகையிலே ஆலோசித்து, திறமை மிகுந்த அளவற்ற திருவிளையாடல்களை வியப்போடு இவ்வாறு செய்தருளினான்.

1082. அச்சமயத்தில் பூலோகத்தில் வாழும் அசுரர்கள் முருகன் செய்த திருவிளையாடல்களைப் பார்த்து, “இச்செயல்களைச் செய்தவர் யாரோ?” என்று அதிசயப்பட்டனர். அவர்கள் மிகப் பெரிய பாவத்தில் தங்கியிருக்கும் தீயவர்கள். அதனால் அவர்கள் எம்முடைய தலைவனான முருகனின் வடிவத்தைக் காண முடியாமல் குழப்பம் அடைந்தனர்.

1083. சிலபகல் பின்னும் வைகும் திறத்தியல் ஆயுள்
கொண்டே
உலகினில் அவுணர் யாரும் உறைதலின்
அவர்க்குத் தன்மெய்
நிலைமைகாட் டாது செவ்வேள் நிலாவலும் நேடி
அன்னோர்
மலரயன் தெரியா அண்ணல் மாயமே இனையது
என்றார்.
1084. ஆயதோர் குமரன் செய்கை அவனியின் மாக்கள்
காணாத்
தீயன முறையால் வெங்கோல் செலுத்திய அவுணர்
எல்லாம்
மாய்வது திண்ணம் போலும் மற்றதற்கு ஏது வாக
மேயின விம்மி தம்கொல் இதுவென எருவல்
உற்றார்.
1085. புலனியிள் மாக்கள் இன்ன புகறலும் திசைகாப்
பாளர்
தவனனே மதிய மேனோர் சண்முகன் செய்கை
நாடி
அவனுரு அதனைக் காணார் அவுணர்தம்
வினையும் அன்றால்
எவரிது செய்தார் கொல்என்று இரங்கினர்
யாரும் கூடி.
1086. தேருறும் அனைய தேவர் தேவர்கோன் சிலவரோடு
மேருவில் இருந்தான் போலும் வேதனும் அங்கண்
வைகும்
ஆருமங்கு அவர்பா லேகி அறைகுதும்
என்று தேறிச்
தூரர்கோன் தனக்கும் அஞ்சித் துயரொடு பெயர்தல்
உற்றார்.

1083. உலகில் உள்ள அசுரர்கள் அனைவரும் மேலும் சிலகாலம் வாழ்வதற்கேற்ற ஆயுளை உடையவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு இப்பொழுதே தனது உருவத்தைக் காட்டாமல் செவ்வேளான சிறுவன் முருகன் திகழ்ந்தான். அந்த அசுரர்கள் ஆராய்ந்து, “தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனாலும் தேடி அறிவதற்கு அரியவனான சிவபெமானது மாயமே இது” என்று கூறினர்.

1084. பூலோகத்தில் உள்ள மானிடர்கள், சிறுவன் முருகன் செய்த அச்செயல்களைப் பார்த்து, ‘தீயவழியில் சென்று கொடுங்கோல் செலுத்திய அசுரர்கள் எல்லாம் இறப்பது உறுதி போலும். இச்செயல்கள் அதற்குக் காரணமாகத் தோன்றிய அறிகுறிகள் போலும்’ என்று அஞ்சினார்கள்.

1085. பூமியில் வாழும் மானிடர்கள் இவ்வாறு கூறினர். திக்குப் பாலகர்களாகிய துரியனும் சந்திரனும் பிறரும், ஆறுமுகரின் திருவிளையாடல்களை ஆராய்ந்தனர். ஆனால் வடிவத்தைக் காணவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, “இவை அசுரர்களின் செயல்கள் அல்ல. இவற்றைச் செய்தவர் யார்?” என்று எண்ணி வருந்தினார்கள்.

1086. இவ்வாறு ஆராய்ந்த அத்தேவர்கள், “தேவேந்திரன் தேவர்கள் சிலருடன் மேருமலையில் இருக்கிறான் போலும்! பிரமனும் அங்கே தங்கியுள்ளான். நாம் அனைவரும் அவர்களிடம் சென்று முறையிடுவோம்” என்று முடிவு செய்தனர். அவர்கள் துரபன்மனுக்குப் பயந்ததால் ஏற்பட்ட துன்பத்தோடு செல்லத் தொடங்கினர்.

116 □ கந்தபுராணம்

1087. வடவரை உம்பர் தன்னில் வானவ ரானோர் ஏகி
அடைதரு கின்ற காலை ஆறுமா
முகம் கொண்டுள்ள
கடவுள்செய் யாடல் நோக்கி அவனருக்
காணான் ஆகி
இடருறு மனத்தி னோடும் இருந்தஇந் திரனைக்
கண்டார்.
1088. அரிதிரு முன்னர் எய்தி அடிதொழுது அங்கண்
வைகி
வீரிகடல் உலகில் வானின் மேவுதொன் னிலைமை
யாவும்
திரிபுற எவரோ செய்தார் தெரிந்திலம் அவரை ஈது
புரிகலர் அவுணர் போலும் புகுந்தஇப்
புணர்ப்பென் என்றார்.
1089. வானவர் இறைவன் அன்னோர் மாற்றமங்கு
அதனைக் கேளா
யானுமிப் பரிசு நாடி இருந்தனன் இறையும்
தேரேன்
ஆனதை உணர வேண்டின் அனைவரும் ஏகி
அம்பொன்
மேனிகொள் கமலத் தோனை ல்லவதும் எழுதிர்
என்றான்.
1090. எழுதிர்என்று உரைத்த லோடும் இந்திரன் 'முதலா
உள்ளோர்
விழிய்டைத் தெரிய அன்னோர் மெய்த்தவம் புரிந்த
நீரால்
அழிவற உலகில் ஆடும் அறுமுகன் வதன
மொன்றில்
குழவியது என்ன அன்ன குன்றிடைத் தோன்றி
னானால்.

1087. தேவர்கள் மேருமலையின் உச்சியைச் சேர்ந்தபோது, அங்கே, சிறந்த ஆறுமுகங்களுடன் திகழ்கின்ற இறைவன் முருகன் செய்த திருவிளையாடல்களைக் கண்டு, அம்முருகனின் உருவத்தைக் காணாமல்துன்புறும் மனத்தோடு இருந்த இந்திரனைக் கண்டார்கள்.

1088. அத் தேவர்கள் யாவரும் இந்திரன் முன்னே சென்று அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி அங்கே நின்றார்கள். அவர்கள், “பரந்த கடலில் தூழப்பட்டவையகத்திலும் வானகத்திலும் அமைந்த பழைய நிலைமைகள் எல்லாம் மாறும்படி செய்தவர் யாரோ? அவரையாம் அறியவில்லை. அசுரர்கள் இச் செயல்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். நிகழ்ந்த இச் செயல்கள் எப்படி ஏற்பட்டன?” என்று கேட்டார்கள்.

1089. தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு, “நானும் இதே விஷயத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தேன். இதன் உண்மையைச் சிறிதளவும் அறிய முடியவில்லை. இதை அறிய வேண்டுமானால் அனைவரும் சென்று, அழகிய பொன் போன்ற திருமேனியை உடைய பிரமனைக் கேட்போம். புறப்படுங்கள்” என்று கூறினான்.

1090. இந்திரன் ‘புறப்படுங்கள்’ என்று கூறியவுடன் அந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் உண்மையான தவத்தைச் செய்துள்ளமையால், அழிவு ஏற்படாதவாறு உலகங்களில் திருவிளையாடல் செய்து கொண்டிருந்த ஆறுமுகன், அவர்கள் கண்ணில் தெரியுமாறு, ஒரு முகத்துடன் சிறு குழந்தை போல அந்த மேரு மலையில் காட்சியளித்தான்.

118 □ கந்தபுராணம்

1091. வாட்டமொடு அமரர் கொண்ட மறக்கறத் தனாது
செய்கை
காட்டிய வந்தோன் மேருக் கனவரை யசைத்துக்
கஞ்சத்
தோட்டிதழ் கொய்து சிந்தும் துணையென உயர்ந்த
செம்பொன்
கோட்டினைப் பறித்து வீசிக் குலவினன் குழுவி
யேபோல்.
1092. தோன்றிய குமரன் தன்னைச் சுரபதி சுரராய்
உள்ளோர்
ஆன்றதோர் திசைகாப் பாளர் அனைவரும்
தெரிகுற்று அன்னோ
வான்தரை திரிபு செய்தோன் மற்றிவ னாகும்
என்னாக்
காந்திரி அரியை நேரும் விலங்கெனக் கலங்கிச்
சொல்வார்.

வேறு

1093. நொய்தாம் குழவி எனக்கொள்கிலம் நோன்மை
நாடிந்
வெய்தாம் அவுணக் குழுவோரினும் வெய்யன்
யாரும்
எய்தாத மாயம் உளனால் இவன் தன்னை
வெம்போர்
செய்தாடல் கொள்வம் இவண்என்று தெரிந்து
தூழ்ந்தார்.
1094. துமுற்ற எல்லை இமையோர்க்கிறை தொல்லை
நாளில்
காழுற்ற தந்தம் அறவேகிவெண் காட்டில் ஈசன்
கேழுற்ற நான்-அர்ச் சனைசெய்து கிடைத்து
வைகும்
வேழத்தை உன்ன அதுவந்தது மேரு விற்பால்.

1091. தேவர்கள் வருத்தத்தோடு மனத்திலே கொண்ட சந்தேகம் தீரும்படி தனது திருவிளையாடலைத் தெரிவிப்பதற்காக அங்கே காட்சி தந்த முருகன், மேரு என்னும் சிறந்த மலையை அசைத்தான்; தாமரை மலரின் இதழ்களைப் பிடுங்கிச் சிதறுவதைப் போல, உயர்ந்த—செம்பொன்மயமான அம்மலையின் சிகரத்தைப் பிடுங்கி எறிந்து, ஒரு குழந்தையைப் போல உலாவினான்.

1092. இவ்வாறு தோன்றிய முருகனை, தேவேந்திரனும், திக்குப் பாலகர் ஆகிய கடவுளரும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும் ஆகிய அனைவரும் கண்டனர். கண்டு, “ஐயோ! வானகத்தையும் வையகத்தையும் நிலை மாற்றியவன் இவனே ஆவான்” என்று உணர்ந்து, காட்டில் உலாவும் சிங்கத்தைச் சந்தித்த மானைப் போலக் கலங்கி மேலும் சிலவற்றைக் கூறலாயினர்.

1093. “இவனை வலிமை இல்லாத குழந்தை என்று நினைக்க மாட்டோம். இவனது வலிமையை ஆராய்ந்தால், கொடுமையான அசுரர் கூட்டத்தாரைவிடக் கொடியவன். எவரும் அடையாத மாய வித்தைகளைப் பெற்றவன். இவனுடன் இங்கே போர் செய்து வெற்றி கொள்வோம்” என்று அத் தேவர்கள் முடிவு செய்து ஒன்று திரண்டார்கள்.

1094. இவ்வாறு திரண்ட போது, தேவ ராசனான இந்திரன், முற்காலத்தில் வைரம் பாய்ந்த தந்தங்கள் சயந்தன்—பானுகோபனுடன் போரிட்ட காலத்தில் முறிந்து போக, அவற்றை மீண்டும் பெறுவதற்காகத் திரு வெண் காட்டிற்குச் சென்று, அங்கே சிவபெருமானின் செந்நிறத் திருவடிகளைப் பூசித்து, அத் தந்தங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட ஐராவத யானையை நினைத்தான். உடனே அந்த ஐராவதம் மேரு மலைக்கு வந்தது.

120 □ கந்தபுராணம்

1095. தந்தங்கள் பெற்று வருகின்ற தனிக்க ளிற்றின்
கந்தத் தனில்போந்து அடல்வச்சிரம் காமர்
ஒள்வாள்
குந்தம் சிலைகொண்டு இகல்வெஞ்சமர்க் கோலம்
எய்தி
மைந்தன் றனைவா னவரோடும் வளைந்து
கொண்டான்.
1096. வன்னிச் சுடர்கால் விசையோடு மரீஇய பாங்கில்
பன்னல் படுகுன்று அவைதழ்தரு பான்மை
யேபோல்
உன்னற்கு அரிய குமரசனை உம்பர் கோனும்
இன்னல் படுவா னவரும்இகல் செய்ய உற்றார்.
1097. தண்ணார் கமலத் துணைமாதரைத் தன்இ ரண்டு
கண்ணா உடைய உமையாள்தரு கந்தன்
வானோர்
நண்ணார் எனச்சூழ் வதுநோக்கி நகைத்து யாதும்
எண்ணாது முன்போல் தனதுஆடல் இழைத்த
வேலை.
1098. எட்டே யொருபான் படைதம்முள் எறிவ
எல்லாம்
தொட்டே கடவுள் படைதன்னொடும் தூர்த்த
லோடும்
மட்டேறு போதில் படுகின்றுழி வச்சி ரத்தை
விட்டே தெழித்தான் குமரன்மிசை வேள்வி
வேந்தன்.

1095. தந்தங்களைப் பெற்று வந்த ஒப்பற்ற யானையின் பிடரி மேலே இந்திரன் அமர்ந்தான்; வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதம், அழகிய ஒளி பொருந்திய வாள், வேல், வில் ஆகிய படைக் கருவிகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, வலிய கொடிய போர்க் கோலத்தை மேற் கொண்டான்; பின்பு, முருகனைத் தன் படையுடன் சூழ்ந்து கொண்டான்.

1096. வேகமாகக் காற்று வீசும் இடத்திலே பொருந்திய தீப் பிழம்பை, பஞ்சினாலாகிய மலைகள் சூழ்ந்து கொண்ட தன்மை போல, நினைப்பதற்கு அரியவனான சூரமரக் கடவுளை, தேவந்திரனும், துன்பப்படுகின்ற தேவர்களும் போரிடுவதற்காகச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

1097. குளிர்ச்சி பொருந்திய செந்தாமரையிலும் வெண்டாமரையிலும் வாழ்கின்ற திருமகளையும் கலைமகளையும் தன்னுடைய இரண்டு கண்களாகக் கொண்டவள், உமாதேவி. அந்த உமை பெற்றெடுத்த கந்தன், தேவர்கள் பகைவர்கள் போலத் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்பதைக் கண்டு சிரித்தான். அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் அவன் தனது திருவிளையாடலைச் செய்தான். அப்பொழுது.

1098. வேள்வியின் வேந்தனாகிய இந்திரன், வில் வாள் வேல் முதலிய பதினெட்டு ஆயுதங்களை முருகன் மீது செலுத்தினான். அவை யாவும் தேன் நிறைந்த மலர்களைப் போல் அவன் மீது பட்டு வீழ்ந்தன. அதனால் இந்திரன், வச்சிராயுதத்தை அவன் மீது செலுத்தி ஆரவாரம் செய்தான்.

122 □ கந்தபுராணம்

1099. வயிரத் தனிவெம் படைஎந்தைதன் மார்பு நண்ணி
அயிரில் துகளாய் விளிவாக அதனை நோக்கித்
துயரத்து அழுங்க இமையோர்இறை தொல்லை
வேழம்
செயிருற்று இயம்பி முருகேசன்முன் சென்றது
அன்றே.

1100. செல்லும் கரிகண்டு உமையாள்மகன் சிந்தை
யால்ஓர்
வில்லும் கணைகள் பலவும் விரைவோடு நல்கி
ஒல்லென் றிடநா ணொலிசெய்துஉயர் சாபம்
வாங்கி
எல்லொன்று கோலொன்று அதன்நெற்றியுள்
ஏக வய்த்தான்.

1101. அக்கா லையில்வேள் செலுத்தும்கணை அண்டர்
தம்மின்
மிக்கான் அயிரா வதநெற்றியுள் மேவி வல்லே
புக்காவி கொண்டு புறம்போதப் புலம்பி வீழா
மைக்கார் முகில்அச் சுறவேயது மாண்டது
அன்றே.

1102. தன்னோர் களிற் று மடிவுஎய்தலும் தான வேந்தன்
அன்னோ எனவே இரங்கா அயல்போகி நின்று
மின்னோடு உறழ்தன் சிலைதன்னை வெகுண்டு
வாங்க
முன்னோன் மதலை யொருகோல்அவன்
மொய்ம்பில் எய்தான்.

1099. வச்சிராயுதம் என்னும் ஒப்பற்ற கொடிய ஆயுதம், எம் தந்தையாகிய கந்தனது மார்பில் பட்டு, நுண்மணல் போலப் பொடியாகிப் போனது. தேவேந்திரன் அதைக் கண்டு துன்புற்று வருந்தினான். அவனுடைய பழைய ஐராவத யானை அதனால் கோபம் கொண்டு பிளிறி, முருகேசன் முன்பு சென்றது.

1100. உமா தேவியின் புதல்வனான முருகன், தன்னை நோக்கி வரும் யானையைக் கண்டான்; உடனே ஒரு வில்லையும் பல அம்புகளையும் மனத்தினால் விரைவாக உண்டாக்கிக் கொண்டான். அந்த உயர்ந்த வில்லை வளைத்து, 'ஒல்' என்னும் ஒலியுண்டாக நாணின் ஒலியை எழுப்பினான்; பின்பு ஒளி பொருந்திய ஓர் அம்பை அந்த யானையின் நெற்றியினுள்ளே புகும்படி செலுத்தினான்.

1101. அப்பொழுது முருகவேள் செலுத்திய அம்பு, தேவர்களில் உயர்ந்தவனான இந்திரனது ஐராவத யானையின் நெற்றியின் உள்ளே விரைவாகச் சென்று, அதன் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு வெளியே சென்றது. அதனால் அந்த யானை கரிய மேகமும் பயப்படும்படி அலறி விழுந்து இறந்தது.

1102. தனது ஒப்பற்ற ஐராவதம் இறந்து போனதும், விண்ணுலகத்தின் வேந்தனான இந்திரன் 'ஐயோ' என்று அலறி அதன் அருகே சென்று நின்றான். மிகுந்த கோபத்தோடு மின்னலைப் போன்ற தனது வில்லை வளைத்தான். முன்னோனாகிய சிவபெருமானின் புதல்வன், உடனே இந்திரனின் தோளை நோக்கி ஓர் அம்பைச் செலுத்தினான்.

1103. கோலொன்று விண்ணோர்க்கு இறைமேல்கும
ரேசன் உய்ப்ப
மாலொன்றும் நெஞ்சன் வருந்திப்பெரு வன்மை
சிந்திக்
காலொன்று சாபத் தொழில்நீத்தனன் கையில்
உற்ற
வேலொன்று அதனைக் கடிதேகுகன் மீது
விட்டான்.
1104. குந்தப் படையோர் சிறுபுல்படு கொள்கை
யேபோல்
வந்துற் றிடஅற் புதம்எய்தினர் மற்றை வானோர்
கந்தக் கடவுள் சிலையிற்கணை ஒன்று பூட்டித்
தந்திக்கு இறைவன் தடம்பொன்முடி தள்ளி
ஆர்த்தான்.
1105. துவசம் தனையோர் கணைகொண்டு துணித்து
மார்பில்
கவசந் தனையோர் கணையால்துகள் கண்டு
விண்ணோன்
அவசம் படஏழ் கணை தூண்டினன் ஆழி
வேண்டிச்
சிவசங் கரஎன்று அரிபோற்றிய செம்மல் மைந்தன்.
1106. தீங்கா கியவோர் எழுவாளியும் செல்ல மார்பின்
ஆங்காரம் மிக்க மகவான் அயர்வாகி வீழ்ந்தான்
ஓங்கார மேலைப் பொருள்மைந்தனை உம்பர்
ஏனோர்
பாங்காய் வளைந்து பொருதார்படு கின்றது ஓரார்

1103. குமரவேள், தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன் மீது ஓர் அம்பைச் செலுத்த, அதைக் கண்டு மயங்கிய மனத்தை உடையவனாகிய இந்திரன், வலிமை இழந்து, வருத்தம் அடைந்து, காற்று போல் அம்பைச் செலுத்தும் வில் தொழிலைக் கை விட்டான். அதற்குப் பதில் கையி லிருந்த வேல் ஒன்றை, சூகனாகிய முருகன் மீது விரை வாக எறிந்தான்.

1104. இந்திரன் எறிந்த வேலாயுதம் ஒரு சிறிய புல் வந்து பட்டது போல முருகன் மீது பட்டதைக் கண்டு மற்றைய தேவர்கள் ஆச்சர்யம் அடைந்தனர். கந்தக் கடவுள் வில்லிலே ஓர் அம்பைத் தொடுத்து எய்து ஐரா வத யானையின் தலைவனான இந்திரனது அகன்ற பொன்னாலான மகுடத்தைக் கீழே தள்ளி ஆரவாரித் தான்.

1105. சக்கராயுதத்தைப் பெற விரும்பி, 'சிவனே! சங்கரனே!' என்று திருமாலால் போற்றப்பட்டவன், சிவ பெருமான். அந்தப் பெருமானின் புதல்வனான முருகன் இந்திரனின் கொடியை ஓர் அம்பால் தூளாக்கினான்; அந்த இந்திரனே முர்ச்சையாகும்படி ஏழு அம்புகளைச் செலுத்தினான்.

1106. ஆணவம் மிகுந்த இந்திரன், தீமை பயப்ப னவாகிய ஒப்பற்ற ஏழு அம்புகளும் தனது மார்பில் அழுந்த, முர்ச்சித்து விழுந்தான். மற்றத் தேவர்கள், அங்கே நடக்கும் நிகழ்ச்சியின் உண்மையை உணராத வர்களாய், பழைய பிரணவப் பொருளாக விளங்கும் குமரனைப் பக்கங்களில் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு அவ னுடன் போரிட்டார்கள்.

1107. இவ்வாறு அமரர் பொருமெல்லையில் ஈசன்
மைந்தன்
கைவார் சிலையைக் குனித்தேகணை நான்கு
தூண்டி
மெய்வா ரிதிகட்கு இறைவன்றனை வீட்டி மற்றும்
ஐவா ளியினால் சமன் ஆற்றல் அடக்கி னானால்.
1108. ஓரம்பு அதனால் மதிதன்னையும் ஒன்றி ரண்டு
கூரம்பு அதனால் கதிர்தன்னையும் கோதில்
மைந்தன்
ஈரம்பு அதனால் அனிலத்தையும் மேவு முன்றால்
வீரம் பகர்ந்த கனலோனையும் வீட்டி நின்றான்.
1109. நின்றார் எவரும் குமரேசன் நிலைமை நோக்கி
இன்றா ரையும்மற்று இவனேயடும் என்று தேறி
ஒன்றான சிம்புள் விறல்கண்டு அரி உட்கி யோடிச்
சென்றால் எனவே இரிந்தோடினர் சிந்தை விம்மி
1110. ஓடும் சுரர்கள் திறம்நோக்கி உதிக்கும் வெய்யோன்
நீடும் கதிர்கள் நிலவைத்துரக் கின்ற தேபோல்
ஆடும் குமரன் அவரைத்துரந்து அண்டர் முன்னர்
வீடும் களத்தி னிடையேதனி மேவி நின்றான்.

1107. இந்த முறையில் தேவர்கள் போரிட்ட பொழுது, சிவபெருமானுடைய திருமகனான முருகன் தன்கையில் இருந்த நீண்ட வில்லை வளைத்தான்; அதில் நான்கு அம்புகளை இணைத்துச் செலுத்தி, கடல்களுக்கு உண்மையான அரசனாகிய வருணனை அழித்தான்; மேலும் ஐந்து அம்புகளினாலே எமனது வலிமையை அடக்கி விட்டான். (சமன்—நடுவாக நிற்பவன், எமன்).

1108. குற்றமற்ற குமரவேள், ஓர் அம்பினால் சந்திரனை அழித்தான்; கூர்மையான முன்று அம்புகளினால் சூரியனை அழித்தான்; இரண்டு அம்புகளால் வாயு தேவனை அழித்தான்; பொருந்திய முன்று அம்புகளால், வீர வுரை நிகழ்த்திய அக்கினியை அழித்து, வெற்றிவீரனாக நின்றான்.

1109. இறவாமல் உயிரோடு நின்ற தேவர்கள் அனைவரும், வெற்றி வீரனாகக் குமரேசன் நிற்கும் நிலைமையைப் பார்த்தார்கள்; “இன்று இவனே இங்குள்ள அனைவரையும் அழிப்பான்” என்று உணர்ந்தார்கள். அதனால் மனம் வருந்தி, ஒரே ஒரு சரபப் பறவையின் வலிமையைக் கண்டு பல சிங்கங்கள் பயந்து ஓடினாற் போல நிலைகுலைந்து ஓடினார்கள்.

1110. போரிலே வெற்றிபெற்ற முருகன், பயந்து ஓடுகின்ற தேவர்களின் நிலையைப் பார்த்து, உதய சூரியனின் நீண்ட கிரணங்கள், சந்திர கிரணங்களைத் துரத்துகின்ற தன்மை போல, அத் தேவர்களைத் துரத்தி, தேவர்கள் முன்பு இறந்த அந்தப் போர்க்களத்தில் தனியாகப் பொருந்தி நின்றான்.

128 □ கந்தபுராணம்

1111. ஒல்லா தவரிற் பொருதேசில் உம்பர் வீழ
நில்லாது உடைந்து சிலதேவர்கள் நீங்க நேரில்
வில்லா ளியாகித் தனிநின்ற விசாகன் மேனாள்
எல்லா ரையும்அட்டு உலவும்தனி ஈசன் ஒத்தான்.

வேறு

1112. சுரர்கள் யாரும் தொலைந்திட வென்றுதான்
ஒருவ னாகி உமைமகன் மேவுழி
அருளின் நாரதன் அச்செயல் கண்டுவான்.
குருவை எய்திப் புகுந்தன கூறினான்.
1113. நற்ற வம்புரி நாரதன் கூற்றினை
அற்றம் இல்லுணர் அந்தணன் கேட்டெழீஇ
இற்ற தேகொல் இதையவர் வாழ்வுளனாச்
சொற்று வல்லை துயருழந்து ஏகினான்.
1114. ஆத பன்மதி அண்டர் தமக்குஇறை
மாதிரத்தவர் மால்கரி தன்னுடன்
சாதல் கொண்ட சமார்க்களம் தன்னிடைப்
போதல் மேயினன் பொன்னெனும் பேரினான்.
1115. ஆவி இன்றி அவர்மறி குற்றது
தேவ ராசான் தெரிந்து படர்உறாத்
தாவில் ஏர்கெழு சண்முகன் அவ்விடை
மேவி ஆடும் வியப்பினை நோக்கினான்.

1111. தேவர்கள் சிலர் பகைவர்களைப் போலப் போரிட்டு இறந்து விழுந்தார்கள்; தேவர்கள் சிலர் எதிர்த்து நின்று போரிடாமல் சிதறி ஓடினார்கள். ஒப்பற்ற வில் வீரனாகத் தனியே நின்ற—விசாக நாளில் பிறந்த முருகன், பிற்காலத்தில் எல்லோரையும் அழித்து விட்டுத் தனியே உலாவும் சிவபெருமானைப் போலத் திகழ்ந்தான்.

1112. உமையவள் புதல்வனான முருகன், தேவர்கள் அனைவரும் அழியும்படி வெற்றி பெற்றுத் தான் ஒருவனாக நின்ற பொழுது, நாரத முனிவன் கண்டான்; உடனே கருணை கொண்டு தேவகுருவான வியாழனிடம் சென்று, நிகழ்ந்த செயல்களைக் கூறினான்.

1113. சிறந்த தவத்தைச் செய்தவனான நாரதன் கூறியவற்றைக் கேட்டு, குற்றமற்ற அறிவினை உடைய அந்தணனான வியாழ பகவான் எழுந்தான்; 'தேவர்களின் வாழ்க்கை முடிந்தது போலும்' என்று கூறி, மனம் வருந்தி, விரைவாகச் சென்றான்.

1114. தூரியனும் சந்திரனும் தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனும், திக்குப்பாலகர் எட்டுப் பேரும், பெரிய ஐராவத யானையோடு இறந்து கிடக்கின்ற அந்தப் போர்க்களத்திடையே பொன்னிறம் பெற்றவனான வியாழ முனிவன் சென்றான்.

1115. தேவர்களின் குருவான வியாழ பகவான், தேவர்கள் அங்கே உயிரை இழந்து விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து, மனத்துயரம் கொண்டான். மாசில்லாத பேரழகு கொண்ட ஆறுமுகனான முருகன் அந்தப் போர்க்களத்திலே தனி ஒருவனாக நின்று, திருவிளையாடல் புரியும் அதிசயத்தையும் அவ்வியாழ பகவான் பார்த்தான்.

130 □ கந்தபுராணம்

1116. முழுதும் உணர்ந்திடு மொய்சுடர்ப் பொன்னவன்
எழுதுஒணாத எழில்நலம் தாங்கியோர்
குழவி தன்னுருக் கொண்ட குமரனைத்
தொழுது நின்று துதித்துஇது சொல்லுவான்.

1117. கரியரி முகத்தினன் கடிய தூரன்என்று
உரைபெறு தானவர் ஒறுப்ப அல்கலும்
பருவரல் உழந்துதன் பதிவிட்டு இப்பெரு
வரையிடை மகபதி மறைந்து வைகினான்.

1118. அன்னவன் நின்னடி அடைந்து நிற்கொடே
துன்னலர் தமதுயிர் தொலைத்துத் தொன்மைபோல்
தன்னரசு எய்தவும் தலைவன் ஆகவும்
உன்னினன் பிறிதுவேறு ஒன்றும் உன்னலான்.

1119. பற்பகல் அருந்தவம் பயின்று வாடினன்
தற்பர சரவணத் தடத்தில் போந்தவுன்
உற்பவம் நோக்கியே உவகை பூத்தனன்
சொற்படு துயரெலாம் தொலைத்து ளான்என.

1120. கோடலும் மராத்தொடு குரவும் செச்சையும்
துடிய குமரநின் தொழும்பு செய்திட
நேடுறும் இந்திரன் நீயித் தன்மையின்
ஆடல்செய் திடுவதை அறிகி லான்அரோ.

1116. எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனும் தொகுதியான ஒளியை உடைய பொன்னின் நிறத்தைப் பெற்றவனுமான வியாழமுனிவன், ஓவியத்தில் தீட்ட முடியாத அழகின் சிறப்புப் பொருந்தியவனும் ஒரு குழந்தையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டவனுமான குமரக் கடவுளைக் கையால் தொழுது, வாயால் துதித்து, இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

1117. “யானை முகத்தைப் பெற்ற தாரகாசுரன், சிங்கமுகன், தூரபன்மன் என்று கூறப்படுகின்ற அசுரர்கள் துன்புறுத்தியதால், இந்திரன் நாள் தோறும் துன்பத்தை அனுபவித்தான். அதனால் தனது நகரமான அமராவதியை விட்டு நீங்கி, இந்தப் பெரிய மேருமலைக்கு வந்து மறைந்திருந்தான்.

1118. “அந்த இந்திரன் உனது திருவடியை அடைக்கலமாகக் கொண்டு, உன்னைக் கொண்டே தூரபன்மன் முதலிய பகைவர்களின் உயிரை அழித்து, முன்போலத் தனது அரசைப் பெறுவதற்கும், பெற்று அரசனாகத் திகழ்வதற்கும் நினைத்தான். இவற்றைத் தவிர அவன் வேறு எதையும் எண்ணவில்லை.

1119. “இறைவனே! இந்திரன் பல நாட்கள் அரிய தவத்தைச் செய்து வருந்தினான். பின்பு சரவணப் பொய்கையில் எழுந்தருளிய உனது அவதாரத்தைப் பார்த்து, சொற்களால் சொல்லப்படுகின்ற எல்லாத் துன்பங்களையும் துறந்தவன் போல மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

1120. “காந்தள் மலரையும் கடப்பம் மலரையும் குரவம் மலரையும் அணிந்த குமரவேளே! உனக்குத் தொண்டு செய்வதற்கான நேரத்தை எதிர் நோக்கிக் காத்திருந்த இந்திரன், நீ இவ்வாறு திருவிளையாடல்கள் புரிவதை அறியமாட்டான்.

132 □ கந்தபுராணம்

1121. நாரணன் முதலினோர் நாடிக் காண்ஒணா
ஆரண முதல்வனும் உமையும் அன்னவர்
சீரருள் அடைந்தனர் சிலரும் அல்லதை
யாருனது ஆடலை அறியும் நீரினார்.

1122. பற்றிய தொடர்பையும் உயிரை யும்புகுத்து
இற்றென உணர்நிலம் ஏதம் தீர்கிலம்
சிற்றுணர்வு உடையதோர் சிறியம் யாம்எலாம்
உற்றுனது ஆடலை உணர வல்லமோ.

1123. ஆதலால் வானவர்க்கு அரசன் ஆற்றவும்
ஓதிதான் இன்மையால் உன்றன் ஆடலைத்
தீதெனா உன்னிவெம் செருவி மைத்தனன்
நீதிசேர் தண்டமே நீபு ரிந்தனை.

1124. மற்றுள தேவரும் மலைந்து தம்முயிர்
அற்றனர் அவர்களும் அறிவி லாமையால்
பெற்றிடும் குரவரே பிழைத்த மைந்தரைச்
செற்றிபின் எவரருள் செய்யற் பாலினோர்.

1121. “நாராயணன் முதலிய சிறந்த தேவர்களாலும் தேடிக் காணமுடியாத வேதமுதல்வன் சிவபெருமான். அப் பெருமானும் உமாதேவியும் அவ்விருவரது சிறந்த அருளைப் பெற்றவரான சிலரும் அல்லாமல், உன்னுடைய திருவிளையாடலை அறியத் தக்கவர் வேறு யார் உள்ளனர்? ஒருவரும் இல்லை.

1122. “நாங்கள், சிற்றறிவு உடையவர்கள். பற்றிக் கொண்ட பாசத்தையும் அதனால் பாதிக்கப்பட்ட ஆன்மாவையும் வேறாகப் பிரித்து இத்தன்மையது என்று அறியாதவர்கள். அதனால் பாசம் என்னும் குற்றத்தைத் தவிர்க்க முடியாதவர்களாகத் திகழ்கிறோம். இத்தகையவரான நாங்கள் எல்லாம் உன்னுடைய திருவிளையாடல்களை ஆராய்ந்து உணர வல்லவர்களோ? வல்லவர்கள் அல்லேம்.

1123. “ஆகையால், தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், முழுமையான ஞானம் இல்லாமல், உன்னுடைய திருவிளையாடல்கள் தீயவை என்று எண்ணிக் கொடும் போர் செய்தான். நீ அவனுக்கு முறைப்படி தரவேண்டிய தண்டனையே தந்துள்ளாய்.

1124. மற்றும்ள்ள தேவர்களும் உன்னுடன் போரிட்டுத் தம் உயிரை இழந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு அழிந்ததும் அறிவில்லாமையால்தான். பெற்ற தாய் தந்தையரே தவறு செய்த பிள்ளைகளைக் கொன்று விட்டால், அவர்களிடம் கருணை காட்டுவோர் வேறு யார் உள்ளனர்? எவரும் இல்லை.

134 □ கந்தபுராணம்

1125. சின்மய மாகிய செம்மல் சிம்புளாம்

பொன்மலி சிறையுடைப் புள்ளின் நாயகன்
வன்மைகொள் விலங்கினை மாற்றல் அல்லது
மின்மினி தனை அடல் விசயம் ஆகுமோ.

1126. ஒறுத்திடும் அவுணர்கள் ஒழிய வேரொடும்

அறுத்தருள் உணர்விலா அளியர் உன்னடி
மறுத்தலில் அன்பினர் மற்றுஇன் னோர்பிழை
பொறுத்தருள் கருணையால் புணரி போன்றுளாய்.

1127. பரமுற வணிகரைப் பரித்துப் பல்வளம்

தருகலம் கவிழ்ந்திடச் சாய்த்து மற்றவர்
ஒருதலை விளிதல்போல் உன்னில் பெற்றிடும்
திருவினர் பொருதுஉனைச் செருவில் துஞ்சினார்.

1128. தொழுதகு நின்னடித் தொண்டர் ஆற்றிய

பிழையது கொள்ளலை பெரும சிந்தையுள்
அழிதரும் இனையவர் அறிவு பெற்றுஇவண்
எழுவகை அருள்ளன இறைஞ்சிக் கூறினான்.

1125. “ஞான வடிவாகிய தலைவனே! சரபம் என்னும் பெயரை உடைய—அழகு மிகுந்த சிறகுகளைப் பெற்ற பறவைகளின் தலைவன், சிங்கம் போன்ற வலிமை பொருந்திய விலங்கினைக் கொல்வதே அல்லாமல், மின்மினியைக் கொல்வது வீரமாகுமா? ஆகாது!

1126. “கருணை என்னும் பண்பில் கடல் போல இருப்பனே! எங்களைத் துன்புறுத்துகின்ற தூரபன்மன் முதலிய அசுரர்கள் வேரோடு அழியும்படி கொல்வாயாக. அத்துடன், போதுமான ஞானம் இல்லாத எளியவர்களும், உன்னுடைய திருவடிகளை எப்போதும் மறக்காமல் உன்னிடம் பேரன்பு கொண்டவர்களுமான இந்தத் தேவர்கள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்க.

1127. “தன் மீது பாரமாகப் பொருந்திய வணிகரைத் தாங்கி, அவர்களுக்குப் பல வளங்களைத் தருகிறது கப்பல். அந்தக் கப்பலினால் பயனடைய வேண்டிய வணிகர்கள், அதைக் கவிழ்த்து விட்டால், இறப்பது உறுதி. அந்த வணிகர்களைப் போல, உன் மூலம் பெறுகின்ற சிறப்பினை உடைய தேவர்கள் உன்னுடன் போரிட்டு, அப்போரில் இறந்து போனார்கள்.

1128. “முருகப் பெருமானே! எவரும் வணங்கத் தக்க உன் திருவடிகளுக்குத் தொண்டாற்றும் அடியவர்களான இத் தேவர்கள், அறியாமல் செய்த குற்றத்தை மனத்தில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டாம். இறந்து விட்ட இத் தேவர்கள் உணர்வு பெற்று இங்கே எழுகின்ற வகையில் அருள் புரிக” என்று வியாழபகவான் வணங்கி வேண்டினான்.

136 □ கந்தபுராணம்

1129. பொன்னவன் இன்னன புகன்று வேண்டிட
முன்னவர் முன்னவன் முறுவல் செய்துவான்
மன்னவன் ஆதியர் மால்க ளிற்றொடும்
அந்நிலை எழும்வகை அருள்செய் தானரோ.

வேறு

1130. அந்தியின் வனப்புடைய மெய்க்குகன்
எழுப்புதலும் அன்ன பொழுதே,
இந்திரனும் மாதிர வரைப்பினரும்
வானவரும் யாவரும் எழாஅச்
சிந்தைதனில் மெய்யுணர்வு தோன்றுதலும்
முன்புரி செய்கை உணராக்
கந்தனொடு கொல்சமர் புரிந்ததுஎன
உன்னினர் கலங்கி எவரும்.

1131. கலங்கினர் இரங்கினர் கலுழந்தனர்
புலர்ந்தனர் கவன்றனர் உளம்,
மலங்கினர் விடந்தனை அயின்றவர்
எனும்படி மயர்ந்து அனலிசேர்
உலங்கென உலைந்தனர் ஒடுங்கினர்
நடுங்கினர் உரந்த னையிழந்து
இலங்கெழில் முகம்பொலி விகந்தனர்
பொருந்தமை இகழ்ந்த னர்களே.

1132. துஞ்சியெழும் அன்னவர்கள் ஏழுலகு
முன்னுதவு சுந்த ரிதரும்
மஞ்சனரு ளோடுவிளை யாடுவது
காண்டலும் வணங்கி அனையான்
செஞ்சரண் இரண்டினையும் உச்சிகொடு
மோயினர் சிறந்து அலர்துணைக்
கஞ்சமல ரில்பல நிறங்கொள் அரி
கயின்தொகை கவைஇயது எனவே.

1129. பொன் நிறத்தைப் பெற்றவனான வியாழ முனிவன் இச்சொற்களைக் கூறி வேண்டிக் கொள்ள, முதல்வனுக்கும் முதல்வனாகிய முருகன் குறுநகை செய்தான்; உடனே, தேவ லோகத்து அரசனான இந்திரன்—முதலான தேவர்களும், மதமயக்கத்தை உடைய ஐராவத யானையோடு அப்பொழுதே உயிர் பெற்று எழும்படி திருவருள் புரிந்தான்.

1130. செவ் வானத்தின் நிறத்தை உடைய திரு மேனியைப் பெற்ற குகன் அவர்களை எழுப்ப, இந்திரனும் திக்குப் பாலகர்களும் மற்றத் தேவர்களும் ஆகிய அனைவரும் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். அவர்கள் மனத்திலே நல்லறிவு தோன்றியதும் தாம் முன்பு நிகழ்த்திய தவறான செயலை உணர்ந்து, “நாங்கள் கந்தனோடா போரிட்டோம்?” என்று நினைத்து வருந்தினர்.

1131. அத் தேவர்கள் உடனே கலங்கினார்கள். இரங்கினார்கள்; அழுதார்கள்; வாடினார்கள்; கவலை அடைந்தார்கள்; மனம் சோர்ந்தார்கள்; நஞ்சை உண்டவர்கள் என்று கூறும்படி மயங்கினார்கள்; நெருப்பை நெருங்கிய கொசுவைப் போலத் துன்புற்றார்கள்; ஒடுங்கினார்கள்; நடுங்கினார்கள். உடல் வலிமையை இழந்து, விளங்குகின்ற அழகிய முகத்தின் பொலிவை இழந்தார்கள். முருகனோடு போரிட்ட தம்மைத் தாமே இகழ்ந்து கொண்டார்கள்.

1132. இறந்து, பிறகு உயிர் பெற்று எழுந்த அத் தேவர்கள், ஏழு உலகங்களையும் முன்னரே பெற்றெடுத்த அழகியான பார்வதி ஈன்ற புதல்வனாகிய முருகன் கருணையுடன் திருவிளையாடல் செய்வதைக் கண்டு வணங்கினர்; சிறப்பாக மலர்ந்த இரண்டு தாமரை மலர்களில் பல நிறங்களை உடைய வண்டுக் கூட்டங்கள் வந்து மொய்த்தது போல அம் முருகனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் தலைமேல் கொண்டு மோந்தனர்.

138 □ கந்தபுராணம்

1133. கந்தநம ஐந்துமுகர் தந்தமுரு

கேசநம கங்கை உமைதன்
மைந்தநம பன்னிரு புயத்தநம
நீபமலர் மாலை புனையும்
தந்தைநம ஆறுமுக வாதிநம
சோதிநம தற்ப ரமதாம்
எந்தைநம என்றும்இளை யோய்நம
குமாரநம என்றதொழுதார்.

1134. பொருந்துதலை அன்புடன் எழுந்தவர்கள்

இவ்வகை புகழ்ந்து மனமேல்
அரந்தைகொடு மெய்ந்நடு நடுங்குதலும்
அன்னதை அறிந்து குமரன்
வருந்தலிர் வருந்தலிர் எனக்கருணை
செய்திடலும் மற்றவர்கள்தாம்,
பெருந்துயரும் அச்சமு மகன்றுதொழு
தேஇனைய பேசினர்களால்.

1135. ஆயவமு தத்தீனொடு நஞ்சளவி

உண்குநரை அவ்வி டம்அலால்,
தூயவமு தோஉயிர் தொலைக்குமது
போல்உனது தொல்ல குளினால்,
ஏயதிரு எய்திட இருந்தனம்உன்
னோடுஅமர்இ யற்றி அதனால்,
நீயெமை முடித்தியலை அன்னதவறு
எம்முயிரை நீக்க யதரோ.

1133. அத்தேவர்கள், “கந்த பெருமானே, வணக்கம்! ஐந்து முகங்களை உடைய சிவபெருமான் பெற்றெடுத்த முருகேசனே, வணக்கம்! கங்காதேவிக்கும் உமாதேவிக்கும் புதல்வனே, வணக்கம்! பன்னிரண்டு திருத் தோள்களை உடையவனே, வணக்கம்! கடப்ப மலர் மாலையை அணிந்த தந்தையே. வணக்கம்! ஆறு முகங்களை உடைய முதற் கடவுளே, வணக்கம்! ஒளி வடிவத்தை உடையவனே, வணக்கம்! தற்பரனாகத் திகழும் எம் தந்தையே, வணக்கம்! என்றும் இளமைப் பருவத்துடனே இருப்பவனே, வணக்கம்! குமரக் கடவுளே வணக்கம்!” என்று துதித்தார்கள்.

1134. உயிர் பெற்று எழுந்த அத் தேவர்கள் தம் மீடம் பொருந்திய சிறந்த அன்புடனே இவ்வாறு புகழ்ந்து, மனத்தில் துன்பம் கொண்டு உடல் நடு நடுங்கி னார்கள். குமரன் முருகன் அதைக் கண்டு, ‘வருந்த வேண்டாம்! வருந்த வேண்டாம்!’ என்று அருள் செய்தான். அதனால் தேவர்கள் பெரும் துன்பமும் பயமும் நீங்கி இச் சொற்களைச் சொன்னார்கள்.

1135. “சிறந்ததாகிய அமுதத்தோடு விஷத்தையும் கலந்து உண்பவர்களை, அந்த விஷம் கொல்லாமல், தூய்மையான அமுதம் கொல்லுமா? கொல்லாது. அது போல உனது பழமையான திருவருளால் பெருஞ் செல்வம் பெற நினைத்த நாங்கள், உன்னுடன் போரிட்ட மையால், நீ எங்களைக் கொல்லவில்லை. நாங்கள் செய்த அக்குற்றமே எங்களைக் கொன்றது.

1136. பண்டுபர மன்தனை இகழ்ந்தவன்
 மகத்திலிடு பாகம் அதுயாம்
 உண்டப்வம் இன்னமும் முடிந்தில
 அதன்றியும் உனைப்பொ ருதுநேர்,
 கொண்டுஇகல் புரிந்தனம் அளப்பில்பவம்
 வந்தகும் ரேச எமைநீ
 தண்ட முறை செய்தவை தொலைத்தனை
 உளத்துடைய தண்ண ளியினால்.
1137. ஆதலின் எமக்கடிகள் செய்தஅரு
 ளுக்குநிகர் ஆற்று வதுதான்
 ஏதுளது மற்றெமை உனக்கடியர்
 ஆகஇவண் ஈதும் எனினும்
 ஆதிபரமாகிய உனக்குஅடியம்
 யாம்புதி தளிப்பது எவனோ
 தாதையர் பெறச்சிறுவர் தங்களை
 அவர்க்கருள்கை தக்க பரிசோ.
1138. அன்னதெனி னும்தெளிவில் பேதையடி
 யேம்பிழை அனைத்தும் உளமேல்
 உன்னலை பொறுத்தியென வேகமுர
 வேள் அவை உணர்ந்து நமைநீர்
 முன்னம் ஒரு சேயென நினைந்துபொரு
 தீர்நமது மொய்ப்பும் உயர்வும்
 இன்னும்உண ரும்படி தெரித்துமென
 ஒருருவம் எய்தி னனரோ.

1136. “முற்காலத்தில் சிவபெருமானைப் பழித்த தக்கன் யாகத்தில் கொடுத்த அலிப் பாகத்தை நாங்கள் உண்ட பாவம் இன்னும் நீங்கவில்லை” அதுவே அல்லாமல், உன்னை எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பகைத்துக் கொண்டோம். அதனால் அளவற்ற பாவங்கள் செய்து விட்டோம். குமரேசனே! நீ உன் திருவுள்ளத்தில் உள்ள குளிர்ச்சி பொருந்திய கருணையினால் எங்களை முறைப் படி தண்டித்து நாங்கள் செய்த பாவங்களைத் தீர்த்து விட்டாய்.

1137. “ஆதலால், சிறந்தவனாகிய நீ எங்களுக்குச் செய்த கருணைக்குக் கைமாறாகச் செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கிறது? எதுவும் இல்லை. அதற்கு இணையாக எம்மை உன் அடியவர்களாக இப்பொழுது ஒப் படைப்போம் என்றால், ஆதி நாதனாகிய உனக்கு நாங்கள் முன்பே அடியார்களாக இருக்கிறோம். இப் போது புதிதாக அடியவர்கள் ஆவது எப்படி? புதல்வர்கள், தாய் தந்தையர் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி தங்களை அவர்களுக்குத் தருவது தகுந்த முறையாகுமா? ஆகாது.

1138. “அவ்வாறானாலும், தெளிந்த அறிவற்ற மூடர்களாகிய நாங்கள் செய்த குற்றங்களை எல்லாம் மனத்தில் கொள்ளாமல் மன்னிக்க வேண்டும்” என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள். குமரவேள் அவற்றை அறிந்து, “நீங்கள் நம்மை ஒரு குழந்தையாக நினைத்து முன்பு போரிட்டீர்கள். நம்முடைய வலிமையும் மகிமையும் இன்னும் நன்றாக நீங்கள் அறியும்படி காட்டுவோம்” என்று கூறி, ஒரு வடிவம் கொண்டு நின்றான்.

142 □ கந்தபுராணம்

1139. எண்டிசையும் ஈரெழு திறத்துலகும்
 என்கீர்யும் ஏழு கடலும்
 தெண்டிரையும் நேமிவரையும்பிறவும்
 வேறுதிரி பாகி யுளசீர்
 அண்ட நிரை யானவும் அனைத்துயிரும்
 எப்பொருளு மாகி அயனும்
 விண்டும் அரனும்செறிய ஒருருவு
 கொண்டனன் விறற்கு மரனே.

1140. மண்ணளவு பாதலமெ லாம்சரணம்
 மாதிர வரைப்பும் மிகுதோள்
 விண்ணளவெ லாமுடிகள் பேரொளியெ
 லாம்நயனம் மெய்ந்ந டுவுளலாம்
 பண்ணளவு வேதமணி வாய்உணர்வு
 எலாம்செலிகள் பக்கம் அயன்மால்
 எண்ணளவு சிந்தை உமை ஐந்தொழிலும்
 நல்கியருள் ஈசன் உயிரே.

1141. ஆனதொரு பேருருவு கொண்டும
 ரேசன்உற அண்டர் பதியும்
 ஏனையரும் அற்புதம் இது அற்புதமிது
 என்றுதொழு தெல்ல வருமாய்
 வானமிசை நோக்கினர்கள் மெய்வடிவம்
 யாவையும் வனப்பும் உணரார்
 சானுவள வாஅரிது கண்டனர்
 புகழ்ந்தினைய சாற்றி னர்களால்.

1139. எட்டுத் தீக்குகளும், பதினான்கு உலகங்களும், எட்டு மலைகளும், ஏழு கடல்களும் தெளிவான அலைகளை உடைய புறக் கடலும், சக்கரவாளகிரியும், பிற பொருள்களும், வெவ்வேறான மாறுபாடுகள் அமைந்துள்ள சிறந்த அண்ட வரிசைகளும் எல்லா உயர்திணைப் பொருள்களும், எல்லா அஃறிணைப் பொருள்களும், தனக்குள்ளே உள்ளனவாக விளங்குவதும், திருமாலும் பிரமனும் சிவபெருமாலும் அமைந்திருப்பதுவுமான ஒரு திருவுருவத்தை, அந்த வலிய குமரவேள் மேற்கொண்டான்.

1140. குமரவேள் கொண்ட அந்தப் பெரிய வடிவத்துக்கு, மண்ணுலகம். பாதாள உலகம் முதலிய கீழ் உலகங்கள் எல்லாம் திருவடிகள்; தீக்குகளின் எல்லைகள், சிறந்த தோள்கள்; விண்ணுலகத்தின் எல்லை அனைத்தும் முடிகள்; பெரிய சுடர்கள், அதன் விழிகள்; மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் இடையே உள்ள வெளி முழுதும் அதன் உடல்; இசை பொருந்திய வேதம், அழகிய திருவாய்; அறிவு முழுவதும் காதுகள்; பிரமனும் திருமாலும் அதன் வலமும் இடமும் ஆகிய இரு பக்கங்கள்; உமாதேவி, சிந்திக்கும் திறம் வாய்ந்த மனம்; ஐந்து தொழில்களைச் செய்கின்ற சிவனே நல்ல உயிர் ஆகும்.

1141. குமரேசன் இத் தன்மைத்தான விசுவரூபம் எனப்படும் ஒரு பெரிய திருவுருவம் மேற்கொண்டு நிற்க, தேவர்கள் தலைவனான இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் 'இது அதிசயம்! இது அதிசயம்!' என்று கூறிக் கைகூப்பி வணங்கினார்கள். அத்தேவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, வானத்தின் மேலே பார்த்து, குமரவேளின் சத்தியவடிவம் முழுவதையும், அதன் அழகு முழுவதையும் பார்க்க முடியாதவர்களாகி, முழங்கால் வரையில் மிக அரிதாகப் பார்த்துப் புகழ்ந்து இச் சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

144 □ கந்தபுராணம்

வேறு

1142. சேணலம் வந்த சோதிச் சிற்பர முதல்வ எம்முன்
மாணலம் உறநீ கொண்ட வான்பெருங் கோலம்
தன்னைக்
காணலம் அடியேம் காணக் காட்டிடல் வேண்டும்
என்ன
நீணலம் கொண்டு நின்ற நெடுந்தகை அதனைக்
கேளா.
1143. கருணைசெய்து ஒளிகள் மிக்க கண்ணவர்க்கு
அருளிச் செவ்வேள்
அருணமார் பரிதிப் புத்தேள் அந்தகோடிகள்
சேர்ந்து என்னத்
தருணவில் வீசி நின்ற தனதுரு முற்றும் காட்ட
இரணிய வரைக்கண் நின்ற இந்திரன் முதலோர்
கண்டார்.
1144. அடிமுதன் முடியின் காறும் அறுமுகன் உருவம்
எல்லாம்
கடிதவன் அருளால் நோக்கிக் கணிப்பிலா
அண்டம் முற்றும்
முடிவறும் உயிர்கள் யாவும் மூவரும் தேவர் யாரும்
வடிவிலில் இருப்பக் கண்டு வணங்கியே வழுத்திச்
சொல்வார்.
1145. அம்புலி முதலாம் பல்பேர் அண்டமும் அங்கங்கு
உள்ள
உம்பரும் உயிர்கள் யாவும் உயிரலாப் பொருளும்
மாலும்
செம்பது மத்தி னோனும் சிவனொடும் செறிதல்
கண்டோம்
எம்பெரு மானின் மெய்யோ அசிலமும் இருப்பது
அம்மா.

1142. ஆகாயம் வரையில் பரவி நிற்கும் சோதியை உடைய ஞான வடிவான முதல்வனே! நீ பேரமுக பொருந்த எங்களுக்கு முன்னே மேற்கொண்ட மிகப் பெரிய வடிவத்தை முழுவதும் பார்க்கும் ஆற்றல் அற்ற வர்கள். அதை நாங்கள் காணும்படி காட்டியருள வேண்டும்” என்று கோரினார்கள். நெடிய சிறந்த வடிவத்தை மேற்கொண்டு நின்ற பெருந்தகைமை உடைய திருமுருகன் அவர்தம் கோரிக்கையைக் கேட்டான்.

1143. செவ்வேளான முருகவேள் அவர்களிடம் கருணை கொண்டு, எல்லையற்ற தூரத்தையும் பார்க்க வல்ல ஒளி மிகுந்த கண்களைக் கொடுத்து, செந்நிறம் அமைந்த பல கோடிச் சூரியர்கள் ஒன்று சேர்ந்ததைப் போன்ற இளங்கதிர் பரப்பி நின்ற தனது வடிவம் முழுவதையும் காட்டினான். அதனை, மேருமலையில் நின்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தரிசித்தார்கள்.

1144. ஆறுமுகனின் திருவுருவம் முழுவதையும், திருவடி முதல் திருமுடி வரையில் அம் முருகனின் திருவருளால் விரைவாகப் பார்த்து, அளவிடமுடியாத அண்டங்கள் அனைத்தும், அளவிட முடியாத உயிர்கள் அனைத்தும், மும்மூர்த்திகளும், தேவர்கள் அனைவரும் அத் திருவடிவத்தில் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு வணங்கிய அத் தேவர்கள் அவனைத் துதித்துக் கூறத் தொடங்கினார்கள்.

1145. “எம் முருகவேளே! இந்த உலகம் முதலிய பல வகைப்பட்ட பெரிய அண்டங்களும், அந்தந்த அண்டங்களில் வாழ்கின்ற தேவர்களும், உயிர் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும், உயிர் இல்லாத எல்லாப் பொருள்களும், திருமாலும், செந்தாமரையில் வாழும் பிரமனும், சிவபெருமானும் உன் வடிவத்தில் அமைந்திருப்பதைப் பார்த்தோம். அதனால் எல்லா இடங்களிலும் உள்ள யாவும் உனது திருவுருவமே ஆகும்.

146 □ கந்தபுராணம்

1146. அறிகிலம் இந்நாள் காறும் அகிலமும் நீயே யாகி
உறைதரு தன்மை நீவந்து உணர்த்தலின்
உணர்ந்தாம் அன்றே
பிறவொரு பொருளும் காணேம் பெருமநின்
வடிவம் அன்றிச்
சிறியம்யாம் உனது தோற்றம் தெரிந்திட வல்ல
மோதான்.

1147. முண்டகன் ஒருவன் துஞ்ச முராரிபேர் உருவாய்
நேமிக்
கண்டுயில் அகந்தை நீங்கக் கண்ணுதற் பகவன்
எல்லா
அண்டமும் அணிப்பூண் ஆரம் ஆகவே ஆங்கொர்
மேனி
கொண்டனன் என்னும் தன்மை குமரநின் வடிவில்
கண்டேன்

1148. நாரணன் மலரோன் பன்னாள் நாடவும் தெரிவின்
றாகிப்
பேரழல் உருவாய் நின்ற பிரான்திரு வடிவே
போல்உன்
சீருரு உற்ற தம்மா தெளிகிலர் அவலம் எந்தை
ஆருள் எய்தின் நம்போல் அடிமுடி தெரிந்தி
டாரோ.

1149. அரியொடு கமலத் தேவும் ஆடல்செய்து அகிலம்
தன்னோடு
ஒருவரை யொருவர் நுங்கி உந்தியால் முகத்தால்
நல்கி
இருவரும் இகலும் எல்லை எடுத்தபேர் உருநீ
கொண்ட
திருவுரு இதனுக் காற்றச் சிறியன போலும் அன்றே.

1146. “முருகவேளே! எல்லாப் பொருள்களிலும் நீயே இருக்கிறாய் என்பதை இன்று வரை நாங்கள் அறியாமல் இருந்தோம். நீயே வந்து அந்த உண்மையை உணர்த்தியமையால் உணர்ந்து கொண்டோம். உன்னுடைய வடிவம் அல்லாமல், அதனினும் வேறாகிய ஒரு பொருளையும் காணவில்லை. எளியவர்களாகிய நாங்கள், நீயே காட்டாமல் உனது திருவுருவத்தை நாங்களே பார்க்கும் வல்லமை உள்ளவர்களோ? இல்லை.

1147. “முருக வேளே! ஒரு பிரமன் இறந்து போக, அந்தக் கற்பக் காலத்தில் திருமால் ஒரு பெரிய வடிவத் தோடு பாற்கடலில் அறிதுயில் கொள்கின்ற ஆணவம் நீங்கும் பொருட்டு, நெற்றிக் கண்ணை உடைய சிவ பெருமான், எல்லா அண்டங்களும் ஓர் அழகிய மணி மாலையாக அமையுமாறு ஒரு திருவுருவம் கொண்டான் என்று கூறும் தன்மையை, உனது விசுவரூப வடிவத்தைக் கண்டு தெரிந்துகொண்டோம்.

1148. “முருகவேளே! திருமாலும் பிரமனும் பல காலமாகத் தேடிய போதும் அறியமுடியாதபடி பெரிய ஒளி வடிவமாக நின்ற சிவபெருமானது திருவுருவத்தைப் போல உனது சிறந்த வடிவம் திகழ்கின்றது. அந்தத் திருமாலும் பிரமனும் ஒளிவடிவத்தின் அடியும் முடியும் காணவில்லை. எங்களுக்கு உன் கருணை கிடைத்ததைப் போல அவர்களுக்குச் சிவபெருமானின் கருணை கிடைத்திருந்தால், அவர்களும் எங்களைப் போல அடியும் முடியும் கண்டிருக்கமாட்டார்களா? கண்டிருப்பார்கள்.

1149. “முருகவேளே! திருமாலும் பிரமனும் போரிட்டு இந்த உலகத்தோடு சேர்த்து ஒருவரை ஒருவர் விழுங்கி, உந்திக் கமலத்தாலும் முகத்தாலும் முறையே தோற்று வித்துப் பகை கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, அத் திருமாலும் பிரமனும் எடுத்த பெரிய வடிவங்கள், நீ மேற்கொண்ட இப்பெரிய திருவுருவத்துக்கு மிகவும் சிறியவை ஆகும்.

148 □ கந்தபுராணம்

1150. ஆகையால் எம்பி ரான்நீ அருவுரு வாகி நின்ற
வேகநா யகனே யாகும் எமதுமா தவத்தால்
எங்கள்
சோகமா னவற்றை நீக்கிச் சூர்முதல் தடிந்தே
எம்மை
நாகமேல் இருத்து ஆற்றால் நண்ணினை குமர
னேபோல்.
1151. எவ்வுரு வினுக்கும் ஆங்கோர் இடனதாய் உற்ற
உன்றன்
செவ்வுரு வதனைக் கண்டு சிறந்தனம் அறம்பா
வத்தின்
அவ்வுரு வத்தின் துப்பும் அகலுதும் இன்னும்
யாங்கள்
வெவ்வுரு வத்தில் செல்லேம் வீடுபேறு அடைதும்
அன்றே.
1152. இனையன வழுத்திக் கூறி இலங்கெழில் குமர
மூர்த்தி
தனதுபே ருருவை நோக்கிச் சதமகன் முதலா
வுள்ளோர்
தினகரன் மலர்ச்சி கண்ட சில்லுணர் வுயிர்கள்
என்ன
மனமிக வெருவக் கண்கள் அலமர மயங்கிச்
சொல்வார்.
1153. எல்லையில் ஒளிபெற் றன்றால் எந்தைநின்
உருவம் இன்னும்
ஒல்லுவது அன்றால் காண ஒளியிழந்து உலைந்த
கண்கள்
அல்லதும் பெருமை நோக்கி அஞ்சுதும் அடியம்
உய்யத்
தொல்லையின் உருவம் கொண்டு தோன்றியே
அளித்தி யென்றார்.

1150. “ஆகையால் எம்முடைய முருகவேளே! நீ, அருவமாகவும், உருவமாகவும், அருஉருவாகவும் நின்ற முதற் கடவுள் ஆவாய். தூரபன்மனாகிய அசுரர் முதல் வனைக் கொன்று, எங்கள் துன்பங்களைத் தொலைத்து, எங்களைச் சொர்க்க லோகத்தில் குடியேற்றுவதற்காக, ஒரு குழந்தையைப்போல, நாங்கள் செய்த பெரிய தவத்தால் அவதரித்துள்ளாய்.

1151. “முருகவேளே! எல்லா உருவங்களுக்கும் ஓர் உறைவிடமாகத் திகழும் உனது சிறந்த-செம்மையான திருவுருவத்தைத் தரிசித்துச் சிறப்படைந்தோம். அதனால் புண்ணியம்-பாவம் என்னும் வடிவங்களின் அனுபவத்திலிருந்து நீங்கினோம். இனிமேல் நாங்கள் கொடிய பிறவியில் புகமாட்டோம். முக்திப் பேற்றை அடைவோம்.”

1152. இந்திரன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லி, அழகு பொருந்திய குமாரக் கடவுளது பெரிய திருவுருவத்தைப் பார்த்து, துரியனது பேரொளியைக் கண்ட அற்ப உணர்ச்சிகளை உடைய உயிர்களைப் போல மனம் மிகப் பயப்பட, விழிகள் சூழல மயங்கி, மேலும் கூறலானார்கள்.

1153. “எம் தந்தையாகிய முருகவேளே! உனது வடிவம் அளவற்ற ஒளியை உடையது. அதனால் அதனை மேலும் பார்க்க முடியாது. எங்கள் கண்கள் இப்போதே ஒளி இழந்து துன்புற்றன. இதைத் தவிர, உனது விசுவரூபத்தைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறோம். உன் அடியவர்களாகிய நாங்கள் உய்தி பெறும்படி பழைய வடிவத்தை மேற்கொண்டு காட்சியளித்து எம்மைக் காப்பாயாக” என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள்.

1154. என்றிவை புகன்று வேண்ட எம்பிரான் அருளால்
வான்போய்
நின்றபேர் உருவம் தன்னை நீத்துஅறு முகத்தோ
னாகித்
தொன்றுள வடிவத் தோடு தோன்றலும் தொழுது
போற்றிக்
குன்றிரும் சிறைகள் ஈந்த கொற்றவன் கூறல்
உற்றான்.
1155. தொன்னிலை தவாது வைகும் தூனே முதலா வுள்ள
ஒன்னலர் உயிரை மாற்றி உம்ப்கும் யானும்
பாங்கர்
மன்னிநின்று ஏவல் செய்ய வானுயர் துறக்கம்
நண்ணி
என்னரசு இயற்றி எந்தாய் இருத்தீஎன் குறையிது
என்றான்.
1156. இகமொடு பரமும் வீடும் ஏத்தினர்ச்சு உலப்பு
உறாமல்
அகனமர் அருளால் நல்கும் அறுமுகத் தவற்குத்
தன்சீர்
மகபதி யளிப்பான் சொற்ற வாசகம் சுடரொன்று
அங்கிப்
பகவனுக்கு ஒருவன் நல்கப் பராவிய போலும்
மாதோ.
1157. வானவர் கோனை நோக்கி வறிதுற நகைத்துச்
செவ்வேள்
நீநமக்கு அளித்த தொல்சீர் நினக்குநாம்
அளித்தும் நீவிர்
சேனைக ளாக நாமே சேனையம் தலைவ னாகித்
தானவர் கிளையை எல்லாம் விட்டுதும் தளரேல்
என்றான்.

1154. அத் தேவர்கள் இச் சொற்களைச் சொல்லி வேண்டியமையால் எம் இறைவனாகிய முருகவேள், கருணையோடு, வானத்தைக் கடந்து சென்று நின்ற தனது விசுவரூபத்தை விடுத்து, ஆறு திருமுகங்களை உடையவனாகி, முன்பு பெற்றிருந்த சாதாரண திருவுருவத்தோடு காட்சியளித்தான். மலைகளின் சிறகுகளை வெட்டியவனான இந்திரன் அம் முருகனை வணங்கித் துதித்துப் பேசலானான்.

1155. “எம் தந்தையே! பழைய நிலையில் குறைவில்லாமல் வாழும் தூரபன்மன் முதலாக உள்ள பகைவரது உயிரை அழித்து, தேவர்களும் நானும் உன்பக்கத்தில் நின்று பணிவிடை செய்ய, வானத்திலும் உயர்ந்து நிற்கும் சொர்க்க லோகத்தை அடைந்து, எனது அரசாட்சியை நடத்தி வீற்றிருப்பாயாக, எனது வேண்டு கோள் இதுவே” என்று இந்திரன் சொன்னான்.

1156. தம்மை வழிபட்டவர்களுக்கு, தன் திருவுள்ளத்தில் அரும்பிய அருளினாலே, இம்மை இன்பத்தையும் மறுமை இன்பத்தையும், முக்தியையும் குறைவில்லாமல் கொடுக்கின்றவன், ஆறுமுகன். அவனுக்குத் தனது அரசாட்சியாகிய சிறப்பைத்தருவதாக இந்திரன் சொன்னது, ஒருவன் அக்கினித் தேவனுக்கு ஒருசுடரை வழங்குவதற் வேண்டிக் கொண்ட தன்மையைப் போன்றது.

1157. முருகன், அரசு தருவதாய்ச் சொன்ன இந்திரனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான். “இந்திரனே! நீ நமக்குக் கொடுத்த பழைய சிறப்புள்ள அரசினை உனக்கு நாம் திருப்பித் தந்தோம். நீங்கள் படைகளாக அமைய, நாமே அப்படைகளுக்குத் தலைவனாக விளங்கி, அசுரர் கூட்டம் முழுவதையும் அழிப்போம். அதனால் தளர்ச்சி அடையாதே.” என்று கூறினான்.

152 □ கந்தபுராணம்

1158. கோடலம் கண்ணி வேய்ந்த குமரவேள் இனைய
கூற
ஆடியல் கடவுள் வெள்ளை அடற்களிற்று
அண்ணல் கேளா
வீடுற அவுணர் எல்லாம் வியன்முடி திருவி
னோடும்
சூடினன் என்னப் போற்றிச் சுரரொடு மகிழ்ச்சி
கொண்டான்.

1159. அறுமுகத் தேவை நோக்கி அமரர்கோன் இந்த
அண்டத்து
உறைதரு வரைகள் நேமி உலகுயிர் பிறவும்
நின்னால்
முறைபிறழ்ந் தனவால் இந்நாள் முன்புபோல்
அவற்றை எல்லாம்
நிறுவுதி என்ன லோடும் நகைத்திவை நிகழ்த்தல்
உற்றான்.

1160. இன்னதோர் அண்டம் தன்னில் எம்மில்வே
றுற்ற வெல்லாம்
தொன்னெறி யாக என்றோர் தூமொழி குமரன் கூற
முன்னுறு பெற்றித் தான முறையிறந்து இருந்த
தெல்லாம்
அந்நிலை எவரும் நோக்கி அற்புத மடைந்து
நின்றார்.

வேறு

1161. நிற்கு மெல்லையின் நிலத்திடை யாகிப்
பொற்கெ னத்திகழ் பொருப்பிடை மேவும்
சிற்கு ணக்குரிசில் சேவடி தாமுஉச்
சொற்க நாடுள சுரேசன் உரைப்பான்.

1158. காந்தள் மலராலான மாலையை அணிந்த குமரவேள் இச் சொற்களைச் சொன்னான். போரிலே வெற்றி கொள்ளும் வலிமை பொருந்திய தெய்வீக வெள்ளை யானையாகிய ஐராவதத்தின் தலைவன் இந்திரன் அதைக்கேட்டு, தேவர்களுடன் முருகனைத் துதித்தான்; அசுரர் அனைவரும் இறக்க, அவன் அரசுச் செல்வம் பெற்றுச் சிறந்த முடியைச் சூட்டிக்கொண்டதைப் போல மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

1159. தேவர்தம் அரசனான இந்திரன் ஆறுமுகக் கடவுளைப் பார்த்து, “இந்த அண்டத்தில் அமைந்த மலைகள், கடல்கள், உலகங்கள், உயிர்கள், மற்றும்ள்ள பொருள்கள் ஆகியவை, இன்று உன் திருவிளையாடலால் முறை மாறி உள்ளன. அவை அனைத்தையும் முன் போல நிலை நிறுத்தி அருள்வாயாக” என்று இயம்பினான். உடனே முருகன் சிரித்து இச் சொற்களை உரைத்தான்.

1160. “இந்த அண்டத்தில் எம் செயல்களால் வேறு பாடு அடைந்த எல்லாப் பொருள்களும் முன்பிருந்த நிலையினைப் பெறுவதாக” என்று ஒரு தூய வாசகம் உரைத்தான், குமரன். உடனே முறை மாறி இருந்த பொருள்கள் யாவும் முன்பு இருந்த நிலையினைப் பெற்றன. அந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அனைவரும் அதிசய மடைந்து நின்றனர்.

1161. தேவர்கள் இவ்வாறு அதிசயித்து நிற்கும் பொழுது, சொர்க்கலோகத்தில் உள்ளவரான தேவர்களின் அரசன் இந்திரன், பூவுலகத்தின் நடுவே திகழ்ந்து பொன்றிறம் பெற்று விளங்கும் மேரு மலையில் நிற்கின்ற ஞான குணத்தை உடைய குமரவேளின் சிவந்த திருவடிகளை வணங்கி உரைக்கலானான்.

154 □ கந்தபுராணம்

1162. ஆண்ட கைப்பகவ ஆரண மெய்ந்நூல்
பூண்ட நின்னடிகள் பூசனை யாற்ற
வேண்டு கின்றும்வினை யேம்அது செய்ய
ஈண்டு நின்னருளை ஈகுதி என்றான்.
1163. என்ன லும்குகன் இசைந்து நடந்தே
பொன்னி னால்உயர் பொருப்பினை நீங்கித்
தன்ன தொண்கயிலை சார்ந்திடு ஞாங்கர்
மன்னி நின்றதொரு மால்வரை புக்கான்.
1164. குன்றி ரும்சிறை குறைத்தவன் ஏனோ
ஒன்றி யேதொழு துவப்புளம் எய்த்
என்றும் நல்லிளைய னாகிய எங்கோன்
பின்றொ டர்ந்தனர் பிறங்கல் வந்தார்.
1165. தரல் பம்புதுறு கல்முழை கொண்ட
சாரல் வெற்பினிடை சண்முகன் மேவ
ஆரும் விண்ணவர் அவன்கழல் தன்னைச்
சீரிது அர்ச்சனை செயற்கு முயன்றார்.
1166. அந்த வேலையம ரர்க்குஇறை தங்கள்
முந்து கம்மியனை முன்னுற அன்னான்
வந்து கைதொழிலும் மந்திரம் ஒன்று
நந்தம் மாநகரின் நல்குஇவண் என்றான்
1167. அருக்கர் தம்தொகை அனைத்தையும் ஒன்றா
உருக்கி யாற்றியென ஒண்மணி தன்னால்
திருக்கி ளர்ந்துலவு செய்யதொர் கோயில்
பொருக்கெ னப்புனைவர் கோன்புரி குற்றான்.

1162. “ஆண்டகமை உடைய பகவானே! வேதங்கள் என்னும் உண்மை நூல்களை ஆபரணமாகத் தரித்துள்ள உன் திருவடிகளைப் பூசிக்க, பாவிகளாகிய நாங்கள் விரும்புகிறோம். அவ்வாறு பூசிக்க இப்பொழுதே நீ அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று இந்திரன் வேண்டினான்.

1163. இந்திரன் இவ்வாறு வேண்டியதும், திருமுருகன் சம்மதித்துச் சென்று, பொன்மயமான அந்த மேருமலையை விட்டு நீங்கித் தனது ஒளி மிகுந்த கயிலைமலையின் பக்கத்தில் பொருந்தி நின்ற ஒரு பெரிய மலைக்குச் சென்றான்.

1164. மலைகளின் பெரிய சிறகுகளை அரிந்த இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து கைதொழுது, மனத்தில் மகிழ்ச்சி யடைந்து, என்றும் நல்ல இளமைப் பருவத்தைப் பெற்ற முருகனைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அந்த மலைக்கு வந்தனர்.

1165. ஆறுமுகன், பிரம்புகள் அடர்ந்துள்ள, பாறைகளும் முழைகளும் நிறைந்த பக்கங்களைக் கொண்ட அந்த மலைக்குச் சென்று, தங்கினான். அவன் பின்னே வந்த தேவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய திருவடிகளைச் சிறப்பாகப் பூசை செய்ய முயன்றனர்.

1166. அப்பொழுது தேவராசனான இந்திரன், தங்களுடைய பழைய விசுவகர்மாவை நினைத்தான்; அவன் எதிரே தோன்றிக் கைதொழுதான். அவனிடம், ‘இந்த இடத்தில் நம்முடைய பெரிய அமராவதியைப் போலச் சிறப்பான ஒரு கோயிலை அமைப்பாயாக’ என்று இந்திரன் கூறினான்.

1167. சூரியர்கள் தொகுதி முழுவதையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து உருக்கிச் செய்ததைப் போல, அழகு மிகுந்து விளங்குகின்ற ஒரு சிறந்த திருக்கோயிலை அத்தேவதர்சன் விரைவாக உருவாக்கினான்.

156 □ கந்தபுராணம்

1168. குடங்கர் போல்மகு டம்கெழு வுற்ற
இடங்கொள் கோபுர இருக்கையின் நாப்பண்
கடங்க லுழந்திடு கரிக்குருகு உண்ணும்
மடங்கல் கொண்டதொர் மணித்தவிசு ஈந்தான்.

1169. ஈந்த வெல்லைதனில் இந்திரன் ஏவப்
போந்து வானெறி புகுந்திடு தூநீர்
சாந்த மாமலர் தழல்புகை யாதி
ஆய்ந்து தந்தனர்கள் அண்டர்கள் பல்லோர்.

வேறு

1170. அன்ன காலையில் அண்டர்கள் மேலையோன்
சென்னி ஆறுடைத் தேவனை வந்தியா
உன்ன தாள் அருள் சித்தியாம் உய்ந்திட
இந்நி கேதனம் ஏகுதி நீயென்றான்.

1171. கூற்றம் அன்னதுட் கொண்டுவிண் ணோரெலாம்
போற்ற மந்திரம் புக்கு நனந்தலை
ஏற்றுஅரித்தொகை ஏந்தெழிற் பீடமேல்
வீற்றி ருந்தனன் வேதத்தின் மேலையோன்.

1172. ஆன காலை அமரர்கள் வாசவன்
ஞான நாயக நாங்கள் உனக்கொரு
தானை யாகும் தலைவனை நீயெனா
வான நீத்தத்து மஞ்சனம் ஆட்டினார்.

1168. குடங்களைப் போன்ற சிகரங்கள் நிறைந்த விசாலமான கோபுரத்தை உடைய அத் திருக் கோயிலின் நடுவே, மதத்தைப் பொழிகின்ற யானையின் முளையை உண்ணுகின்ற சிங்கங்கள் தாங்கி நிற்கும் அழகிய சிங்காசனம் ஒன்றை, அத்தேவ தச்சன் அமைத்தான்.

1169. தேவ தச்சன் இவ்வாறு ஒரு சிறந்த கோயிலை அமைத்த பொழுது, இந்திரன் கட்டளை இட, தேவர்கள் பலர் அவன் ஏவலை ஏற்றுச் சென்றார்கள். அவர்கள், வானவழியே பாய்ந்தோடுகின்ற புனிதமான கங்கை ஆற்றின் நீரையும், சந்தனத்தையும், சிறந்த மலர்களையும், தீபம்—தூபம் முதலியவற்றையும் சிறந்தனவாகத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கே கொண்டு வந்தார்கள்.

1170. அப்பொழுது தேவர்களின் தலைவன் இந்திரன். ஆறு திருமுடிகளை உடைய தேவனாகிய முருகனைப் பார்த்து, “நாங்கள் உன்னுடைய திருவடிகளைப் பூசை செய்து உய்தி பெறுவதற்காக நீ இந்தத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருள்வாயாக” என்று வேண்டினான்.

1171. வேதங்களிலும் சிறந்தவனான முருகவேள், இந்திரன் விடுத்த அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டான்; தேவர்கள் அனைவரும் புகழ்ந்து போற்ற அத் திருக்கோயிலுக்குள் புகுந்தான்; அக் கோயிலின் நடுவே இருந்த ஆண் சிங்கங்களின் தொகுதி சுமந்து நிற்கும் அழகிய சிங்காசனத்தின் மேலே எழுந்தருளினான்.

1172. முருகவேள் கோயிலுள் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளிய போது, தேவர்களும் இந்திரனும் அம் முருகனைப் பார்த்து, “ஞானத்தின் தலைவனே! நாங்கள் உனக்குச் சேனையாக அமைந்துள்ளோம். நீயே எம் சேனைத் தலைவன்” என்று கூறி, ஆகாய கங்கையின் நீரால் அபிடேகம் செய்தனர்.

158 □ கந்தபுராணம்

1173. நொதுமல் பெற்றிடு நுண்துகில் துழந்தனர்
முதிய சந்தம் முதலமட் டித்தனர்
கதிரும் நன்பொற் கலன்வகை சாத்தினர்
மதும லர்த்தொகை மாலிகை துட்டினார்.
1174. ஐவ கைப்படும் ஆவியும் பாளிதம்
மெய்வி ளக்கமும் வேறுள பான்மையும்
எவ்வெ வர்க்கும் இறைவற்கு நல்கியே
செவ்விது அர்ச்சனை செய்தனர் என்பவே.
1175. புரந்த ரன்முதல் புங்கவர் தம்முளத்து
அரந்தை நீங்க அருச்சனை செய்துபின்
பரிந்து தாழ்ந்து பரவலும் ஆயிடைக்
கரந்து வள்ளல் கயிலையிற் போயினான்.
1176. வெற்பின் மிக்குயர் வெள்ளியம் பொற்றையில்
சிற்ப ரன்மறைந்து ஏகலும் தேவரும்
பொற்பின் மேதகு பொன்னகர் அண்ணலும்
அற்பு தத்துடன் அவ்வரை நீங்கினார்.
1177. ஈசன் மைந்தன் இளையன் இமையவர்
பூசை செய்யப் பொருந்தலின் அவ்வரை
மாசில் கந்த வரையென யாவரும்
பேச ஆங்கொர் பெயரினைப் பெற்றதே.

1173. அபிடேகம் செய்த பின் அத்தேவர்கள் முருக வேளுக்கு மென்மையானதும் நுண்மையான தொழில் சிறப்புப் பெற்றதுமான பட்டாடையை அணிவித்தார்கள்; முதிர்ச்சி பெற்ற சந்தனத்தின் குழம்பு முதலிய நறுமணப் பொருள்களை அவனது திருமேனியில் பூசினார்கள்; ஒளிவீசும் சிறந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆபரண வகைகளை அணிவித்தார்கள்; தேன் நிறைந்த மலர்த் தொகுதிகளால் அமைந்த மாலையைச் சூட்டினார்கள்.

1174. எத்தகைய சிறப்பு மிக்க தலைவர்களுக்கும் தலைவனாகிய முருகவேளுக்கு அத்தேவர்கள், சந்தனம் அகில்— பச்சைக்கற்பூரம்— கஸ்தூரி— குங்குலியம் ஆகிய ஐந்து வகையான தூபங்களையும், மெய்மையாகிய கற்பூரத்தீபத்தையும் காட்டினார்கள்; மற்றும் உள்ள வழிபாட்டு முறைகளை மேற் கொண்டார்கள்; பின்பு செம்மையாகப் பூசை செய்தார்கள்.

1175. இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் தங்கள் மனத்தில் உள்ள துன்பம் தொலையுமாறு முருகவேளைப் பூசித்தார்கள். அவனிடம் அன்பு கொண்டு 'வணங்கித் துதித்தார்கள். வள்ளலாகிய முருகவேள் அதன் பின்பு அங்கிருந்து மறைந்து, கயிலை மலைக்குச் சென்றான்.

1176. ஞான வடிவினனாகிய முருகவேள், அக் கோயிலை விட்டு மறைந்து, மலைகளில் சிறந்ததாகிய கயிலை மலைக்குச் சென்றவுடன், தேவர்களும், அழகிலே சிறப்புப் பெற்ற சொர்க்கலோகத்தின் தலைவனாகிய இந்திரனும், அதீசய உணர்வோடு அந்த மலையை விட்டுச் சென்றார்கள்.

1177. சிவபெருமானுடைய இளைய மகனாகிய சிருமுருகன், தேவர்கள் பூசை செய்வதற்காக எழுந்தருளி இருந்தமையால், அந்த மலை 'குற்றமற்ற கந்தகிரி' என்று அனைவரும் கூறுமாறு ஒரு புதிய பெயரைப் பெற்றது.

160 □ கந்தபுராணம்

1178. ஆன கந்த அடுக்கலைத் தீர்ந்துபோய்
வான மன்னன் மனோவதி நண்ணினான்
ஏனை வானவர் யாவரும் அவ்வவர்
தானம் எய்தனர் தொன்மையில் தங்கினார்.

1179. உயவல் ஊர்திகொண்டு ஒய்யென முன்னரே
கயிலை யம்கிரி ஏகிய கந்தவேள்
பயிலும் வீரரும் பாரிட மள்ளரும்
அயலின் மேவர ஆயிடை வைகினான்.

15. துகர் ஏறு படலம்

1180. துரன்முத லோர்உயிர் தொலைக்கவரு செவ்வேள்
ஆரும்மகிழ் வெள்ளிஅச லத்தின் அமர் போழ்தில்
மேருவில் உடைப்பரன் விரும்பஅகி லத்தே
நாரதனொர் வேள்வியை நடாத்தியிடல் உற்றான்.

1181. மாமுனி வரும்சுரரும் மாநில வரைப்பில்
தோமறு தவத்தின்உயர் தொல்லை மறையோரும்
ஏமமொடு சூழ்தர இயற்றிய மகத்தில்
தீமிசை யெழுந்தொரு செக்கர்புரை செச்சை.

1178. வானுலகத்தின் வேந்தனாகிய இந்திரன் கந்த கிரி என்று பெயர் பெற்ற அந்த மலையை நீங்கி, மேரு மலையில் உள்ள மனோவதி நகரத்தை அடைந்தான். மற்றைய தேவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் இருப் பிடங்களுக்குச் சென்று முன்போல வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

1179. தனது நினைப்பினையே ஊர் தியாகக் கொண்டு விரைவாகக் கயிலை மலையை அடைந்த திருமுருகன், உடன் பழகுகின்ற வீரர்களும், பூதத் தலை வர்களும் பக்கத்தில் பொருந்த அங்கே வீற்றிருந்தான்.

15. துகர் ஏறு படலம்

1180. துரபன்மன் முதலிய அசுரர்களின் உயிரை அழிப்பதற்காக அவதரித்துள்ள செவ்வேளான முருகன், அனைவரும் மகிழ்ச்சி அடைவதற்கு உரிய கயிலைமலையில் வீற்றிருந்தான். அப்போது நாரதமுனிவன், மேரு மலையை வில்லாக உடைய சிவபெருமான் மகிழ்ச்சி யடையுமாறு, மண்ணுலகத்தில் ஒரு யாகம் செய்தான்.

1181. சிறந்த முனிவர்களும், தேவர்களும், பெரிய பூலோகத்தில் மாசற்ற தவத்தினால் சிறப்புப் பெற்றுள்ள பழமையான வேதியர்களும் மகிழ்ச்சியோடு தும்பிநீருக்க நாரத முனிவன் அந்த யாகத்தைச் செய்தான். அந்த யாகத்தில், ஓமாக்கினியிலிருந்து செவ்வானத்தைப் போன்ற நிறத்தை உடைய ஓர் ஆட்டுக்கடா தோன்றி யது.

1182. அங்கிதனில் வந்ததகர் ஆற்றுமகந் தன்னில்
நங்கள் இன மேபலவும் நாளும்அடு கின்றார்
இங்கிவரை யான் அடுவன் என்றுஇசைவு
கொண்டே
வெங்கனலை ஏந்துபரி மீதுஎழுதல் போலும்.
1183. மாருதமும் ஊழிதனில் வன்னியும் விசம்பில்
பேரும்உரும் ஏறும்ஒரு பேருருவு கொண்டே
ஆருவது போல்விரைவும் அத்தொளியும் ஆர்ப்பும்
சேரஎழும் மேடம்அடு செய்கைநினைந் தன்றே.
1184. கல்லென மணித்தொகை களத்தினிடை தூங்கச்
சில்லரிப்பெய் கிங்கிணி சிலம்படி புலம்ப
வல்லைவரு கின்றதகர் கண்டுமகத் துள்ளோர்
எல்லவரும் அச்சமொடு இரிந்தனர்அன் னன்றே.
1185. இரிந்தவர்கள் யாவரையும் இப்புலியும் வானும்
துரந்துசிலர் வீழ்ந்துதொலை வாகநனி தாக்கிப்
பரந்ததரை மால்வரை பராகம்எழ ஓடித்
திரிந்துஉயிர் வருந்தஅடல் செய்தது செயிர்த்தே.

1182. அவ்வாறு வேள்வித்தீயில் தோன்றிய ஆட்டுக் கடா, "இவர்கள் செய்யும் வேள்விகளில் எங்கள் இனத்தைச் சேர்ந்த பல ஆடுகளையே எப்போதும் கொன்று வருகிறார்கள். அதற்குப் பழிவாங்க, நான் இப்பொழுது இவர்களைக் கொல்வேன்" என்று முடிவு செய்தது. இவ்வாறு முடிவு செய்து, கொடிய அக்கினியைச் சுமக்கின்ற வாகனமாகிய ஆட்டுக்கடா, அந்த வேள்வித்தீயின் மேலே கிளம்பியது.

1183. ஊழிக்காற்று, ஊழிக்காலத்தில் வெளிப்படும் வடவா முகாக்கினி, மேகத்தில் தோன்றும் இடி ஆகிய இவை மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு பெரிய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு வருவது போல, வேகமும் சிவப்பு நிறமும் பேரொலியும் பொருந்தத் தோன்றிய அந்த ஆட்டுக்கடா, கொல்லும் தொழிலை நினைத்தது.

1184. மணிகளின் தொகுதி கல்லென்னும் ஓசை உண்டாகும்படி கழுத்தில் அசைய, சில பரல்கள் உள்ளே இடப்பட்ட கிங்கினியும் சிலம்பும் காலடியில் திகழ்ந்து ஒலிக்க, வேள்வித் தீயிலிருந்து விரைவாக எழுந்து வந்தது, ஆட்டுக்கடா. யாக சாலையில் இருந்தோர் அந்த ஆட்டுக்கடாவைப் பார்த்துப் பயந்து ஒடினார்கள்.

1185. அந்த ஆட்டுக்கடா, தன்னைக் கண்டு பயந்து ஒடிய அனைவரையும் இந்தப் பூமியிலும் வானத்திலுமாகத் துரத்தியது; அவர்களுள் சிலர் கீழே விழுந்து அழியும்படி பலமாக மோதியது; அகன்றதான பூமியிலும், பெரிய மலைகளிலும் தாசு கிளம்பும்படி ஒடித்திரிந்து, உயிர்கள் துன்புறும்படி அழிவு செய்தது.

1186. எட்டுள திசைக்கரி இரிந்துஅலறி ஏங்கக்
கிட்டிஎதிர் தாக்குமதி கேழ்கிளரும் மானத்
தட்டுஇரவி தேரொடு தகர்ந்துமுரி வாக
முட்டும்அவர் தம்பரியை மொய்ம்பினொடு பாயும்.
1187. இனையவகை யால்தகர் யாண்டுமுல வுற்றே
சினமொடுஉயிர் கட்டுஇறுதி செய்துபெயர் காலை
முனிவர்களும் நாரதனும் மொய்ம்புமிசு வானோர்
அனைவர்களும் ஓடினர் அருங்கயிலை புக்கார்.
1188. ஊறுபுக அன்னவர் உலைந்துகயி லைக்கண்
ஏறிவரு காலையில் இலக்கமுடன் ஒன்பான்
வீறுதிறல் வீரரொடு மேவிஉல வுற்றே
ஆறுமுக அண்ணல்விளை யாடல்அது கண்டார்.
1189. ஈசனிடை நண்ணுகிலம் ஈண்டுரும ரேசன்
நேசமொடு நந்துயரம் நீக்கவெதிர் வந்தான்
ஆசிறுவன் அல்லன்இவன் அண்டர்பல ரோடும்
வாசவனை வென்றுஉயிரை மாற்றியெழு வித்தான்.

1186. அந்த ஆட்டுக்கடா, எட்டுத்திசைகளிலும் இருக்கும் யானைகளும் பயந்து ஓடிக் கதறி ஏங்கும்படி நெருங்கி எதிரே நின்று தாக்கும்; சந்திரனது நிறம் பொருந்திய விமானத்தின் (தேரின்) தட்டும், தூரியனது தேரும் உடைந்து அழியும்படி தாக்கும்; சந்திரனது தேரின் குதிரைகள் மீதும், தூரியனது தேரின் குதிரைகள் மீதும் வலிமையோடு தாக்கும்.

1187. அந்த ஆட்டுக்கடா இவ்வாறு எல்லா இடங்களிலும் திரிந்து உயிர்களுக்கு அழிவு உண்டாக்கி உலவியது. அதைக் கண்ட முனிவர்களும்; நாரத முனிவனும், வலிமை மிகுந்த தேவர்களும் அங்கிருந்து ஓடி, அரிய மலையான கயிலை மலைக்குச் சென்றார்கள்.

1188. அந்த ஆட்டுக்கடாவினால் துன்பம் ஏற்பட, அவர்கள் அனைவரும் கயிலை மலை மீது ஏறிவரும், போது, ஆறு திருமுகங்களை உடைய தலைவனான முருகன், தன்னுடைய, மிகுந்த வலிமை பெற்ற இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார்கள்.

1189. “நாம் இப்போது சிவபெருமானிடம் செல்ல மாட்டோம். குமரேசனாகிய முருகன், நமது துன்பத்தைத் தீர்ப்பதற்காகவே எதிரே காட்சி தந்துள்ளான். இந்த முருகன் மிகவும் சிறியவன் அல்லன். இவன் தேவர்கள் பலரோடு இந்திரனை வென்று, கொன்று, பிறகு உயிர்ப் பித்தவன்.

166 □ கந்தபுராணம்

1190. எங்குறை முடித்திடல் இவற்கு எளிது நாம்இப்
புங்கவனொடு உற்றது புகன்றிடுதும் என்னாத்
தங்களில் உணர்ந்துசுரர் தாபதர்கள் யாரும்
அங்கவன்முன் ஏகினர் அருந்துதிகள் செய்தே.

1191. வந்துபுகழ் வானவரும் மாமுனிவர் தாமும்
தந்திமுக வற்குஇளவல் தன்னடி வணங்கக்
கந்தன்அவர் கொண்டதுயர் கண்டுமிக நீவீர்
நொந்தனிர் புகுந்தது நுவன்றிடுதிர் என்றான்.

1192. கேட்டிஇளை யோய்மறை கிளத்தும்ஒரு வேள்வி
வேட்டனம் யாங்கள்அது வேலையிடை தன்னில்
மாட்டுகனல் ஊடுஒரு மறித்தகர் எழுந்தே
ஈட்டமுறும் எம்மையட எண்ணியதை யன்றே.

1193. ஆடுஎழு கிளர்ச்சியை அறிந்துமகம் விட்டே
ஒடியிவண் உற்றனம் உருத்தது துரந்தே
சாடியது சிற்சிலவர் தம்மைஅத னாலே
வீடியது அளப்பில் உயிர் விண்ணினொடு
மண்மேல்.

1194. நிலவிடம் அன்றிது நிறங்குலவு செக்கர்க்
கோலவிட மேயுருவு கொண்டதுஅய மேபோல்
ஒலமிட எங்கும்உல வுற்றதுயிர் எல்லாம்
காலமுடி வெய்தும்ஒரு கன்னல்முடி முன்னம்.

1190. “எமது துன்பத்தைத் தீர்ப்பது இந்த முருகனுக்கு எளியது. அதனால், நாம் இத்தெய்வத்திடம் நமக்கு வந்த துன்பத்தைச் சொல்வோம்.” என்று எண்ணிய தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆசிய எல்லோரும் தமக்குள்ளே ஆலோசித்து, அம் முருகனை அரிய முறையில் துதித்தவர்களாய் அவன் முன்னே சென்றார்கள்.

1191. இவ்வாறு வந்து போற்றிய தேவர்களும் சிறந்த முனிவர்களும், விநாயகனுக்குத் தம்பியாகிய முருகனுடைய திருவடிகளை வணங்கினார்கள். கந்தவேள், அத் தேவர்கள் முதலியோர் கொண்ட துன்பத்தைப் பார்த்து, ‘நீங்கள் மிகவும் வருத்தம் அடைந்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கூறுங்கள் என்று கேட்டான்.

1192. “இளையவனான முருகனே! எமது துன்பத்தைக் கேட்பாயாக! நாங்கள் வேதங்கள் கூறும் ஒரு யாகத்தைச் செய்தோம். அந்த யாகத்தின் இடையிலே, யாகத்தின் தீயிலிருந்து ஓர் ஆட்டுக்கடா தோன்றி, கூட்டமாகக் கூடியிருந்த எங்களைக் கொல்லக் கருதியது.

1193. “ஆட்டுக்கடா எங்களைக் கொல்ல வருவதை அறிந்து, யாகத்தை விட்டுவிட்டு இங்கே ஓடி வந்தோம். அந்த ஆட்டுக்கடா கோபம் கொண்டு எங்களை விரட்டி, சிலரைக் கொன்றது. அதனால் விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் எண்ணற்ற உயிர்கள் இறந்தன.

1194. “இது கரிய நிறத்தை உடைய நஞ்சு அன்று. சிவந்த நிறத்தைப் பெற்ற நஞ்சே அழகான ஆட்டுக்கடா போல உருவம் கொண்டு கண்டோர் அஞ்சி அலறும்படி எல்லா இடங்களிலும் உலவியது. இது இப்படியே உலாவினால் இன்னும் ஒரு நாழிகை நேரத்திற்குள் உயிர்கள் யாவும் அழியும்.

168 □ கந்தபுராணம்

1195. சீற்றமொடு உயிர்க்குஇறுதி செய்துலவும் மேடத்து
ஆற்றலை அடக்கியெமது அச்சமும் அகற்றி
ஏற்றகுறை வேள்வியையும் ஈறுபுரி வித்தே
போற்றுதி யெனத்தொழுது போற்றிசெயும் வேலை

1196. எஞ்சுமவர் தம்மைஇளை யோன்பரிவின் நோக்கி
அஞ்சல்விடு மின்கள்ளன அங்கையது அமைத்தே
தஞ்சம்என வேபரவு தன்பரிசு னத்துள்
மஞ்சுபெறு மேனிவிறல் வாகுவொடு சொல்வான்.

1197. மண்டுகனல் வந்துஇவர் மகந்தனை அழித்தே
அண்டமொடு பார்உலவி யாருயிர்கள் தம்மை
உண்டுதிரி செச்சைதனை ஒல்லைகுறு குற்றே
கொண்டுஅணைதி என்றுஉமை குமாரன்உரை
செய்தான்.

வேறு

1198. குன்றெழு கதிர்போல் மேனிக் குமரவேள்
இனையகூற
மன்றலம் தடந்தோள் வீர வாகுவாம் தனிப்பேர்
பெற்றான்
நன்றென இசைந்து கந்தன் நாள் மலர்ப் பாதம்
போற்றிச்
சென்றனன் கயிலை நீங்கிச் சினத்தகர் தேடல்
உற்றான்.

1195. “கோபத்தோடு உயிர்களுக்கு அழிவு செய்து திரிகின்ற ஆட்டுக்கடாவின் வலிமையை அடக்க வேண்டும். அதன் மூலம் நாங்கள் அடைந்த பயத்தை விலக்க வேண்டும். தொடங்கிவிட்ட யாகம் முடிவு பெறுமாறு செய்ய வேண்டும். இவை அனைத்தையும் செய்து எங்களைக் காப்பாயாக.” என்று தேவர் முதலிய அனைவரும் துதித்து வேண்டினார்கள்.

1196. அதைக் கேட்ட முருகவேள், மனம் தளர்கின்ற அவர்களைக் கருணையுடன் பார்த்து, “பயத்தை விடுங்கள்” என்று அழகிய கையை அமைத்துக் காட்டிக் கூறினான். தொடர்ந்து, தன்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு துதிக்கின்ற தன்னுடைய பரிவாரங்களுள், வலிமை பொருந்திய உடம்பினை உடைய வீரவாகு விடம் இதைக் கூறலானான்.

1197. “கிளர்ந்து எரிகின்ற தீயில்தோன்றி இவர்களுடைய வேள்வியை அழித்து, ஆகாயத்திலும் பூலோகத்திலும் உலாவி, நிறைந்த உயிர்களை அழித்துத் திரிகின்ற ஆட்டுக்கடாவை விரைவாக அணுகி, அதை அடக்கி இங்கே கொண்டு வருக” என்று உமாதேவியின் புதல்வன் முருகன் உரைத்தான்.

1198. மலையிலே தோன்றும் உதய சூரியனைப் போன்ற செந்நிறத்துத் திருமேனி பெற்ற குமரவேள் இச் சொற்களைச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட நறுமணம் பொருந்திய அழகிய—பெரிய தோள்களை உடைய வீரவாகு என்னும் ஒப்பற்ற பெயரைப் பெற்றவன், “நல்லது” என்று கூறிச் சம்மதித்தான். உடனே, முருகனுடைய புதுமலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கிக் கயிலையை விட்டுப் புறப்பட்டு, கோபம் மிகுந்த ஆட்டுக் கடாவைத் தேடத் தொடங்கினான்.

170 □ கந்தபுராணம்

1199. மண்டல நேமி துழும் மாநிலம் முற்றும் நாடிக்
கண்டில னாகிச் சென்றுஏழ் பிலத்தினும் காண
கில்லான்
அண்டர்தம் பதங்கள் நாடி அயன்பதம் முன்ன
தாகத்
தண்டளிர்ச் செக்கர் மேனித் தகர்செலும் தன்மை
கண்டான்.

1200. ஆடலம் தொழில்மேல் கொண்டே அனைவரும்
இரியச் செல்லும்
மேடம்அஞ் சுறவே ஆர்த்து விரைந்துபோய் வீர
வாகு
கோடவை பற்றி ஈர்த்துக் கொண்டு உராய்க்
கயிலை நண்ணி
ஏடுறு நீபத் தண்தார் இளையவன் முன்னர்
உய்த்தான்.

1201. உய்த்தனன் வணங்கி நிற்ப உளம் மகிழ்ந்து
அருளித் தேவர்
மெய்த்தவர் தொகையை நோக்கி ஏழகம் மேவிற்று
எம்பால்
எய்த்துஇனி வருந்து கில்லீர் யாரும்நீர் புவனி யேகி
முத்தழல் கொடுமுன் செய்த வேள்வியை முடித்தீர்
என்றான்.

1199. அந்த வீரவாகு, கடல் வட்டமாகச் சூழ்ந்து நிற்கும் பெரிய உலகம் முழுவதிலும் அந்த ஆட்டுக் கடாவைத் தேடினான்; அங்கே அதைக் காணாமையால் ஏழு பாதாள உலகங்களிலும் தேடினான். அங்கும் அதனைக் காணாமல், தேவர்களின் உலகங்களிலும் தேடினான். அங்கே, பிரமனது உலகத்தின் முன்னே, இளந்தளிர் போன்ற செந்நிறத்து மேனி பெற்ற ஆட்டுக் கடா செல்வதைப் பார்த்தான்.

1200. வீரவாகு, போர்த் தொழிலை மேற்கொண்டு எல்லோரும் அஞ்சி ஓடும்படி வருகின்ற அந்த ஆட்டுக் கடா பயப்படும்படி ஆரவாரித்து, விரைவாக அதன் அருகே சென்றான்; அதன் கொம்புகளைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு, அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிக் கயிலை மலையை அடைந்தான்; அங்கே இதழ்கள் செறிந்த கடப்ப மலர் மாலையை அணிந்த குமரவேளின் முன்னே அதைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான்.

1201. வீரவாகு இவ்வாறு ஆட்டுக் கடாவைக் குமரவேளின் முன்னே நிறுத்தி, அவனை வணங்கி நின்றான். அதனால் முருகன் மனமகிழ்ச்சி அடைந்தான். பின்பு தேவர்களும் உண்மையான தவசிகளுமான அந்தக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, “ஆட்டுக்கடா என்னிடம் வந்து விட்டது. நீங்கள் அனைவரும் இனிமேல் சோர்ந்து வருந்த வேண்டாம். பூலோகத்துக்குச் சென்று முன்றுவகையான தீயைக் கொண்டு முன்பு தொடங்கிய யாகத்தைத் தொடர்ந்து முடியுங்கள்” என்று கூறினான்.

172 □ கந்தபுராணம்

1202. ஏர்தரு குமரப் புத்தேள் இவ்வகை இசைப்ப
அன்னோர்
கார்தரு கண்டத்து எந்தை காதல வேள்வித் தீயில்
சேர்தரு தகரின் ஏற்றைச் சிறியரேம் உய்யும்
ஆற்றால்
ஊர்திய தாகக் கொண்டே ஊர்ந்திடல் வேண்டும்
என்றார்.

1203. என்னலும் தகரை அற்றே யானமாக் கொள்வம்
பார்மேல்
முன்னிய மகத்தை நீவிர் முடித்திர் என்று அருள
யார்க்கும்
நன்னய ஆடல் செய்யும் நாரதன் முதலோர்
யாரும்
அன்னதோர் குமரன் எந்தை அடிபணிந்து அருளால்
போந்தார்.

1204. நவையில்சீர் முனிவர் தேவர் நயப்பநா ரதன்என்று
உள்ளோன்
புவிதனில் வந்து முற்றப் புரிந்தனன் முன்னர்
வேள்வி
அவர்புரி தவத்தின் நீரால் அன்றுதொட்டு அமல
முர்த்தி
உவகையால் அனைய மேடம் ஊர்ந்தனன்
ஊர்தி யாக.

1202. அழகு பொருந்திய இறைவனான முருகன் இவ்வாறு கூற, அவர்கள், “கரு நிறம் பொருந்திய கண்டத்தை உடைய எம் தந்தையான சிவபெருமானின் புதல்வனே! எளியவராகிய நாங்கள் உய்யும்படி, யாகத் தீயில் தோன்றிய ஆட்டுக் கடாவை வாகனமாகக் கொண்டு அதன் மேல் அமர்ந்து செல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள்.

1203. அவர்கள் இவ்வாறு வேண்டியதும், “ஆட்டுக் கடாவை நீங்கள் விரும்பியவாறு வாகனமாகக் கொள்வோம். பூலோகத்தில் செய்ய நினைத்த யாகத்தை நீங்கள் செய்து முடியுங்கள்” என்று முருகன் உரைத்தான் எல்லோருக்கும் அறிவுரைகளைச் சொல்லும் நாரதன் முதலிய அனைவரும், அவ்வாறு கூறிய தந்தையாகிய முருகனுடைய திருவடிகளை வணங்கி அவன் அருளைப் பெற்றுச் சென்றனர்.

1204. குற்றமற்ற சிறப்பைப் பெற்றவரான முனிவர் களும் விரும்ப, நாரதன் என்னும் பெயர் பெற்றுள்ள முனிவன் பூலோகத்துக்குச் சென்று, முன்பு தொடங்கிய யாகத்தைத் தொடர்ந்து முடித்தான். நாரதன் முதலியோர் செய்த தவத்தின் சிறப்பால் மாசற்ற முருகவேள் அன்று முதல் மகிழ்ச்சியோடு அந்த ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகக் கொண்டு ஊர்ந்து சென்றான்.

16. அயனைச் சிறைபுரி படலம்

1205. மேடம் ஊர்தி யாகஉய்த்து விண்ணும் மண்ணும்
முருகவேள்
ஆடல்செய்து உலாலிவேள்ளி யசலம் மீதில்
அமர்தரும்
நீடுநாளில் ஒருபகற்கண் நெறிகொள்வேதன்
முதலினோர்
நாடியீசன் அடிவணங்க அவ்வரைக்கண்
நண்ணினார்.

1206. எனாதியான் எனும்செருக்கு இகந்துதன்
உணர்ந்துளார்
மனாதிகொண்ட செய்கை தாங்கி மரபின்முத்தி
வழிதரும்
அனாதியீசன் அடிவணங்கி அருளடைந்து
மற்றவன்
தனாதுமன்றம் நீங்கிவாயில் சாருகின்ற வேலையில்

1207. ஒன்பதோடு இலக்கமான அனிகவீரர் உள்மகிழ்ந்து
அன்பினோடு சூழ்ந்துபோற்ற அமலன்
அம்பொன் ஆலயம்
முன்புநீடு கோபுரத்துள் முழுமணித் தலத்தின்மேல்
இன்பொடாடி வைகினான் இராறுதோள்
படைத்துளான்.

16. அயனைச் சிறைபுரி படலம்

1205. முருகவேள் ஆட்டுக் கடாவை வாகனமாகக் கொண்டு செலுத்தி விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் திருவிளையாடல்கள் செய்து உலாலி, வெள்ளி மலையாகிய கயிலை மலையில் வீற்றிருந்தான். முருகவேள் அவ்வாறு இருந்து வரும் போது, ஒரு நாள், நன்னெறி மேற் கொண்ட பிரமன் முதலானோர் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குவதற்காக அக்கயிலை மலைக்கு வந்தனர்.

1206. 'எனது—யான்' என்று எண்ணுகின்ற ஆணவத்தை அகற்றி, தன்னை அறிந்துள்ளவரான தத்துவஞானிகளின் மனம் முதலிய கருவிகள் செய்யும் தொழிலைத் தன்னுடைய செயலாக ஏற்றுக் கொண்டு, முறைப்படி அவர்களுக்கு மோட்ச நெறியைக் காட்டியருளுகின்றவன், தனக்கு ஒரு முதல் அற்றவனான சிவபெருமான். பிரமன் முதலியோர், அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவன் அருளைப் பெற்று, அவனது திருச்சபையை நீங்கி, வாயிலை நெருங்கினர். அப்போது...

1207. சிவபெருமானது செம்பொன்மயமான திருக்கோயிலின் முன்னே உயர்ந்திருக்கும் கோபுர வாயிலின் கண்ணே அமைக்கப்பட்டுள்ள மாணிக்க பீடத்தின் மேலே, இலட்சத்து ஒன்பது என்னும் எண்ணிக்கை பெற்ற படை வீரர்கள் மன மகிழ்ச்சியுடன் துழ்ந்து நின்று துதிக்க, பன்னிரண்டு தோள்களைப் பெற்ற முருகவேள், ஆனந்தத்தோடு திருவிளையாடல் செய்து அமர்ந்திருந்தான்.

1208. அங்கண்வைகும் முருகன்நம்பன் அடிவணங்கி
வந்திடும்
புங்கவர்க்குள் ஆதியாய போதினானை நோக்குறா
இங்குநம்முன் வருதியால் எனாலிளிப்ப ஏகியே
பங்கயாச னத்தினோன் பணிந்திடாது தொழுதலும்
1209. ஆதிதேவன் அருளும்மைநதன் அவனுளத்தை
நோக்கியே
போதனே இருக்க எனாப் புகன்று இருத்தி
வைகலும்
ஏதுந் புரிந்திடும் இயற்கையென்ன நான் முகன்
நாதன் ஆணை யால் அனைத்தும் நான் படைப்பன்
என்றனன்.

வேறு

1210. முருக வேள் அது கேட்டலும் முறுவல்செய்து
அருளித்
தரணி வானுயிர் முழுவதும் தருதியே என்னில்
சுருதி யாவையும் போகுமோ மொழிகெனத்
தொல்சீர்ப்
பிரமன் என்பவன் இத்திறம் பேசுதல் உற்றான்.
1211. ஐய கேள்ளனை ஆதிகா லந்தனில் அளித்த
மையு லாவரு களத்தினன் அளப்பிலா மறைகள்
செய்ய ஆகம் பற்பல புரிந்து அதிற் சிலயான்
உய்யு மாறு அருள் செய்தனன் அவை உணர்ந்
துடையேன்.

1208. அங்கே இவ்வாறு வீற்றிருக்கும் முருகன், சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கித் திரும்பி வரும் தேவர்களுள் சிறந்தவனான பிரமனைப் பார்த்து, “இங்கே என் முன்னே வருக” என்று அழைத்தான். தாமரை மலரை ஆசனமாகப் பெற்றுள்ள பிரமன், முருகன் முன் சென்று, தலை தாழாமல் கைகளால் மட்டும் தொழுது நின்றான்.

1209. முதற் கடவுளான சிவபெருமான் பெற்ற செல்வனாகிய முருகன் பிரமனது ஆணவம் குடி கொண்ட மனத்தை அறிந்து கொண்டான்; ‘பிரமனே! அமர்வாயாக’ என்று கூறி அவனை அமரச் செய்தான்; பின்பு, ‘நீ நாள் தோறும் செய்து வரும் தொழில் என்ன?’ என்று கேட்டான். அதற்கு நான்கு முகங்களை உடைய பிரமன், ‘சிவபெருமானது ஆணையின்படி எல்லாப் பொருள் களையும் நான் படைக்கிறேன்’ என்று கூறினான்.

1210. பிரமன் கூறியதைக் கேட்ட முருகவேள் குறு நகை செய்து, “பூலோகத்திலும் வானகத்திலும் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தையும் நீ படைப்பாயானால் வேதங்கள் எல்லாம் உனக்குத் தெரியுமா? சொல்க’ என்று கேட்டான். பழமையான சிறப்பை உடைய பிரமன் அதற்கு இவ்வாறு பதில் கூறலானான்,

1211. “ஐயனே, கேட்பாயாக. என்னை முற் காலத்தில் படைத்தவனான, கருமையான கழுத்தை உடைய சிவபெருமான், அளவில்லாத வேதங்களையும் சிறந்த ஆகமங்கள் மிகப் பலவும் உண்டாக்கினான். நான் உய்தி பெறும்படி அவற்றுள் சிலவற்றை எனக்கு அறிவித்தான். நான் அவற்றை அறிந்துள்ளேன்.”

178 □ கந்தபுராணம்

1212. என்று நான்முகன் இசைத்தலும் அவற்றினுள் இருக்காம்
ஒன்று நீவிளம் புதியென முருகவேள் உரைப்ப
நன்றெ னாமறை எவற்றிற்கும் ஆதியின் நவில்வான்
நின்ற தோர்தனி மொழியைமுன் ஒதினன் நெறியால்.

1213. தாம ரைத்தலை யிருந்தவன் குடிலைமுன் சாற்றி
மாம றைத்தலை பெடுத்தனன் பகர்தலும் வரம்பில்
காமர் பெற்றுடைக் குமரவேள் நின்றிமுன் கழறும்
ஓமெ னப்படும் மொழிப்பொருள் இயம்புகென்று
உரைத்தான்.

1214. முகத்தில் ஒன்றதா அவ்வெழுத்து உடையதோர்
முருகன்
நகைத்து முன்னெழுத் தினுக்கு உரை பொருளென
நவில
மிகைத்த கண்களை விழித்தனன் வெள்கினன்
விக்கித்
திகைத்து இருந்தனன் கண்டிலன் அப்பொருள்
திறனே.

1215. ஈசன் மேவரும் பீடமாய் ஏனையோர் தோற்றும்
வாச மாய்எலா வெழுத்திற்கும் மறைகட்கும்
முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க்கு எம்பிரான் கழறும்
மாசில் தாரகப் பிரமமாம் அதன்பயன் ஆய்ந்தான்.

1212. இவ்வாறு பிரமன் கூறினான். உடனே முருகவேள், “அந்த வேதங்களுள் ஒன்றான ‘இருக்கை’ நீ சொல்க” என்று கூறினான். பிரமன், “நல்லது. அவ்வாறே செய்கிறேன்” என்று கூறி, வேதங்கள் யாவுக்கும் முதலில் செல்லும்படி அமைந்திருக்கின்ற ஒப்பற்ற தனிமொழியான ‘ஓம்’ என்னும் பிரணவத்தை முறைப்படி முதலில் உரைத்தான்.

1213. தாமரை மலரின் மேலே அமர்ந்திருக்கும் பிரமன் பிரணவ மந்திரத்தை முதலில் கூறி, வேத மந்திரங்களைத் தொடர்ந்து சொல்லத் தொடங்கினான். எல்லை இல்லாத எழிலை ஏந்தி நிற்கும் குமரவேள், “நிறுத்து. நீ முதலில் உச்சரித்த ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் பொருளைச் சொல்க” என்று கேட்டான்.

1214. அந்தப் பிரணவ மந்திரத்தைத் தன்னுடைய ஆறுமுகங்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டிருக்கும் குமரவேள் குறுநகை புரிந்து, ‘முதலில் சொன்ன ஓம் என்பதற்குப் பொருள் கூறு’ என்று கேட்டதும், பிரமன் மிகுதியாக உள்ள எட்டுக் கண்களை அகல விரித்து விழித்தான்; வெட்கப்பட்டான்; விக்கித்துத் திகைத்தான். ஆனால் அப்பிரணவத்தின் பொருள் சிறப்பினை அறியாதவனாய் இருந்தான்.

1215. பிரணவம், சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆசனம் ஆகும்; மற்றுள்ள தேவர் தோன்றும் இடம் ஆகும்; எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் வேதநூல்களுக்கும் முதல் ஆகும்; காசி நகரத்தில் இறப்பவர்களுக்கு எம் சிவபெருமான் உபதேசிக்கின்ற மாசற்ற தாரக பிரமம் ஆகும். இத்தகைய சிறப்புடைய அப்பிரணவத்தின் ‘பொருள் என்ன’ என்று பிரமன் யோசித்தான்.

180 □ கந்தபுராணம்

1216. தெருளது ஆகிய குடிலையைச் செப்புதல் அன்றிப்
பொருள் அறிந்திலன் என்செய்வான் கண்ணுதல்
புனிதன்
அருளி னாலது முன்னரே பெற்றிலன் அதனால்
மருளு கின்றனன் யார் அதன் பொருளினை
வகுப்பார்.
1217. தூம றைக்கெலாம் ஆதியும் அந்தமும் சொல்லும்
ஓமெ னப்படும் ஓரெழுத்து உண்மையை
உணரான்
மாம லர்ப்பெரும் கடவுளும் மயங்கினான் என்றால்
நாமி னிச்சில அறிந்தனம் என்பது நகையே.
1218. எட்டொ ணாதஅக் குடிலையின் பயன்இனைத்து
என்றே
கட்டு ரைத்திலன் மயங்கலும் இதன்பொருள்
கருதாய்
சிட்டி செய்வதுஇத் தன்மைய தோவெனரச்
செவ்வேள்
குட்டி னான்அயன் நான்குமா முடிகளும் குலுங்க.
1219. மறைபு ரிந்திடும் சிவனருள் மதலைமா மலர்மேல்
உறைபு ரிந்தவன் வீழ்தரப் பதத்தினால் உதைத்து
நிறைபு ரிந்திடு பரிசன ரைக்கொடே நிகளச்
சிறைபு ரிந்திடு வித்தனன் கந்தமாம் சிலம்பில்.

1216. தெளிந்த ஞானமாகிய அப் பிரணவ மந்திரத்தை உச்சரிப்பதை அன்றி, அதன் பொருளை அறியாத பிரமன் தூப்போது என்ன செய்வான்? நெற்றி விழியை உடைய சிவபெருமானது அருளினாலே அப் பொருளை முற்காலத்திலே அறியாதவன்; அதனால் இப் போது திகைத்து நின்றான். அப்பிரணவத்தின் பொருளை உரைக்க வல்லவர் யார்? ஒருவரும் இல்லை.

1217. சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பெரிய கடவுளான பிரமனும், தாய்மையான வேதங்கள் யாவினுக்கும் முதலிலும் முடிவிலும் உச்சரிக்கப்படுகின்ற ஒம் என்னும் ஒர் எழுத்தின் உண்மைப் பொருளை அறியாமல் திகைத்தான் என்று சொன்னால், இனிமேல், “நாங்கள் சிலவற்றை அறிந்திருக்கிறோம்” என்று சொல்வது சிரிப்புக்கு இடமாகும்.

1218. தன்னால் அறிய முடியாத அப் பிரணவத்தின் பொருள் இத்தன்மையது என்று எடுத்துச் சொல்லமுடியாமல் பிரமன் திகைத்து நிற்க, “நீ பிரவணத்தின் பொருளை அறியாய். படைத்தல் தொழிலைச் செய்வது, இந்தத் தகுதியுடனா?” என்று கேட்ட முருகவேள், பிரமனுடைய நான்கு தலைகளும் குலுங்கும்படி குட்டினான்.

1219. வேதங்களை இயற்றியருளிய சிவபெருமானுடைய புதல்வன் முருகன், சிறந்த தாமரை மலர் மீது வீற்றிருந்த பிரமன் கீழே விழும்படி தன் காலினால் உதைத்தான்; கூட்டமாக நிறைந்திருந்த தன் படை வீரர்களைக் கொண்டு, அப்பிரமனைக் கந்த கிரியில் விலங்கினால் பிணித்துச் சிறையில் வைக்கச் செய்தான்.

1220. அல்லி மாமலர்ப் பண்ணவன் தனை அருஞ்
சிறையில்
வல்லி பூட்டுவித்து யாவையும் புரிதர வல்லோன்
எல்லை தீர்தரு கந்தமால் வரைதனில் ஏகிப்
பல்லு யிர்த்தொகை படைப்பது நினைந்தனன்
பரிவால்.
1221. ஒருக ரந்தனில் கண்டிகை வடம்பரித்து ஒருதன்
கரத லந்தனில் குண்டிகை தரித்துஇரு கரங்கள்
வரத மோடுஅப யந்தரப் பரம்பொருள் மகனோர்
திருமு கம்கொடு சதுர்முகன் போல்விதி செய்தான்.
1222. உயிரி னுக்குயிர் ஆகியே பரஞ்சுட ரொளியாய்
வியன்ம றைத்தொகைக்கு ஈறதாய் விதிமுதல்
உரைக்கும்
செயல் னுக்கெலாம் ஆதியாய் வைகிய செவ்வேள்
அயனெ னப்படைக் கின்றதும் அற்புத மாமோ.
1223. தண்ணென் அம்புயத் தவிசினோன் சிறைபுகத்
தானே
எண்ணி லாவுயிர்த் தொகையளித்து அறுமுகன்
இருந்தான்
அண்ண லந்திசை முகனொடு 'வந்துதும் அமரர்
உள்ந டுங்கியே தொழுதுதம் பதங்களில் உற்றார்.

1220. எல்லாத் தொழில்களையும் செய்ய வல்ல வனாகிய முருகன், அகஇதழ்கள் பொருந்திய சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனை அரிய காவலை உடைய சிறையில் விலங்கால் பிணைத்துவைத்து விட்டு, அளவிடமுடியாத—பெரிய கந்தகிரிக்குச் சென்று கருணையோடு பல உயிர்த்தொகுதிகளைப் படைக்க நினைத்தான்.

1121. பரம் பொருளாகிய சிவபெருமானுடைய புதல்வனான முருகன், தனது ஒரு கையில் உருத்திராக்க மாலையை ஏந்தினான்; ஒரு கையில் கமண்டலம் தாங்கினான். இரண்டு கைகளால் வரத முத்திரையும் அபய முத்திரையும் காட்டினான்; இந்நிலையில் ஒரு திருமுகத்தைக் கொண்டு பிரமனைப் போலப் படைப்பு தொழிலைச் செய்தான், (உள்ளங்கை வெளியே தெரிய மாறு கையை விரித்து, விரல்கள் கீழ்நோக்கி இருக்கும்படி வைத்திருப்பதே வரதமுத்திரையாகும்.)

1222. உயிர்கள் அனைத்திற்கும் பரமான்மாவாய், எல்லா ஒளிகளிலும் சிறந்த ஒளியாய், சிறந்த வேதங்களின்தொகுதிக்கு முடிவாய், படைப்பு முதலாகச் சொல்லப்படும் தொழில்களுக் கெல்லாம் மூலமாகி வீற்றிருக்கும் முருகவேள், பிரமனைப் போலப் படைப்பதும் ஒர் அதிசயமாகுமோ? ஆகாது.

1223. குளிர்ச்சி பொருந்திய தாமரை மலர் என்னும் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்த பிரமன் சிறையிலே இருக்க, ஆறுமுகப் பெருமான். தானே அளவில்லாத உயிர்க்கூட்டங்களைப் படைத்துக் கொண்டிருந்தான். பெருமை பொருந்திய பிரமனோடு தழ்ந்து வந்ததேவர்கள் மனம் நடுங்கி, வணங்கித் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

17. அயனைச் சிறை நீக்கு படலம்

1224. ஆல மாமிடற்று அண்ணல்சேய் இத்திறம்
 அளப்பில்
 காலம் யாவையும் அளித்தனன் இருத்தலும்
 கரியோன்
 நாலு மாமுகன் உவளகம் நீக்குவான் நாடிச்
 சீல வானவர் முனிவரைச் சிந்தனை செய்தான்.
1225. சீத ரத்தனிப் பண்ணவன் சிந்தனை தேறி
 ஆத பத்தினர் பரிமுகர் வசுக்கள் அன் னையர்கள்
 ஏதம் அற்றிடும் விஞ்சையர் உவணரோடு இயக்கர்
 மாதி ரத்தவர் யாவரும் விரைந்துடன் வந்தார்.
1226. மதியும் ஏனைய கோள்களும் கணங்களும்
 வான்தோய்
 பொதியம் மேயவன் ஆதியாம் பொருவில்மா
 தவரும்
 விதிபு ரிந்திடு பிரமர்ஒன் பதின்மரும் வியன்பார்
 அதனை ஏந்திய சேடனும் உரகரும் அடைந்தார்.
1227. இன்ன தன்மையில் அமரரும் முனிவரும் எய்த
 அன்னர் தம்மொடும் செங்கண்மால் கயிலையை
 அடைந்து
 முன்னர் வைகிய நந்திகள் முறையின் உய்த்
 திடப்போய்த்
 தன்னை யேதனக்கு ஒப்பவன் பொற்கழல்
 தாழ்ந்தான்.

17. அயனைச் சிறை நீக்கு படலம்

1224. நஞ்சு உண்டமையால் கண்டம் கறுத்த சிவபெருமானுடைய திருக்குமரன் இவ்வாறு அளவில் லாத காலம் எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் கொண்டிருந்தான். கரியவனாகிய திருமால், நான்கு சிறந்த முகங்களைப் பெற்ற பிரமனின் சிறையை நீக்கு வதற்குரிய வழியைச் சிந்தித்து, ஒழுக்கம் மிகுந்த தேவர் களும் முனிவர்களும் தன் முன்னே வரும்படி நினைத் தான்.

1225. பன்னிரண்டு தூரியர்கள், கின்னரர்கள், அட்ட வசுக்கள், சப்த மாதர்கள், குற்ற மற்ற வித்யாதரர்கள், கருடர்கள், இயக்கர்கள், அட்ட திக்குப் பாலகர்கள் ஆகியோர், திருமகளைத் தனது மார்பில் தரித்த ஒப்பற்ற திருமால் நினைப்பதை அறிந்து, உடனே புறப்பட்டு விரைவாக வந்தனர்.

1226. சந்திரன் (திங்கள்), செவ்வாய் முதலிய மற்றைய கிரகங்கள், தேவகணத்தவர்கள், வானளாவ உயர்ந்துள்ள பொதிய மலையில் வசிக்கின்ற அகத்திய முனிவன் முதலிய ஒப்பற்ற மாமுனிவர்கள், படைப்புத் தொழிலில் பிரமனுக்கு உதவும் நவப்பிரம்மாக்கள், பெரிய பூமியைத் தாங்குகின்ற ஆதிசேடன், நாகர்கள் ஆகியோரும் திருமால் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தனர்.

1227. இவ்வாறு தேவர்களும் முனிவர்களும் திருமால் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தனர். சிவந்த கண்களை உடைய திருமால், அவர்களுடன் கயிலை மலையை அடைந்து, வாயிலில் வீற்றிருக்கும் நந்தி முறைப்படி உள்ளே அனுப்பச் சென்று, தன்னையே தனக்கு உவமை யாக உடைய சிவபெருமானுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கினான்.

186 □ கந்தபுராணம்

1228. பொற்றி குப்பதம் இறைஞ்சியே மறைமுறை
 போற்றி
 நின்ற லுஞ்சிவ னருள்கொடே நோக்குநீஇ நீவிர்
 எற்றை வைகலும் இல்லதோர் தளர்வொடும்
 எம்பால்
 உற்றது என்கொலோ என்றலும் மால்இவை
 உரைப்பான்.

வேறு

1229. இறைவ நின்மகன் ஈண்டுறு போதனை
 மறைமு தல்பத வான்பொருள் கேட்டலும்
 அறிகி லான்உற அன்னவன் தன்னைமுன்
 சிறைபு ரிந்தனன் சிட்டியும் செய்கின்றான்.
1230. கந்த வேள்ளனக் கஞ்சனும் ஐயநின்
 மைந்த னாம்அவன் வல்வினை ஊழினால்
 அந்தம் இல்பகல் ஆழ்சிறைப் பட்டுளம்
 நொந்து வாடினன் நோவுழந் தானரோ.
1231. ஆக்கம் அற்ற அயன்தன் சிறையினை
 நீக்குக என்று நிமலனை வேண்டலும்
 தேக்கும் அன்பில் சிலாதன்நற் செம்மலை
 நோக்கி ஒன்று நுவலுதல் மேயினான்.
1232. குடுவைச் செங்கையி னானைக் குமரவேள்
 இடுவித் தான்சிறை என்றனர் ஆண்டுநீ
 கடிதிற் சென்றுநம் கட்டுரை கூறியே
 விடுவித் தேயிவண் மீள்களெனச் சாற்றினான்.

1228 திருமால் இவ்வாறு சிவனுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கி, வேதமுறைப்படி புகழ்ந்து நின்றான். சிவபெருமான் கருணையோடு திருமாலையும் அவனுடன் வந்தவர்களையும் பார்த்து, “நீங்கள் எந்த நாளும் பெற்றிராத தளர்ச்சியோடு எம்மிடம் வந்தது எதற்கு?” என்று வினவினான். அதற்குத் திருமால் இவற்றைக் கூறினான்.

1229. “சிவபெருமானே! உன்னுடைய திருமகனாகிய முருகன், முன்பு ஒரு முறை இங்கு வந்த பிரமனை ‘வேதத்தின் முதலாக விளங்கும் பிரணவத்தின் சிறந்த பொருளைக் கூறுக’ என்று கேட்டான். அந்தப் பிரமன் அதை அறியாதவனாக இருக்க, அவனைச் சிறையில் அடைத்தான். அத்தோடு படைப்புத் தொழிலையும் தானே செய்கிறான்.

1230. “ஐயனே! பிரமனும் முருகவேளைப் போல உனக்கு மகன் ஆவான். அப்பிரமன் தீவினைப்பயனால் அளவில்லாத காலம் கொடிய சிறையில் அகப்பட்டு மனம் வருந்தி வாட்டம் அடைந்து துன்பத்தை அனுபவித்தான்.

1231. “தனது சிறப்பை இழந்த பிரமனது சிறையை நீக்கி அருளுக” என்று சிவபெருமானிடம் திருமால் வேண்டினான். சிவபெருமான், தன்னிடம் பேரன்பு கொண்ட சிலாத் முனிவனின் சிறந்த புதல்வனான நந்தியைப் பார்த்து, ஒன்று கூறக் தொடங்கினான்.

1232. “குமரவேள், கமண்டலத்தை ஏந்திய சிவந்தையை உடைய பிரமனைச் சிறையிட்டான் என்று இவர்கள் கூறினார்கள். அதனால் நீ விரைவாக அங்கே சென்று, முருகனிடம் நமது கருத்தைத் தெரிவித்து, பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து இங்கே திரும்பி வருக” என்று சிவபெருமான் உரைத்தான்.

188 □ கந்தபுராணம்

1233. எந்தை யன்னது இசைத்தலும் நன்றெனா
நந்தி அக்கணம் நாதனைத் தாழ்ந்துபோய்
அந்தம் அற்ற அடற்கணம் சூழ்தரக்
கந்த வெற்பில் கடிநகர் எய்தினான்.
1234. எறும்உ டைத்தனி ஏற்று முகத்தினான்
அறுமு கத்தன் அமர்ந்த நிகேதனம்
குறுகி மற்றவன் கோல மலர்ப்பதம்
முறைத னில்பணிந்து ஏத்தி மொழிகுவான்.
1235. கடிகொள் பங்கயன் காப்பினை எம்பிரான்
விடுதல் கூறி விடுத்தனன் ஈங்குஎனைத்
தடை படாதுஅவன் றன்சிறை நீக்குதி
குடிலை யன்னவன் கூறற்கு எளியதோ.
1236. என்னும் முன்னவம் இளையவன் சீறியே
அன்ன ஓர்திஅருஞ்சிறை நீக்கலன்
நின்னை யும்சிறை வீட்டுவன் நின்றியேல்
உன்னி ஏகுதி ஒல்லையில் என்றலும்.
1237. வேறது ஒன்றும் விளம்பிலன் அஞ்சியே
ஆறு மாமுகத்து அண்ணலை வந்தியா
மாறி லாவெள்ளி மால்வரை சென்றனன்
ஏறு போல்முகம் எய்திய நந்தியே.

1233. எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் இதைச் சொன்னதும் நந்தி, 'நல்லது' என்று கூறி, அப்பொழுதே பெருமானை வணங்கிச் சென்றான்; அளவில்லாத வலிமை உடைய கணத்தவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வர, கத்தகியில் உள்ள சிறந்த கோயிலை அடைந்தான்.

1234. வலிமை பொருந்திய ஒப்பற்ற காளை முகத்தை உடைய நந்திதேவன், ஆறுமுகக் கடவுள் அமர்ந்திருக்கின்ற கோயிலை அடைந்தான்; அம்முருகனின் அழகிய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை முறைப்படி வணங்கித் துதித்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

1235. எம்முடைய தலைவனான சிவபெருமான் வாசனை மிகுந்த தாமரை மலரில் வாசம் செய்யும் பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கும்படி கூறி என்னை இங்கே அனுப்பியுள்ளான். அதன்படி தாமதம் செய்யாமல் அவனை விடுதலை செய்க. பிரணவத்தின் பொருள் அப்பிரமன் கூறுமளவுக்கு எளிமையானதோ? அன்று!"

1236. என்று நந்தி கூறி முடிக்கும் முன்பு குமரவேள் கோபம் கொண்டான். "அன்னப் பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட பிரமனை அரிய சிறையிலிருந்து விடுவிக்க மாட்டோம். இங்கிருந்து செல்லாமல் மேலும் நின்றால் உன்னையும் சிறையிடுவேன், இதை எண்ணிப் பார்த்து விரைவாகச் செல்" என்று குமரன் கூறினான்.

1237. காளை போன்ற முகத்தை உடைய நந்தி தேவன், குமரன் கூறியதைக் கேட்டுப் பயந்தான்; அவனிடம் வேறு எதையும் சொல்லாமல், சிறந்த ஆறு திருமுகங்களை உடைய அம் முருகனை வணங்கினான். உடனே, அங்கிருந்து ஒப்பில்லாத பெரிய கயிலை மலைக்குச் சென்றான்.

1238. மைதி கழ்ந்த மணிமிடற்று அண்ணல்முன்
வெய்தெ னச்சென்று மேவி அவன்பதம்
கைதொ முஉநின்று கந்தன் மொழிந்திடும்
செய்தி செப்பச் சிறுநகை எய்தினான்.
1239. கெழுத கைச்சுடர்க் கேசரிப் பீடம்மேல்
வீழுமிது உற்ற விமலன் விரைந்தெழீஇ
அழகு டைத்தனது ஆலயம் நீங்கியே
மழவி டைத்தனி மால்வரை ஏறினான்.
1240. முன்னர் வந்த முகில்புரை வண்ணனும்
கின்ன ரம்பயில் கேசரர் ஆதியோர்
நன்னர் கொண்டிடு நாகரும் நற்றவர்
என்ன ருந்தொழுது எந்தைபின் ஏகினார்.
1241. படைகொள் கையினர் பன்னிறக் காழக
உடையர் தீயின் உருகெழு சென்னியர்
இடிகொள் சொல்லினர் எண்ணரும் பூதர்கள்
புடையில் ஈண்டினர் போற்றுதல் மேயினார்.
1242. இனைய காலை இனையவர் தம்மொடும்
வனிதை பாதியன் மால்விடை ஊர்ந்துராய்ப்
புனித வெள்ளியம் பொற்றை தணந்துபோய்த்
தனது மைந்தன் தடவரை எய்தினான்.

1238. கருநிறம் விளங்கும் அழகிய கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான் முன்னிலையில் நந்தி விரைவாகச் சென்றான்; அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி எழுந்து நின்று, கந்தவேள் சொன்ன செய்தியைத் தெரிவித்தான். அதைக்கேட்ட சிவபெருமான் புன்னகை செய்தான்.

1239. தனக்கு உரிமை பொருந்தியதாய் உள்ள ஒளி மிகுந்த சிங்காசனத்தின் மீது சிறப்பாக வீற்றிருந்த சிவ பெருமான் விரைவாக எழுந்தான்; அழகு மிகுந்த தனது கோயிலை நீத்து, இளமை பொருந்திய காளை என்னும் ஒப்பற்ற மலையின் மேல் எழுந்தருளினான்.

1240. முன்பே அங்கு வந்த மேக நிறத்தைப் பெற்ற திருமாலும், யாழை மீட்டுகின்ற வித்யாதரர் முதலிய தேவர்களும், சிறந்த தவத்தை உடைய முனிவர்கள் அனைவரும் கைதொழுது சிவபெருமானின் பின்னே சென்றார்கள்.

1241. ஆயுதங்களை ஏந்திய கைகளை உடையவர்களும் பல நிறங்கள் அமைந்த உடைகளை உடுத்தவர்களும், தீயின் வடிவத்தைப் போலச் செந்நிறம் அமைந்த முடியை உடையவர்களும், இடியைப் போல ஒலிக்கின்ற சொற்களை உடையவர்களுமாக விளங்கும் எண்ணற்ற — அரிய பூதர்கள், சிவபெருமானுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நிறைந்து, பெருமானைப் போற்றினார்கள்.

1242. இந்த நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, பார்வதியைப் பாதி உடம்பாகக் கொண்ட சிவ பெருமான், பெரிய காளை வாகனத்தைச் செலுத்திச் சென்று, தூய்மை மிகுந்த கயிலை மலையை நீங்கிப் போய், தன்னுடைய மகனான முருகன் வீற்றிருக்கும் பெரிய மலையான கந்தகிரிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

192 □ கந்தபுராணம்

1243. சாற்ற நும்திறற் சண்முக எம்பிரான்
வீற்றி ருந்த வியன்நகர் முன்னுறா
ஏற்றில் நின்றும் இழிந்துவிண் ணோரெலாம்
போற்ற முக்கண் புனிதன்உள் போயினான்.
1244. அந்தி போலும் அவிர்சடைப் பண்ணவன்
கந்தன் முன்னர்க் கருணையொடு ஏகலும்
எந்தை வந்தனன் என்றெழுந்து ஆங்கவன்
வந்து நேர்கொண்டு அடிகள் வணங்கியே.
1245. பெருத்த தன்மணிப் பீடிகை மீமிசை
ஒருத்தி நாதனை ஏழுலகு ஈன்றிடும்
ஒருத்தி மைந்தன் உயிர்க்குயிர் அடிகிய
கருத்த நீவந்த காரியம் யாதென்றான்.
1246. மட்டு உலாவும் மலர்-அயனைச்சிறை
இட்டு வைத்தனை யாம்-அது நீக்குவான்
சுட்டி வந்தன மால்சுரர் தம்முடன்
விட்டிடு ஐயவென்று எந்தை விளம்பினன்.
1247. நாட்டம் முன்றுடை நாயகன் இவ்வகை
ஈட்டும் அன்பொடு இசைத்திடும் இன்சொலைக்
கேட்ட காலையில் கேழ்கிளர் சென்னிமேல்
தூட்டு மெளலி துளக்கினன் சொல்லுவான்.

1243. முன்று விழிகளை உடைய புனிதனாகிய சிவ பெருமான், சொல்ல முடியாத திறமையினையும் ஆறு திருமுகங்களினையும் பெற்றுள்ள எம் தலைவனான முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் சிறந்த கோயிலின் முன்னே சென்று, காளை வாகனத்திலிருந்து இறங்கினான். இறங்கி, தேவர்கள் அனைவரும் துதிக்க அக் கோயிலினுள் சென்றான்.

1244. அந்தி நேரத்துச் செந்நிற வானம் போன்று விளங்குகின்ற சடை முடியை உடைய சிவபெருமான், கந்தவேள் முன்பு கருணையோடு சென்றான். அதைக் கண்ட கந்தவேள், 'என் தந்தை வந்துள்ளான்' என்று எழுந்து வந்து, எதிர்கொண்டு வரவேற்று அத் தந்தையின் திருவடிகளை வணங்கினான்.

1245. ஏழு உலகங்களையும் பெற்றெடுக்கும் உமா தேவியின் புதல்வனான முருகவேள், பெரிய இரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற தனது சிங்காதனத்தின் மேல் சிவபெருமானை அமரச் செய்தான். பின்பு "எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராக விளங்கும் இறைவனே! நீ இங்கு வந்தது எந்தக் காரியத்துக்காக?" என்று வினவினான்.

1246. எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் முருகனிடம், "ஐயனே! தேன் பொருந்திய தாமரை மலர் மீது அமரும் பிரமனை நீ சிறையில் வைத்திருக்கிறாய். நாம் அந்தச் சிறைத் தண்டத்தை நீக்க நினைத்துத் தேவர்களுடன் வந்திருக்கிறோம். அதனால் பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்" என்று கூறினான்.

1247. முன்று கண்களை உடைய சிவபெருமான் மிகுந்த அன்போடு இவ்வாறு கூறிய இனிய சொற்களைக் கேட்ட போது, முருகவேள், நிறம் திகழும் தலையின் மேல் அணிந்துள்ள மகுடத்தை அசைத்து இவ்வாறு கூறத் தொடங்கினான்.

1248. உறுதி யாகிய ஓரெழுத் தின்பயன்
அறிகி லாதவன் ஆவிகள் வைகலும்
பெறுவன் என்பது பேதைமை ஆங்கவன்
மறைகள் வல்லது மற்றது போலு மால்.
1249. அழகிது ஐயநின் ஆர்அருள் வேதமுன்
மொழிய நின்ற முதலெழுத்து ஓர்கிலான்
இழிவில் பூசை இயற்றலும் நல்கிய
தொழில்பு ரிந்து சுமத்தினை யோர்பரம்.
1250. ஆவி முற்றும் அகிலமும் நல்கியே
மேவு கின்ற வியன்செயல் கோடலால்
தாவில் கஞ்சத் தவிசுறை நான்முகன்
ஏவர் தம்மையும் எண்ணலன் யாவதும்.
1151. நினைனை வந்தனை செய்யினும் நித்தலும்
தன்ன கந்தை தவிர்கிலன் ஆதலால்
அன்ன வன்தன் அருஞ்சிறை நீக்கலன்
என்ன மைந்தன் இயம்பிய வேலையே.

வேறு

1252. மைந்தரின் செய்கை என்னே மலரயன் சிறைவிடு
என்று
நந்திநம் பணியால் ஏகி நவின்றதும் கொள்ளாய்
நாமும்
வந்துரைத் திடினும்கேளாய் மறுத்தெதிர்
மொழிந்தாய் என்னாக்
கந்தனை வெகுள்வான் பேரலக் கழறினன்
கருணை வள்ளல்.

1248. “உறுதியைத் தருவதாகிய பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை அறியாத பிரமன், தினந்தோறும் உயிர்களைப் படைப்பான் என்று கூறுவது அறியாமை ஆகும். அப் பிரமன் வேதங்களில் வல்லவனாக இருப்பதும் அது போன்றதே ஆகும்.

1249. “ஐயனே! வேதங்களின் முதலில் கூறத்தக்கதாக அமைந்துள்ள முதலெழுத்தான பிரணவமந்திரத்தின் பொருளை அறியாத இவன் இழிவு சேராத உயர்ந்த பூசையைச் செய்தமையால் படைப்புத் தொழிலைச் செய்யும் ஒப்பற்ற சூமையை இவன் மீது சுமத்தி விட்டாய். உனது பேரருள் நன்றாக இருக்கிறது!

1250. “உயிர்கள் அனைத்தையும், உலகங்கள் யாவற்றையும் படைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற சிறந்த தொழிலை மேற்கொண்டமையாலே, மாசற்ற தாமரை மலராசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமன், எவ்வளவு சிறப்புப் பெற்றவர்களையும் ஒரு சிறிதும் மதிக்கவில்லை.

1251. “அந்தப் பிரமன் நாள்தோறும் உன்னை வழிபட்டு வந்தாலும், தனது ஆணவத்தைக் கைவிடாது இருக்கின்றான். ஆதலினால் அப் பிரமனது அரிய சிறையை அகற்றமாட்டேன்” என்று முருகவேள் கூறினான்.

1252. “மகனே! நந்தி எனது ஆணையின்படி வந்து தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய் என்று கூறியதை நீ கேட்கவில்லை. நாமும் இங்கு வந்து அப்படியே சொன்னோம், அதையும் கேட்க மறுத்து எதிர்த்துப் பேசினாய். உன் செயல் இப்படி இருப்பது ஏன்?” என்று, கருணை வள்ளலாகிய சிவபெருமான் கந்தவேளைக் கோரிப்பது போலக் கூறினான்.

196 □ கந்தபுராணம்

1253. அத்தனது இயல்பு நோக்கி அறுமுகத்து அமலன்
 ஐய
 சித்தமிங்கு இதுவே யாகில் திசைமுகத்து ஒருவன்
 தன்னை
 உய்த்திடு சிறையின் நீக்கி ஒல்லையில் தருவன்
 என்னாப்
 பத்தியின் இறைஞ்சிக் கூறப் பராபரன் கருணை
 செய்தான்.

1254. நன்சிறை எகினம் ஏனம் நாடுவான் அருளை
 நல்கத்
 தன்சிறை நின்றோர் தம்மைச் சண்முகக கடவுள்
 நோக்கி
 முன்சிறை ஒன்றில் செங்கேழ் முண்டகத்து
 அயனை வைத்த
 வன்சிறை நீக்கி நம்முன் வல்லைதந் திடுதிர்
 என்றான்.

1255. என்றலும் சார தர்க்குள் சிலவர்கள் ஏகி அங்கண்
 ஒன்றொரு பூழை தன்னுள் ஒடுங்கினன் உறையும்
 வேதா
 வந்தளை விடுத்தல் செய்து மற்றவன்
 றனைக்கொண்டு ஏகிக்
 குன்றுதொறு ஆடல் செய்யும் குமரவேள் முன்னர்
 உய்த்தார்.

1253. ஆறு திருமுகங்களை உடையவனும் மாசற்
வனுமாகிய முருகவேள், தந்தையின் கோபத்தைப்
பார்த்து “ஐயனே! உன் விருப்பம் இதுவாக இருந்தால்,
ஒவ்வொரு திசைக்கும் ஒரு முகத்தைப் பெற்றுள்ள ஒருவ
னாகிய பிரமனை நான் அடைத்திருக்கும் சிறையிலிருந்து
விடுதலை செய்து விரைவாக இங்கே கொண்டு வரு
வேன்” என்று பக்தியுடன் வணங்கிக் கூறினான்.
சிவபெருமான் கோபத்தை விட்டுக் கருணையை மேற்
கொண்டான்.

1254. பிரமன் மேற்கொண்ட உருவமான நல்ல
சிறகுகளை உடைய அன்னப் பறவையாலும், திருமால்
மேற்கொண்ட உருவமான பன்றியாலும் முன்பு தேடப்
பட்ட சிவபெருமான் திருவருள் செய்தான். அதனால்
ஆறுமுகக் கடவுள், தனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற படை வீர
களைப் பார்த்து, “ஒரு புறத்தில் உள்ள வலிய
சிறையிலிருந்து சிவந்த நிறத்தை உடைய தாமரையில்
வீற்றிருக்கும் பிரமனை விடுதலை செய்து எம் முன்னிலை
யில் விரைவாகக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று கூறினான்.

1255. குமரவேள் இவ்வாறு கூறியதும், பூதர்
களுள்ளே சிலர் சென்று, அந்த மலையில் ஒரு சிறு குகை
யில் சிறைப்பட்டு ஒடுங்கியிருக்கும் பிரமனின் வலிய
விலங்கை நீக்கினர்; பின்பு அவர்கள் அப் பிரமனை
அழைத்துக் கொண்டு வந்து, மலைகள் தோறும்
திருவிளையாடல் செய்யும் முருகவேளின் முன்னே
நிறுத்தினர்.

1256. உய்த்தலும் கமலத்து அண்ணல் ஒண்கரம் பற்றிச்
செவ்வேள்
அத்தன்முன் விடுத்த லோடும் ஆங்கிவன் பரமன்
தன்னை
மெய்த்தகும் அன்பால் தாழ்ந்து வெள்கினன்
நிற்ப நோக்கி
எய்த்தனை போலும் பன்னாள் இருஞ்சிறை எய்தி
என்றான்.
1257. நாதன்இத் தன்மை கூறி நல்லருள் புரித லோடும்
போதினன் ஐய உன்றன் புதல்வன் ஆற் றியஇத்
தண்டம்
ஏதமன்று உணர்வு நல்கி யானெனும் அகந்தை
வீட்டித்
தீதுசெய் வினைகள் மாற்றிச் செய்தது புனிதம்
என்றான்.
1258. அப்பொழுது அயனை முக்கண் ஆதியம் பரமன்
காணாஉ
முப்பு வனத்தின் மேவும் முழுதுயிர்த்
தொகைக்கும் ஏற்ற
துப்புறவு அதனை நன்று தூக்கினை தொன்மை
யேபோல்
இப்பகல் தொட்டு நீயே ஈந்தனை இருத்தி
என்றான்.
1259. அருள்உரு வாகும் ஈசன் அயற்குஇது புகன்ற
பின்னர்
முருகவேள் முகத்தை நோக்கி முறுவல்செய்து
அருளை நல்கி
வருதியால் ஐய என்று மலர்க்கை உய்த்து
அவனைப் பற்றித்
திருமணிக் குறங்கின் மீது சிறந்துவீற் றிருப்பச்
செய்தான்.

1256. பூதர்கள் சிலர் இவ்வாறு பிரமனைக் கொண்டு வந்து நிறுந்தியதும், செவ்வேளான முருகவேள், தாமரை மலரில் தங்கும் பிரமனின் சிறந்த கையைப் பற்றி அழைத்துச் சென்று சிவபெருமான் முன்னே விட்டான். அப்போது அந்தப் பிரமன், பரமனான சிவனை உண்மையான அன்போடு வணங்கி வெட்கமடைந்து நின்றான். சிவபெருமான் அவனைப் பார்த்து, “பிரமனே! பல நாட்களாகப் பெரிய சிறையில் அகப்பட்டு இளைத்தாய் போலும்” என்று கூறினான்.

1257. தலைவனாகிய சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறி நல்லருள் புரிந்தான். உடனே தாமரைப் பூவில் இருக்கும் பிரமன், “ஐயனே! உன்னுடைய புதல்வன் எனக்குக் கொடுத்த இந்தத் தண்டனை குற்றமானது அன்று. அது, நல்லறிவைத் தந்து, ‘நான்’ என்னும் ஆணவத்தை அழித்து, தீமை தருகின்ற பாவங்களை நீக்கி என்னைத் தூய்மைப்படுத்தியது” என்று கூறினான்.

1258. அப்பொழுது முன்று விழிகளை உடைய ஆதி நாதனான சிவபெருமான், பிரமனை நோக்கி, “முன்று உலகங்களிலும் உள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் பொருத்தமான அனுபவங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து உணர்ந்து, முன் போலவே இன்றுமுதல் நீயே படைப்புத் தொழிலைச் செய்து கொண்டு இருப்பாயாக” என்று கூறினான்.

1259. அருளே வடிவமாகக் கொண்ட சிவபெருமான் பிரமனுக்கு இதனைச் சொன்ன பின்பு முருகவேளின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிறுநகை புரிந்தான். பின்பு கருணை கொண்டு, “ஐயனே! வா!” என்று கூறித் தாமரை மலரைப் போன்ற தனது கையை நீட்டி முருகனைப் பற்றி, சிறந்த அழகிய தொடையின் மேல் சிறப்போடு வீற்றிருக்கச் செய்தான்.

1260. காமரு குமரன் சென்னி கதுமென உயிர்த்துச்
 செக்கர்த்
 தாமரை புரையும் கையால் தழுவியே அயனும்
 தேற்றா
 ஓமென உரைக்கும் சொல்லின் உறுபொருள்
 உனக்குப் போமோ
 போமெனில் அதனை இன்னே புகல்என
 இறைவன் சொற்றான்.
1261. முற்றுஒருங்கு உணரும் ஆதி முதல்வகேள்
 உலகம் எல்லாம்
 பெற்றிடும் அவட்கு நீமுன் பிறருண ராத வாற்றால்
 சொற்றதோர் இனைய மூலத் தொல்பொருள்
 யாரும் கேட்ப
 இற்றுஎன இயம்ப லாமோ மறையினால்
 இசைப்பது அல்லால்.
1262. என்றலும் நகைத்து மைந்த எமக்கருள்
 மறையின் என்னாத்
 தன்திருச், செவியை நல்கச் சண்முகன் குடிலை
 என்னும்
 ஒன்றொரு பதத்தின் உண்மை உரைத்தனன்
 உரைத்தல் கேளா
 நன்றருள் புரிந்தான் என்ப ஞானநா யகனாம்
 அண்ணல்.
1263. அன்னதோர் ஐயம் மாற்றி அகமகிழ்வு எய்தி
 அங்கண்
 தன்னிளங் குமரன் தன்னைத் தலைமையோடு
 இருப்ப நல்கி
 என்னையா ஞடைய நாதன் யாவரும் போற்றிச்
 செல்லத்
 தொன்னிலை யமைந்து போந்து தொல்பெரும்
 கயிலை வந்தான்.

1260. சிவபெருமான், அழகன் முருகனது உச்சியை விரைவாக மோந்து, செந்தமாரை மலரைப் போன்ற தன் திருக்கையினால் அணைத்து, “பிரமனும் அறிய முடியாத ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரத்தின் சிறந்த பொருள் உனக்குத் தெரியுமா? தெரியும் என்றால் அப்பொருளை இப்போதே சொல்” என்று கேட்டான்.

1261. “எல்லாவற்றையும் ஒருசேர அறிந்துள்ள முழுமுதற் கடவுளே! கேட்பாயாக: முன்பு ஒரு காலத்தில் பிறர் எவரும் அறியாத முறையில், உலகங்கள் அனைத்தையும் பெற்ற அன்னைக்கு நீ கூறிய இந்தப் பிரணவ மந்திரத்தின் பழைய பொருளை, உன்னைப் போலவே இரகசியமாகச் சொல்வதல்லாமல், இங்குள்ள அனைவரும் கேட்குமாறு ‘அது இன்னது, என்று சொல்லலாமோ? சொல்லக்கூடாது.’”

1262. முருகன் இவ்வாறு உரைத்ததும் சிவபெருமான் சிரித்தான். “மகனே! அப்பொருளை இரகசியமாக எனக்குக் கூறு” என்று கூறித் தனது செவியைச் சாய்த்துக் கொடுத்தான். உடனே ஆறுமுகநாதன், பிரணவம் என்று வழங்கப்படுகின்ற ஓர் எழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளைக் கூறினான். புதல்வன் உரைத்ததைக் கேட்ட ஞானத் தலைவனான சிவபெருமான் அவனுக்கு நல்ல முறையில் அருள்புரிந்தான்.

1263. என்னை அடிமையாகக் கொண்ட சிவபெருமான், ‘முருகனுக்குப் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியுமா?’ என்னும் தனது சந்தேகத்தை நீக்கிக் கொண்டு மன மகிழ்ச்சியடைந்தான்; பின்பு தன்னுடைய இளைய புதல்வனான குமரவேளைத் தலைமைச் சிறப்போடு அந்தக் கந்தகிரியில் வீற்றிருக்குமாறு அருள் செய்தான். அதன் பின்பு, திருமால் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் துதித்துப் பின்னே வர, பழையபடி காளை வாகனத்தில் ஏறி, பழைய பெரிய கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

202 □ கந்தபுராணம்

1264. முன்புறம் அயன்மால் தேவர் முனிவரை விடுத்து
முன்னோன்
தன்பெரும் கோயில் புக்கான் தாவில்சீர்க் கந்த
வெற்பில்
பொன்புனை தவிசின் ஏறிப் புடைதனில் வயவர்
போற்ற
இன்பொடு குமர மூர்த்தி இனிதுவிற் றிருந்தான்
அன்றே.
1265. ஆங்குறு குமரப் புத்தேள் அருமறைக்கு ஆதி யாகி
ஒங்கும்எப் பொருட்கும் ஒரெழுத்து உரையின்
உண்மை
தீங்கற வணங்கிக் கேட்பச் சிறுமுனிக்கு உதவி
மற்றும்
பாங்குறும் இறைவன் நூலும் பரிவினால்
உணர்த்தி னானால்.

18. விடைபெறு படலம்

1266. எல்லை அன்னதின் மால்அருள் கன்னியர் இருவர்
சொல்ல ரும்பெரு வனப்பினர் சுந்தரி அமுத
வல்லி என்றிடும் பெயரினர் கந்தவேள்
வரைத்தோள்
புல்லும் ஆசையாற் சரவணத்து அருந்தவம்
புரிந்தார்.
1267. என்னை ஆளுடை முவீரு முகத்தவன் இரண்டு
கன்னி மாருமாய் ஒன்றிநோற் றிடுவது கருத்தில்
உன்னி யேஎழீஇக் கந்தமால் வரையினை ஒருவி
அன்னை தோன்றிய இமகிரிச் சாரவை
அடைந்தான்.

1264. யாவ்ருக்கும் முன்னே தோன்றியவனான சிவபெருமான், தன் முன்னே பொருந்தியிருந்த பிரமன் திருமால் தேவர்கள் முனிவர்கள் ஆகியோருக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, தனது பெரிய திருக்கோயிலுக்குள் சென்றான். குமரக் கடவுள், அழிதல் இல்லாத கந்த கிரியில், பொன்னால் செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து, பக்கங்களில் தன் சேனை வீரர்கள் நின்று துதிக்க மகிழ்ச்சியோடு, நல்லபடி வீற்றிருந்தான்.

1265. அவ்வாறு கந்தகரியில் வீற்றிருக்கும் குமரக் கடவுள், குறுமுனியான அகத்தியன் குற்றமற்ற முறையில் வணங்கிக் கேட்டதனால், சிறந்த வேதங்களுக்கு முதலாக விளங்கி, எல்லாச் சிறந்த பொருள்களினும் உயர்ந்ததாகிய ஓம் என்னும் ஓர் எழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை அம்முனிவனுக்கு உபதேசித்தான்; மேலும் சிறப்புப் பொருந்திய சிவநூல்களான வேதங்கள்—சிவாக மங்கள் முதலியவற்றையும் கருணையோடு அவனுக்கு உபதேசித்தான்.

18. விடைபெறு படலம்

1266. அந்தச் சமயத்தில் திருமால் பெற்ற புதல்வியர் இருவர், சொல்ல முடியாத பேரழகைப் பெற்றிருந்தார்கள். சுந்தரி, அமுதவல்லி என்னும் பெயரை உடைய அவ்விருவரும் முருகவேளின் மலை போன்ற தோள்களைத் தழுவ வேண்டும் என்னும் ஆசையினால் சரவணப் பொய்கையில் அரிய தவம் செய்தனர்.

1267. என்னை அடிமையாகக் கொண்டுள்ள, ஆறு திருமுகங்களைப் பெற்ற முருகவேள், சுந்தரி-அமுதவல்லி என்னும் அவ்விரு கன்னியரும் எண்ணத்தில் ஒன்றியவராய்த் தவம் செய்து கொண்டிருப்பதை மனத்தில் உணர்ந்தான்; அதனால் பெரிய கந்தகிரியை விட்டு நீங்கி, தன் தாயாகிய பார்வதி தோன்றிய இமய மலைச் சாரலை அடைந்தான்.

204 □ கந்தபுராணம்

1268, பொருவில் சீருடை இமையமால் வரைக்கொரு
புடையாம்

சரவ ணந்தனில் போதலும் தவம்புரி மடவார்
இருவ ரும்பெரிது அஞ்சியே பணிந்துநின்று ஏத்த
வரம்அ ளிப்பதுஎன் கூறுதிர் என்றனன் வள்ளல்.

1269 மங்கை மார்தொழுது எம்மைநீ வதுவையால் மருவ
இங்கி யாம்தவம் புரிந்தனம் கருணைசெய் யென்ன
அங்கல் வாசகம் கேட்டலும் ஆறுமா முகத்துத்
துங்க நாயகன் அவர்தமை நோக்கியே
சொல்வான்.

1270. முந்தும் இன்னமு தக்கொடி முவுலகு ஏத்தும்
இந்தி ரன்மக ளாகியே வளர்ந்தனை இருத்தி
சுந்த ரிப்பெயர் இளையவள் தொல்புவி தன்னில்
அந்தண் மாமுனி புதல்வியாய் வேடர்பால்
அமர்தி.

1271 நன்று நீலிர்கள் வளர்ந்திடு காலையாம் நண்ணி
மன்றல் நீர்மையால் உங்களை மேவுதும் மனத்தில்
ஒன்றும் எண்ணலீர் செல்லுமென்று எம்பிரான்
உரைப்ப
நின்ற கன்னியர் கைதொழுது ஏகினர் நெறியால்.

1268. ஒப்பற்ற சிறப்புப் பொருந்திய பெரிய இமய மலைச் சாரலில் உள்ள சரவணப் பொய்கை இருக்கும் இடத்திற்கு முருகன் சென்றான். தவம் செய்து கொண்டிருந்த அவ்விருவரும் அவனைக் கண்டு மிகவும்-அஞ்சி, எழுந்து நின்று வணங்கிப் போற்றினர். வேண்டியவருக்கு விரும்பிய வரங்களை வழங்குவதில் வள்ளலான முருகன், “உங்களுக்கு நான் தர வேண்டிய வரங்கள் யாவை? கூறுங்கள்.” என்று கேட்டான்.

1269. அக் கன்னியர் இருவரும் முருகனை வணங்கி, “நீ திருமணத்தின் மூலம் எம்மை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் இங்கே தவம் செய்தோம். அவ்வாறே அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டினர். பெரிய ஆறுமுகங்களைப் பெற்ற—மேன்மை மிகுந்த தலைவனான முருகன், அவர்கள் கூறிய சொற்களைக் கேட்டதும் அவர்களை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கினான்.

1270. “முத்தவளாகிய இனிய அமுதவல்லியே! நீ முன்று உலகத்தினராலும் துதிக்கப்படுகின்ற இந்திரனுக்கு மகளாகி வளர்ந்து வருவாயாக. சுந்தரி என்னும் பெயரைப் பெற்ற இளையவளே! நீ பழைய பூலோகத்தில் அருளுடைய சிறந்த சிவமுனிவனின் அழகிய மகளாகி வேடர்களிடம் வளர்வாயாக.

1271. “நீங்கள் இருவரும் நன்றாக வளரும் காலத்தில் யாம் வந்து, திருமண முறையில் உம்மை அடைவோம். மனத்தில் கவலை கொள்ளாமல் செல்லுங்கள்.” என்று எம் தலைவனான முருகன் உரைத்தான். அவன் எதிரே நின்றிருந்த அக் கன்னியர் இருவரும் கை குவித்து அவனை வணங்கிய பின்பு சென்றனர்.

1272. ஏதும் எல்லையில் அழுதமா மென்கொடி

என்பாள்

பாக சாதனன் முன்னமோர் குழலியாய்ப் படர்ந்து
மாக மன்னநின் னுடன்வரும் உபேந்திரன்

மகள்யான்

ஆகை யால்எனைப் போற்றுதி தந்தையென்று

அடைந்தாள்.

1273. பொன்னின் மேருவில் இருந்தவன் புதல்வியை

நோக்கி

என்னை ஈன்றயாய் இங்ஙனம் வருகென

இசைத்துத்

தன்னது ஆகிய தனிப்பெருங் களிற்றினைத் தனது
முன்ன ராகவே விளித்தனன் இத்திறம்

மொழிவான்.

1274. இந்த மங்கைநம் திருமக ளாகும்ஈங்கு இவனைப்
புந்தி அன்பொடு போற்றுதி இளையவள்

பொருட்டால்

அந்த மில்சிறப்பு எய்துமேல் என்றலும் அவனைக்
கந்த மேல்கொடு நன்றெனப் போயது களிறு.

1275. கொவ்வை போல்இதழ்க் கன்னியை மனோவத்

கொடுபோய்

அவ்வி யானையே போற்றியது அனையகா

ரணத்தால்

தெய்வ யானைஎன்று ஒருபெயர் எய்தியே சிறிது
நொவ்வு நாதுவீற் றிருந்தனள் குமரனை நுவன்றே.

1276. பெருமை கொண்டிடு தெண்டிரைப் பாற்கடல்

பெற்றுத்

திரும டந்தையை அன்புடன் வளர்த்திடும்

திறம்போல்

பொருவில் சீருடைஅடல் அயிராவதம் போற்ற

வரிசை தன்னுடன் இருந்தனள் தெய்வத மடந்தை.

1272. இவ்வாறு செல்லும் போது அமுதவல்லி என் பவள் இந்திரனுக்கு முன்னே ஒரு குழந்தையாகச் சென்று, "சொர்க்கலோகத்தின் அரசனே! நான் உன் னுடன் பிறந்த உபேந்திரனுடைய மகள். ஆதலால், தந்தையே! என்னை வளர்ப்பீராக." என்று கூறி அடைந்தாள்.

1273. பொன்மலையான மேருமலையில் இருந்த இந்திரன், அம் மகளைப் பார்த்து, "என்னைப் பெற்ற அன்னையே! இங்கே வருவாயாக!" என்று கூறினான். பிறகு, தனக்கு உரிமையானதாகிய ஒப்பற்ற ஐராவத யானையைத் தனக்கு முன்னே வரும்படி அழைத்து இவ்வாறு கூறலானான்.

1274. "இந்தப் பெண் என்னுடைய மகள் ஆவாள். இங்கு இவளை மனத்தில் அன்பு கொண்டு வளர்ப்பா யாக. இவளால் பிறகு உனக்கு அளவில்லாத பெருமை கிடைக்கும்" என்று இந்திரன் சொன்னான். அதைக் கேட்ட ஐராவத யானை 'நல்லது' என்று கூறி, அவளைத் தன் பிடரியின் மீது ஏற்றிக் கொண்டு சென்றது.

1275. கோவைப் பழம் போலச் சிவந்த இதழ்களை உடைய அம் மகளை மனோவதி நகரத்துக்கு எடுத்துச் சென்று, அந்த ஐராவத யானை வளர்த்து வந்தது. அந்தக் காரணத்தால் அவள் 'தெய்வயானை' என்னும் ஒருபெயரைப் பெற்று, சிறிதும் துன்பமின்றி முருகனைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

1276. பெருமை பொருந்திய தெளிந்த அலைகளை உடைய பாற்கடல் இலக்குமியைப் பெற்றுப் பேரன் புடன் வளர்த்த தன்மை போல, தெய்வயானை ஆகிய மகளை ஒப்பில்லாத சிறப்பும் வன்மையும் உடைய ஐராவத யானை வளர்த்தது. அதனால் தெய்வயானை எல்லாவிதச் சிறப்புகளும் பெற்று அங்கே வளர்ந்து வந்தாள்.

208 □ கந்தபுராணம்

1277. முற்று ணர்ந்திடு சுந்தரி என்பவள் முருகன்
 சொற்ற தன்மையை உளம்கொடு தொண்டைநன்
 நாட்டில்
 உற்ற வள்ளியஞ் சிலம்பினை நோக்கியாங்கு
 உறையும்
 நற்ற வச்சிவ முனிமக ளாகவே நடந்தாள்.
1278. இந்த வண்ணம்இவ் விருவர்க்கும் வரந்தனை ஈந்து
 கந்த மால்வரை யேகியே கருணையோடு
 இருந்தான்
 தந்தை இல்லதோர் தலைவனைத் தாதையாய்ப்
 பெற்று
 முந்து பற்பகல் உலகெலாம் படைத்ததோர்
 முதல்வன்

வேறு

1279. இத்திறம் சிலபகல் இருந்து பன்னிரு
 கைத்தலம் உடையவன் கயிலை மேலுறை
 அத்தனொடு அன்னை தன் அடிபணிந்திடச்
 சித்தமது உன்னினன் அருளின் செய்கையால்.
1280. எள்ளருந் தவிசினின்று இழிந்து வீரராய்
 உள்ளறும் பரிசனர் ஒருங்கு சென்றிடக்
 கொள்ளையம் சாரதர் குழாமும் பாற்பட
 வள்ளலங்கு ஒருவியே வல்லை ஏகினான்.
1281. ஏயென வெள்ளிவெற்பு எய்தி யாங்ஙனம்
 கோயிலின் அவைக்களம் குறுகிக் கந்தவேள்
 தாயொடு தந்தையைத் தாழ்ந்து போற்றியே
 ஆயவர் நடுவுற அருளின் வைகினான்.

1277. எல்லாவற்றையும் அறிந்தவளான சுந்தரி, முருகன் கூறியதை மனத்திலே கொண்டு, நல்ல நாடான தொண்டை நாட்டில் உள்ள வள்ளி மலையை அடைந்தாள். அங்கு வாழ்கின்ற சிறந்த தவத்தை உடைய சிவ முனிவனிடம் அவனுடைய புதல்வியாகச் சேர்ந்தாள்.

1278. தனக்குத் தந்தையைப் பெற்றிராத சிவ பெருமானைத் தந்தையாகக் கொண்டு, பல காலமாக உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்த ஒப்பற்ற முருகவேள், இவ்வாறு அமுதவல்லி—சுந்தரி ஆகிய இருவருக்கும் வரம் வழங்கிய பின்பு, பெரிய மலையான கந்தகிரிக்குச் சென்று கருணையோடு வீற்றிருந்தான்.

1279. பன்னிரண்டு திருக்கரங்களை உடைய முருகவேள், இவ்வாறு சில நாட்கள் கந்தகிரியில் வீற்றிருந்தான்; பிறகு, திருவருளின் செய்கையினால், கயிலை மலையில் வீற்றிருக்கும் தந்தை, தாயின் திருவடிகளை வணங்க வேண்டும் என்று மனத்தில் நினைத்தான்.

1280. வள்ளலாகிய முருகவேள், இகழ்ச்சிக்கு ஆட்பாடாத—சிறந்த சிங்காதனத்திலிருந்து இறங்கி, வீரர்களாய் விளங்கும் இலட்சத்து ஒன்பதின்பர் என்னும் பரிசனர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வர, மிகுதியான பூதர் கூட்டம் பக்கத்தே வர, அந்தக் கந்தகிரியை விட்டு, விரைவாகச் சென்றான்.

1281. கந்தவேள் மிக விரைவாகக் கயிலை மலையை அடைந்தான்; அங்கே திருக்கோயிலினுள் உள்ள சபாமண்டபத்தை நெருங்கினான்; தன் தந்தையையும் தாயையும் வணங்கித் துதித்தான்; பின்பு அவ்விருவருக்கும் நடுவே அவர்தம் விருப்பப்படி வீற்றிருந்தான்.

1282. அண்ணலம் குமரவேள் அங்கண் வைகலும்
வீண்ணவர் மகபதி மேலை நாள் முதல்
உண்ணிகழ் தங்குறை உரைத்து நான்முகன்
கண்ணனை முன்கொடு கயிலை யெய்தினார்.
1283. அடைதரும் அவர்தமை அமலன் ஆலயம்
நடைமுறை போற்றிடும் நந்தி நின்மெனத்
தடைல்னை புரிதலும் தளர்த்து பற்பகல்
தெடிதுறு துயரொடு திற்றல் மேயினார்
1284. அளவறு பற்பகல் அங்கண் நின்றுளார்
வளவறு சிலாதனன் மதலை முன்புதம்
உளமலி இன்னலை உரைத்துப் போற்றலும்
தளர்வினி விடுமின் என்று இதனைச் சாற்றினான்.
1285. தங்குறை நெடும்புளல் சடில மேல்மதி
யங்குறை வைத்திடும் ஆதி முன்புபோய்
நங்குறை புகன்றவன் நொய்தின் உய்ப்பனால்
இங்குறை வீரென இயம்பிப் போயினான்.
1286. போயினன் நந்தியம் புனிதன் கண்ணுதல்
தாயனை வணங்கினன் தொழுது வாசவன்
மாயவன் நான்முகன் வானுளோர் எலாம்
கோயிலின் முதற்கடை குறுகினார் என்றான்.

1282. பெருமை பொருந்திய குமரவேள் அவ்வாறு சிவபெருமானுக்கும் பார்வதிக்கும் நடுவே வீற்றிருக்கும் நேரத்தில், தேவர்களும் இந்திரனும் முற்காலத்திலிருந்து தம் மனத்தில் பொருந்திய குறையைக் கூறி, பிரயனையும் திருமாலையும் தம்முடன் வருமாறு அழைத்துக் கொண்டு கயிலை மலைக்கு வந்தனர்.

1283. அவ்வாறு வந்து சேர்ந்த தேவர்களை, சிவ பெருமானது திருக்கோயிலின் நடைமுறையைக் காத்து வரும் நந்தி, 'நில்லுங்கள்' என்று தடை செய்தான். அதனால் அவர்கள் மனம் சோர்ந்து, பெருந் துன்பம் அடைந்து பல நாட்களாக அங்கேயே நின்றனர்.

1284. அளவில்லாத பல நாட்கள் அங்கே நின்றிருந்த தேவர்கள், வளமை மிகுந்த சிலாத முனிவனின் சிறந்த புதல்வனான நந்தியின் முன்பு, தம் மனத்தில் பெருகிய வருத்தத்தினைக் கூறி, உள்ளே செல்ல அனுமதிக்குமாறு வேண்டினார்கள். நந்தி அவர்களிடம், 'தளர்ச்சியைத் தவிருங்கள்' என்று கூறி இதனைச் சொல்லலானான்.

1285. "துளிகள் பொருந்திய கங்கை ஆறு தங்கியுள்ள சடையின் மீது பிறைச் சந்திரனை அணிந்திருக்கும் மூலதேவனான சிவபெருமான் முன்னே நான் சென்று, உங்கள் வேண்டுகோளைச் சொல்லி, உங்களை விரைவாக அங்கே சேர்ப்பேன். அதுவரை நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்" என்று கூறினான்.

1286. நந்தி என்னும் தூயவன் உள்ளே சென்று, நெற்றி விழியை உடைய பரிசுத்தனான சிவபெருமானை வணங்கினான். வணங்கி, "இந்திரன், திருமால், பிரமன், வானுலகத்தில் உள்ள மற்றைய தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும் இக் கோயிலின் முதல் வாயிலை அடைந்துள்ளனர்" என்று கூறினான்.

1287. அருளுடை எம்பிரான் அனையர் யாரையும்
தருதிநம் முன்னரே சார என்றலும்
விரைவொடு மீண்டனன் மேலை யோர்களை
வருகென அருளினன் மாசில் காட்சியான்.
1288. விடைமுகன் உரைத்தசொல் வினவி யாவரும்
கடிதினில் ஏகியே கருணை வாரிதி
அடிமுறை வணங்கினர் அதற்குள் வாசவன்
இடருறு மனத்தினன் இனைய கூறுவான்.
1289. பரிந்துலகு அருள்புரி பரையொடு ஒன்றியே
இருந்தருள் முதல்வகேள் எண்ணி லாஉகம்
அருந்திறல் தூர்முதல் அவுணர் தங்களால்
வருந்தினம் ஒடுங்கினம் வன்மை இன்றியே.
1290. அந்தமில் அழகுடை அரம்பை மாதரும்
மைந்தனும் அளப்பிலா வானு ளோர்களும்
வெந்தொழில் அவுணர்கள் வேந்தன் மேவிய
சிந்துவின் நகரிடைச் சிறைக்கண் வைகினார்.
1291. இழிந்திடும் அவுணரால் இயாதொர் காலமும்
ஒழிந்திடல் இன்றியே உறைந்த சீரொடும்
அழிந்தது என் கடிநகர் அதனை யானிவண்
மொழிந்திடல் வேண்டுமோ உணர்தி முற்றுநீ.

1287. கருணை உடையவனான எம் சிவபெருமான், “நீ குறிப்பிட்ட எல்லோரையும் எம் முன்னே வரும்படி அழைத்து வருக” என்று கூறினான். உடனே மாசற்ற அறிவினை உடைய நந்தி விரைவாக வாயிலுக்குத் திரும்பி வந்து, இந்திரன் முதலிய தேவர்களை ‘வருக’ என்று அழைத்தான்.

1288. தேவர்கள் அனைவரும் காளை முகத்தை உடைய நந்தி கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, விரைவாகச் சென்று, கருணைக் கடலான சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை முறைப்படி வணங்கினார்கள். அதற்குள் துன்பம் மிகுந்த மனத்தை உடையவனான இந்திரன், இச் சொற்களைச் சொன்னான்.

1289. “அன்புடன் இந்த உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவியுடன் ஒன்றாக வீற்றிருந்து அருள் செய்கின்ற தலைவனே! கேட்பாயாக. அரிய வலிமை மிகுந்த துரபன்மன் முதலான அசுரர்களால் எண்ணற்ற யுகங்கள் நாங்கள் துன்புற்றோம்; எங்கள் வலிமையை இழந்து ஒடுங்கிப் போனோம்.

1290. “அளவிட முடியாத அழகை உடைய தேவமகளிரும், என் மகன் சயந்தனும், எண்ணற்ற தேவர்களும், கொடுந்தொழில் செய்யும் அசுரர்களின் அரசனான துரபன்மன் இருக்கும்—கடலின் நடுவே அமைந்துள்ள வீரமகேந்திரபுரத்தில், சிறையிலே இருக்கின்றனர்.

1291. “எந்தக் காலத்திலும் அழியாமல் நிலைபெற்ற சிறப்புடன் கூடிய எனது காவல் மிகுந்த நகரம், இழவினை உடைய அசுரர்களால் அழிந்தது. அதை நான் இங்கே விரிவாகச் சொல்ல வேண்டுமோ? நான் சொல்லாமலே அதை நீ முழுவதும் அறிவாய்.

214 □ கந்தபுராணம்

1292. முன்னுற யான் தவம் முயன்று செய்துழித்
துன்னினை நங்கணோர் தோன்றல் எய்துவான்
அன்னவனைக்கொடே அவுணர்ச் செற்றுநம்
இன்னலை அகற்றுதும் என்றி எந்தைநீ.
1293. அப்படிக் குமரனும் அவத ரித்துளன்
இப்பகல் காறும்எம் இன்னல் தீர்த்திலை
முப்புவ னம்தொழு முதல்வ தீயரேம்
துப்புறு பவப்பயன் தொலைந்தது இல்லையோ.
1294. துருடை வன்மையைத் தொலைக்கத் தக்கதோர்
பேருடை யார்இலை பின்னை யான்இனி
யாரொடு கூறுவன் ஆரை நோகுவன்
நீருடை முடியினோய் நினது முன்அலால்.
1295. சீகர மறிகடல் சென்று நவ்விசேர்
காகமது என்னஉன் கயிலை அன்றியே
ஏகவோர் இடமிலை எமக்கு நீயலால்
சோகமது அகற்றிடும் துணைவர் இல்லையே.
1296. ஏற்றெழு வன்னிமேல் இனிது துஞ்சலாம்
தோற்றிய வெவ்விடம் எனினும் துயக்கலாம்
மாற்றலர் அலைத்திட வந்த வெந்துயர்
ஆற்றரிது ஆற்றரிது அலம்இப் புன்மையே.

1292. “எம் தந்தையே! நான் முற்காலத்தில் மிகவும் முயன்று தவம் செய்தேன். அப்பொழுது நீ காட்சி அளித்து, ‘எம்மிடம் ஒரு புதல்வன் அவதரிப்பான். அவனைக் கொண்டு அசுரர்களை அழித்து உமக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைத் தீர்ப்போம்’ என்று கூறினாய்.

1293. “நீ கூறியபடியே ஒரு குமரனும் அவதாரம் செய்துள்ளான். என்றாலும் இன்று வரை எங்களது துன்பத்தைத் தீர்க்கவில்லை. மூன்று உலகத்தாராலும் வணங்கப்படும் முழு முதற்கடவுளே! பாலியராகிய எங்களது வலிமை மிகுந்த தீவினைப் பயன் இன்னும் தீரவில்லையோ?

1294. “கங்கை ஆற்றை அணிந்த சடை முடியை உடைய சிவபெருமானே! துரபன்மனது வலிமையை அழிக்கத்தக்க பெருமை உடையவர் எம்மிடம் இல்லை. அதனால் எமது குறையை உனது திருமுன்னிலையில் கூறுவது அல்லாமல், வேறு யாரிடம் கூறுவேன்? என் துன்பம் இன்னும் நீங்காமைக்கு யாரைக் குறை சொல்வேன்?

1295. “அலைகள் மடிந்து விழுகின்ற கடல் பரப்புக்குச் சென்று, அங்குள்ள கப்பலின் பாய் மரக் கொம்பினது உச்சியை ஆதாரமாகப் படையும் காகத்தைப் போல், எங்களுக்கு அடைக்கலமாகப் புகுவதற்கு உனது கயிலை மலையைத் தவிர வேறு ஓர் இடம் இல்லை. உன்னைத் தவிர, எமது துன்பத்தைப் போக்க வல்ல துணைவர் வேறு யாரும் இல்லை.

1296. “கிளர்ந்து எரிகின்ற தீயின்மீது சுகமாகப் படுத்துத் தூங்கலாம். ஆலகாலம் போல உண்டாக்கப்பட்ட கொடிய நஞ்சினையும் உண்ணலாம். ஆனால் பகைவர்கள் வருத்துவதால் ஏற்படும் கொடிய துன்பத்தைத் தாங்க முடியாது! தாங்க முடியாது! இந்த இழிவைத் தவிர நாங்கள் இப்போது வேறு எதையும் பெற்றவர்கள் அல்லேம்.

216 □ கந்தபுராணம்

1297. தீதினை அகற்றவும் திருவை நல்கவும்
தாதையர் அல்லது தனயர்க்கு ஆர்உளர்
ஆதலின் எமையினி அளித்தி யாலென
ஓதினன் வணங்கினன் உம்பர் வேந்தனே.
1298. அப்பொழுது அரிஅயன் ஐய வெய்யதூர்
துப்புடன் உலகுயிர்த் தொகையை வாட்டுதல்
செப்பரிது இன்னினிச் சிறிதும் தாழ்க்கலை
இப்பொழுது அருள்கென இயம்பி வேண்டினார்.
1299. இகபரம் உதவுவோன் இவற்றைக் கேட்டலும்
மிகவருள் எய்தியே விடுமின் நீர்இனி
அகமெலி வறல்என அருளி ஆங்குமர்
குகன்முகம் நோக்கியே இனைய கூறுவான்:

வேறு

1300. பாரினை அலைத்துப் பல்லுயிர் தமக்கும்
பருவரல் செய்துவிண் ணவர்தம்,
ஊரினை முருக்கித் தீமையே இயற்றி
உலப்புறா வன்மை கொண்டு உற்ற,
தூரனை அவுணர் குழுவொடும் தடிந்து
சுருதியின் நெறி நிறீஇ மகவான்,
பேரரசு அளித்துச் சுரர்துயர் அகற்றிப்
பெயர்திஎன் றனன்எந்தை பெருமான்.

1297. “பிள்ளைகளுக்கு ஏற்பட்ட தீமைகளை ஒழிக்கவும் நன்மைகளை அளிக்கவும் அவர்தம் தந்தையார் அல்லாமல், வேறு யார் உள்ளனர்? ஒருவரும் இல்லை. ஆகையால், எங்களை இனிமேலாவது காத்தருள்க.” என்று தேவராசனான இந்திரன் சிவபெருமானிடம் வேண்டினான்.

1298. அதே நேரத்தில் திருமாலும் பிரமனும் சிவபெருமானிடம் “ஐயனே! கொடிய துரபன்மன் தன் வலிமையோடு உலகத்தில் உள்ள உயிர்க்கூட்டங்களைத் துன்புறுத்துவதைச் சொல்ல முடியாது. எனவே, இனிமேல் சிறிது நேரமும் தாமதிக்காமல் இப்பொழுதே எம்மிடம் கருணை காட்டுவாயாக” என்று கூறி வேண்டினார்கள்.

1299. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் தேவையான பயன்களைத் தருபவனாகிய சிவபெருமான் இச் சொற்களைக் கேட்டான்; உடனே, அவர்களிடம் மிகுந்த கருணை நொண்டு, “நீங்கள் இனிமேல் மனம் வருந்துதலை நீக்குங்கள்” என்று கூறி, அங்கே வீற்றிருக்கும் முருகவேளின் முகத்தைப் பார்த்து இவற்றைக் கூறத் தொடங்கினான்.

1300. “பூலோகத்தை வருத்தி; அங்குள்ள பல வகையான உயிர்களுக்கும் துன்பம் தந்து, தேவர்களது சொர்க்கலோகத்தை அழித்து, தீமைகளைச் செய்து, அளவில்லாத வலிமையைப் பெற்றுள்ளான், துரபன்மன். அவனை, அசுரர் கூட்டத்தோடு அழித்து, வேதநெறியினை நிலை நிறுத்தி, இந்திரனது சிறந்த அரசாட்சியை அவனுக்குத் திருப்பித் தந்து, தேவர்களது துன்பத்தை நீக்கி, அதன் பின்பு இங்கே திரும்பி வருக” என்று எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் கூறினான்.

218 □ கந்தபுராணம்

1301. அருத்திகொள் குமரன் இனையசொல் வினவி
 அப்பணி புரிகுவன் என்னப்,
 புரத்தினை அட்ட கண்ணுதல் பின்னர்ப்
 பொள்ளென உள்ளமேல் பதினோர்,
 உருத்திரர் தமையும் உன்னலும் அன்னோர்
 உற்றிட இவன்கையில் படையாய்,
 இருத்திர் என்று அவரைப் பலபடைபாக்கி
 ஈந்தனன் எம்பிரான் கரத்தில்.

1302. பொன்றிகழ் சடிலத்து அண்ணல்தன் பெயரும்
 பொருவிலா உருவமும் தொன்னாள்
 நன்றுபெற் றுடைய உருத்திர கணத்தோர்
 நவிலரும் தோமரம் கொடிவாள்,
 வன்றிறல் குலிசம் பகழியங் குசமும்
 மணிமலர்ப் பங்கயம் தண்டம்,
 வென்றிவில் மழுவு மாகிவீற் றிருந்தார்
 விறல்மிகும் அறுமுகன் கரத்தில்.

1303. ஆயதன் பின்னர் ஏவில்முது அண்டத்து
 ஐம்பெரும் பூதமும் அடுவ,
 தேயபல் உயிரும் ஒருதலை முடிப்ப
 தேவர்மேல் விடுக்கினும் அவர்தம்,
 மாயிரும் திறலும் வரங்களும் சிந்தி
 மன்னுயிர் உண்பதுளப் படைக்கும்,
 நாயக மாவது ஒருதனிச் சுடர்வேல்
 நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்.

1301. அன்புருவான குமரவேள் சிவபெருமான் கூறிய இச் சொற்களைக் கேட்டு, 'நீ கூறிய அந்தச் செயலைச் செய்வேன்' என்று உடன்பட்டான். முப்புரங்களை எரித்த—நெற்றிக்கண்ணை உடைய சிவபெருமான், அதன் பின்பு, விரைவாகப் பதினொரு உருத்திரர்களையும் தன் மனத்தில் நினைத்தான். அவர்கள் அப்போதே அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களிடம், "நீங்கள் முருகன் கைகளில் ஆயுதங்களாக இருங்கள்" என்று கூறி அவ் வருத்திரர்களை ஆயுதங்களாக்கி எம்பிரானான முருகப்பெருமானுடைய கைகளில் ஒப்படைத்தான், சிவபெருமான்.

1302. பொன் போலத் திகழ்கின்ற சடைமுடியை உடைய சிவபெருமானின் திருப்பெயரையும், ஒப்பில்லாத சாருப்பியத்தையும் முற்காலத்தில் நன்றாகப் பெற்றுள்ள உருத்திரர் கூட்டத்தவர் பதினொருவரும், சொல்ல முடியாத வல்லமை பெற்ற தோமரம்—கொடி, வடிவம் பெற்ற ஆயுதம். வாள்—மிகுந்த வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதம்—அம்பு—அங்குசம்—மணிவடிவம் பெற்ற ஆயுதம்—தாமரை மலர் வடிவம் பெற்ற ஆயுதம் — தண்டு — வெற்றியைத் தரும் வில் — மழு என்னும் ஆயுதங்களாக மாறி, வலிமை மிகுந்த ஆறு முகனின் திருக்கரங்களில் திகழ்ந்தனர்.

1303. அதற்குப் பிறகு, செலுத்தினால் முழுமையான அண்ட கோளத்தில் உள்ள பெரிய பஞ்ச புதங்களையும் அழிக்க வல்லதும், உலகில் பொருந்தியுள்ள பலவகை உயிர்களையும் ஒரு சேர அழிக்க வல்லதும், யார் மீது செலுத்தினாலும் அவர்களுடைய சிறந்த வலிமையினையும் வரங்களினையும் அழித்து நிலை பெற்ற உயிரைக் கொல்வதும், எல்லா ஆயுதங்களும் தலைமை வகிக்கும் சிறப்புள்ளதுமான — ஒளிபொருந்திய — ஒப்பற்ற ஒரு வேலாயுதத்தை உண்டாக்கி, அதனைப் புதல்வன் முருகனின் திருக்கையில் கொடுத்தான், சிவபெருமான்.

220 □ கந்தபுராணம்

1304. அன்னதன் பின்னர் எம்பிரான் தன்பால்
 ஆகிநின்று ஏவின புரிந்து,
 மன்னிய இலக்கத் தொன்பது வகைத்தாம்
 மைந்தரை நோக்கியே எவர்க்கும்,
 முன்னவ னாம்இக் குமரனோடு ஏகி
 முடிக்குதிர் அவுணரை என்னாத்,
 துன்னுபல் படையும் உதவியே சேய்க்குத்
 துணைப்படை யாகவே கொடுத்தான்.
1305. நாயகன் அதன்பின் அண்டவா பரணன்
 நந்திஉக் கிரனொடு சண்டன்,
 காயெரி விழியன் சிங்கனே முதலாம்
 கணப்பெருந் தலைவரை நோக்கி,
 ஆயிரம் இரட்டி பூதவெள் ளத்தோடு
 அறுமுகன் சேனையாய்ச் சென்மின்,
 நீயிரென்று அருளி அவர்தமைக் குகற்கு
 நெடும்படைத் தலைவரா அளித்தான்.
1306. ஐம்பெரும் பூத வன்மையும் அங்கண்
 அமர்தரும் பொருள்களின் வலியும்,
 செம்பது மத்தோன் ஆதியாம் அமரர்
 திண்மையும் கொண்டதுஓர் செழுந்தேர்,
 வெம்பரி இலக்கம் பூண்டது மனத்தின்
 விரைந்து முன் செல்வதொன்று அதனை,
 எம்பெரு முதல்வன் சிந்தையால் உதவி
 ஏறுவான் மைந்தனுக்கு அளித்தான்.

1304. அதற்குப் பிறகு, எம்முடைய சிவபெருமான், தனக்குப் பக்கத்தில் பொருந்தி நின்று, சொன்ன வேலைகளைச் செய்துவரும் இலட்சத்துஒன்பது என்னும் எண்ணிக்கையுள்ள புதல்வர்களைப் பார்த்து, “எல்லோருக்கும் தலைவனான இந்தக் குமரவேளுடன் சென்று அசுரர்களை அழிப்பீராக” என்று கூறி, நெருங்கிய பலவகை ஆயுதங்களை அவர்களுக்கு வழங்கினான். பின்பு, அவர்களைத் துணைப் படையாக முருகனுக்கு வழங்கினான்.

1305. சிவபெருமான் அதன் பின்பு, அண்டாபரன்—நந்தி— உக்கிரன்— சண்டன்— அக்கினிநேத்திரன்— சிங்கன் முதலான சிறந்த பூதத் தலைவர்கள் நூற்று எண்மரைப்பார்த்து, “நீங்கள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்களுடன் கந்தவேளின் படைகளாகச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினான். அவர்களைக் கந்தவேளுக்குப் பெரிய படைகளின் தலைவர்களாக வழங்கினன்,

1306. சிறந்த பஞ்ச பூதங்களின் வலிமையையும் அப்பூதங்களில் உள்ள பொருள்களின் வலிமையையும், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களது வலிமையையும் பெற்றதும் ஓர் இலட்சம் கொடிய குதிரைகள் பூட்டப் பெற்றதும், மனோ வேகத்தைப் போல விரைவாக முற்பட்டுச் செல்வதுமான ஒரு சிறந்த—ஒப்பற்ற தேரை எம் சிறந்த முதல்வான சிவபெருமான் தன் மனத்தால் படைத்தான்; முருகன் ஏறிச் செல்வதற்காக அத்தேரை அவனுக்கு அளித்தான்.

222 □ கந்தபுராணம்

1307. இவ்வகை எல்லாம் விரைவுடன் உதவி
 ஏகுதி நீயெனக் குமரன்
 மைவீழி உமையோடு இறைவனைத் தொழுது
 வலங்கொடே மும்முறை வணங்கிச்
 செவ்விதின் எழுந்து புகழ்ந்தனன் நிற்பத்
 திருவுளத்து உவகையால் தழுவித்
 கைவரு கவான்உய்த்து உச்சிமேல் உயிர்த்துக்
 கருணைசெய்து அமலைகைக் கொடுத்தான்

1308. கொடுத்தலும் வயின்வைத்து அருளினால் புல்லிக்
 குமரவேள் சென்னிமோந்து உன்பால்
 அடுத்திடும் இலக்கத்து ஒன்பது வகையோர்
 அனிகமாய்ச் சூழ்ந்திடப் போந்து
 கடக்கரும் ஆற்றல் அவுணர்தம் கிளையைக்
 காதியிக் கடவுளர் குறையை
 முடித்தனை வருதி என்றருள் புரிந்தாள்
 மூலிகு சமயத்தின் முதல்வி.

1309. அம்மைஇத் திறத்தால் அருள்புரிந் திடலும்
 அறுமுகன் தொழுதுஎழீஇ அனையோர்
 தம்விடை கொண்டு படர்ந்தனன் தானைத்
 தலைவராம் இலக்கமேல் ஒன்பான்
 மெய்ம்மைகொள் வீரர் யாவரும் கணங்கள்
 வியன்பெரும் தலைவரும் இருவர்
 செம்மலர் அடிகள் மும்முறை இறைஞ்சிச்
 சேரவே விடைகொடு சென்றார்.

1307. சிவபெருமான் இவ்வாறு ஆயுதங்கள் முதலிய அனைத்தையும் விரைவாக முருகனுக்கு வழங்கி, “நீபுறப் படுக” என்று கூறி விடை கொடுத்தான். குமரவேள், மை தீட்டிய விழிகளைப் பெற்ற உமாதேவியோடு சிவபெருமானையும் கைகுவித்துத் தொழுது. மூன்று முறை வலம் வந்து வணங்கி, செம்மையாக எழுந்து துதித்து நின்றான். சிவபெருமான், தன் திருவுள்ளத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சியினால் முருகனை அணைத்துக் கையினால் எடுத்துத்தன் மடியில் வைத்து, உச்சிமோந்தான்; பின்பு அவனை உமாதேவியின் திருக்கரங்களில் சேர்த்தான்.

1308. சிவபெருமான் இவ்வாறு முருகனைக் கொடுக்க, ஆறுவகை சமயங்களின் தலைவியாகிய உமாதேவி அவனை வாங்கித் தன் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டாள்; கருணையோடு அக் குமரவேளை அணைத்துக் கொண்டு, அவனது உச்சியை மோந்தாள். “உன்னிடம் பொருந்தியுள்ள இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும் சேனையாகச் சூழ்ந்து வர நீ சென்று, மற்றவரால் வெல்ல முடியாத வல்லமை பெற்ற அசுரர் கூட்டத்தை அழித்து, இந்தத் தேவர்களது குறையை நீக்கித் திரும்பி வருக” என்று உமாதேவி அருளோடு கூறினாள்.

1309. அன்னையாகிய உமாதேவி இவ்வாறு அருள் புரிந்தவுடன், ஆறுமுகப் பெருமான் வணங்கி எழுத்தான்; அப்பெற்றோரிடம் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது, படைத்தலைவரான, உண்மை பொருந்திய இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும், சிறந்த பெரிய பூதத்தலைவர்களும், சிவபெருமான்—உமாதேவி ஆகிய இரு வருடைய சிவந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை மூன்று முறை வணங்கி, ஒரு சேர விடைபெற்றுக்கொண்டு முருகனுடன் சென்றனர்.

1310. நின்றிடும் அயன்மால் மகபதி எந்தாய்
 நீயெமை அளித்தனை நெஞ்சத்து
 ஒன்றொரு குறையும் இல்லையால் இந்நாள்
 உய்ந்தனம் உய்ந்தனம் என்று
 பொன்றிகழ் மேனி உமையுடன் இறைவன்
 பொன்னடி பணிந்தெழ நுமக்கு
 நன்றிசெய் குமரன் தன்னுடன் நீரும்
 நடம்எனா விடையது புரிந்தான்.

19. படைஎழு படலம்

1311. கண்ணுதல் விடைபெற்று அரியயன் மகவான்
 கடவுளர் தம்மொடு கடிதின்
 அண்ணலம் குமரன் தன்னொடு சென்றே
 அயல்வரும் மருத்தினை நோக்கித்
 தண்ணளி புரியும் அறுமுகத்து எந்தை
 தனிப்பெரும் தேர்மிசை நீபோய்ப்
 பண்ணொடு முட்கோல் மத்திகை பரித்துப்
 பாகனாய்த் தூண்டுஎனப் பணித்தான்.
1312. மன்புரி திருமால் இனையன பணிப்ப
 மாருதன் இசைந்துவான் செல்லும்
 பொன்பொலி தேரின் மீமிசைப் பாய்ந்து
 பொருக்கென மருத்துவர் நாற்பான்
 ஒன்பது திறத்தார் புடைவரத் தூண்டி
 உவகையோ டறுமுகத்து ஒருவன்
 முன்புற உய்த்துத் தொழுது மற்றிதன்மேல்
 முருகநீ வருகென மொழிந்தான்.

1310. அந்த இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பிரமனும் திருமாலும் இந்திரனும், “எம் தந்தையே! நீ எம்மைக் காத்தருளினாய். இப்போது எம் மனத்தில் எந்தக் குறையும் இல்லை. இன்றே நாங்கள் உய்தி பெற்றோம்.” என்று கூறி, பொன் போலப் பொலிகின்ற திருமேனியை உடைய உமாதேவி—சிவபெருமான் ஆகியோருடைய அழகு பொருந்திய திருவடிகளை வணங்கி எழுந்தனர். “உங்களுக்கு நல்லது செய்யச் செல்லும் குமரவேளுடன் நீங்களும் செல்லுங்கள்” என்று சிவபெருமான் அவர்களுக்கு அனுமதி அளித்தான்.

19. படை எழு படலம்

1311. திருமால், நெற்றி விழியை உடைய சிவபெருமாளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, பிரமன் இந்திரன் மற்றைய தேவர்கள் ஆகியோரோடு சேர்ந்து, பெருமை மிகுந்த முருகவேளுடன் விரைவாகச் சென்றான். தனக்கு அருகே வரும் வாயுதேவனைப் பார்த்து, “வாயுதேவனே! அருள்புரியும் ஆறுமுகப் பெருமான் ஆகிய எம் இறைவனது ஒப்பற்ற தேரிலே வீற்றிருந்து, குதிரைகள் வேகமாகச் செல்லத் தேவையானவற்றைச் செய்து, முட்கோல்—சம்மட்டி ஆகியவற்றைக் கையிலே கொண்டு, சாரதியாக அமைந்து, அத்தேரை நடத்துவாயாக” என்று ஆணையிட்டான், திருமால்.

1312. காத்தல் தொழிலைச் செய்யும் திருமால் இச்சொற்களைச் சொல்ல, வாயுதேவன் அவ்வாறே செய்யச் சம்மதித்தான்; அவன், நாற்பத்தொன்பது வாயுக்கள் தன் பக்கத்தே வர, வானவழியே செல்லும் பொன்மயமான தேரின் மேலே விரைவாகத் தரிசி அமர்ந்து, அத்தேரை மகிழ்ச்சியுடன் செலுத்தி, ஆறுமுகப் பெருமானுக்கு முன்னே போகுமாறு செய்தான்; பின்பு, கைகளைக் கூப்பி, “முருகவேளே! நீ இத்தேரின் மேல் அமர்ந்து வருக” என்று வேண்டினான்.

1313. மாருதன் இனைய புகன்றுகை தொழலும்
 மற்றவன் செயற்கையை நோக்கிப்
 பேரருள் புரிந்து கதிரிளம் பரிதி
 பிறங்குசீர் உதயமால் வரைமேல்
 சேருவது என்னக் குமரவேள் அனைய
 செழுமணி இரதமேல் செல்லச்
 துரினி இறந்தான் என்றுவா சவனும்
 சுரர்களும் ஆர்த்தனர் துள்ளி.

வேறு

1314. ஒங்கு தேர்மிசைக் குமரவேள் மேவலும் உவப்பால்
 ஆங்க வன்தனது அருள்பெறும் திறலினோர்
 அணுகிப்
 பாங்கர் நண்ணினர் முனிவரும் தேவர்கள் பலரும்
 நீங்கல் இன்றியே அவர்புடை சூழ்ந்தனர்
 நெறியால்.

1315. இனம்த னோடு அவர் முருகனை அடைதலும்
 இருநீர்
 புனைந்த சென்னியன் கயிலையில் இருந்தவெம்
 பூதர்
 அனந்த வெள்ளத்தில் இராயிர மாகும்வெள்
 ளத்தர்
 வனைந்த வார்கழல் தலைவர்தம் முரைகொடு
 வந்தார்.

1316. எழுவி யன்கதை நேமீவெஞ் துலம்வாள் எறிவேல்
 மழுமு தற்படை யாவையும் ஏந்திய வலியோர்
 நிழன்ம தீப்பிறை ஞெலிந்தென நிலாவுமிழ்
 எயிற்றர்
 அழல்உ துத்தீடும் விழியினர் அசனியின்
 அறைவார்.

1313. வாயுதேவன் இச்சொற்களைச் சொல்லக் கைகூப்பித் தொழுததும், முருகவேள் அவனது செயலைப் பார்த்து, மிகுந்த அருள் புரிந்து இளங்கதிர்களை உடைய தூரியன் சிறப்புப் பொருந்திய பெரிய உதயகிரியில் உதிப்பது போல, இரத்தினம் பதிக்கப்பெற்ற அந்தத் தேரின் மேல் எழுந்தருளினான். அதைக் கண்ட இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் 'இனிச் சூரபன்மன் இறந்தான்' என்று கூறி, மகிழ்ச்சியால் குதித்து ஆரவாரம் செய்தனர்.

1314. இவ்வாறு அந்த உயர்ந்த தேரின்மீது முருகவேள் ஏறி அமர்ந்ததும், அவனுடைய திருவருளைப் பெற்ற இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் அவனை நெருங்கி, அவன் பக்கத்தில் இருந்தனர். முனிவர்களும் தேவர்கள் பலரும் நீங்கிச் செல்லாமல் அவன் பக்கத்திலே சூழ்ந்தார்கள்.

1315. அவர்கள் அனைவரும் கூட்டமாகக் குமரவேளைச் சூழ்ந்தவுடன், பெரிய கங்கை நதியை அணிந்த திருமுடியை உடைய சிவபெருமானது கயிலை மலையில் இருந்த கொடிய பல வெள்ளம் பூதர்களுள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்கள், நீண்ட வீரக்கழலைப் பூண்டவர்களாய்ப் படைத்தலைவர்களின் சொற்படி எழுந்து வந்தார்கள்.

1316. அப்பூதர்கள், எழு—பெரிய தண்டு—சக்கரம்—கொடிய துலம்—வாள்—எறியீட்டி—மழு முதலிய ஆயுதங்களைத்தாங்கி நிற்கும் வலிமை பெற்றவர்கள்; நிழல் படிந்த பிறைச் சந்திரனைக் கடைந்து வைத்ததைப் போன்ற ஒளிவீசும் பற்களை உடையவர்கள்; தீய உமிழ்கின்ற கண்களை உடையவர்கள்; இடியைப் போலப் பேசுகின்றவர்கள்.

1317. நெடியர் சிந்தினர் குறியினர் ஐம்பெரு நிறனும்
வடிவில் வீற்றுவிற்று எய்தினர் வார்சடைக் கற்றை
முடியர் குஞ்சியர் பலவத னத்தர்ஓர் முகத்தர்
கொடியர் என்னினும் அடைந்தவர்க்கு அருள்புரி
குணத்தோர்.
1318. நீறு கண்டிகை புனைதரும் யாக்கையர் நெடுநஞ்சு
ஏறு கண்டனை அன்றிமற்று எவரையும் எண்ணார்
மாறு கொண்டவர் உயிர்ப்பலி நுங்குலோர் மறலி
வீறு கொண்டதொல் படைதனைப் படுத்திடு
மேலோர்.
1319. அண்டம் யாவையும் ஆண்டுறை உயிர்த்தொகை
அனைத்தும்
உண்டு உமிழ்ந்திட வல்லவர் அன்றியும் உதரச்
சண்ட அங்கியால் அடுபவர் அட்டவை தம்மைப்
பண்டு போல்சிவன் அருளினால் வல்லையில்
படைப்போர்.
1320. முன்னை வைகலின் இறந்திடும் இந்திரன்
முதலோர்
சென்னி மாலைகந் தரத்தினில் உரத்தினில்
சிரத்தில்
கன்னம் மீதினில் கரத்தினில் மருங்கினில் கழலில்
பொன்னின் மாமணிக் கலனொடும் விரவினர்
புனைவார்.

1317. அப்பூதர்களுள் சிலர் உயரமானவர்கள்; சிலர் குள்ளமானவர்கள்; சிலர் அளவான உயரம் பெற்றவர்கள். அவர்கள், வெண்மை—கருமை—செம்மை—பொன்மை—பசுமை ஆகிய ஐந்து வகையான நிறங்களைத் தம் உடம்பில் வெவ்வேறாகப் பொருந்தப் பெற்றவர்கள். சிலர் நீண்ட சடைத்தொகுதியாகிய முடியைப் பெற்றவர்கள்; சிலர் குடுமியை உடையவர்கள்; சிலர் பல முகங்களை உடையவர்கள்; சிலர் ஒரு முகத்தை உடையவர்கள். அவர்கள் கொடுமையானவர்களாய் இருந்தாலும், தம்மை அடைந்தவர்களுக்குக் கருணை காட்டும் குணத்தைக் கொண்டவர்கள்.

1318. அப்பூதர்கள் திருநீறு பூசிய, உருத்திராக்க மாலையை அணிந்த உடலினை உடையவர்கள்; மிகுதியான விஷம் பொருந்திய கண்டத்தினை உடைய சிவபெருமானை அல்லாமல் மற்றக் கடவுளரை மனத்தாலும் நினைக்காதவர்கள்; தம்மிடம் பகை கொண்டவர்களின் உயிர்களைப் பலியாகக் கொண்டு உண்கின்றவர்கள்; எமனுடைய மேன்மை பொருந்திய பழைய படைகளை அழிக்கும் சிறப்புப் பெற்றவர்கள்.

1319. அப்பூதர்கள், அண்டங்கள் அனைத்தையும், அவற்றில் வாழும் உயிர்க் கூட்டங்கள் அனைத்தையும், ஒருங்கே விழுங்கிப் பின்பு வெளியே உமிழ்ந்திடும் வல்லமை பெற்றவர்கள்; அவ்வாறு உமிழ்வதே அல்லாமல் அவற்றை வயிற்றில் உள்ள கொடிய பசித்தீயினால் சீரணிக்க வல்லவர்கள்; சீரணித்தமையால் அழிந்து போன அவற்றைச் சிவபெருமானது திருவருளினால் முன்போல மீண்டும் படைக்கவும் வல்லவர்கள்.

1320. அப்பூதர்கள், முற்காலத்தில் இறந்துபோன இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் தலைகளாலான மாலைகளைக் கழுத்திலும், மார்பிலும், தலையிலும், காதுகளிலும், கைகளிலும், இடுப்பிலும், கால்களிலும், பொன்னால் செய்யப்பட்ட, சிறந்த இரத்தினங்களைப் பதித்த ஆபரணங்களுடன் கலந்து அணிந்து கொள்பவர்கள். 1

230 □ கந்தபுராணம்

1321. இந்த வண்ணமாம் சாரதப் படையினர் ஈண்டித்
தந்தம் வெஞ்சுமர்த் தலைவர்க ளோடுசண்
முகன்பால்
வந்து கைதொழுது ஏத்தியே இறுதி சேர்வைகல்
அந்த மில்புனல் அண்டமது உடைந்தென
ஆர்த்தார்.
1322. ஆர்த்த சாரதர் எந்தைபால் ஆயினர் அதுகால்
பேர்த்தும் ஆயவர் இடித்தெனப் பூதரில்
பெரியோர்
வார்த்த யங்கிய தண்ணுமை திமிலைவான் படகம்
சீர்த்த காகள முதலிய இயம்பினர் சிலரே.
1323. ஆன காலையில் அதுதெரிந்து அறுமுகத்து
ஒருவன்
வான ளாவிய புணரிகள் சூழ்ந்திட வயங்கும்
பானு நாயகன் வந்தெனப் பரந்துபா ரிடத்துச்
சேனை சூழ்தரக் கயிலைநீத்து அவனிமேல்
சென்றான்.
1324. கொள்ளை வெஞ்சினச் சாரதர் இராயிரம் குணித்த
வெள்ளம் வந்திடக் கந்தவேள் அவனிமேல்
மேவக்
கள்ள வான்படை அவுணர்கள் கலந்துசூழ்ந்து
என்னப்
பொள்ளெ னத்துகள் எழுந்தது வளைந்தது
புவியை
1325. எழுத குந்துகள் மாதிர வரைப்பொலம் ஏகி
ஒழியும் வான்பதம் சென்றதால் ஆங்கவை உறுதல்
குழுவின் மல்கிய சாரதர் ஆர்ப்புமுன் குறுகி
மொழிதல் போன்றன விண்ணுளோர்
இமைப்பில்கண் முட.

1321. இத்தகைய இயல்புகளைப் பெற்றபூதப்படை வீரர்கள் திரண்டு, தத்தமக்கு உரிய கொடிய போர்ப் படைத்தலைவர்களோடு ஆறுமுகப் பெருமானுடைய பக்கத்தில் வந்து, கைகுவித்துப் போற்றி, ஊழிக்காலத்தில் அளவற்ற அண்டங்கள் உடைந்ததைப் போல ஆரவாரித் தார்கள்.

1322. இவ்வாறு ஆரவாரம் செய்த பூதர்கள் எம் தந்தையாகிய முருகவேளின் பக்கத்தில் வந்து சூழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது அப்பூதர்கள் மீண்டும் முழங்கியதைப் போல, பூதர்களில் சிறந்தவரான சிலர், வாருடன் விளங்கும் மத்தளம் — திமிலை—பெரிய படகம்— சிறந்த காகளம் முதலிய வாத்தியங்களை ஒலிக்கச் செய்தார்கள்.

1323. அந்தச் சமயத்தில் ஆறுமுகங்களை உடைய முருகனாகிய ஒப்பற்றவன், அதனைப் பார்த்தான். திகழ்சின்ற தூரியன், வானளாவ எழுந்த கடல்கள் சூழ வந்ததைப் போல, பூதர்களின் படைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து பரவி நிற்க, முருகவேள் கயிலை மலையை விட்டுப் பூலோகத்துக்கு வந்தான்.

1324. மிகக் கொடிய கோபத்தைக் கொண்ட இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்கள் உடன்வர, கந்தவேள் மண்ணுலகத்திற்கு வந்தான். அதனால், வஞ்சகம் கொண்ட பெரிய அசுர சேனைகள் எங்கும் பரவிச் சூழ்ந்ததைப் போலப் புழுதி எழுந்து பூமியை வளைத்துக் கொண்டது.

1325. இவ்வாறு மேலே கிளம்பிய புழுதி, திசைகளின் எல்லை வரையில் சென்று, எஞ்சிய சொர்க்கலோகத்துக்கும் சென்றது. கூட்டமாகத் திரண்டிருந்த பூதர்களின் ஆரவாரப் பேரொலிகள், அப்புழுதிக்கு முன்னே சென்று தேவர்களின் இமைக்காத விழிகளை முடுமாறு அப் புழுதி வருவதை முன் கூட்டியே சொல்வது போல் இருந்தது.

232 □ கந்தபுராணம்

1326. கழிய டைத்திடு நேமிகள் பலவொடு ககன
வழிய டைத்திடு பூமியும் ஒலியும்மன் னுயிர்கள்
விழிய டைத்தன நாசியை யடைத்தன விளம்பும்
மொழிய டைத்தன அடைத்தன கேள்வியின்
மூலம்
1327. பேரி டங்களாம் தனுஷுடைப் பூதர்கள் பெயரப்
பாரி டங்கள்தாம் இடம்பெறா ஆதலிற் பல்லோர்
காரி டங்கொளும் வான்வழிச் சென்றனர்
கண்டோர்
ஓரி டங்களும் வெள்ளிடை இலதென உரைப்ப.
1328. அவனி வானெலாம் பூமியால் மறைத்தலும்
அதனைச்
சிவன்ம கன்தனது ஒளியினால் அகற்றினன்
செல்வான்
கவன வாம்பரி இரதமேல் பனிபடும் காலைத்
தவன நாயகன் அதுதடிந்து ஏகுதன் மையைப்
போல்.

20. தாரகன் வதைப் படலம்

1329. வெம்மை தீர்ந்திடும் அப்பெரு நெறியிடை
விரைந்து
செம்மை சேர்தரு குமரவேள் படையொடு செல்ல
அம்ம சேர்ந்தது தாரகற் குறையுளாய்
அடைந்தோர்
தம்மை வாட்டியே அமர்கிர வஞ்சமாஞ் சைலம்.

1326. உப்பங்கழிகளால் துழப் பெற்றுள்ள கடல் கள் பலவற்றையும், வானவழியையும் அடைத்துவிட்ட அப்புழுதியும் பேரொலியும், உலகத்தில் உள்ள உயிர்களின் கண்களை அடைத்தன; முக்கை அடைத்தன; பேசுகின்ற பேச்சை அடைத்தன; காதுத்துவாரங்களை அடைத்தன.

1327. மிகுந்த பெரிய உடலினை உடைய பூதர்கள் பெயர்ந்து செல்ல மண்ணுலகத்தின் பரப்பளவு போதவில்லை. அதனால் பூதர்களில் பலர், பூமியின் எந்தப் பகுதியிலும் வெற்றிடம் இல்லை என்று கண்டோர் கூறும் படி இருப்பதனால், மேகங்கள் தங்கும் ஆகாயவழியாகவும் சென்றார்கள்.

1328. மண்ணுலகத்தையும் விண்ணுலகத்தையும் படையினரின் புழுதி முழுவதுமாய் மறைக்க, சிவபெருமானுடைய புதல்வன் முருகன் தனது திருமேனியின் ஒளியினால் அதை அகற்றிவிட்டுச் சென்றான். அச்செயல், வேகம் பொருந்தத் தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தனது தேரின் மேலே பணித்துளிகள் படுகின்றபோது, துரியன் அதனை அழித்துச் செல்வது போல இருந்தது.

20. தாரகன் வதைப் படலம்

1329. செந்நறம் பொருந்திய குமாரக் கடவுள், தீதற்ற அப்பெரிய வழியில் படையுடன் விரைந்து செல்லும் போது, தன்னிடம் வந்தோரை வருத்திக் கொண்டு, தாரகாசுரனுக்கு இருப்பிடமாக இருக்கும் கிரவுஞ்ச மலை நெருங்கிற்று.

234 □ கந்தபுராணம்

1330. வீண்டு லாய்நிமிர் கிரவுஞ்ச கிரியினை வீண்ணோர்
கண்டு ளம்பதை பதைத்தனர் மகபதி கலக்கம்
கொண்டு நின்றனன் நாரதன் அணுகியே குமரன்
புண்ட ரீகநேர் பதம்தொழு தின்னன புகல்வான்.

1331. தாய நான்மறை அந்தணர் முனிவர்இச் சுரத்திற்
போய வெல்லையின் நெறியதாய் வரவரப்
புணர்த்து
மாய்வு செய்துபின் குறுமுனி துளின்இவ் வடிவாய்
ஏய தொல்பெயர்க் கிரவுஞ்ச மால்வரை இதுகாண்.

1332. நேரில் இக்கிரிக் கொருபுடை மாயநீள் நகரில்
தூரெ னப்படும் அவுணனுக் கிளவலாம் துணைவன்
போரில் அச்சுதன் நேமியை அணியதாப்
புனைந்தோன்
தார கப்பெயர் வெய்யவன் வைகின்ன் சயத்தால்.

1333. இன்ன வன்றனை அடுதியேல் எளிதுகாண்
இனையோன்
முன்ன வன்றனை வென்றிட லெனமுனி மொழிய
மின்னு தண்சுடர் வேலவன் அவற்றினை வினவி
அன்ன வன்றனை முடிக்குதும் இவனென
அறைந்தான்.

வேறு

1334. சிறந்திடு முருகவேள் இளைய செப்பலும்
நிறைந்திடும் அமரரும் இறையும் நெஞ்சினில்
உறைந்திடு கவலொரீது உவகை எய்தினார்
இறந்தனன் தாரகன் இன்றொ டேயெனா.

1330. வானளாவி உயர்ந்த கிரவுஞ்ச மலையைத் தேவர்கள் கண்டு உளம் நடுங்கினர். இந்திரன் மனம் கலங்கினான். அப்பொழுது நாரதமுனிவர் குமார்க் கடவுளின் தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளை வணங்கி இவற்றைக் கூறலுற்றார்.

1331. "முன்னொரு காலத்தில் கிரவுஞ்சன் என்னும் அசுரன் தூய நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்த அந்தணர்களும், முனிவர்களும் இந்த வழியில் வரும் போது, மேலும் வழிகளைக் காண்பித்து, அவர்கள் அவ் வழிகளில் வருந்தோறும் மாயம் புரிந்து அழிவு செய்து, சில காலத்திற்குப் பின் அகத்திய முனிவரின் சாபத் தினால் இந்த மலையுருவாயினன். பழைய கிரவுஞ்சம் என்னும் பெயர் பெற்ற பெரிய மலை இதுவே ஆகும் காண்பாயாக!

1332. "ஒப்பற்ற இம் மலையின் ஒரு பக்கத்தில் உள்ள நீண்ட மாயாபுரியில் துரபன்மன் என்னும் அசுரனுக்கு இளைய சகோதரனும் போரில் திருமாலின் சக்கரப் படையைத் தனக்கு; ஆபரணமாகத் தரித்தவனுமாகிய தாரகன் என்னும் கொடிய அசுரன் வெற்றியுடன் தங்கியிருக்கிறான்.

1333. "இந்தத் தாரகாசுரனை அழிப்பிராயின், இவனுடைய தமையனான துரபன்மனை வெற்றி பெறுதல் எளிதாம்" என நாரத முனிவர் கூறினார். ஒளி விளங்கும் குளிர்ந்த வேலாயுதத்தை ஏந்திய முருகப்பெருமான் அது கேட்டு "அந்த அசுரனை இங்கு அழிப்போம்" என்று கூறி அருளினார்.

1334. யாரினும் மேம்பட்ட குமரவேள் இவ்வாறு கூறியதும், நிறைந்த தேவரும் அவர்தம் அரசனான இந்திரனும் மனத்திற் கொண்ட கவலையை விலக்கினர்; "தாரகாசுரன் இன்று இறந்தான்" என்று கூறி மகிழ்ந்தனர்.

236 □ கந்தபுராணம்

1335. ஐயர்கள் பெருமகிழ் வடைய ஆறிரு
கையுடை முருகன் அக் காலை தன்புடை
மெய்யருள் எய்திய வீர வாகுவாம்
துய்யனை நோக்கியே இனைய சொல்லுவான்.
1336. உற்றவக் கிரிகிர வஞ்ச மாகுமால்
மற்றத னொருபுடை மாய நொச்சியுட்
செற்றிய அசுரர்தம் சேனை தன்னுடன்
அற்றமில் தாரகன் அமர்தல் மேயினான்,
1337. ஏயநின் துணைவர்கள் இலக்கத் தெண்மர்கள்
ஆயிர வெள்ளமாம் அடல்கொள் பூதர்கள்
சாய்வுறு தலைவர்கள் தம்மொ டேகியே
நீயவன் பதியினை வளைத்தி நேரிலாய்.
1338. தடுத்தெதிர் மலைந்திடும் அவுணர் தானையைப்
படுத்தனை தாரகப் பதகன் எய்துமேல்
அடுத்தமர் இயற்றுதி அரிய தேலியாம்
முடித்திட வருகுதும் முந்துபோ வென்றான்.
1339. நலமீகு குமரவேள் நலில இன்னணம்
வலமீகு சிறப்புடை வாகு நன்றெனாத்
தலைமீசை கூப்பிய கரத்தன் தாழ்ந்துமுன்
நிலமீசை இறைஞ்சினன் நேர்ந்து நிற்பவே.
1340. ஏந்தலந் துணைவராம் இலக்கத் தெண்மரை
ஆய்ந்திடு பூதரை யாத் நோக்கியே
வாய்ந்திடு பெருந்திறல் வாகு தன்னுடன்
போந்திடும் அவுணரைப் பொருவென் நேவினான்.

1335. இவ்வாறு தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைய, பன்னிரு திருக்கரங்களையுடைய முருகப்பெருமான், அப்பொழுது, தம் அருகில் உள்ள மெய் அருள் பெற்ற வீரவாகு என்னும் பெயரையுடைய தூயவரைப் பார்த்து, இவற்றைக் கூறி அருளலானார்.

1336. “எதிரேயுள்ள அந்த மலை கிரவுஞ்சம் என்னும் பெயருடையது. அந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில், மாயாபுரியில் நெருங்கிய தன் அசுரர்படையுடன் சோர்வில்லாத தாரகாசுரன் இருக்கிறான்.

1337. “ஒப்பற்றவனே! பொருந்திய உன் தம்பியராகிய இலட்சத்தெட்டு வீரருடனும், ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்கு அமைந்த வலிய கொடிய பூதர்களுடனும், புறமுதுகிடாத பூதத் தலைவர்களுடனும் நீ சென்று அந்தத் தாரகாசுரனது நகரத்தை முற்றுகையிடுவாயாக!

1338. “தடுத்து எதிர்த்துப் போர் புரியும் அசுரர்படையை அழித்து, தாரகாசுரனாகிய கொடியவன் வரின் நெருங்கி அவனுடனும் போர் செய்வாயாக! அவனை அழித்தல் அரிதாயின் யாம் வருவோம்; நீ முன்னே செல்!” என்றார்.

1339. அழகு மிக்க குமரவேள் இவ்வாறு கூறியருள, வலிமை மிகுந்த சிறப்புடைய வீரவாகு தேவர் “நல்லது” என்று கூறி, தலைமேல் கூப்பிய கையை யுடையவராய், திரு முன்னிலையில் பூமியில் விழுந்து வணங்கிப் போருக்குச் செல்ல உடன்பட்டார்.

1340. முதல்வராகிய முருகப் பெருமான், மேன்மை பொருந்திய தம்பியராகிய இலட்சத்தெட்டு வீரர்களையும் நோக்கி, “அசுரருடன் போர் செய்ய வீரவாகுவுடன் செல்லுங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டார்.

238 □ கந்தபுராணம்

1341. ஏவலும் அனையவர் யாரும் எம்பிரான்
பூவடி வணங்கியே போதற் குன்னலும்
ஆவியுள் ஆவியாம் அமலன் பாங்குறும்
தேவர்கள் கம்மியற் கிதனைச் செப்புவான்.
1342. மேகு கு பெருந்திறல் வீர வாகுவை
ஆதியர் தமக்கெலாம் அளிக்கும் பான்மையால்
ஏதமி லாதபல் லிரதம் நல்கெனா
ஒதினன் உலகெலாம் உதவும் தொன்மையோன்.
1343. அத்திறம் கேட்டதோர் அமரர் கம்மியன்
ஒத்ததோர் மாத்திரை ஒடுங்கு முன்னரே
சித்திர வயப்பரி சீயங் கூளிகள்
இத்திறம் பூண்டபல் லிரதம் நல்கினான்.

வேறு

1344. அன்ன தேர்த்தொகை அதனை எம்பிரான்
மின்னு காலவேல் வீர வாகுவும்
பின்னர் எண்மரும் பிறரும் சாரத
மன்ன ரும்பெற வழங்கி னானரோ.
1345. பாகர் தூண்டிடப் படரும் தேர்கள் மேல்
வாகை சேர்தரும் வாகு வேழுதல்
ஆகினோர் அடைந் தம்பொன் மால்வரைத்
தோகை மைந்தனைத் தொழுது போற்றினார்.
1346. தொழுது வள்ளலைச் சூழ்ந்து மும்முறை
வீழுமி தாகிய விடைபெற் றேகினார்
பழுதில் நீத்தமோர் பத்து நூறெனக்
குழுமிப் பாடிடம் குலவிச் செல்லவே.

1341. அவ்வாறு கட்டளையிட, அவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானாகிய முருகக் கடவுளது தாமரை மலர் அனைய திருவடிகளைப் பணிந்து போர்க்குச் செல்ல நினைத்தனர். அப்போது, சீவன்மாக்களுள் பரமான்மாவாக வீற்றிருக்கும் அப்பெருமான், தம் அருகில் நிற்கும் தேவதச்சனுக்கு இதனைக் கூறினார்.

1342. உலகம் எல்லாவற்றையும் படைத்த தொன்மைக் கடவுளாகிய குமரவேள், "சிறந்த பெருவலிமையுடைய வீரவாகு முதலானோர்க்குத் தருமாறு குற்றமற்ற பல தேர்களை அனுப்புவாயாக!" என்று கட்டளையிட்டார்.

1343. அந்தக் கட்டளையைக் கேட்ட தேவதச்சன், அளவால் ஒத்த ஒரு மாத்திரைப் பொழுது (கண் இமைக்கும் நேரம்) கழிவதற்குள், அழகான வலிய குதிரைகளும் சிங்கங்களும் பேய்களும் என்னும் இவை பூட்டப்பட்ட பல தேர்களை அமைத்தான்.

1344. எம்பெருமானாகிய குமரக் கடவுள், ஒளிவிடும் யமனைப் போன்ற—கொல்லும் தொழிலில் வல்ல வேற்படையையுடைய வீரவாகு தேவரும், அவர் தம்பியராகிய எட்டு வீரரும் மற்றுமுள்ள இலட்சம் வீரரும், பூதத் தலைவரும் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு, அந்தத் தேர்க்கூட்டங்களை வழங்கினார்.

1345. வெற்றி மிக்க வீரவாகு முதலிய வீரர்கள் சாரதிகள் செலுத்தச் செல்லும் தேர்களின் மீதேறி, செம்பொன்னாலான இமயமலையின் மகளான உமாதேவி பெற்றெடுத்த முருகப் பெருமானை வணங்கித் துதித்தனர்.

1346. அவர்கள், குமரவேளைத் தொழுது, மும்முறை வலம் வந்து, சிறந்ததாகிய அனுமதியைப் பெற்று, பூதப்படை குற்றமில்லாத ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்கில் கூடி உடன் வரச்சென்றனர்.

1347. பாய பூதர்தம் படைக்கு வேந்தராய்
ஏயி னார்க்குவி நிலக்கத் தெண்மராய்
மேயி னார்க்கெலாம் வீர வாகுவோர்
நாய கம்பெறிஇ நடுவட் போயினான்.
1348. அமர்வி னைக்கமுந் தவனை யேவியே
தமர வேலையில் தானை சூழ்தர
இமைய வர்க்கிறை ஏனை யோர்தொழக்
குமர வேள்கடைக் கூழை யேகினான்.

வேறு

1349. பிற்பட எம்பிரான் பெயர ஏவலால்
முற்படு வீரனை முயங்கிப் பாரிடச்
சொற்படை படர்வன தூமந் தன்னொடு
சிற்பரன் நகையழல் புரத்துச் சென்றபோல்.
1350. அரிநிறை பூண்டதேர் அலகை பூண்டதேர்
பரிநிறை பூண்டதேர் படைக்குள் ஏகுவ
விரிகடல் வரைப்பினில் மேக ராசியும்
கிரியுறழ் கலங்களும் கெழுமிச் செல்வபோல்.
1351. இடையகல் இரதமோ டிரதந் தாக்கிய
படையொடு படைவகை செறிந்த பல்வகைக்
கொடியொடு கொடிநிறை துதைந்த கூளியர்
அடுசமர் பயின்றிடும் அமைதி போலவே.
1352. சங்கொடு பணைதுடி தடாரி காகளம்
பங்கமில் தண்ணுமை யாதிப் பல்லியம்
எங்கனும் இயம்பின எழுந்து பூழிபோய்ச்
செங்கம லத்தவன் பதத்தைச் செம்மிற்றே.

1347. வீரவாகுதேவர், பரந்த பூதப்படைகளுக்கும் அப்படைத் தலைவர்களுக்கும், பெருமை மிக்க இலட்சத் தெட்டு என்னும் தொகையுள்ள வீரர் அனைவர்க்கும் ஒரு தலைவர் என்னும் பெருந்தகுதி பெற்று அவர்கட்கு நடுவே போனார்.

1348. குமரவேள், போர் புரியுமாறு முன்னே அவ் வீரவாகு தேவரை அனுப்பி, ஒலி மிக்க கடல் போலப் படைகள் துழ்ந்துவர, தேவர்கோனாகிய இந்திரனும் ஏனையோரும் தொழுதுவர, பின் அணியில் சென்றார்.

1349. எம்பெருமானாகிய முருகக்கடவுள் பின் செல்ல, அவரது ஏவலால் முன்னே செல்லும் வீரவாகு தேவரைச் சூழ்ந்து புகழ் வாய்ந்த பூதப்படை செல்லும் தன்மை, ஞான வடிவினராகிய சிவபெருமானது புன் சிரிப்பினின்று தோன்றிய அக்கினியானது புகைப்படலம் தழ முப்புரங்களில் சென்ற தன்மையைப் போன்றி ருந்தது.

1350. மேகக் கூட்டமும் மலை போன்ற மரக்கலங் களும் பரந்த கடலில் நெருங்கிச் செல்வன போல, சிங்கக் கூட்டங்கள் பூட்டப் பெற்ற தேர்களும், குதிரைக் கூட்டங்கள் பூட்டப் பெற்ற தேர்களும் அப்பூதப் படை களுள் சென்றன.

1351. படைவீரர் கொலைத் தொழில் மிக்க போரைச் செய்யும் தன்மைபோல, பெரிய தேர்களுடன் தேர்கள் தாக்கின; படைக் கருவிகளுடன் கருவிகள் மோதின; பலவகைக் கொடிகளுடன் கொடிகள் செறிந்தன.

1352. சங்கு, முரசு, உடுக்கை, பேரிகை, ஊதுகுழல், குற்றமற்ற மத்தளம் முதலான பல இசைக் கருவிகள் எங்கும் ஒலித்தன. தூசியானது கிளம்பி மேலே சென்று, செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனது சத்திய உலகத்தை மூடியது.

242 □ கந்தபுராணம்

1353. சாற்றுமில் வியல்புறத் தானை வீரரும்
சீற்றவெம் பூதரும் செல்ல வாகையான்
கோற்றொழில் அகற்றிய கோட்டு மாமுகன்
போற்றிய மாயமா புரியைச் சேர்ந்தனன்.

வேறு

1354. சேர்ந்திடு மெல்லை பூதர் சேனைபோய் நகரம்
புக்கு
நேர்ந்திடும் அவுண ரோடு நின்றமர் விளைத்து
நின்றார்
ஓர்ந்தனர் அதனைத் தூத ரோடித்தங் கோயில்
புக்குச்
சார்ந்திடு திருவில் வைகுந் தாரகற் றொழுது
சொல்வார்.

1355. எந்தைமற் றிதுகேள் நும்முன் இமையவர்
தொகையை யிட்ட
வெந்துயர்ச் சிறையை நீக்க விரிசடைக் கடவுள்
மைந்தன்
கந்தனென் றொருவன் வந்தான் அவுணரைக்
கடக்கு மென்னா
அந்தர நெறிசெல் விண்ணோர் அறைந்திடக்
கேட்டு மன்றே.

1356. என்னிவர் மாற்ற மென்னா யாந்தெரி குற்றே மாக
அன்னவர் இயம்பி யாங்கே ஆயிரத் திரட்டி
யென்னப்
பன்னுறு பூத வெள்ளம் படர்ந்திடக் குமரன்
போந்தான்,
முன்னுறு தூசி நம்தம் முதுநகர் அலைத்த
தென்றார்.

1353. முன் கூறப்பட்ட இத்தன்மைகள் பொருந்த, படை வீரர்களும், சினம் மிக்க கொடிய பூதர்களும் உடன் வர, வீரவாகு தேவர், செங்கோன்மையை விலக்கிய யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரனால் அரசு நிறுவப்பட்ட மாயமாபுரியை அடைந்தார்.

1354. இவ்வாறு அடைந்ததும் பூதப்படைவீரர் போய் அம்மாயமாபுரியினுள் புகுந்து எதிர்ப்பட்ட அசுரர்களுடன் நிலைத்துப் போர் புரிந்து நின்றனர். அங்குள்ள தூதர்கள் அதனை அறிந்து ஓடித் தமது அரசவையிற் புகுந்து செல்வச் சிறப்புடன் வீற்றிருக்கும் தாரகாசுரனைத் தொழுது இதனைக் கூறினர்.

1355. “எம் அரசனே! இதனைக் கேட்பாயாக! உம் தமையனான துரபன்மன் தேவர் கூட்டத்திற்குச் செய்த கொடுந்துன்பத்தைத் தரும் சிறையை நீக்குமாறு, பரந்த சடையை உடைய சிவபெருமானின் குமாரராகிய கந்தவேள் என்னும் ஒருவர் அவதரித்துள்ளார். அவர் அசுரரை அழிப்பார் என்று வான் வழியே செல்லும் தேவர்கள் கூறக் கேள்வியுற்றோம்.

1356. “நாங்கள் அத்தேவர்கள் கூறியவற்றை ‘என்ன’ என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது, அவர்கள் கூறியபடியே இரண்டாயிரம் வெள்ளம் என்று சொல்லப்படும் பூதப்படை உடன்வர, குமரன் வந்தான். முந்தி வந்த தூசிப் படை எங்கள் முதுநகரைத் துன்புறுத்தியது” என்று கூறினர்.

1357. என்றலும் வடவைத் தீயில் இழுதெனும்

அளக்கர் வீழத்
துன்றிய எழுச்சி மானத் துண்ணெனச் செற்றந்
துண்ட
மின்றிகழ் அரிமான் ஏற்று வியன்றவி சிருக்கை
நீங்கிக்
குன்றுறழ் மகுடம் அண்ட கோளகை

தொடவெ முந்தான்.

1358. எழுந்துதன் மருங்கு நின்ற ஒற்றரை நோக்கி இந்தச்
செழுந்திரு நகர்மேல் வந்த சேனையை முளிபுந்

கானில்

கொழுந்தழல் புகுந்த தென்னக் கொல்வன்நம்

தானை முற்றும்

உழுந்துருள் கின்ற முன்னர் ஒல்லைதந் திடுதி

ரென்றான்.

வேறு

1359. அன்னபணி முறைபுரிவான் ஒற்றுவர்கள்

போயிடலும் அவுணன் நின்ற,

கொன்னுறுவேற் பரிசனரைக் கொடுவருதிர்

இரதமெனக் கூற லோடும்,

முன்னமொரு நொடிவரையில் தந்திடலும்

அதனிடையே மொய்ம்பிற் புக்குப்

பின்னர்வரும் அமைச்சர்கள் தந்தொகைபரவ

மதர்ப்பினொடு பெயர்த லுற்றான்.

1360. வீடுவான் போலுமினித் தாரகனென்

றவன்சீர்த்தி விரைவில் வந்து

கூடியே புரள்வதுவும் அரற்றுவதும்

காப்பதுமாம் கொள்கைத் தென்ன

நீடுசா மரத்தொகுதி பலவிரட்ட

வெள்ளொலியல் நிமிர்ந்து விசப்

பீடுசேர் தவளமதிக் குடைநிழற்ற

வலம்புரிகள் பெரிதும் ஆர்ப்ப.

1357. என்று தூதர்கள் அவ்வாறு கூறியவுடன், வடவாமுகாக்கினியில் நெய்க்கடல் விழும்போது எழும் கிளர்ச்சி போல, விரைந்து சினம் எழ, ஒளி விளங்கும் பெரிய அரியணையை விட்டு, மலை போன்ற கிரீடம் அண்ட முகட்டைத் தொடுமாறு எழுந்தான்.

1358. எழுந்து, தன் அருகே நின்ற தூதுவர்களை நோக்கி, “இந்த வளமான நகரத்தில் போர்க்கு வந்த படையைக் காய்ந்த புல்காட்டில் பெருந்தீப்பிடித்தது போலக் கொல்வேன்; உழுந்து உருள்கின்ற கால எல்லைக்குள் விரைவாக எமது படை முழுவதையும் வருமாறு செய்யுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

1359. அந்தக் கட்டளையை நிறைவேற்றத் தூதுவர்கள் சென்றவுடன் தாரகாசுரன், அங்கு நின்ற அச்சத்தைத் தரும் வேற்படையை ஏந்திய வீரரை நோக்கி, “தேரைக் கொணர்க!” என்றான். அவர்கள் ஒரு நொடிப் பொழுதில் தேரைக் கொண்டு வந்து முன் நிறுத்தினர். அவன் அத்தேரின் மீது வலிமையுடன் ஏறி, பின்னே வரும் அமைச்சர் தொகுதி துதிக்க, செருக்குடன் போருக்குச் சென்றான்.

1360. இனித் தாரகன் இறப்பான் போலும் என நினைந்து அவனது பெருமைகள் விரைவாக வந்து சேர்ந்து புரள்வதும் வாய்விட்டுச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதலும் அவனைக் காப்பதுமாகிய தன்மையைப் போல, நீண்ட பல சாமரக் கூட்டங்கள் வீச, ஆடைத் தூக்கங்கள் உயர்ந்து வீச, பெருமை மிக்க வெண்ணிறமான சந்திரவட்டக்குடை நிழலைச் செய்ய, வலம்புரிச் சங்குகள் மிகவும் ஒலித்தன.

246 □ கந்தபுராணம்

1361. ஈமத்தே நடம்புரியும் கண்ணுதலோன்
 எடாதசிலை யென்று மாலோன்
 மாமத்தே யெனக்கிடந்த முழுவயிரத்
 தண்டமொன்று வயிரக் கண்டைத்
 தாமத்தேர் பெறுகின்ற மடங்கல்பல்
 ஈர்த்துவரும் சகடத் திண்கால்
 சேமத்தேர் மிசைப்போத ஏனையபல்
 படைக்கலமும் செறிந்து நண்ண.

1362. ஒற்றர்கூ வியவேலை ஏற்றெழுந்த
 அவுணர்கடல் ஒருங்கு செல்லக்
 கொற்றாமல் கரிபரிதேர் இனத்தினொடு
 வந்தீண்டக் குழவித் திங்கள்
 கற்றைவார் சடைக்கடவுள் வாங்கியபொன்
 மால்வரையைக் காவ லாகச்
 சுற்றுமால் வரையென்னப் படைத்தலைவர்
 பஃறேரில் துவன்றிச் சூழ.

1363. மொய்யமர்செய் கோலமொடு முப்புரமேல்
 நடந்தருளும் முக்கண் மூர்த்தி,
 பையரவின் தலைத்துஞ்சும் கணை தூண்ட
 மூண்ட தழல் பதகரானோர்
 மொய்யுடலம் முழுதுங்கத் தலைகொள்ளப்
 பெருந்தாம மிசைக்கொண் டென்னச்
 செய்யமுடி அவுணர்பெருங் கடலினிடை
 யெழும்பூழி சேட்சென் றோங்க.

1361. மயானத்திலே சர்வ சங்கார காலத்தில் ஆனந்த நடனம் செய்தருளும் சிவபெருமான் எடுத்து வளையாத மலையொன்று உண்டேல் அதனைப் போலவும், மாயோன் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது கையில் கொண்ட பெரிய மத்தாகிய மந்தர மலை போலவும், வலிமை மிக்கிருந்த ஒரு முழு வயிரதண்டாயுதம், வைரம் ரத்தினம் பதித்த மணிமாலைகளின் அழகு பொருந்திய பல சிங்கங்கள் இழுத்துச் செல்லும் உருளைகளையும் வலிய ஏர்க் கால்களையுமுடைய ஒரு சேமத் தேரில் ஏற்றப்பட்டு வர, ஏனைய பல படைக்கலமும் சேமத் தேர்கள் பலவற்றில் நெருங்கி வந்தன.

1362. தூதுவர்கள் கூவி அழைத்தபோது உடன் பட்டுப் புறப்பட்ட அசுரர் படைக்கடல் ஒன்று சேர்ந்து வர, வெற்றி மிக்க பெரிய யானை, குதிரை, தேர் ஆகிய இவை கூட்டமாக வந்து நெருங்க, பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய—அடர்ந்த நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமான் வளைத்த பொன்மயமான உயர்ந்த மேருமலையைக் காவாலாகச் சூழும் சிறிய மலைகளைப் போலப் படைத் தலைவர்கள் பல தேர்களில் நெருங்கிச் சூழ்ந்து வந்தனர். (தாரகாசுரன் உயர்ந்த தேரில் வர, படைத்தலைவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து சற்றே உயரம் குறைவான தேர்களில் வந்தனர்)

1363. வலிமை மிக்க போர் செய்தற்குரிய கோலத்துடன் திரிபுரத் தசுரர் மீது சென்று அருளிய முன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான், படத்துடன் கூடிய அனந்தன் என்னும் பாம்பின் மேலேறித் துயில் கொள்ளும் திருமாலாகிய பாணத்தைச் செலுத்தியபோது முண்ட தீயானது, பாவியரான அசுரரின் உடல் முழுவதையும் விழுங்க, பெரும் புகையானது மேலே சென்று பரவியது போல, சிவந்த மயிர் முடியுடைய அசுரராகிய பெரிய கடலில் தோன்றிய தூசி விண்ணில் சென்று பரவியது.

1364. கார்க்குன்றம் அன்னதிறல் கரிமீதும்
 பரிமீதும் கடிதில் தூண்டும்
 தேர்க்குன்றம் அதன்மீதும் வயவர்கள் தங்
 கரங்களினும் செறிபதாகை
 ஆர்க்கின்ற துயர்ந்தோங்கி அசைகின்ற
 தெம்மருங்கும் அம்பொன் நாட்டில்
 தூர்க்கின்ற பூழியினைத் துடைக்கின்ற
 பரிசேபோல் துவன்றித் தோன்ற.

1365. வாகையுள பல்லியமும் இயம்பத்தன்
 நகர்நீங்கி மன்னர் மன்னன்
 ஏகியதோர் படிநோக்கி உவரிமிசைக்
 கங்கைகள்வந் தெய்து மாபோல்
 சாகையுள பன்மரனும் பல்படையுங்
 குன்றுகளும் தடக்கை யேந்திச்
 சேகுடைய பெருஞ்சீற்றப் பூதர்படை
 யார்த்தெதிர்ந்து சென்ற தன்றே.

1366. எல்லோரும் தொழுதகைய குமரனடி
 இணைவழுத்தி இகல்வெம் பூதர்
 கல்லோடு மரனோடும் கதையோடும்
 கணிச்சியோடும் கழுமுள் வீச
 வில்லோடும் கணையோடும் வேலோடும்
 நேமியோடும் மிக்க எல்லாம்
 அல்லோடும் புரையுமனத் தவுணர்படை
 எதிர்சிதறி அமர் செய் திட்டார்.

வேறு

1367. எண்ணுறு படைகள் இவ்வா நெதிர்தழீஇ அடரும்
 வேலை
 வீண்ணுறு பூமி யென்னும் விரிதரு புகைமீச்செல்ல
 மண்ணுறு குருதி யான வன்னியை மாற்று
 வார்போல்
 கண்ணுறும் இமையோர் கண்கள் கடிப்புனல்
 கான்ற அன்றே.

1364. கரிய நிறம் உடைய மலையனைய வலிய யானைகளின் மீதும், குதிரைகளின்மீதும் விரைவாகச் செலுத்தப்படும் தேர்களாகிய மலைகள்மீதும், காலாள் வீரரின் கைகளிலும் நெருங்கிய கொடிகள் ஒலி எழுப்புகின்றனவாய் மிக உயர்ந்து அசையும் தன்மை, அழகிய கவர்க்கலோகத்தில் எல்லா இடங்களையும் முடும் தூசியைத் துடைக்கும் தன்மையைப் போல் காணப்பட்டது.

1365. வெற்றி மிகு இசைக் கருவிகளெல்லாம் ஒலிக்க, மன்னர்க்கு மன்னனாகிய தாராகசுரன், தன் நகரைவிட்டு நீங்கிய தன்மையை நோக்கி, வைரம் கொண்ட பெரும் சினம் மிக்க பூதப்படை, கிளைகள் பொருந்திய பல மரங்களையும், பல கருவிகளையும், பல மலைகளையும், பரந்த கைகளில் தாங்கி உவர்க் கடலில் கங்கை நதிகள் வந்து கலந்தாற்போல ஆரவாரத்துடன் எதிர்த்துச் சென்றது.

1366. வலிமை மிக்க கொடிய பூதர்கள், எல்லாரும் தொழத்தக்க தன்மையுடைய முருகப் பெருமானின் இரு திருவடிகளையும் துதித்து, மலைகளையும், மரங்களையும், கதை (தண்டு)களையும், மழுக்களையும், துலங்களையும் செலுத்த, இருளைப் போன்ற வஞ்சக மனம் உடைய அசுரப்படை வீரர்கள் வில்லிலிருந்து செல்லும் அம்புகளையும், வேல்களையும், சக்கரங்களையும் மற்ற எல்லாப் படைக் கருவிகளையும் எதிரே செலுத்திப் போர் புரிந்தனர்.

1367. போற்றத் தக்க படைகள் இவ்வாறு எதிர் சென்று நெருங்கும்போது, விண்ணிலே சென்ற புழுதியாகிய பரந்த புகை மேலே படர, பூமியில் பரந்த இரத்த வெள்ளமாகிய தீயைத் தணிப்பது போல, போரைப் பார்த்து நின்ற தேவர்களது கண்கள் மிகுதியாக நீரைச் சிங்கின.

250 □ கந்தபுராணம்

1368. இரிந்திட லின்றி நேர்வந் தேற்றமர் புரித லாலே
 சொரிந்திடு குருதி பொங்கத் தோளொடு சென்னி
 துள்ளச்
 சரிந்திடும் குடர்கள் சிந்தத் தானவர் பல்லோர்
 மாயப்
 பொருந்திறல் வயத்தால் மேலாம் பூதரும் சிலவர்
 பட்டார்.
1369. தேருடைத் தெறிந்து பாய்மாத் திறத்தினைச்
 சிதைத்து நீக்கி
 ஆருடைத் திகிரிச் சில்லி அங்கையால் எடுத்துச்
 சுற்றிப்
 போருடைத் திறலோர் தம்பால் பொம்மென
 நடாத்தும் பொற்பால்
 காருடைப் பூதர் சில்லோர் கண்ணனே போன்றார்
 அன்றே.
1370. தேர்பரித் தெழுந்து மண்ணில் செல்லுறாப் பவளச்
 செங்கால்
 கார்பரித் தன்ன தோகைக் கவனவாம் புரவி
 யீட்டம்
 போர்பரித் தொழு கு சீற்றப் பூதர்கள் புடைத்துச்
 சிந்திப்
 பார்பரித் திடவே செய்தார் படிமகள் இடும்பை
 தீர்ப்பார்
1371. வாலுடைக் களிற்றின் ஈட்டம் வாரியே கரத்தா
 லெற்றிக்
 காலுடைத் திகிரித் திண்டேர் கழல்களால்
 உருட்டிக் காமர்
 பாலுடைப் புரவித் தானை பதங்களால் உழக்கிச்
 சென்றார்
 வேலுடைத் தடக்கை அண்ணல் விடுத்தருள் வீர
 வீரர்.

1368. புறமுதுகு காட்டி ஓடுதலின்றி எதிர்நின்று போர் செய்தலால், சிந்திய இரத்தம் பெருக, தோள்களும் தலைகளும் துணிபட்டுத் துடிக்க, சரிந்த குடல்கள் சிதறப் பல அசுரர்கள் இறந்தனர். போர் புரியும் வலிமையிலும் வெற்றியிலும் மேம்பட்டவர்களாகிய பூதர்களிலும் சிலர் இறந்தனர்.

1369. தேர்களை உடைத்து எறிந்து, குதிரைகளை அழித்துத் தள்ளி, ஆர்களையுடைய உருளைகளைக் கொண்ட சக்கரங்களைக் கையால் எடுத்துச் சுழற்றி, போர்த் திறம் மிக்க வீரர்மீது எறியும் சிறப்பினால் கருநிறம் பொருந்திய சில பூதர்கள், கண்ணபிரானைப் போல் விளங்கினர்.

1370. தேர்களைத் தாங்கிக் கொண்டு உயர்ந்து, தரையில் கால் படாது பாய்ந்து செல்லும் பவளம் போன்ற சிவந்த கால்களையும், மேகத்தைச் சுமந்திருப்பது போன்ற வாலையும் உடைய, விரைந்து தாவிச் செல்லும் குதிரைக் கூட்டங்களை, பூமிதேவியின் வருத்தத்தைத் தீர்ப்பவராகிய போர் புரியும் மிக்க சினமுடைய பூதர்கள் தாக்கி வீழ்த்திப் பூமியின் சுமையைக் குறைத்தனர்.

1371. வேலேந்திய பெரிய கையையுடைய முருகக் கடவுளால் போருக்கு அனுப்பி அருளப்பட்ட வீரருள் சிறந்த வீரராகிய பூதர்கள், வாலினையுடைய யானைக் கூட்டங்களைக் கைகளால் வாரி எடுத்துத் தரையில் மோதியும், ஆரைக் கால்களையுடைய உருளைகள் பொருந்திய வலிமை மிக்க தேர்களைக் காலால் உருட்டியும், அழகிய வெண்ணிற குதிரைப் படைகளைக் கால்களால் தேய்த்தும் நடந்தனர்.

252 □ கந்தபுராணம்

1372. வாருறு புரசை பூண்ட வன்களிற் றொருத்தல்
யாவும்
தூருறு நிலைய வாகித் துஞ்சிய தொகுதி துழப்
பேருறு குருதி நீத்தம் பிறங்கழற் கதிர்கா ணாது
காருற ஓர்கோள் தோன்றும் காட்சியை யொத்த
தன்றே.
1373. கண்ணெதிர் நின்று போர்செய் கார்கெழும்
அவுணர்ப் பற்றித்
துண்ணெனப் பூதர் வீசத் துளங்கிய கலன்க
ளோடும்
விண்ணிடை யிறந்து நொய்தின் வீழ்வது விசும்பில்
தப்பி
மண்ணிடை மின்னு வோடும் வருமுகில் போன்ற
தன்றே
1374. ஆயிர வெள்ள மாகும் கணவரும் ஆங்க னுள்ள
பாயிருங் குன்ற மெல்லாம் பன்முறை பறித்து வீசி
மாயிருந் தகுவர் தானை வரம்பில படுத்து நின்றார்
ஏயென வுலகைச் சிந்தும் இறுதிநாள் எழிலி
போல்வார்.
1375. நிணங்கவர் ஞமலி யோர்சார் ஞரேலெனக்
குரைப்பப் புள்ளின்
கணங்களும் அலகை தானும் கறங்கிடக் கானத்
தோங்கிப்
பிணங்களின் அடுக்கல் ஈண்டிப் பேரமர் விலக்கி
யார்க்கும்
அணங்குறு நிலைய வாகி அடுத்தன நடுவண்
அம்மா

1372. நீண்ட கழுத்துக் கயிற்றுகளையுடைய வலிய , களிறுகளெல்லாம் அச்சத்தைத் தரும் தன்மையுடையன வாகி இறந்து விழுந்த பிணக் கூட்டங்களை வளைந்து, இழிகின்ற இரத்த வெள்ளமானது, விளங்கும் கிரணங் களையுடைய தூரியனைக் காணா வண்ணம் மேகம் மூடிக் கொள்ள, பரிவேடம் தோன்றும் தன்மையை ஒத்தது.

1373. பூதவீரர், நேர் நின்று போர் புரியும் கருநிறம் பொருந்திய அசுரர்களைப் பிடித்து வி ரை வா க விண்ணிலே எறிய, அவ்வசுரர்கள் உயிர் துறந்து, விளங்கும் அணிகளுடன் விரைந்து தரையில் விழும் தன்மை, மின்னலுடன் பூமியில் வந்து விழும் மேகத் தைப் போன்றிருந்தது.

1374. ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் தொகையுள்ள பூதர் அனைவரும் அங்கிருக்கும் மலைகளையெல்லாம் பலமுறை பற்றியெறிந்து, மிகப் பெரிய அசுரப் படைகள் பலவற்றை அழித்து, விரைந்து உலகை அழிக்கும் ஊழிக் காலத்து மேகங்களைப் போல் நின்றனர்.

1375. தசையைக் கவரும் நாய்கள் ஒரு புறம் ஞெரெலெனும் ஓசையுடன் குரைத்தன. பறவைக் கூட்டமும் பேய்க்கூட்டமும் எங்கும் உலாவின. பிண மலைகள் நெருங்கி வானளாவி உயர்ந்து, பெரிய போரைத் தடுத்து யாவர்க்கும் அச்சத்தைத் தோற்று விக்கும் இயல்புடன் இரு படைக்கும் இடையிலே நின்றன.

1376. தரைத்தடஞ் சிலைய தாகத் தறுகண்வெம் பூத
ரானோர்
வரைத்துணை அன்ன தாளே வல்கெழு குழுவி
யாகத்
திரைத்திழ் குருதி நீராத் தீர்ந்திடு திறலோர் யாக்கை
அரைத்தென நடப்ப ஏற்றார் அவுணரும்
அடுபோர் செய்வார்.
1377. தத்துறு புரவத் திண்டேர்த் தானவர் நிகளத் தந்தி
பத்துநா றொன்றில் வீழப் பழுமரப் பணைகொண்
டெற்றி
முத்தலை யெஃகம் வீச முசலத்திற் புடைத்து
மொய்ம்பால்
குத்திநின் றுழக்கிப் பாய்ந்து கொன்றனர் பூதவீரர்.
1378. விழுந்தன படிவம் யாண்டும் விரிந்தன கவந்த
மேன்மேல்
எழுந்தன குருதித் தாரை ஆர்த்தன நீத்த மாக
அழுந்திய இறந்தோர் யாக்கை ஆர்த்தன பறவை
செய்ய
கொழுந்தசை மிசைந்து நின்று குரவை யாட்
டயர்ந்த கூளி.
1379. கண்டனன் இனைய தன்மை தாரகன் கடிய
சீற்றம்
கொண்டனன் வையம் நீங்கிக் குவலய மிசைக்குப்
புற்றுத்
தண்டமொன் றெடுத்துப் பூதப் படையினைத்
தரையில் வீட்டி
அண்டமும் குலுங்க ஆர்த்திட் டடிகளால்
உழக்கிச் சென்றான்.

1376. அஞ்சாமை மிக்க கொடிய பூதர்கள், பூமியே அம்மியாக, இரண்டு மலையனைய கால்களை வலிமை சான்ற குழவியாக, பெருகிப் பாயும் இரத்தமே நீராகக் கொண்டு, இறந்த அசுர வீரரின் உடலை அரைத்தாற் போல் நடந்தனர். இந்நிலையில் அசுரரும் கொலைத் தொழில் மிக்க போரைச் செய்பவர்களாய் எதிர்த்தனர்.

1377. பூதப்படை வீரர்கள், தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட அசுரரின் யானைகள் ஒரே அடியில் ஆயிரக் கணக்கில் விழுமாறு பெரிய மரக் கிளைகளால் அடித்தனர்; மூன்று தலைகளையுடைய துலப்படையைச் செலுத்தினர்; இருப்பு உலக்கைகளால் அடித்தனர்; கைகளால் குத்தினர்; நின்று கால்களால் தேய்த்தனர்; மேலே பாய்ந்து சீறிக் கொன்றனர்.

1378. உயிர் பிரிந்த உடல்கள் எங்கும் விழுந்தன. உடற் குறைகள் எங்கும் பரந்தன. இரத்தத்தாரைகள் மேலும் மேலும் தோன்றி வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து, அழுந்திக் கிடந்த உயிரற்ற உடல்களை இழுத்தன. பறவைகள் ஒலி எழுப்பின; பேய்கள் செந்நிறமான ஊனைத் தின்று நின்று குரவைக் கூத்தாடின.

1379. தாரகாசுரன் இத்தகைய தன்மையைக் கண்டான். கடும் சினம் கொண்டு தேரினின்றும் பூமியில் குதித்தான். ஒரு தண்டாயுதத்தைக் கையில் ஏந்திப் பூதப்படையைத் தாக்கித் தரையில் வீழ்த்தி அண்ட கோளங்களும் நடுங்குமாறு ஆரவாரம் செய்து கால்களால் உழக்கிச் சென்றான்.

256 □ கந்தபுராணம்

1380. அல்லெனப் பட்டமேனி அவுணர்கட் கரசன்
கையிற்
கல்லெனப் பட்ட தண்டாற் புடைத்தலும்
கரங்கள் சென்னி
பல்லெனப் பட்ட சிந்திப் பாய்புனல் ஒழுக்கிற்
சாய்ந்த
புல்லெனப் பட்ட தம்மா பூதர்தம் சேனை
யெல்லாம்.
1381. பிடித்திடு வயிரத் தண்டம் பெருங்கடல் பூத
வெள்ளம்
முடித்திடல் புகழோ அன்றால் தாரக
மொய்ம்பின் மேலோன்
அடித்திடுங் காலை கீண்ட தம்புலி அடிப்பான்
ஓங்கி
எடுத்திடுங் காலை கீண்ட தெண்டிசை
அண்டச் சூழல்.
1382. தாரிடங் கொண்ட மார்பத் தாரகன் வயிரத்
தண்டம்
போரிடங் கொண்டோர் சென்னி புயமுரங்கரங்கள்
சிந்திக்
காருடங் கண்ட பாந்தட் கணமெனத் துடிப்ப
வீட்டிப்
பாரிடந் தன்னை யெல்லாம் பாரிடம் ஆக்கிற்
றம்மா.
1383. அன்றரி விடுத்த ஆழி ஆரமா வணிந்த தீயோன்
கொன்றனன் அணிக மென்னும் கொள்கையும்
அவன்மேற் செல்லும்
வன்றிறல் தம்பால் இல்லா வண்ணமும் மதித்து
நோக்கி
நின்றிலர் பூதர் வேந்தர் நெஞ்சமிந் துடைந்து
போனார்.

1380. இருள் அனைய கரிய உடலைப் பெற்ற அசுரார்க்கு அரசனான தாரகன், தன் கையில் உள்ள மலை போன்ற தண்டாயுதத்தால் அடிக்க, பூதப்படை முழுதும் கை, தலை, பற்கள் சிதறி வீழ, பெரும் வெள்ளத்தால் தலை சாய்ந்த புற்கள் போல் ஆயின.

1381. தாரகாசுரன் என்னும் வலிமை மிக்கவன் அவ்வாறு அடித்தபோது, அழகிய இவ்வுலகம் கிழிந்தது; அடிப்பதற்கு தூக்கியபொழுது எட்டுத் திசைகளும் பிளவுற்றன. அவன் கையில் உள்ள தண்டாயுதம் பெரிய கடல் போலும் பூதப்படை வெள்ளத்தை அழிப்பது ஒரு புகழாகுமோ? ஆகாது.

1382. மாலை துடிய மார்பையுடைய தாரகனின் வயிரம் மிக்க தண்டாயுதமானது போர்க்களத்தில் நின்ற பூதர்களது தலை, தோள், மார்பு, கைகள் ஆகியவற்றைச் சிதைத்து, கருடனைக் கண்ட பாம்புக் கூட்டங்களைப் போலத் துடிக்கச் செய்து, அப் பூதகணங்களை யெல்லாம் பூமியில் வீழ்த்தியது.

1383. முன்னொரு காலத்தில் திருமால் செலுத்திய சக்கராயுதத்தைப் பதக்கமாக அணிந்த கொடியவன் தாரகாசுரன், அவன் தமது படைகளை அழித்தான் என்னும் தன்மையையும், அவனுடன் போர் செய்வதற்கேற்ற பேராற்றல் தம்மிடம் இல்லாத தன்மையையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்த பூதப்படைத் தலைவர்கள், நெஞ்சம் அழிந்து எதிர் நின்று போரிடாது தோற்றோடினர்.



1384. திண்கண நிரையின் வேந்தர் சிந்துழிச் சீற்றம்
தூண்ட
எண்கண மாகி யுள்ள இலக்கருஞ் சிலைகா
லூன்றி
மண்கணை முழுவம் விம்ம வயிரெழுந் திசைப்ப
வாங்கி
ஒண்கணை மாரி தூவி அவுணனை ஒல்லை
தூழ்ந்தார்.
1385. தூழ்ந்தனர் துரந்த வாளி தோன்முகத் தடுணன்
யாக்கை
போழ்ந்தில ஊறதேனும் புணர்த்தில புன்மை
யாகித்
தாழ்ந்திடு நிரப்பின் மேலோன் ஒருமகன் தலைமை
தாங்கி
வாழ்ந்தவர் தமக்குச் சொல்லும் சொல்லென
வறிது மீண்ட.
1386. தரைபடப் புகழ்வைத் துள்ள தாரகன் தடமார்
பத்தைப்
புரைபடச் செய்திடாது பொள்ளெனப் பட்டுமீண்டு
நிரைபடத் திறலோர் உய்த்த நெடுங்கணை யான
வெல்லாம்
வரைபடச் சிதறும் கல்வின் மாரிபோல் ஆளு
வன்றே.
1387. விடுகணை மாரி யாவும் மீண்டிட வெகுண்டு
விண்ணோர்
படைமுறை வழங்கி நிற்பப் பதகன்மேல் அவைகள்
எய்தா
உடையதம் வலியும்சிந்தி ஒல்லென மறிந்து
செல்லக்
கடவுளர் அதனை நோக்கிக் கரம்குலைத் திரங்க
லுற்றார்.

1384. வலிமை மிக்க பூதகணத் தலைவர்கள் அவ்வாறு தோற்றோடும்போது, போற்றத்தக்க இலட்சம் வீரரும் சினம் தூண்ட, மார்ச்சனை மண் பூசப்பெற்ற முரசம் ஒலிக்க, ஊதுகொம்புகள் போரொலியை எழுப்ப, வில்லின் ஒரு முனையைக் கால் விரலால் ஊன்றி மற்றொரு முனையைக் கையால் பிடித்து இழுத்து வளைத்து, ஒளி மிக்க அம்பு மழையைப் பொழிந்து தாரகாசுரனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

1385. இப்படி இலட்சம் வீரர்கள் சூழ்ந்து நின்று செலுத்திய அம்புகள், யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரனது உடலைப் பிளக்கவில்லை; அவனுக்கு ஒரு துன்பத்தையும் செய்யவில்லை. அவை இழிவுற்று, சிறுமைப்படுத்தும் வறுமையை மிக அதிகமாக உடைய ஒருவன், தலைமை தாங்கி வாழும் பெரும் செல்வர்க்குச் சொல்லும் சொல் போலப் பயனின்றித் திரும்பி வந்தன.

1386. ஆற்றல் மிக்க அவ்வீரர்கள் வரிசையாகச் செலுத்திய நீண்ட அம்புகள் அனைத்தும், உலகமெங்கும் பரவுமாறு புகழை நிலை நாட்டியுள்ள தாரகாசுரனது பரந்த மார்பைத் துளைக்காமல், விரைவில் பட்டுத் திரும்பி, மலையில் வீழ்ந்து சிதறும் கல் மழை போல் சிதறின.

1387. இலட்சம் வீரர்கள் செலுத்திய அம்பு மழை முழுதும் ஒரு துன்பம் செய்யாது திரும்பின. ஆதலால் அவர்கள் சினம் கொண்டு தேவப்படைக் கலங்களை முறைப்படி செலுத்தி நின்றனர். அந்தப் படைக் கலங்களும் கொடியவனாகிய தாரகாசுரன் மீது பட்டு வலிமை குன்றி விரைவாகத் திரும்பின. தேவர்கள் அதனை நோக்கிக் கைநடுங்கி வருந்தினர்.

260 □ கந்தபுராணம்

1388. மற்றது காலை தன்னில் வலியினால் வயிரத்
தண்டம்
சுற்றினன் தந்தும் கின்ற சுடர்மணிக் கடுமான்
தேர்கள்
எற்றினன் புழைக்கை நீட்டி இலக்கார்தம்
தொகையும் வாரிப்
பொற்றனு வோடும் வீழப் புணரியின் மீது
விட்டான்.
1389. துளும்பிய அளக்கர் தன்னில் குமுற நின்ற
தெங்கின்
வளம்படு பழுக்காய் வர்க்கம் மாருதம் எறியச்
சிந்திக்
குளம்புது தன்மை யென்ன விழ்தரு கொற்ற வீரர்
இளம்பிறை புரையும் வில்லோ டெழுந்தொரு
புடையிற் போனார்.
1390. கொற்றவில் உழவன் வீர கோளரி யதனை
நோக்கிச்
செற்றமோ டேகிச் செவ்வேள் சேவடி மனத்துள்
கொண்டு
பற்றிய தனுவை வாங்கிப் பகழிநூ றுய்த்துத்
தீயோன்
பொற்றட மவுலி தள்ளிப் புணரியும் நாண
ஆர்த்தான்.
1391. ஆர்த்திடு மோதை கேளா அண்டர்கள்
அனையன் மீது
தார்த்தனர் மலரின் மாரி தோன்முகன் அதனைக்
காணா
வேர்த்தனன் மான முற்றான் வீரகே சரிமேல்
அங்கைத்
தார்த்தடந் தண்டம் உய்த்துத் தனதுமான் தேரில்
சென்றான்.

1388. அப்போது, வலிமை மிக்க தாரகாசுரன், வயிரம் மிக்க தனது தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி, தன்னைச் சூழ்ந்து இருக்கும் ஒளி பொருந்திய இரத்தினம் அழுத்தப் பெற்ற விரைந்து செல்லும் குதிரை பூட்டப்பட்ட தேர் களைத் தகர்த்தான்; துதிக்கையை நீட்டி, இலட்சம் வீரர்களின் தொகுதி முழுவதையும் அள்ளி, அழகிய விற்களுடன் கடலில் விழுமாறு எறிந்தான்.

1389. சூழ்ந்து நிற்கும் தென்னை மரங்களின் வளமான பழுத்த காய்களின் தொகுதி, காற்று வீசும்போது உதிர்ந்து குளத்தில் விழும் தன்மை போல, அலை வீசப் பெற்ற கடலில் வீழ்ந்தனர், வெற்றியை யுடைய அவ்வீரர்கள். அவர்கள் இளம் பிறையைப் போன்ற விற்களுடன் அக் கடலினின்றும் எழுந்து ஒரு புறம் சென்றனர்.

1390. வெற்றி பொருந்திய வில் வீரராகிய வீரகேசரி என்பவர், அத்தன்மையைநோக்கி, சினத்துடன்சென்றார்; முருகப் பெருமானது சிவந்த திருவடிகளை மனத்தில் தியானித்தார்; கையில் ஏந்திய வில்லை வளைத்து நூறு அம்புகளைச் செலுத்தித் தீயோனாகிய தாரகாசுரனது கிரீடத்தைக் கீழே வீழ்த்திக் கடலும் நானுமாறு ஆரவாரம் செய்தார்.

1391. வீரகேசரியின் ஆரவார ஒலி கேட்டுத்தேவர்கள் அவர் மீது பூமாரி பொழிந்தனர். யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரன் அதனைக் கண்டு சினம் கொண்டு மானம் மிக்கவனாய்த் தன் கையில் உள்ள மாலை சூடப்பெற்ற பெரிய தண்டாயுதத்தை வீரகேசரியின் மீது எறிந்து, தனது குதிரை பூட்டப்பட்ட தேரில் ஏறினான்.

262 □ கந்தபுராணம்

வேறு

1392. சென்றொர் மாமுடி புனைவுழித் தண்டமத்
 திறலோன்
 மன்றல் மார்பகம் படுதலும் வீழ்ந்தனன் மயங்கி
 வென்றி மொய்ம்புடை ஆண்டகை யதுகண்டு
 வெகுண்டு
 குன்றம் அன்னதோள் தாரக னொடுபொரக்
 குறித்தான்.

வேறு

1393. குறித்தேவிறல் புயன்தாரகக் கொடியோன் எதிர்
 குறுகி
 வெறித்தேன்மலர்த் தொடைதூங்குதன்
 விறற்கார்முகங் குனியாப்
 பொறித்தேயுறு கனல்வாளிகள் பொழிந்தேயவன்
 புரத்தில்
 செறித்தேயுற வளைத்தான் ஒரு சிலைதானவர்
 தலைவன்
1394. பொழிந்தான்சர மழைநம்மவன் புரமேலது
 பொழுதின்
 இழிந்தான்சிலை யுயர்ந்தான்கணை ஈரேழுதொட்
 டிறுப்ப
 அழிந்தாயெனை எதிர்ந்தாய்இதற் கையமிலை
 யென்னா
 மொழிந்தான்ஒரு துலந்தனை மொய்ம்பிற்செல
 வுய்த்தான்.
1395. பொருழுவிலை வேலங்கவன் பொன்மார்புறப்
 பொருமிப்
 பெருமோகமோ டேநின்றிடப் ப்னனங்கது
 காணா
 உருமேறென அதித்தாரக னுடனேயவன்
 துணையாய்
 வருமுவரும் ஒருநால்வரும் மாறுற்றமர் இழைத்தார்.

1392. தாரகாசுரன் தேரில் ஏறி ஒரு பெரிய மகுடத் தத்தைச் சூடும்போது, தண்டாயுதம் வீரகேசரியின் மார்பில் பட, அவர் மயங்கி வீழ்ந்தார். வெற்றித் திறம் மிக்க வீரவாகு தேவர் அது கண்டு வெகுண்டு, மலை போன்ற தோள்களையுடைய தாரகாசுரனுடன் போர் புரிய நினைத்தார்.

1393. வீரவாகு தேவர் அவ்வாறு நினைத்து, தாரகானாகிய அக்கொடியோன் முன் நெருங்கினார்; நறுமணமும் தேனும் உடைய மலர் மாலை சூடிய தமது வலிய வில்லை வளைத்து, தீப்பொறியைக் கான்று கொண்டே யிருக்கும் வெம்மை மிக்க அம்புகளைச் சொரிந்தார். அவை, அத் தாரகாசுரனது உடலில் அழுத்தி நிற்க, அசுரர்க்குத் தலைவனாகிய அவன் ஒரு வில்லை வளைத்தான்.

1394. தாரகாசுரன் இவ்வாறு வில்லை வளைத்து, எம்மவராகிய வீரவாகு தேவருடைய உடலில் படுமாறு அம்பு மழையைச் சொரிந்தான். அப்பொழுது, உயர்ந்தவராகிய வீரவாகு தேவர், பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தி இழிந்தோனாகிய தாரகனது வில்லைத் துண்டித்தார். அது கண்ட தாரகாசுரன் அவரை நோக்கி, 'நீ என்னை எதிர்த்தாய் ஆதலின் இறந்து ஒழிந்தாய்; இதில் ஐயம் இல்லை' என்று கூறி, ஒரு சூலப்படையை வலிமையுடன் தாக்குமாறு வீரவாகு தேவர் மீது செலுத்தினான்.

1395. போரில் சிறந்த முப்பிரிவு பொருந்திய சூலப்படை வீரவாகு தேவரின் அழகிய மார்பில் அழுந்திய போது, அவர் வருந்தி மிக்க மயக்கத்துடன் நின்றார். அதன்பின், அவர் தம்பியர் எழுவரும் அது கண்டு, பேரிடி என முழங்கி வரும் தாரகாசுரனை எதிர்த்துப் போர் செய்தனர்.

264 □ கந்தபுராணம்

1396. அமர்செய்திடும் எழுவீரரும் அவுணந்தனக்
குடையக்
குமரன்பதம் தலைக்கொண்டிடும் கோமானது
காணா
எமர்மற்றிவர் எல்லோர்களும் இரிந்தார்பொரு
தென்னாச்
சமர்முற்றிட வருதாரகத் தகுவன்முனம்
அடைந்தான்.
1397. ஒருகார்முகம் இருகால்வளை வறவேகுனித்
துகுதேன்
அருகாதொழு கியதன்மையின் அவர்நாணொலி
யெடுப்பத்
திருகாநெடு வரையானவும் தெருமந்தன அவுணர்
இருகாதையும் நனிபொத்தினர் ஏங்குற்றனர்
இரிவார்.
1398. நாண்கொண்டிடும் ஒலிகேட்டலும் நடுங்காவெரு
வுற்றார்
பூண்கொண்டிடு சிலைவாங்கலும் மகிழ்வுற்றிடு
புலவோர்
சேண்கொண்டிடும் முகில்வேண்டினர்
அதுவந்திடச் சிறந்தே
மாண்கொண்டதன் உருமுச்செல மயங்கித்தளர்
வதுபோல்.

வேறு

1399. மேதா வியர்கள் பரவும்திறல் வீரவாகு
மாதாரு வன்ன சிலைதன்னை வளைத்து வாகைத்
தாதார் பிணையல் புனைதாரகன் றன்னை
நோக்கித்
தீதாம் அழல்போல் வெகுண்டேயிது செப்பு
கின்றான்.

1396. போர் செய்து எழுவரும் தோற்றனர். எப்பொழுதும் முருகப் பெருமானின் திருவடிகளைத் தலைமேல் கொள்ளும் தலைவராகிய வீரவாகு தேவர் அதனைக் கண்டார்; எம்மவராகிய இவர்கள் அனைவரும் தாரகனுடன் போர் புரிந்து தோற்றார்கள் என்று நினைத்து, போரை முடிக்க வரும் தாரகாசுரனுக்கு எதிரே சென்றார்.

1397. இரு நுனியும் வளையுமாறு ஒரு வில்லை வளைத்து, ஊற்றிய தேன் இடை விடாது சிந்தும் தன்மைபோல, வீரவாகு தேவர் நானொலி எழுப்பினார். அவ்வொலி கேட்டுச் சலனமற்ற பெரிய மலைகளும் சுழன்றன. அசுரர்கள் தமது இருகாதையும் முடிக் கொண்டு திகைத்து அஞ்சியோடினர்.

1398. விண்ணில் பொருந்திய மேகத்தின்வருகையை (மழையை) விரும்பி வேண்டியவர்கள், அது வந்த போது சிறப்புற்றுப் பெருமை எய்தி மகிழ்வுற்றபோதும், அம் மேகத்திலிருந்து இடியானது தோன்ற அதனால் மயங்கித் தளர்தல் போல், வீரவாகு தேவர் வில்லை வளைத்த வுடன் மகிழ்ச்சியுற்ற தேவர்கள், நானொலி கேட்டதும் நடுங்கிப் பயந்தனர்.

1399. மிகவும் அறிவுடையோரால் பெரிதும் துதிக்கப் படும் வலிமை பொருந்திய வீரவாகுதேவர், பெரிய மரம் போலும் வில்லை வளைத்து, தாது நிறைந்த வாகைப் பூமாலையைச் சூடிய தாரகனை நோக்கி. வெம்மை மிக்க தீயைப்போல் சினந்து, இதனைக் கூறலுற்றார்.

266 □ கந்தபுராணம்

1400. பொன்றா வலிகொண் டமராடிய பூதர் தம்மை
வன்றாழ் சிலைகொண் டிடுவீரரை வன்மை
தன்னால்
வென்றா மெனவுன் னினைபோலும் விரைந்து
நின்னைக்
கொன்றாவி உண்பவன் எனலும்கொடி யோன்
உரைப்பான்.
1401. மாயன் றனைவென் றவன்நேமியை மாசில்
கண்டத்
தேயும் படியே புனைந்தேன்வலி எண்ணு றாதே
நீயிங் கடுவா மெனக்கூறினை நீடு மாற்றம்
சீயந் தனையும் நரிவெல்வது திண்ண மாமோ.
1402. சாரும் குறள்வெம் படையாவையும் சாய்ந்த வீரர்
ஆரும் தொலைவுற் றனர்நீயும் அயர்ந்து நின்றாய்
வீரம் புகல்வாய் விளிகின்ற விளக்கம் நேர்வாய்
பாரென் வலியால் உனதாவி படுப்ப னென்றான்.
1403. என்னுந் துணையில் சரமாயிரம் ஏந்தல் உய்ப்பத்
தன்னங் கையிலோர் சிலைவாங்கினன் தார
கப்போர்
மன்னன் கடிது கணையாயிரம் மாறு தூண்டிச்
சின்னம் புரிந்து கணைநூறு செலுத்தி னானால்.
1404. எவ்வக் கொடியோன் தொடுவாளியை ஏந்தல்
காணா
அவ்வக் கணைகள் விடுத்தேயவை முற்று மாற்றக்
கைவிற் கொருவன் இவனாகுமிக் காளை
தன்னைத்
தெய்வப் படையால் முடிப்பேனெனச் சிந்தை
செய்தான்.

1400. “அழியாத பெரு வலிமையுடன் போரிட்ட பூதர்களையும், வலிய நீண்ட வில்லைக் கொண்ட இலட்சத்தெட்டு வீரர்களையும், வலிமையால் வென்றோம் என்று நினைத்தனை போலும்! விரைவில் உன்னைக் கொன்று நினைது உயிரைப் பருகுவேன்!” என்று வீரவாகு தேவர் கூறினார். அது கேட்ட கொடிய வனான தாரகாசுரன் பதில் உரைத்தான்.

1401. “திருமாலை வெற்றி பெற்று, அவரது சக்கரப் படையை மாசில்லாத கழுத்தில் பதக்கமாக அணிந்து கொண்டவன் நான். அத்தகைய எனது வலிமையைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது என்னை அழிப்பேன் என்று கூறினாய்! சிங்கத்தைச் சிறு நரி வெல்லுமா? நிச்சயமாக வெல்லாது.

1402. “நெருங்கிய பூதப்படை முழுதும் புறமுது கிட்டன! உனது வீரர் அனைவரும் இறந்து ஒழிந்தனர்! எனது துலத்தால் நீயும் சோர்ந்து நின்றாய்! அப்படியிருந்தும் வீரம் பேசுகிறாய். அணையும் விளக்குப் போலாவாய்! எனது வலிமையால் உனது உயிரைப் போக்குவேன்; இதனை இப்போதே காண்பாயாக!” என்றான் தாரகாசுரன்.

1403. என்று அவன் கூறியவுடன், வீரவாகுதேவர் ஆயிரம் அம்புகளை ஏவினார். தாரகாசுரன் என்னும் பெயர் பெற்ற அந்த அசுர வேந்தன் தனது கையில் வில்லை ஏந்தி ஆயிரம் அம்புகளை எதிராக விடுத்தான். மேலும் தன் மீது வரும் ஆயிரம் அம்புகளை வீழ்த்தி, இன்னும் நூறு அம்புகளைச் செலுத்தினான்.

1404. வீரவாகு தேவர், குற்றம் உள்ள கொடியோனாகிய தாரகன் விடுத்த அம்புகளைக் கண்டு, அவ்வவற்றிற்கு ஏற்பக்கணைகளைச் செலுத்தி அவற்றையெல்லாம் அழித்தார். அது கண்ட தாரகாசுரன், ‘இவன் விற்போரில் சிறந்த வீரன் ஆதலால் இவ்விரனை இனித் தெய்வப் படைக்கலத்தால் அழிப்பேன்!’ என நினைத்தான்.

268 □ கந்தபுராணம்

வேறு

1405. வெங்கனற்புடை தாரகன்விட வீரவர்கு
 வெகுண்டுபின்
 செங்கனற்புடை யேவியன்னது சிந்தவேவரு
 ணப்படை
 அங்கனுய்த்திட அவுணர்கோமகன்
 அடுபுனற்கிறை படையினைத்
 துங்கமுற்றிய வீரனுய்த்தது துண்டமாம்வகை
 கண்டனன்.
1406. இரவிதன்படை அவுணன்விட்டனன்
 இவனும்ப்படை யேவியே
 விரைவிலன்னது தொலைவுகண்டனன் வீரமேதகு
 தாரகன்
 உரமிகுந்தனி ஊதைவெம்படை யுந்தினான் அது
 கந்தவேள்
 அருள்மிகுந்தனி யடியன்மாற்றினன்
 அனையதொல்படை தனைவிடா.
1407. அனிலவெம்படை வீறழிந்திட அவுணர்கோமகன்
 அம்புயன்
 தனதுதொல்படை ஏவினானது
 தணிவில்செற்றமொ டேகலும்
 வனைகருங்கழல் வீரவாகுவும் மற்றவன்படை
 தூண்டியே
 நினையுமுன்னது தொலைவுசெய்தன்ன
 நிகரில்வானவர் புகழவே.
1408. ஆயதன்மைகள் கண்டுதாரகன் அற்புதத்தின்
 னாகியே
 மேயவானவர் படைகள் யாவையும்
 வீரன்மற்றிவன் வென்றனன்
 மாயநீர்மையின் இங்கிவன்றிறல்
 வன்மைகொள்ளுதும் இனியெனாத்
 தீயபுந்தியில் இனையவாறு தெரிந்துசிந்தனை
 செய்துமேல்.

1405. அவ்வாறு நினைத்த தாரகன், வெம்மை மிக்க அக்கினிப் படைக்கலத்தைச் செலுத்தினான்; சினம் கொண்ட வீரவாகுதேவர் உடனே தாழும் சிவந்த அக்கினிப் படைக்கலத்தை ஏவி, அவன் செலுத்திய படையை அழித்தார். பின், அசுரர் தலைவன் அவர் மீது வருணப் படைக்கலத்தைச் செலுத்தினான். பண்பால் உயர்ந்தவராகிய வீரவாகுதேவர் உடனே, ஊழிக் காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கும் கடல் அரசனாகிய வருணனது படைக்கலத்தை ஏவி அதனைத் துண்டாக்கினார்.

1406. பின், தாரகாசுரன் தூரியப் படைக்கலத்தை ஏவினான். வீரவாகு தேவரும் தூரிய படைக்கலத்தை ஏவி விரைவாக அவனது படைக்கலத்தை அழித்தார். வீரத்தில் சிறந்த தாரகாசுரன் வலிமை சான்ற இணையற்ற கொடிய வாயுப்படைக்கலத்தை ஏவினான். முருகப் பெருமானின் கருணையை மிகுதியாகப் பெற்ற வீரவாகுதேவர், மிகச் சிறந்த பழைய வாயுப்படைக்கலத்தைச் செலுத்தி, அவன் செலுத்திய படைக்கலத்தை விலக்கினார்.

1407. கொடிய வாயுப்படைக்கலம் வலிமை கெட்டு அழிந்திட, அசுராக்கு அரசனாகிய தாரகாசுரன் அதனை அறிந்து, பிரமதேவரின் பழைய படைக்கலத்தைச் செலுத்தினான். அப்படை அடங்காச் சினத்துடன் வர, அழகிய வீரக்கமல் புனைந்த வீரவாகு தேவரும் ஒன்றை மனத்தால் நினைப்பதற்குள் மிக விரைவாக, பிரமதேவரின் படைக்கலத்தை ஏவி நிகரற்ற தேவர்கள் போற்றித் துதிக்க, அவன் ஏவிய படைக்கலத்தை அழித்தொழித்தார்.

1408. அத்தகைய தன்மைகளைக் கண்ட தாரகாசுரன், வியப்புற்றான். "இந்த வீரன் எம்மிடம் உள்ள தேவப்படைக்கலங்கள் அனைத்தையும் வெற்றி கொண்டான்; ஆதலால் இனி மாயத்தால் இவனது வலிமையை ஒடுக்குவோம்!" என இவ்வாறு தனது தீய உள்ளத்தில் ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பின்,

1409. தொல்லைமாயையின் விஞ்சைதன்னை
 நவின்றுளம்கொடு துண்ணென
 மல்லன்மேவரு தாரகாசுரன் வடிவமெண்ணில்
 தாங்கியே
 எல்லைதீர்தரு படைவழங்கினன் எங்குமாகி
 இருட்குழாம்
 ஒல்லைவந்து பரந்தபோல்அவன் ஒருவன்றின்றமர்
 புரியவே.
1410. கண்டுமற்றது வானுளோர்கள் கலங்கியேங்கினர்
 முன்னரே
 விண்டுநீளிடெ நின்றபூதர் வெருண்டுபின்னரும்
 ஓடினார்
 மண்டுபேரமர் செய்தயர்ந்திடு மானவீரரும்
 அச்சமேல்
 கொண்டுநின்றனர் முறுவல்செய்தனர்
 குணலையிட்டனர் அவுணரே.

வேறு

1411. தார கப்பெயர் அவுணர்கோன் மாயையின் சமரும்
 ஆரும் அச்சுறு கின்றதும் ஆடல்மொய்யம்
 புடையோன்
 பேர முற்பொறி கதுவுற நோக்கியே பிறங்கும்
 வீர பத்திரன் நெடும்படை எடுத்தனன் விடுவான்.
1412. துங்க வுக்கிரச் சிம்புள்மாப் படையினைத்
 தூயோன்
 செங்கை பற்றலும் அன்னது தாரகன் செயலால்
 அங்கண் நின்றிடு மாயைகண் டச்சமுற் றமுங்கிப்
 பொங்கு பானுமுன் இருளென முடிந்ததப்
 பொழுதே.

1409. வலிமை மிக்க தாரகாசுரன், முன்னர் தான் பயிற்சி பெற்ற மாய வித்தைக்குரிய மந்திரத்தைத் தியானித்து, விரைவாகப் பல மாய வடிவங்களைக் கொண்டான். அளவற்ற படைக் கலன்களைச் செலுத்தி இருள் கூட்டம் ஒன்று கூடித்திரண்டு வந்து பரந்த தன்மை போல, அவன் ஒருவனே எல்லா இடங்களிலும் நின்று போர் செய்தான்.

1410. அது கண்டு வானுள தேவர்கள் மனம் கலங்கித் திகைத்தனர். முன்னரே நடுநடுங்கி நெடுந்தாரம் போய் நின்ற பூதர்கள், மருண்டு மேலும் ஓடினர். நெருங்கிப் பெரும் போர் புரிந்து இளைத்த மானம் மிக்க இலட்சத்தெட்டு வீரரும் மிகவும் அஞ்சி நின்றனர். அசுரர் ஆரவாரம் செய்து சிரித்து ஆடினர்.

1411 ஆற்றல் மிக்க வீரவாகுதேவர், தாரகாசுரன் என்னும் பெயர் பெற்ற அசுரர் தலைவனது மாயப் போரையும், அதனால் அனைவரும் அச்சமுறும் தன்மையையும் சினத்திப் பொறி சிதறப் பார்த்தார். பின், ஒளி விளங்கும் வீரபத்திரப் படைக் கலத்தை அவன் மீது செலுத்தக் கையில் ஏந்தினார்.

1412. தூய்மை பொருந்திய வீரவாகுதேவர், மிகுந்த உக்கரத்துடன் கூடிய சரப வடிவம் அமைந்த மிகச் சிறந்த படையைச் செலுத்துதற்குச் சிவந்த கையில் ஏந்தினார். அந்த ஆற்றல் மிக்க படையை, தாரகன் செயலால் அங்குத் தோன்றி நின்ற மாயையானது கண்டு அச்சமுற்று வருந்தி, ஒளி வீசும் தூரியன் முன் இருள் அழிவது போல அப்பொழுதே அழிந்தது.

1413. தன்பு ணர்ப்புறு மாயைதான் உடைதலும் தமிழாய்
முன்பு நின்றதோர் தாரகன் மொய்ப்புளான்
றன்னைப்
பின்பு மாயையிற் படுத்தவோர் துழ்ச்சியைப்
பிடித்து
மின்பொ லிந்ததன் தேரைவிட் டோடினன்
விரைவில்.

1414. தார கன்தொலைந் தோடலும் தனக்கிணை
யில்லோன்
போர ழிந்துவென் னிட்டவன் தன்மிசைப்
புத்தேள்
வீர வெம்படை விடுப்பது வீரமன் றென்னாச்
சீரி தாகிய தூணியுள் அன்னதைச் செறித்தான்.

1415. அற்ற போர்வலித் தாரகன் பின்வரைந் தணுகிப்
பற்றி நான்கொடு புயந்தனைப் பிணித்தெனைப்
பணித்த
கொற்ற வேலன்முன் உய்க்குவன் யானெனக்
குறித்து
மற்ற வன்றனைத் தொடர்ந்தனன் நெடுந்திறல்
வாகு.

1416. வேழ மாமுகற் கிளவலை உன்னியே வீரன்
ஆழி மால்கட லாமென ஆர்த்துவை தணுகச்
சூழு மாயையின் இருக்கையாம் தொல்கிர வஞ்சப்
பாழி யொன்றுசென் றொளித்தனன் தாரகப்
பதகன்.

1413. தனது தந்திரத்தால் தோன்றிய மாயை அழிந்ததும், தனியனாய் முன் நின்ற தாரகாசுரன், தன்னைவிட வலிமையுள்ள வீரவாகு தேவரை மேலும் மாயையில் சிக்க வைப்பதற்கு ஓர் உபாயத்தை மேற் கொண்டு விரைவாகத் தேரை விட்டிறங்கித் தோற்று ஓடினான்.

1414. தாரகாசுரன் இவ்வாறு தோற்று ஓட, தனக்கு பாரும் ஒப்பில்லாத வீரவாகுதேவர், போரில் தோற்றுப் பறமுதுகிட்டு ஓடும் இவன் மேல் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வெம்படையைச் செலுத்துவது வீரமன்று எனக் கருதி, அவ் வீரபத்திரப்படைக் கலத்தைச் சிறந்த தமது அம்புக் கூட்டில் செருகிக் கொண்டார்.

1415. "நான், போர் ஆற்றல் நீங்கப் பெற்ற தாரகனுக்குப் பின் விரைவில் சென்று அவனைப் பிடித்து, கயிற்றால் கைகளைக் கட்டி, என்னைப் போர்புரியுமாறு ஏவிய, வெற்றி மிக்க வேல் எந்திய முருகப்பெருமானின் முன்னிலையில் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்!" எனக் கருதி அத் தாரகாசுரனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார், வீரவாகுதேவர்.

1416. அந்த வீரவாகுதேவர், சிறந்த யானை முகத்தையுடைய வீநாயகப் பெருமானின் தம்பியாக்கிய முருகப் பெருமானைத் தியானித்து, ஆழமான கடலைப் போல் ஆர்ப்பரித்துத் தாரகனைப் பழித்து நெருங்கும்போது, அக் கொடியவன், ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் செய்யப்படும் மாயைகளுக்கு இருப்பிடமான பழைய கிரவுஞ்ச மலையில் உள்ள ஒரு குகையினுள் சென்று மறைந்தான்.

1417. முன்ன மாங்கவன் போகிய பூழையுள் முடுகிப்
பொன்னின் வாகையம் தோளுடை யாண்டகை
புகலும்
அன்ன தோர்வரை யகமெலாம் ஆயிரங் கதிரின்
மன்ன னேகுறா இருள்நிலம் போன்றுவை கியதே.
1418. நீளு மாலிருள் படர்தலுஞ் சில்லிடை நெறியால்
தாளி னொற்றியே படர்ந்தனன் தாரகற் காணான்
ஆளி மொய்ம்புடை மேலையோன் அடுக்கலின்
புணர்ப்பான்
மீளு கின்றதோர் நெறியையும் கண்டிலன்
வெகுண்டான்.
1419. செற்ற மிக்கவன் மாயைஇவ் வரையெனச் சிந்தித்
துற்ற காலையில் அவுணனா கியகிர வஞ்சப்
பொற்றை அன்னது கண்டுமோ கத்துயில் புரிந்து
மற்ற வன்றன துணர்வினை மையல்செய் ததுவே
1420. இயலி சைத்தமிழ் முனிவரன் இசைத்ததுள்
இசைவால்
வியலு டைத்திறல் வாகுவை அவ்வரை மிகவும்
மயலு டைப்பெரு மாயம தியற்றலும் மயங்கிக்
துயில லுற்றனன் தொல்லையின் உணர்வெலாந்
துறந்தே.
1421. அம்ம லைக்கணே முன்னவன் உறங்கலும்
அனைய
செம்ம லுக்கிளை யோர் இரு நால்வரும் சிறந்த
தம்மி னத்தரோர் இலக்கருஞ் சாரதர் பலரும்
விம்ம லுற்றனர் சிறையிலாப் பறவையின்
மெலிந்தார்.

1417. பொன்னைப் போல் விளங்கும் வீரம்மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர், தாரகாசுரன் புகுந்த குகையில் விரைவில் புகுந்தார். அந்த மலையின் உள்ளிடம் முழுவதும் ஆயிரம் கதிர்களையுடைய துரியனின் ஒளி பரவாத இருள் உலகம் போல் இருந்தது.

1418. மிக்க பேரிருள் எங்கும் பரவ, சிங்கம் போன்ற வலிமை அமைந்த தோள்களையுடைய அவ் வீரவாகு தேவர், முன்னர்த் தோன்றிய வழியில் காலால் தடவிக் கொண்டு சிறிது தூரம் சென்றார்; தாரகனையும் காணாது, அம் மலையின் மாயையால் தீரும்பி வருதற்குரிய வழியையும் காணாது சினம் கொண்டார்.

1419. சினம் மிகுந்த வீரவாகுதேவர், இந்த மலை மாயம் உடையது என நினைத்தார். அப்பொழுது அசுரனாகிய அந்த கிரவுஞ்ச மலை அதைக் கண்டு மயக்கத்தைத் தரும் தூக்கத்தைத் தோற்றுவித்து, அவருடைய அறிவை மயக்கியது.

1420. இயற்றமிழையும் இசைத்தமிழையும் வளர்த்த அகத்திய முனிவர் இட்ட சாபம் பொருந்துதலால், அந்தக் கிரவுஞ்ச மலை, பெருமையுடைய வீரவாகு தேவருக்கு மிகவும் மயக்கத்தைத் தரும் பெரிய மாயத்தைச் செய்தது. அவர், தமது பழைய அறிவு எல்லாம் இழந்து, மயங்கி மாயா நித்திரையில் ஆழ்ந்தார்.

1421. முத்தவரான வீரவாகு தேவர், அந்தக் கிரவுஞ்ச மலையில் மோக நித்திரையில் ஆழ்ந்திருக்க, அவர் பின் பிறந்த தம்பியர் எண்மரும், சிறப்பு வாய்ந்த அவர்களது இனத்தைச் சார்ந்த இலட்சம் வீரரும், பூத வீரர் பலரும் மன வருத்தம் அடைந்து சிறகற்ற பறவைகளைப் போல் வாடினர்.

276 □ கந்தபுராணம்

1422. உடைந்து போயின தாரகன் தன்னைநம்
முரவோன்
தொடர்ந்து சென்றனன் மீண்டிலன் அவனொடுந்
துன்னி
அடைந்து வெற்பினில் போர்புரி வான்கொலோ
அங்கட்
படர்ந்து நாடுதும் யாமுமென் றெண்ணினர் பலரும்
1423. எண்ணி யேயிசைந் திளையரோ ரெண்மரும்
இலக்கம்
நண்ணும் வீரரும் பாரிடந் தன்னுள்நா யகரும்
அண்ணல் வான்படை ஏந்தியே யாயிடை யகன்று
வின்னு லாவுறு கீரவுஞ்சம் எய்தினர் விரைவில்.
1424. ஆய வெற்பினில் வீரவா குப்பெயர் அடலோன்
போய பூழையுள் மற்றவர் யாவரும் புகலும்
தீய தொல்வரை முன்னவற் கிழைத்திடு திறம்போல்
மாயம் எண்ணில புரிதலும் மயங்கியே வதிந்தார்.
1425. வெற்றி வீரவா குப்பெயர் அண்ணலும் வீரர்
மாற்றி யாவரு மயங்கலும் தாரகன் வாரா
உற்று நோக்கிநம் மாயையால் இவரெலா
மொருங்கே
இற்று ளான மகிழ்ந்துமால் வரைமிசை
எழுந்தான்.
1426. அண்ட மீமிசை நின்றவா னவர்கள்இவ்
வனைத்தும்
கண்டு கட்புனல் பனிவர அரற்றியே கலங்கிக்
கொண்ட துன்பொடு பதைபதைத் தோடினர்
கூளித்
தண்டம் யாவையும் வெருவின தலைவர்இன்
மையினால்.

1422. “எம் தலைவரான வீரவாகு தேவர், தோற்று ஓடிய தாரகனைத் தொடர்ந்து சென்றார்; இன்னும் திரும்பி வரவில்லை; ஒரு வேளை அந்தத் தாரகா சுரனுடன் கிரவுஞ்ச மலையில் போர் புரிகின்றாரோ? நாமும் அங்குச் சென்று காண்போம்!” என்று இவ்வாறு அனைவரும் நினைத்தனர்.

1423. நினைத்து, வீரவாகு தேவரின் தம்பியர் எண்மரும், இலட்சம் வீரரும், பூத கணத் தலைவர்களும் சிறந்த பெரிய படைக்கலங்களைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு, அங்கிருந்து நீங்கி, விரைவாக, விண்ணளாவி உயர்ந்து நிற்கும் கிரவுஞ்ச மலையை அடைந்தனர்.

1424. அந்தக் கிரவுஞ்ச மலையில், வீரவாகு என்னும் பெயர் அமைந்த வீரர் முன் சென்ற குகையில் அவர்கள் அனைவரும் சென்றனர். அந்நிலையில் தீய பழைய அம்மலை, முத்தவரான வீரவாகு தேவருக்கு இழைத்த தன்மை போலவே எண்ணற்ற மாயங்களைச் செய்ய, அவர்களும் மயக்கம் அடைந்தனர்.

1425. வெற்றி பொருந்திய வீரவாகு என்னும் பெயர் பெற்ற தலைவரும், மற்றுமுள்ள வீரர் அனைவரும் மயங்கிக்கிடக்க, தாரகாசுரன் அவர்களை உற்று நோக்கி, “இவர்கள் எல்லாரும் எமது மாயத்தால் ஒருங்கே ஐறந்தனர்!” என்று நினைத்துப் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு பெரிய அந்த மலையின்மீது தோன்றினான்.

1426. வானத்தில் தோன்றிய தேவர்கள், இவ்வனைத்தையும் நோக்கிக் கண்ணீர் சிந்தி மனம் கலங்கி, துன்பமுற்று மிகவும் நடுங்கி ஓடினர். பூதப்படைகள் எல்லாம், தலைவர் யாரும் இல்லாமையால் பயந்தன.

278 □ கந்தபுராணம்

1427. மலையின் மீமிசை யெழுதரு தாரகன் மற்றோர்
தலைமை யாகிய விரதமேல் கொண்டுதா னவர்கள்
பலரும் வந்துவந் தார்த்தனர் துழ்தரப் பைம்பொற்
சிலைய தொன்றினை வாங்கியே செருநிலம்
சென்றான்.
1428. நீடு தன்சிலை நானொலி கொண்டுநீள் சரங்கள்
கோடி கோடிமற் றொருதொடை யாகவே கொளுவி
ஆடல் சேர்தரு பூதர்மேல் பொழிதலும் அலமந்
தோட லுற்றனர் திசையினும் விண்ணினும்
உலைந்தே.
1429. ஆன காலையில் நாரதன் இனையகண் டழுங்கி
மேனி துண்ணென வியர்ப்புற வழிக்கொடு
விரைந்து
போன விண்ணவர் தம்மொடு சென்றுபுத் தேளிர்
சேனை காவலன் நின்றதோர் கடைக்கூழை
சேர்ந்தான்.
1430. அரிது மாதவம் புரிதரு நாரதன் அடலின்
விரவு மாயிரம் பூதவெள் ளத்தொடு மேவும்
கருணை சேரறு முகத்தனைக் கண்டுகண்
களித்துச்
சுரர்க ளோடுபோய் இறைஞ்சியே இனையன
சொல்வான்.
1431. ஐய நிற்படை வீரர்கள் பெரும்சம ராடி
வெய்ய தானவர் தானைகள் வரவர வீட்டிச்
செய்ய மந்திரித் தலைவரை அமைச்சரைச்
செற்றுப்
பொய்யின் மொய்ப்புடைத் தாரகன் தன்னொடும்
பொருதார்.

1427. கிரவுஞ்ச மலைமீது தோன்றிய தாரகாசுரன், சிறப்பான வேறொரு தேரில் ஏறி அசுரர்கள் பலரும் வந்து தன்னைச் சூழ்ந்து ஆரவாரம் செய்துவர, செம்பொன் மயமான ஒரு வில்லைக் கையில் ஏந்திப் போர்க்களத்தை அடைந்தான்.

1428. அவ்வாறு போர்க்களம் அடைந்த தாரகாசுரன், நீண்ட பெரிய தனது வில்லில் நானொலி எழுப்பி, நீண்ட அம்புகளைக் கோடிக் கணக்கில் ஒவ்வொரு தடவையும் தொடுத்து, வலிமை மிக்க பூதர்மீது செலுத்தினான். அதனால், அவர்கள் அனைவரும் மனம் கலங்கித் திசைகளிலும் விண்ணிலும் நிலை குலைந்து ஓடினர்.

1429. அப்போது, நாரதமுனிவர் இந்தக் கொடுமைகளைப் பார்த்து வருந்தி, உடல் நடுங்கி வியர்வை சிந்த விரைவாக ஓடிச் சென்ற தேவர்களுடன் போய், தேவசேனாதிபதியாகிய முருகப்பெருமான் நின்றருளிய இடத்தை அடைந்தார்.

1430. அரிய பெரிய தவமுனிவரான நாரதர், வலிமையுடன் பொருந்திய ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் தொகையாகிய பூதப்படையுடன் நின்ற கருணாமூர்த்தியான ஆறுதிருமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமானைக் கண்களிக்கக் கண்டு, தேவர்களுடன் போய் வணங்கி இவற்றைக் கூறலுற்றார்.

1431. ‘ஐயனே! நினது படை வீரர்கள் பெரும் போர் புரிந்து, கொடிய அசுரப் படைகள் வருந்தோறும் அழித்து, சிறந்த படைத் தலைவரையும் அமைச்சரையும் அழித்து, பொய்யில்லாத வலிமையுடைய தாரகாசுரனுடனும் போர் செய்தனர்.

1432. தலைக்க னாகிய வீரனும் தம்பியர் பிறரும்
இலக்க வீரரும் பாரிடத் தலைவர்கள் யாரும்
புலைக்கொ டும்தொழில் தாரகன் தன்னொடும்
பொரத்தன்
மலைக்கண் உய்த்தனன் அவர்தமைச் சூழ்ச்சியின்
வலியால்.
433. உய்த்த காலையில் அவுணனா கியகிர வஞ்சம்
மெத்து மாயைகள் அனைவர்க் கிழைத்தலும்
வெருவிப்
பித்த ராமென மயங்கினர் போலுமால் பின்னர்
இத்தி றந்தனை உணர்ந்தனன் தாரக னென்போன்
1434. தெரிந்து தாரகன் மகிழ்வொடு பறந்தலை சென்று
துரந்து நம்பெரும் தானையைக் கணைமழை
சொரிய
முரிந்து போயின நிகழ்ச்சியீ துயிர்த்தொகை
முற்றும்
இருந்த நாயக அறிதியே யாவையும் என்றான்.
1435. என்ற காலையில் நாரதன் உள்ளமும் இமையோர்
நின்று தாமயர் கின்றதும் அமரர்கோன் நெஞ்சில்
துன்று சோகமும் நான்முக னாதியோர் துயரும்
ஒன்ற நோக்கியே அறுமுகப் பண்ணவன்
உரைப்பான்.

வேறு

1436. ஆருமிது கேண்மின் அம ராடுகளன் ஏகிக்
தாரகனை வேல்கொடு தடிந்தவுணர் வைகும்
ஓரரண மானகிர வஞ்சகிரி செற்றே
வீரர்தமை யோரிறையின் மீட்டிடுவன் என்றான்.

1432. “முன்னே பிறந்த வீரவாகுதேவரும், தம்பியர் எண்மரும், இலட்சம் வீரரும், பூதத் தலைவர்கள் அனைவரும் இழிவான கொடிய செயலையுடைய தாரகாசுரனொடு போர்புரிய, அவன், தன் சூழ்ச்சியின் வலிமையால் அவர்களைத் தனது கிரவுஞ்ச மலையினுள் புகுமாறு செய்தான்.

1433. “அவ்வாறு அவர்களை உள்ளே புகுவித்த போது, அசுரனாகிய கிரவுஞ்சமலை அவர்களுக்கு மிகவும் மாயங்களைச் செய்தது. அது கண்டு அவர்கள் அனைவரும் பைத்தியம் கொண்டவர்போல் மயங்கினார்கள் போலும்! பின்னர், தாரகன் என்போன் இத்தன்மையை உணர்ந்தான்.

1434. “இத்தன்மையை உணர்ந்த தாரகாசுரன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் போர்க்களத்தை அடைந்தான்; நமது பூதப்படைகளைத் துரத்தி அம்பு மழை பொழிந்தான். அதனால் அப்படை முழுவதும் நிலை குலைந்து ஓடின. நடந்த நிகழ்ச்சி இதுவேயாகும். உயிர்கள் அனைத்திலும் கலந்திருக்கும் பரமான்மாவாகிய கடவுளே! இவற்றை யெல்லாம் நீரே அறிவீர் அன்றோ?” என்று நாரதமுனிவர் கூறினார்.

1435. என்று நாரதமுனிவர் கூறியபோது, ஆறுமுகங்களையுடைய முருகக்கடவுள், நாரதரின் உள்ளக் கருத்தையும், தன் முன் நின்று தேவர்கள் வருந்துகின்ற தன்மையையும், தேவேந்திரனது மனத்தில் பொருந்திய துன்பத்தையும், பிரமா முதலிய கடவுளின் துயரத்தையும் ஒருங்கே உணர்ந்து இவ்வாறு கூறலுற்றார்:

1436. “யாவரும் இதனைக் கேளுங்கள்: யாம் இப்பொழுது போர்க்களம் சென்று, தாரகனை வேலால் கொன்று, அசுரர்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற ஒரு கோட்டையாகத் திகழும் கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்து, வீரவாகு முதலான வீரர்களை ஒரு நொடிப் பொழுதினில் மீட்போம்!” என்று கூறினார்.

1437. எந்தையிவை கூறுதலும் யாருமவை தேர்ந்து
சிந்தையுறு கின்றதுயர் செற்றுமுடி வில்லா
அந்தமில் மகிழ்ச்சியுடன் ஆடியிசை பாடிக்
கந்தனடி வந்தனை புரிந்தனர் களிப்பால்.
1438. கந்தமுரு கேசனது காலைமுது பாகாய்
வந்ததொரு வந்தினை மகிழ்ச்சியொடு நோக்கிச்
சிந்தைதனில் முந்தும்வகை தேரதனை வல்லே
உந்துதி விரைந்தென உரைத்தருள லோடும்.
1439. என்னவினி தென்றுதொழு தேழெழுவ கைத்தாம்
தன்னினம தாகியவர் தாங்கள்புடை போதக்
கொன்னுனைய தாமுளவு கோல்கயிறு பற்றித்
துன்னபரி மான்நிரைகள் தூண்டிமிக ஆர்த்தான்.

வேறு

1440. ஆன காலைதனில் அண்டமும் வையம்
தானும் அங்குள தடங்கிரி யாவும்
ஏனை மாகடலும் எண்டிசை யுள்ள
மான வேழமும் நடுங்கின மன்னோ.
1441. வாவு கின்றபல மாநிரை தூண்டத்
தேவர் தங்கள்சிறை தீரிய செல்வோன்
மேவு தொல்லிரதம் விண்ணெறி கொண்டே
ஏவ ரும்புகழ ஏகிய தன்றே.
1442. ஆத யம்குமரன் அவ்வழி பொற்றேர்
மீது செல்லுதலும் விண்முகில் பல்வே
றோதும் வண்ணமுடன் உற்றென வானில்
பூத சேனைபுடை போயின அன்றே.

1437. எம் தந்தையாகிய முருகக் கடவுள் இவ்வாறு அருள் கூர்ந்து கூற, அங்கிருந்தோர் அவற்றைக் கேட்டு மனத்தில் பொருந்திய துயரங்களைத் தொலைத்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஆடிப் பாடித் துதித்து, முருகக் கடவுளது திருவடிகளை வணங்கினர்.

1438. கந்தன் என்னும் திருப்பெயர் பெற்ற முருகப் பெருமான் அப்பொழுது, பழைய சாரதியாக அமைந்த வாயுதேவனை மகிழ்ச்சியுடன் நோக்கி, “மனத்தைவிட விரைந்து செல்லுமாறு நமது தேரை விரைவாக செலுத்துக!” எனக் கூறியருளினார்.

1439. அது கேட்ட வாயுதேவன், ‘என் இறைவரே! தல்லது’ என்று கூறிக் கைதொழுது, வணங்கினான். பின், நாற்பத்தொன்பது வகையினையுடைய தன் இனத்தவர் பக்கத்தில் துழ்ந்துவர, அஞ்சும் தன்மையுள்ள நுனியுடன் கூடிய முட்கோலையும் கச்சைக் கயிற்றையும் பிடித்து நெருக்கமாகக் குதிரைகளைப் பூட்டிச் செலுத்தி மிகவும் ஆரவாரம் செய்தான்.

1440. அப்பொழுது, விண்ணுலகமும், மண்ணுலகமும் அம் மண்ணுலகில் உள்ள பெரிய மலைகள் அனைத்தும், மற்றுமுள்ள பெரிய கடல்களும் எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள பெருமைமிக்க யானைகளும் நடுங்கின.

1441. தாவிச் செல்லும் பல்வகையான குதிரை நிரைகளைச் செலுத்த, தேவர்களின் சிறை நீங்குமாறு செல்லும் முருகக் கடவுள் ஏறி அருளிய பழைய தேரானது, யாரும் வியப்புற விண் வழியே சென்றது.

1442. முதல்வராகிய முருகப் பெருமான், அந்த விண் வழியே மனோவேகப் பொன் தேரில் செல்ல, விண்ணிலே உள்ள மேகங்கள் பல்வேறு வகையாகச் சொல்லப்படும் நிறங்களுடன் சென்றாற்போல, பூதப்படைகள் விண்ணில் அப்பெருமானைச் துழ்ந்து சென்றன.

284 □ கந்தபுராணம்

1443. போர ழிந்துபுற கிட்டெதீர் பூதர்
ஆரும் நேர்ந்துதொழு தாற்றலொ டெய்த
நார ணன்றனது நன்மரு கானோன்
தார கன்திகழ் சமர்க்களம் உற்றான்.
1444. கவன மோடுபடர் காலினு முந்திச்
சிவன்ம கன்றனது சேனைய தானோர்
உவரி யாமென உறும்திறம் நோக்கி
அவுணர் தானையை அணிந்தெதீர் சென்றார்.
1445. சகந்து திக்கவரு சாரதர் தாமும்
அகந்தை யுற்றஅவு ணத்தொகை யோரும்
இகந்த வன்மையொ டெதீர்ந்திகல் எய்தி
வெகுண்டு பேரமர் விளைத்திட லுற்றார்.
1446. கரங்கொள் நேமிகள் கணிச்சிகள் தீவாய்ச்
சரங்க ளாதியன தானவர் விட்டார்
உரங்கொள் மால்வரைகள் ஓங்குமெ முக்கள்
மரங்கள் விட்டனர் மறம்கெழு பூதர்.
1447. முரிந்த தேர்நிரை முடிந்தன மாக்கள்
நெரிந்த தானவர் நெடுந்தலை சோரி
சொரிந்த பூதர்மெய் துணிந்தன வானில்
திரிந்த பாறுகள் செறிந்தன வன்றே.
1448. நிறங்கொள் செங்குருதி நீத்தம தாகிக்
கறங்கி யோடின கவந்தமொர் கோடி
மறங்கொ டாடுவ வயின்தொறு மாகிப்
பிறங்கு கின்றன பிணம்கெழு குன்றம்.

1443. போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடி முற்பட்ட பூதவீரர் அனைவரும், நெருங்கிக் கைதொழுது ஆற்றலொடு உடன் வர, திருமாவின் மருகராகிய முருகப்பெருமான், தாரகாசுரன் விளங்கித் தோன்றும் போர்க்களத்தை அடைந்தார்.

1444. சிவபெருமானின் குமாரராகிய முருகக் கடவுளது படையாக உள்ள பூதர்கள், வேகமாகச் செல்லும் காற்றினும் விரைந்து கடல் போலப் பரந்து வரும் திறம் நோக்கி அசுரர்கள், தங்கள் படைகளை அணிவகுத்துக் கொண்டு எதிரே சென்றனர்.

1445. உலகம் புகழுமாறு வரும் பூதர்களும், அகந்தை கொண்ட அசுரர் கூட்டத்தினரும் அளவற்ற வல்லமையோடு எதிர்த்து, மாறுபாடு கொண்டு, சினந்து, பெரிய போரைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

1446. அசுரர்கள், தங்கள் கையிலே கொண்ட சக்கரங்கள், மழுப்படைகள், தீயைக் காலும் அம்புகள் முதலான படைக் கலன்களைப் பூதர் மேல் செலுத்தினர். வலிமை பொருந்திய பூதர்கள், உரம் மிக்க பெரிய மலைகள், உயர்ந்த எழுப்படைகள், மரங்கள் ஆகிய வற்றை அசுரர் மீது செலுத்தினர்.

1447. இவ்வாறு இரு திறத்துப்படைகளும் போர் செய்தபோது, தேர்கள் முரிந்தன; குதிரைகள் அழிந்தன; அசுரரின் பெரிய தலைகள் நெரிபட்டன; இரத்த நீர்கள் சிதறின; பூதர்களின் உடல் வெட்டுப்பட்டன; விண்ணில் பறந்து திரியும் பருந்துகள் தசையை நாடி நெருங்கி வந்தன.

1448. செந்திறம் பொருந்திய இரத்தம் வெள்ளமாகி யிரைந்து பாய்ந்தது. வீராவேசம் கொண்டு கூத்தாடும் கோடிக்கணக்கான உடற்குறைகள், பிண மலைகள் போல் இடந்தோறும் பொருந்தித் தோன்றுகின்றன.

286 □ கந்தபுராணம்

1449. அனைய வாறிவர் அரும்சம ராற்றப்
புனையல் வாகையுள பூதர்கள் தம்மால்
வினையம் வல்லவுணர் வெவ்வலி சிந்தி
இனைத லோடுமிரி குற்றனர் அன்றே.
1450. தன்ப டைத்தொலைவு தாரகன் நோக்கிக்
கொன்ப டைத்தகுனி விற்குனி வித்தே
மின்ப டைத்தபல வெம்கணை தூவி
வன்ப டைக்கணம் வருந்த நடந்தான்.
1451. நடந்தெ திர்ந்தகண நாதரை யெல்லாம்
தொடர்ந்து பல்கணை சொரிந்து துரந்தே
இடந்தி கழந்தஇமை யத்திறை நல்கும்
மடந்தை தந்ததிரு மைந்தன்முன் உற்றான்.
1452. உற்ற காலதனில் ஒற்றரை நோக்கிச்
சற்று நீதியறு தாரக வெய்யோன்
செற்றம் என்னுமழல் சிந்தையின் முள
மற்றி வன்கொல்அரன் மாமகன் என்றான்.
1453. என்ன லுங்குமரன் இங்கிவ னேயாம்
மன்ன என்றிடலும் மற்றவன் ஏறும்
துன்னு தேர்கடிது தூண்டி எவர்க்கும்
முன்ன வன்மதலை முன்னுற வந்தான்.

1449. அத்தகைய தன்மையுடன் இரு திறப்படைகளும் போர் புரிய, தும்ச்சியில் வல்ல அசுரர்கள், வெற்றிமாலை தூடிய பூதர்களால் கொடிய வலிமை கெட்டு வருத்தத்துடன் பயந்து ஓடினர்.

1450. தனது படைகளின் தோல்வியைக் கண்ணுற்ற தாரகாசுரன், அஞ்சத்தக்க, வளையும் இயல்பினை யுடைய வில்லை வளைத்து, ஒளி மிக்க கொடிய பல அம்புகளைச் செலுத்தி, வலிய பூதப்படைகள் வருந்துமாறு உலவினான்.

1451. இவ்வாறு போர்க்களத்தில் உலாவித் திரிந்து, எதிர்த்த பூதத்தலைவர்கள் மீதெல்லாம் பல அம்புகளைச் செலுத்திப் புறமுதுகிடுமாறு செய்து, சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தே விளங்கும் இமவான் பெற்ற மகளாகிய உமாதேவியின் திருக்குமாரரான முருகப் பெருமானுக்கு எதிரே சென்றான், தாரகாசுரன்.

1452. அப்படிச் சென்றபோது, சிறிதும் நீதியில்லாத தீயனாகிய தாரகாசுரன், சினம் என்னும் தீ தன் நெஞ்சில் பற்ற, தூதுவர்களை நோக்கி, “சிவபெருமானின் சிறந்த மகன் இவனா?” என்று கேட்டான்.

1453. என்று கேட்டவுடன் தூதுவர்கள் அவனை நோக்கி, “மன்ன! சிவபெருமானின் குமாரன் இவனே!” என்று கூறினர். உடனே தாரகாசுரன் தான் ஏறிய தேரை விரைவில் செலுத்துவித்து முழு முதற் கடவுளான சிவ பிரானின் குமரரான முருகப்பெருமானின் முன்னே வந்தான்.

வேறு

1454. முழுமதி யன்ன ஆறு முகங்களும் முந்நான் காகும்
விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுள படையின்
சீரும்
அழகிய கரமீ ராறும் அணிமணித் தண்டை
யார்க்கும்
செழுமல ரடியும் கண்டான் அவன்தவம் செப்பற்
பாற்றோ.
1455. தற்பம துடைய சிந்தைத் தாரகன் இனைய
வாற்றால்
சிற்பர மூர்த்திகொண்ட திருவுரு வனைத்தும்
நோக்கி
அற்புத மெய்தி நம்மேல் அமர்செய வந்தா
னென்றால்
கற்பனை கடந்த ஆதிக் கடவுளே இவன்கொ
லென்றான்.
1456. இந்தவா றுன்னிப் பின்னர் யார்க்குமே லாகும்
ஈசன்
தந்ததோர் வரமும் வீரத் தன்மையும் வன்மைப்
பாடும்
முந்துதாம் பெற்ற சீரும் முழுவதும் நினைந்து
சீறிக்
கந்தவேள் தன்னை நோக்கி இனையன கழற
லுற்றான்.
1457. நாரணன் தனக்கு மற்றை நான்முகன் தனக்கும்
வெள்ளை
வாரணன் தனக்கு மல்லால் மதிமுடி அமல னுக்கும்
தாரணி தனில்ள மக்குஞ் சமரினை இழைப்ப
இங்கோர்
காரண மில்லை மைந்தா வந்ததென் கழறு
கென்றான்.

1454. முழு மதி போன்ற ஆறு முகங்களையும், பன்னிரு கண்களிலிருந்து பொழியும் அருளையும், வேலாயுதத்தையும் மற்றும் உள்ள படைக்கலங்களின் சிறப்பையும், அழகிய பன்னிரு கைகளையும், அழகான மணிகள் அழுத்தப் பெற்ற தண்டை என்னும் அணிகலன் ஒலிக்கும் சிறந்த தாமரை மலர் போலும் அடிகளையும் தாரகன் காணும்பேறு பெற்றான். ஆதலால் அவனது தவத்தின் சிறப்பினை எம்மால் கூறவியலுமா? (இயலாது).

1455. ஆணவம் மிக்க மனம் உடைய தாரகன் இவ்வாறு ஞான முதல்வராகிய முருகப் பெருமானின் திருக்கோலம் முழுதும் கண்டு வியப்புற்றான்; “இவர் எம் முன்போர் புரிய வந்தாரெனின் கற்பனையையும் கடந்த முதற் கடவுள் இவரே போலும்!” என்று கருதினான்.

1456. இவ்வாறு கருதியவன் பின்னர், யாவர்க்கும் மேலானவரான சிவபெருமான் தனக்கு அளித்த ஒப்பற்ற வரங்களையும், வீரத்தையும், வலிமையையும், முன்னரே தான் பெற்ற புகழையும் முழுவதுமாக நினைத்தான். நினைத்துக் கடும் சினம் கொண்டு கந்தவேளை நோக்கி இவற்றைக் கூறலுற்றான்.

1457. “திருமாலுக்கும், நான்முகனுக்கும், ஐராவதம் என்னும் யானையை ஊர்தியாகக் கொண்ட இந்திரனுக்குமேயன்றி, பிறைதூடிய சிவபெருமானுக்கும் நிலவுலகில் உள்ள எங்களுக்கும் போர் செய்ய ஒரு காரணமும் இல்லையே! அப்படியிருக்க, மைந்தனே! நீ இங்கு வந்ததன் காரணம் என்ன?” என்று வினவினான். (திருமாலையும் பிரமனையும் முன்னர் வென்றோமாதலின் அவர்கள் போர் செய்ய வரக் காரணம் உண்டு. ஆனால் சிவபெருமான் எம்மை எதிர்க்க உம்மை ஏவக் காரணம் இல்லை என்பது கருத்து).

290 □ கந்தபுராணம்

1458. அறவினை புரிந்தே யார்க்கும் அருளொடு
தண்டம் செய்யும்
இறையவ னாகும் ஈசன் இமையவர் தம்மை
நீங்கள்
சிறையிடை வைத்த தன்மை திருவுளம் கொண்டு
நுந்தம்
விறலொடு வன்மை சிந்த விடுத்தனன் எம்மை
யென்றான்

வேறு

1459. கூரிய வேற்படைக் குமர நாயகன்
பேரருள் நிலைமையால் இனைய பேசலும்
போரினை இழைத்திடும் பூட்கை மாமுகத்
தாரக னென்பவன் சாற்றல் மேயினான்.
1460. செந்திருத் தீகழுமார் புடைய செங்கணான்
சுந்தரக் கலுழன்மேல் தோன்றிப் போர்செய்தே
அந்தரக் கதிர்புரை ஆழி உய்த்ததென்
கந்தரத் தணிந்தது காண்கி லாய்கொலோ.
1461. இன்றுகா நெம்முடன் இகலிப் போர்செயச்
சென்றுளார் யாவரும் சிறிது போழ்தினுள்
பொன்றுவார் இரிந்தனர் போவரல்லது
வென்றுளார் இலையது வினவ லாய்கொலோ.
1462. முட்டிவெம் சமரினை முயல முன்னம்நீ
விட்டிடு தலைவரை வென்று வெற்பினில்
பட்டிட இயற்றினன் பலக ணங்களை
அட்டனன் அவற்றினை அறிந்தி லாய்கொலோ.

1458. “அறவழிகளை வகுத்து எல்லா உயிர்களுக்கும் அருளையும் தண்டனையையும் தருபவர் சிவபெருமான். அப்பெருமான், நீங்கள் தேவர்களைச் சிறையிலிட்ட கொடுமையை நினைத்து உமது வீரத்தையும் ஆற்றலையும் அழிக்குமாறு எம்மை ஏவினார்” என்றார் முருகப் பெருமான்.

1459. கூர்மையான வேலாயுதத்தை ஏந்திய முருகப் பெருமான், பேரருளுடன் இவற்றைக் கூறினார். ஆயினும், போர் புரிதலில் விருப்பம் உடைய பெரிய யானை முகத்தவனான தாரகன் என்பவன் (அவர்தம் கூற்றைப் பொருட்படுத்தாது) சொல்லத் தொடங்கினான்:

1460. “சிவந்த நிறமுடைய இலக்குமி வீற்றிருக்கும் மார்பையுடைய திருமால், முன்னர் அழகிய கருடன் மீதேறி என்னுடன் போர் புரிந்தார். அப்போது அவர் செலுத்திய, விண்ணில் விளங்கும் தூரியனைப் போன்ற சக்கராயுதத்தை எனது கழுத்தில் ஓர் அணியாக யான் அணிந்திருப்பதை நீ காணவில்லை போலும்!

1461. “இதுவரை எம்முடன் போர் செய்ய வந்தவர் அனைவரும் சிறிது நேரத்தில் இறப்பர்; அல்லது பயந்து தோற்றோடுவர். இந்த இரண்டில் ஒன்றை எய்தினரே யன்றி எம்மையாரும் வெற்றி கொள்ளவில்லை! அத் தன்மையை நீ கேள்விப்படவில்லை போலும்! (கேள்விப்பட்டிருந்தால் போருக்கு வரமாட்டாய் என்பது கருத்து)

1462. எம்மை எதிர்த்துக் கொடிய போர் புரியுமாறு முன்னர் நீ அனுப்பிய படைத்தலைவர்களை வென்று, கிரவுஞ்ச மலையில் அகப்படுமாறு செய்தேன்; பல பூதங்களைக் கொன்று அழித்தேன். அவற்றையெல்லாம் நீ அறியாய் போலும்! (அறிந்திருந்தால் போருக்கு வந்திருக்க மாட்டாய் என்பது கருத்து)

292 □ கந்தபுராணம்

1463. ஆகையால் எம்முடன் அமரி யற்றியே
சோகம தடையலை துல பாணிபால்
ஏகுதி பாலநீ என்று கூறலும்
வாகையம் குமரவேள் மரபிற் கூறுவான்.
1464. தாரணி மறையவன் ததீசி தன்மிசை
நாராணன் விடுத்ததோர் நலம்கொள் ஆழிதன்
கூரினை இழந்துபோய்க் குலாலன் சக்கர
நீர்மைய தானது வினவ லாய்கொல்நீ.
1465. தற்புயல் மேனியான் துங்கச் செங்கையின்
பாற்படு திகிரிபோற் பழியில் துஞ்சமோ
வேற்புறு படைக்கெலாம் இறைவ னாகுநம்
வேற்படை நின்னுயிர் விரைவின் உண்ணுமால்.
466. உங்கள்பே ராற்றல்இவ் வுலகை வென்றன
இங்குநாம் வருதலும் இமைப்பின் மாய்ந்தன
அங்கண்மா ஞாலமுண் டமரும் ஆரிருள்
பொங்குபே ரொளிவர விளிந்து போனபோல்.
1467. ஈட்டிய மாயைகள் எவையும் தன்வழிக்
காட்டிய கிரியையும்;கள்வ நின்னையும்
தீட்டிய வேல்கொடு செற்றுச் சேனையை
மீட்டிடு சின்றனன் விரைவி னாலென்றான்.

1463. “ஆகையால் எம்முடன் போர் புரிந்து துன்பம் அடைய வேண்டாம். பாலகனே! நீ உன் தந்தையாகிய சிவபெருமானிடம் செல்வாயாக!” என்று தாரகாசுரன் மொழிந்தான். அவன் அவ்வாறு கூற, வெற்றி மிக உடைய முருகப் பெருமான் ஏற்றவாறு பதில் கூறுவார்:

1464. “திருமால் நிலவுலகில் உள்ள அந்தணனாகிய ததீசி என்பவன் மீது ஏவிய ஒப்பற்ற சக்கரம், போய்க் கூர்மை இழந்து, குயவன் மட்கலம் செய்வதற்குக் கருவியாக இருக்கும் சக்கரத்தின் இயல்பினை அடைந்ததை நீ கேள்வியுறவில்லை போலும்! (கேள்வியுற்றிருந்தால் திருமால் சக்கரம் நினைக்கக் கொல்லாததைப் புகழாகக் கருதமாட்டாய் என்பது கருத்து)

1465. “சிறந்த படைக்கலங்களுக்கு எல்லாம் மேலானதாக இருக்கும் நமது வேலாயுதம், கருக்கொண்ட மேகம் போலும் கரிய வடிவமுடைய திருமாலின் சிறந்த கையில் பொருந்திய சக்கரம்போல் பழியுடன் நின் கழுத்தில் கிடக்குமோ? அப்படியிராது நினது உயிரை விரைவாக உண்ணும்!

1466. “அழகிய இடம் அகன்ற பெரிய இந்நிலவுலகை முடியிருக்கும் நிறை இருள், மிக்க தூரிய ஒளி தோன்ற அழிந்த தன்மைபோல, இந்த உலகம் முழுவதையும் வெற்றி கொண்டனவாகிய உங்கள் பேராற்றல் எல்லாம் நாம் இங்கு வர, ஒரு நொடிப் பொழுதில் அழிந்தன.

1467. “கள்வனே! தொகுக்கப்பட்ட மாயங்கள் அனைத்தையும் தன்னிடத்தே காட்டிய கிரவுஞ்ச மலையையும், உன்னையும் கூர்மையான வேலாயுதத்தால் அழித்து, விரைவில் படைகளை மீட்பேன்!” என்று முருகப் பெருமான் கூறினார்.

1468. என்றலும் சீறியே இகலித் தாரகன்
 குன்றுறழ் தன்சிலை குனியக் கோட்டியே
 மின்றிகழ் நானொலி எடுப்ப விண்மிசைச்
 சென்றிடும் அமரரும் தியக்க மெய்தினார்.
1469. எய்திய காலையில் எந்தை கந்தவேள்
 கைதனில் இருந்ததோர் கார்மு கந்தனை
 மொய்தனில் வாங்கிநாண் முழக்கம் கோடலும்
 ஐதென உலகெலாம் அழுங்கிற் றென்பவே.
1470. நாரியின் பேரொலி நாதன் கோடலும்
 ஆரணன் முதலினோர் தாமும் அஞ்சினார்
 பேருல கெங்கனும் பேதுற் றேங்கின
 தாரக முதல்வனும் தலைது ளக்கினான்.
1471. துளக்கிய தாரக தூன் கைத்தலம்
 கொளற்குரி வில்லுமிழ் கொள்கைத் தாலென
 வளக்கதிர் நுனைகெழு வயிர வான்கணை
 அளக்கரும் எண்ணில் ஆர்த்துத் தூண்டினான்.
1472. ஆயதோர் காலையில் ஆறு மாமுகன்
 மீயுயர் சிலைதனில் விரைவில் ஆயிரம்
 சாயகந் தூண்டியே தார காசுரன்
 ஏயின பகழிக ளியாவும் சிந்தினான்.
1473. சிந்திய காலையில் செயிர்த்துத் தாரகன்
 உந்தினன் பின்னரும் ஓராயி ரங்கணை
 கந்தனும் அனையது கண்டு வல்லையின்
 ஐந்திரு பகழிதொட் டவற்றை நீங்கினான்.

1468. என்று இவ்வாறு குமரக் கடவுள் கூறியபேடன் தாரகாசுரன், சினந்து மாறுகொண்டு மலையனைய தனது வில்லை வளைத்து, மின்னல் என விளங்கும் நாணின் ஒலியை எழுப்பினான். அது கேட்டு, விண்ணில் செல்லும் தேவர்களும் திகைப்பெய்தினர்.

1469. அவ்வாறு தேவர்கள் திகைப்புற்றபோது, எம் தந்தையாகிய முருகக் கடவுள் தமது கையிலிருந்த ஒரு வில்லை வலிமையுடன் வளைத்து நானொலி செய்தார். அவ்வொலி கேட்டு உலகம் அனைத்தும் விரைவில் துன்புற்றன.

1470. உயிர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய முருகப் பெருமான், மிக்க நானொலியை உண்டாக்க, பிரமா முதலான தேவர்கள் பயந்தனர். பேருலகம் எங்கும் உள்ள உயிர்களெல்லாம் அறிவு மயக்கமுற்று ஏங்கின. தாரகாசுரனாகிய தலைவனும் நடுங்கித் தலை அசைத்தான்.

1471. அவ்வாறு தலையசைத்த தாரகாசுரனாகிய வீரன், கையில் ஏந்துதற்குரிய வில்லானது, கையினது முயற்சி இல்லாமல் தானே அம்புகளைச் சொரியும் தன் மையுடையது எனக் கூறுமாறு, ஒளி மிக்க முனையை யுடைய உரம் வாய்ந்த பெரிய அம்புகளை எண்ணற்ற அளவில் ஆரவாரத்துடன் செலுத்தினான்.

1472. அப்பொழுது, ஆறுமுகப் பெருமான், மிகவும் உயர்ந்த தமது வில்லினின்றும் விரைவில் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி, தாரகாசுரன் தம்மேல் ஏவிய அம்புகள் அனைத்தையும் அழித்தார்.

1473. உடனே தாரகாசுரன் சினம் கொண்டு மேலும் ஓராயிரம் அம்புகளை விடுத்தான். முருகப் பெருமானும் அதனைக் கண்டு விரைவாகப் பத்து அம்புகளை ஏவி, அவன் விடுத்த அம்புகளை நீக்கினார்.



1474. மீட்டுமத் தாரகன் விசிகம் வெஞ்சிலை
பூட்டிய வாங்கலும் புராரி காதலன்
ஈட்டமொ டொருகணை யேவி ஆங்கவன்
தோட்டுணை வில்லினைத் துண்ட மாக்கினான்.

வேறு

1475. அங்கோர் சிலையைக் குனித்தானது காலை
தன்னில்
எங்கோ முதல்வன் ஒருபாணியின் ஏந்து வில்லில்
செங்கோல் வகையா யிரம்பூட்டினன்
செல்ல உய்த்தான்
வெங்கோல் நடாத்தி வருதாரக வெய்யன் மீதில்.
1476. சேரார் பரவும் திறல்வேலவன் செய்கை நோக்கிக்
தாரார் முடித்தா ரகவீரன் தனது வில்லில்
ஓரா யிரம்வா ளிகள்பூட்டினன் ஒல்லை உய்த்து
நேராய் விரவும் கணையாவையும் நீறு செய்தான்.
1477. வெய்யான் அநந்தம் கணைதூண்ட விமலன்
நல்கும்
துய்யான் அவைகள் அறுத்துக் கணைகோடி
தூண்டி
மையார் அவுணர் புகழ்தாரக மான வேழம்
எய்யாகும் வண்ணம் செறித்தானவன் யாக்கை
யெங்கும்.
1478. ஒருகோடி வாளி உறலோடும் உருத்து நீசன்
இருகோடி வாளி விடஅன்னதை ஏவின் நீக்கி
முருகோ டியதார் அசுரேசன் முகம்கொள் கையும்
பொருகோடும் வீழ விடுத்தான்இரு புங்க வாளி.

1474. அந்தத் தாரகன், மறுபடியும் கொடிய வில்லில் தொடுப்பதற்காக அம்புகளைத் தூணியினின்றும் எடுத்தான். அதனைக் கண்ட சிவபெருமானின் திருக்குமார ராகிய முருகக் கடவுள், வலிமையுடன் ஓர் அம்பைச் செலுத்தி, தாரகாசுரனது தோள் அளவு இருக்கும் வில்லைத் துண்டாக்கினார்.

1475. அப்போது, தாரகாசுரன் ஒரு வில்லை எடுத்து வளைத்தான். அந் நிலையில் எமது ஒப்பற்ற கடவுளாகிய கந்தவேள், ஒரு கையில் ஏந்தியுள்ள வில்லில் செம்மை வாய்ந்த ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்து, கொடுங்கோல் செலுத்தும் தீயோனாகிய தாரகாசுரன் மீது செல்லுமாறு ஏவினார்.

1476. பகைவராலும் போற்றித் துதிக்கப்படும் பெரு வலிமையுடைய வேலாயுதத்தை ஏந்திய முருகப் பெருமானது செயலை நோக்கி, மாலையுடன் கூடிய ருடியை அணிந்த தாரகாசுரனாகிய வீரன், தனது வில்லில் ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்து விரைவில் செலுத்தித் தனக்கு எதிரே வந்த அம்புகள் அனைத்தையும் பொடியாக்கினான்.

1477. கொடியோனாகிய தாரகாசுரன் மேலும் அளவற்ற அம்புகளைச் செலுத்த, தூயவரான முருகக் கடவுள், அவற்றைத் தமது அம்புகளால் துணித்தார். இன்னும் கோடி அம்புகளைச் செலுத்தி, குற்றமுள்ள அசுரர்களால் போற்றப்படும் தாரகாசுரனாகிய மதிக்கத் தக்க யானையானது முள்ளம் பன்றி போல் ஆகுமாறு அவனது உடல் முழுதும் அழுத்தினார்.

1478. முருகப் பெருமான் செலுத்திய கோடி அம்புகளும் தன் உடல் எங்கும் பட்டவுடனே, கீழோனாகிய தாரகாசுரன் சினந்து இரண்டு கோடி அம்புகளைச் செலுத்தினான். அவற்றைக் குமரக்கடவுள் எதிர் அம்பு விடுத்து விலக்கினார். அவர், மணம் பொருந்திய மலர் மாலை தூடிய அசுரத் தலைவனான தாரகாசுரனது துதிக்கையும், போரில் வல்ல தந்தங்களும் வெட்டுப்பட்டு விழுமாறு சிறந்த இரு அம்புகளை விடுத்தார்.

298 □ கந்தபுராணம்

1479. வந்தங் கிரண்டு சரமும்பட மாயை மைந்தன்
தந்தங்கள் கையோ டிறலோடும் தளர்ச்சி யெய்தி
முந்தும் கணைஆ யிரந்தன்னை முனிந்து
தூண்டிக்
கந்தன் தடந்தேர்த் துவசந்துகள் கண்டு நின்றான்.

1480. மல்லற் கொடியிற் றதுகண்டு மறம்கொள்
வெய்யோன்
வில்லைக் கணைநான் கிரண்டால் நிலம்து வீட்டித்
தொல்லைக் கனலின் கணையாயிரந் தூண்டி
யன்னோன்
செல்லுற்ற திண்டேர் பரிபாகொடு சிந்தி நின்றான்.

1481. வேறங் கொருதேர் மிசையேறியொர் வில்லை
வாங்கி
நூறைந் திருதீ விசிகந்தனை நொய்தின் ஏவி
மாறின்றி வைகும் பரமன்வடி வான செவ்வேள்
ஏறும் தடந்தேர் வலவன்புறத் தெய்த உய்த்தான்.

1482. வென்றோர் புகழும் குமரன்வியன் தேர்க டாவிச்
சென்றோன் வருத்தம் தெரிந்தாயிரம் தீய வாளி
வன்றோன் முகத்தா ரகன்நெற்றியுள் மன்ன
வுய்ப்பப்
பொன்றோய் தனது தடம்தேரில் புலம்பி
வீழ்ந்தான்.

1479. அங்கு இரண்டு அம்புகளும் அவ்வாறு தாக்கியதால், தந்தங்களும் துதிக்கையும் வெட்டப்பட்ட மாயவளின் மகனான தாரகாசுரன் தளர்ச்சியடைந்தான். பின் சினந்து, விரைந்து செல்லும் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி, கந்தவேளின் பெரிய தேரில் உள்ள கொடியைப் பொடியாக்கிப் பெருமிதத்துடன் நின்றான்.

1480. வளப்பம் பொருந்திய தேர்க்கொடிகள் சிதைந்ததை முருகப் பெருமான் கண்டார்; அஞ்சாமையுடைய கொடியோனாகிய தாரகாசுரனது வில்லை எட்டு அம்புகளால் துணித்துப் பூமியில் வீழ்த்தினார்; பழைய ஆயிரம் சுடுகணைகளை விடுத்து அவன் ஏறி வந்த வன்மை மிக்க தேரையும், தேரில் பூட்டிய குதிரைகளையும், சாரதியையும் அழித்தார்.

1481. அப்போது, வேறொரு தேரின் மீது தாரகாசுரன் ஏறி, ஒரு வில்லினை வளைத்து, கொடிய ஆயிரம் அம்புகளை விரைவாக ஏவி, இணையின்றித் திகழும் சிவபெருமானின் வடிவமாகிய முருகக் கடவுள் ஏறி வரும் பெரிய தேரின் சாரதியான வாயுதேவனின் தோள்களில் அழுந்து மாறு விடுத்தான்.

1482. புலன்களை அடக்கி வென்ற ஞானிகளால் புகழப்படும் குமரக் கடவுள் பெரிய தேரைச் செலுத்தி வந்த வாயுதேவன் அடைந்த துன்பத்தை உணர்ந்தார்; வலிமை பொருந்திய யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரனின் நெற்றியில் அழுந்துமாறு, கொடிய ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தினார். தாரகாசுரன் அவற்றின் தாக்குதலால் துன்புற்றுப் புலம்பி அழகிய தன் தேரில் வீழ்ந்தான்.

1483. வீழுற் றிடலும் விழுசெம்புனல் வெள்ள மிக்கே
தாமுற்ற பாரிற் புகுந்தேபுடை சார்தலுற்ற
பாழிக் கடலிற் பரிமாமுகம் பட்ட செந்தீச்
தழிக் களிற்றின் வதனத்தினும் தோன்று மென்ன.
1484. மன்னா கியதா ரகன் அங்கண் மயங்கி வீழ
அன்னான் தனது படைவீரர் அதனை நோக்கிக்
கொன்னார் சினங்கொண் டடுபோரைக் குறித்து
நம்பன்
தொன்னாள் உதவும் திறல்மைந்தனைச் சூழ்ந்து
கொண்டார்.
1485. துழந் திகிரிப் படைதோமரம் துய்ய பிண்டி
பாலஞ் சுடர்வேல் எழுநாஞ்சில் பகழி தண்டம்
ஆலங் கணையங் குலிசாயுத மாதிரி யாக
வேலும் படைகள் பொழிந்தார்த்தனர் எங்கும்
ஈண்டி.
1486. கறுத்தான் அவர்தம் செயல்கண்டுதன் கார்மு
கத்தை
நிறுத்தா வளையாக் கணைமாமழை நீட வுய்த்து
மறுத்தா னுடைய கொடும் தானவர் வாகை சிந்தி
அறுத்தான் விடுதொல்படை யாவையும் ஆடல்
வேலோன்.
1487. வெய்தாகிய தீங்கணை மாரி விசாகன் மீட்டும்
பெய்தான் அவுணர் முடிதன்னைப் பிறங்கு
மார்பைத்
துய்தா னுறும்வா யினையங்கையைத் தோளைத்
தாளைக்
கொய்தான் குருதிக் கடலெங்கணும் கொண்ட
தன்றே.

1483. தாரகாசுரன் அப்படி விழுந்தபோது, பெரிய கடலில் குதிரை முத்தினின்று முன் தோன்றிய செந்தீ (வடவாமுகாக்கினி) இப்போது முகபடாத்தையுடைய யானையின் முகத்திலும் தோன்றுகின்றது எனக் கருது மாறு, இழியும் இரத்த வெள்ளமானது பெருகிப் பூமியில் பாய்ந்து பக்கமெல்லாம் பரவிற்று.

1484. தலைவனான தாரகன் அங்கு அவ்வாறு முர்ச்சையுற்று விழ, அவனது படை வீரர்கள் அதனைக் கண்டுகடும் சினம் கொண்டனர். கொலைத் தொழில் பொருந்திய போரை விரும்பி, சிவபெருமான் முன் காலத்தே அளித்து அருளிய முருகக் கடவுளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

1485. அசுர வீரர்கள் துலப்படை, சக்கராயுதம், தோமராயுதம், சிறந்த பிண்டி பாலம், ஒளி வீசும் வேல், எழுப்படை, கலப்பைப் படை, அம்பு, தண்டு, மழுவளை தடி; வச்சிராயுதம் முதலான பொருத்தமான ஆயுதங்களை ஏவி, எங்கும் நெருங்கி ஆரவாரித்தனர்.

1486. வெற்றி தரும் வேலேந்திய முருகப் பெருமான், அவ் வசுர வீரரின் செயல் கண்டு சினம் கொண்டு, தமது வில்லை நிறுத்தி வளைத்து, அம்பு மழையை மிகுதியாகப் பொழிந்து, குற்றம் உடைய கொடிய அசுரரின் வீரத்தைத் தொலைத்து, அவர்கள் தம்மீது செலுத்திய பழைய ஆயுதங்களை எல்லாம் அழித்தார்.

1487. மேலும் முருகக் கடவுள் மிகக் கொடிய அம்பு மழையைப் பொழிந்து அசுரரின் தலைகளையும், விளங்கும் மார்புகளையும், உணவை உண்ணும் வாய்களையும், கைகளையும், தோள்களையும், கால்களையும் வெட்டினார். அதனால் இரத்த வெள்ளம் எங்கும் பரவியது.

1488. வில்லோர் பரவும் திறல்வேலவன் வெய்ய கோலால்
அல்லோ டியதீ மனத்தானவர் ஆயி னோரில்
பல்லோர் இறந்தார் குருதிக் கடல்பாய்ந்து நீந்திச்
சில்லோர் களத்தம் உயிர்கொண்டு சிதைந்து
போனார்.

1489. மைக்கார் சிவந்த தெனும்தாரகன் மையல் நீங்கி
அக்காலை தன்னில் எழுந்தே அயல்போற்றி
நின்று
தொக்கார் தமையாரையும் காண்கிலன் துன்ப
மெய்தி
நக்கான் அவர்தம் செயல்கண்டு நவிறல் உற்றான்

வேறு

1490. செய்ய வார்சடை ஈசன் நல்கிய சிறுவன்
இங்கொரு வன்பொரக்
கையி முந்துமு கத்தி னூடு கவின்கொள் கோடுமி
முந்தனன்
மைய லெய்திவி முந்த னன்பொரும் வலிய
தானையும் மாண்டன
ஐய வீங்கொரு தமிழன் நின்றனன் அழகி தாலென
தாண்மையே.

1491. தாவில் வெம்சிலை வன்மை கொண்டு சரங்கள்
எண்ணில தூண்டியே
மேவ லானிவன் உயிர்கு டிப்பதும் வெல்லு
கின்றதும் அரியதால்
தேவர் மாப்படை தொடுவ னிங்கினி யென்று
சிந்தனை செய்துபின்
ஏவரும் புகழ் தார காசுரன் இனைய செய்கை
இயற்றினான்.

1488. வில் வீரரால் புகழப்படும் ஆற்றலுடைய முருகப் பெருமான் செலுத்திய கொடிய அம்புகளால், அஞ்ஞான இருள் பரவிய தீயமனமுடைய அசுரரில் பலர் இறந்தனர். சில அசுரர்கள், இரத்த வெள்ளத்தில் பாய்ந்து நீந்தித் தங்கள் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு நிலை குல்லந்து ஓடினர்.

1489. அப்பொழுது, கரிய மேகம் செந்நிறம் அடைந்தாற்போல் கிடந்த தாரகாசான், மயக்கம் நீங்கி எழுந்தான். தன் அருகில் காவல் புரிந்து கூட்டமாக நின்ற எவரையும் காணாது துன்பம் எய்தி அவர்தம் செயல்கண்டு சிரித்துக் கூறலுற்றான்.

1490. “இங்கு, சிவந்த நீண்ட சடை முடியையுடைய சிவபெருமான் பெற்ற ஒரு சிறுவன் வந்து போர் புரிய நான் துதிக்கை இழந்தேன்; முகத்தில் பொருந்திய அழகிய தந்தங்களையும் இழந்தேன்; மயக்கம் கொண்டு விழுந்தேன்; எனது போர் வீரர்களும் இறந்தனர். ஐயகோ! இந்த இடத்தில் நான் ஒருவனே தப்பிப் பிழைத்தேன்! எனது ஆண்மை மிக அழகாக இருக்கிறது!

1491. “குற்றம் இல்லாத கொடிய விற்போர்- ஆற்றலால் எண்ணற்ற அம்புகளைச் செலுத்தி இந்தப் பகைவனின் உயிரைக் கவர்தலும், வெல்லுதலும் அரிது. ஆதலால், இனித் தேவர் படைக்கலங்களை ஏவுவேன்” என்று சிந்தனை செய்தான். பின் யாவரும் புகழும் தாரகாசுரன் இத்தகைய செயலைச் செய்தான்.

வேறு

1492. அடலரி நான்முக னாதி வானவப்
படையனை யாவையும் பவம்செய் தாரகன்
விடவிட வந்தவை வெருவி மேலையோன்
புடைதனில் ஒடுங்கியே போற்றி நின்றவே.
1493. செங்கண்மா லயன்முதற் றேவர் மாப்படை
துங்கமொ டேக்கியே துளங்கி வேலுடைப்
புங்கவன் பாங்கரில் போற்றி நின்றலும்
அங்கது கண்டனன் அவுணர் மன்னவன்.
1494. ஒருவினன் அகந்தையை உள்ள மோரிறை
வெருவினன் விம்மிதம் மிகவு மெய்தினான்
எரிகலுழ் விழியினன் இவனை வென்றிடல்
அரியது போலுமென் றகத்தில் உன்னினான்.
1495. பாங்கரின் மாதுடைப் பரமன் தொல்படை
ஈங்கினி விடுதுமென் றெண்ணி யப்படை
வாங்கினன் அருச்சனை மனத்தி னாற்றினன்
ஒங்கிரும் சினமுடன் ஒல்லை யேவினான்.
1496. சங்கரன் தொல்படை தறுகண் ஆலமும்
புங்கவர் படைகளும் பூத ராசியும்
அங்கத நிரைகளும் அளப்பில் துலமும்
வெங்கனல் ஈட்டமும் விதித்துச் சென்றதே.
1497. கலைகுலாம் பிறைமுடிக்கடவுள் மாப்படை
அலகிலா உயிர்களும் அண்டம் யாவையும்
உலைகுறா தலமர வருத்துச் சேறலும்
இலைகுலாம் அயிலுடை எந்தை நோக்கினான்.

1492. பாவம் செய்யும் தாரகாசுரன், ஆற்றல் மிக்க திருமாலும் பிரமனும் முதலான தேவர்களது படைக்கலன்கள் அனைத்தையும் செலுத்தினான். ஆயினும் அவை வந்து, அஞ்சி, யாரினும் மேலானவராகிய முருகப் பெருமானின் அருகில் அடங்கிப் போற்றி நின்றன.

1493. சிவந்த கண்களையுடைய திருமால், பிரமன் முதலான தேவர்களின் பெரிய படைக்கலங்கள் சிறப்புடன் சென்று, நடுங்கி, வேலாயுதத்தை ஏந்திய குமாரக் கடவுள் அருகில் போற்றி நிற்க, அசுரர்க்கு அரசனான தாரகாசுரன் அத்தன்மையைக் கண்டான்.

1494. ஆணவத்தை நீக்கி, நெஞ்சம் நடுங்கி, மிகவும் வியப்புற்று தீயுமிழும் கண்களையுடையவனாய், இவனை வென்றிடல் அரிது போலும் என்று தன் மனத்தில் எண்ணினான்.

1495. இடப் பாகத்தில் உமாதேவியையுடைய சிவபெருமானின் பழைய படைக்கலத்தை இனி ஏவுவோம் என்று எண்ணி அந்தப் படைக்கலத்தை எடுத்தான். எடுத்து மனத்தால் பூசை செய்து கடுஞ்சினத்துடன் விரைவில் ஏவினான்.

1496. சிவ பெருமானின், பழைய அந்தப் படைக்கலம் கொடிய நஞ்சையும், தேவரது படைக்கலங்களையும், பூத கணங்களையும், பாம்புக் கூட்டங்களையும், எண்ணற்ற துலப் படைகளையும், வெம்மையான அக்கினிக் கூட்டங்களையும் படைத்துக் கொண்டு சென்றது.

1497. ஒரு கலையாகிய பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சடை முடியைக் கொண்ட சிவபெருமானது சிறந்த படைக்கலம், அளவற்ற உயிர்களும் எல்லா அண்டங்களும் அழிந்து வருந்துமாறு உக்கிரத்துடன் வர, இலை வடிவான வேலை ஏந்திய எம் தந்தையாகிய முருகப் பெருமான் அதனை நோக்கினார்.

1498. கத்தவேள் அளையது கண்டு தந்தையைச்
சிந்தையில் உன்னியோர் செங்கை நீட்டியே
அந்தவெம் படையினை அருளில் பற்றினான்
தந்தவன் வாங்கிய தன்மை யென்னவே.
1499. நெற்றியில் விழியுடை நிமலன் காதலன்
பற்றிய படையினைப் பாணி சேர்த்தீனான்
மற்றது தாரக வலியன் கண்ணுறீஇ
இற்றது நம்தீரு இனியென் றேங்கினான்.
1500. தேவர்கள் தேவனார் தெய்வத் தொல்படை
ஏவினன் அதனையும் எதிர்ந்து பற்றினான்
மூவீரு முகமுடை முதல்வன் வன்மையை
நாவினி லொருவரால் நவிறற் பாலதோ.
1501. ஆயினும் அரன்மகன் அறத்தின் போரலால்
தீயதோர் கைதவச் செருவ துன்னலான்
மாயைகள் ஆற்றியே மறைந்து நின்றுநான்
ஏயென இயற்றுவன் அமரென் றெண்ணினான்.
1502. கையனும் இவ்வகை கருத்தி லுன்னியே
ஒய்யென வேகிர வஞ்ச வெற்பின்முன்
வையமொ டேகிநீ வல்ல மாயைகள்
செய்குதி செய்குதி யென்று செப்பினான்.

வேறு

1503. செப்பிய இறுவரை கிரவுஞ்சம் திகழ்வுறு மாயையின்
நிகழ்வுன்னி
முப்புர வகைபல வெனநிற்ப முரணுறு தாரக
முதல்வன்றான்
அப்புர நிருதர்க ளெனநின்றான் அகல்வரை
பலபல முகிலாக
ஒப்பறு துரன திளையோனும் உருமென
அவையிடை உலவுற்றான்.

1498. கந்த வேள் அத்தன்மையைக் கண்டு, தம் தந்தையான சிவபெருமானை மனத்தில் தியானம் செய்து சிவந்த திருக்கரம் ஒன்றை நீட்டி, கொடுத்தவரே மீண்டும் ஏற்ற தன்மையைப் போல, அந்த வெம்படையினை அருளுடன் பிடித்தார்.

1499. நெற்றிக் கண்ணையுடைய குற்றமற்ற சிவபெருமானின் மைந்தராகிய முருகப் பெருமான், தாம் பிடித்த படைக்கலத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டார். தாரகாசுரனாகிய வலிமையுடையவன், அதனைக் கண்டு, இனி நமது செல்வம் அழிந்தது என ஏங்கினான்.

1500. “தேவாதி தேவரான சிவபெருமானது தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்த பழைய படைக்கலத்தைச் செலுத்தினேன், அதனையும் எதிர் நின்று பிடித்துக் கொண்டான் திருக்குமரன். ஆறு முகங்களையுடைய தலைவனான இவனது பேராற்றலை நாக்கினால் ஒருவரால் சொல்ல முடியுமா? முடியாது.

1501. “ஆயினும், சிவகுமாரன் அறநெறி தவறி வஞ்சகமாகப் போர் புரிய நினைக்க மாட்டான். ஆதலால் நான் மாயங்களை உண்டாக்கி மறைந்து நின்று விரைந்து போர் புரிவேன்” என்று எண்ணினான்.

1502. வஞ்சகனான தாரகாசுரன் இவ்வாறு மனத்தில் கருதி, விரைந்து, கிரவுஞ்ச மலையின் முன் தேருடன் சென்று, “நீ செய்ய வல்ல மாயங்கள் அனைத்தையும் செய்வாயாக! செய்வாயாக!” என்று சொன்னான்.

1503. இவ்வாறு சொன்னவுடன் கிரவுஞ்சமலை, சிறந்த மாயங்களைச் செய்யக் கருதி, முப்புரங்களின் வகையான பல நகரங்களாக நிற்க, வலிமை பொருந்திய தாரகாசுரன், அந்தப் புரங்களில் வாழும் அசுரர்களைப் போல் தோன்றி நின்றான். மேலும், பெரிய கிரவுஞ்சமலை பல பல மேகங்கள் ஆக, ஒப்பற்ற தூரபன்மனின் தம்பி யான தாரகனும் இடிபோல் அம் மேகங்களில் உலாவி னான்.

308 □ கந்தபுராணம்

1504. வேலைக ளுருவினை வரைகொள்ள விசயம்
துடையதொ ரசுரேசன்
காலம் திறுதியில் உலகுண்ணும் கனையொலி
அனலிக ளெனநின்றான்
சீலமின் முதுகிரி நெடுநேமித் திருவரை துழ்தரும்
இருளாக
மால்கரி முகமுள அவுணன்றான் வரையறு
பாரிட நிரையானான்.
1505. இந்திரன் முதலுள சுரர்வையும் ஏழுட னொருதிசை
வேழம்போல்
அந்தநெ டுங்கிரி வரலோடும் அருகினில் உறுகுல
கிரியாகித்
தந்தியின் முகமுள அவுணன்றான் சடசட
முதீரொலி யுடன்வந்தான்
முந்திய தம்தம துருமாறி முறைமுறை நின்றதொர்
திறனேபோல்.
1506. வாயுவின் உருவென மலைசெல்ல மதகரி
முகமுள பதகன்றான்
தேயுவின் உருவென வரலுற்றான் திரியவும்
நெடுவரை விரைவோடும்
காய்கனல் உகுஞ்சுழி ழிகளாகிக் ககனம் திடையுற
மிடைகாலை
ஆயிர கோடிவெய் யவரேபோல் அலமர
லுற்றனன் அறமில்லான்.
1507. அவ்வகை தாரகன் வரையோடும் அளவறு
மாயையின் வடிவெய்தி
எவ்விடை யும்செறி தரலோடும் எம்பெரு
மானவன் இவைகாணாத்
தெவ்வலி கொண்டுறும் இவனாலி சிந்துவன்
என்றுள மிசைகொண்டே
கைவரு வேற்படை தனைநோக்கி இனையன
சிலமொழி கழறுற்றான்.

1504. கிரவுஞ்சமலை, கடல்களின் வடிவத்தை யெடுத்துவர, வெற்றியுடைய அசுரர் தலைவனான தாரகாசுரன், ஊழிக்காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் அழிக்கும் பேரொலியுடன் கூடிய வடவாமுகாக்கினிகள் போல் வடிவம் கொண்டு அக் கடல்களில் நின்றான். ஒழுக்கமற்ற பழைய கிரவுஞ்சமலை, நீண்ட அழகிய சக்கரவாள மலையைச் சூழ்ந்துள்ள இருள் போலாக, பெரிய யானை முகத்தினையுடைய தாரகாசுரன், அவ் விருளில் திரியும் எண்ணற்ற பூதகணங்கள் போல் வடிவம் கொண்டான்.

1505. அந்த நீண்ட கிரவுஞ்சமலை, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் வாழும் எட்டுத் திக்குகளிலும் உள்ள எட்டு யானைகளைப் போல் வர, யானை முகத்தையுடைய தாரகன், பக்கத்தில் உள்ள குலகிரிகளாகிச் சடசட என்னும் ஒலியுடன் வந்தான், முந்திய தத்தம் வடிவம் மாறி முறை முறையாக நின்ற தன்மை போல்.

1506. கிரவுஞ்சமலை காற்றின் வடிவம் கொண்டு வர, மதம் கொண்ட யானையின் முகத்தையுடைய கொடியவனான தாரகாசுரன், அவ்வாயுவுக்கு உதவும் தீயின் வடிவமாக வந்தான். மேலும், பெரிய கிரவுஞ்சமலை விரைவிற் சுடும் தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் கொள்ளிகளாகி விண்ணில் பொருந்தச் சேர்ந்தபோது, அறநெறி போற்றாத தாரகாசுரன் ஆயிரம்கோடி சூரியர்களைப் போல் வடிவம் கொண்டு திரிந்தான்.

1507. அவ்வாறு தாரகாசுரன் கிரவுஞ்சமலையுடன் எண்ணற்ற மாயவடிவம் கொண்டு எங்கும் நிறைந்து நின்ற பொழுது, எம்பெருமானாகிய குமரக்கடவுள் இவற்றைக் கண்டார்; 'போரில் வலிமையுடன் நிற்கும் இவனது உயிரை அழிப்பேன்' என மனத்தில் கருதினார்; கரத்தில் ஏந்திய வேலாயுதத்தை நோக்கி இத்தகைய சொற்களைக் கூறலானார்.

310 □ கந்தபுராணம்

1508. தாரகன் என்பதோர் பேரோனைச் சஞ்சல
முறுகிர வஞ்சத்தை
ஓரிறை செல்லுமுன் உடல்கீறி உள்ளாய் ருண்டுபு
றத்தேகிப்
பாரிடர் தம்மை இலக்கத்தொன் பதின்மர்க.
ளாக உரைக்கின்ற
வீரரை மீட்டிவண் வருகென்றே வேற்படை
தன்னை விடுத்திட்டான்.
1509. சேயவன் விட்டிடு தனிவைவேல் செருமுயல்
தாரகன் வரையோடும்
ஆயிடை செய்த புணர்ப்பெல்லாம் அகிலமும்
அழிதரு பொழுதின்கண்
மாயையி னாகிய வுலகெங்கும் மலிதரு முயிர்களும்
மதிதடும்
தூயவன் விழியழல் சுடுமாபோல் துண்ணென
அட்டது சுரர்போற்ற.

வேறு

1510. அரண்டரு கழற்கால் ஐயன் அறுமுகத் தெழுந்த
சீற்றம்
திரண்டொரு வடிவின் வேறாய்ச் சென்றதே
யெனவு நான்கு
முரண்டரு தடந்தோள் அண்ணல் முத்தலை
படைத்த துலம்
இரண்டொரு படையாய் வந்த தென்னவும்
ஏகிற் றவ்வேல்.
1511. முடித்திடல் அரிய மாய முரிநீர்க் கடலை வற்றக்
குடித்திடு கின்ற செவ்வேற் கூற்றம்வந் திடுத
லோடும்
தடுத்திடும் எயிற்றுப் பேழ்வாய்த் தாரகன்
இதனைப் பற்றி
ஒடித்திடு கிற்பேன் என்னா ஒல்லென உருத்து
வந்தான்.

1508. “தாரகன் எனும் பெயருடைய அசுரனையும், நிலை பெயர்தலையுடைய கிரவுஞ்சம் எனும் மலையையும் ஒரு கணப்பொழுது கழிவதற்குள் உடலைப் பிளந்து, உள்ளிருக்கும் உயிரை உண்டு வெளியே சென்று, பூத வீரர்களையும் இலட்சத்து ஒன்பதுபேர் என்று கூறப்படும் வீரர்களையும் மயக்கம் தெளிவித்து இங்கே வருக!” என்று கூறி வேலாயுதத்தை ஏவினார்.

1509. முருகப்பெருமான் ஏவிய ஒப்பற்ற கூர்மையான வேல், போர் செய்தலில் முயற்சியுடைய தாரகாசுரன் கிரவுஞ்சமலையோடு அங்குச் செய்த மாயைகள் அனைத்தையும், ஊழிக் காலத்தில், மாயையால் ஆன உலகம் அனைத்தையும், உலகில் நிறைந்த உயிர்கள் அனைத்தையும் பிறைதுடிய சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய தீ எரிக்கும் தன்மைபோல, தேவர்கள் போற்றி வணங்க விரைவாக அழித்தது.

1510. உயிர்க்குப் பாதுகாப்பைத் தரும் வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளையுடைய முருகப்பெருமானது ஆறு முகத்தினின்றும் தோன்றிய சினம் வேறுபட்டு ஒரு வடிவமாகத் திரண்ட தன்மை போலவும், வலிமை மிக்க பரந்த நான்கு என்னும் தொகையான தோள்களையுடைய சிவபெருமானது முக்கவர் பொருந்திய துலம் இரண்டு, ஒரு வடிவமாகச் சென்ற தன்மை போலவும் அவ் வேல் சென்றது.

1511. யாவராலும் அழித்தற்கு அரிய மாயமாகிய வலிய நீர் நிறைந்த கடலை, வற்றுமாறு பருகும் சிவந்த வேலாகிய யமன் எதிரே வர, பெரிய பற்களையும் திறந்த வாயையும் உடைய தாரகாசுரன், ‘இந்த வேலைப் பற்றி முறித்து விடுவேன்’ எனக்கருதிச் சினந்து விரைவாக எதிரில் வந்தான்.

312 □ கந்தபுராணம்

1512. அச்சமொர் சிறிதுமில்லா அவுணர்கோன் உவணன்
மேற்செல்
நச்சர வென்னச் சீறி நணுகலும் அவன்மார்
பென்னும்
வச்சிர வரையின் மீது வானுரும் ஏறுற் றென்னச்
செச்சையந் தெரியல் வீரன் செலுத்தும்வேல்
பட்ட தன்றே.
1513. தாரகன் மார்ப மென்னும் தடம்பெரு வரையைக்
கீண்டு
சீரிய கிரவுஞ் சத்திற் சேர்ந்துபட் டுருவிச் சென்று
வீரமும் புகழும் கொண்டு விளங்கிய தென்ன
அங்கட்
சோரியும் துகளும் ஆடித் துண்ணென மீண்ட
தன்றே.
1514. மீண்டிடு சீற்ற வைவேல் வெற்பினுள் துஞ்சு கின்ற
ஆண்டகை வீரர்தம்மை ஆயிடை யெழுப்பி
வான்போய்
மாண்டகு கங்கை தோய்ந்து வாலியவடிவாய்
ஐயன்
தூண்டிய கரத்தில் வந்து தொன்மைபோல் இருந்த
தம்மா.
1515. தண்டம தியற்றும் கூர்வேல் தாரக வவுணன்
மார்பும்
பண்டுள வரையும் பட்டுப் பறிந்தபே ரோசை
கேளா
விண்டது ஞால மென்பார் வெடித்தது மேரு
வென்பார்
அண்டம துடைந்த தென்பா ராயினர் அகிலத்
துள்ளோர்.

1512. ஒரு சிறிதும் அச்சம் இல்லாத அசுரத் தலைவனான தாரகன். கருடன் மேல் எதிர்த்துச் செல்லும் விஷப்பாம்பு போலச் சினந்து நெருங்கிச் செல்ல, அவனது மார்பாகிய வச்சிர மலையின் மீது பேரிடி வீழ்ந்தாற் போல், வெட்சி மலர்மாலை தடிய வீரரான முருகப் பெருமான் செலுத்திய வேல் தாக்கியது.

1513. அவ்வேல், தாரகாசுரனது மார்பாகிய மிகப் பெரிய மலையைப் பிளந்து, சிறந்த கிரவுஞ்ச மலையைத் தாக்கி ஊடுருவிச் சென்று வீரத்தையும் புகழையும் கவர்ந்து விளங்கியது போல், அந்த இடங்களில் உள்ள இரத்தத்திலும் தாசியிலும் படிந்து, விரைந்து திரும்பியது

1514. அப்படித் திரும்பிவரும் சினமுடைய கூர்மையான வேலானது, கிரவுஞ்சமலையில் மயங்கிக் கிடக்கும் ஆண்தகைமையடைய வீரரை மயக்கம் நீங்கி எழுச்சேய்து, வான்வழிச் சென்று பெருமை மிக்க ஆகாய கங்கையில் முழ்கி, தூய வடிவத்தை உடையதாய், முருகப் பெருமான் முன்னர் எந்தக் கரத்தால் செலுத்தினாரோ அந்தக் கரத்தில் சேர்ந்து, முன் போல் திகழ்ந்தது.

1515. கொடியவர்க்குத் தண்டனை தரும் கூர்மையான வேல், தாரகாசுரனது மார்பையும் பழைமையான கிரவுஞ்ச மலையையும் தாக்கிப் பிளந்து சென்றதால் எழுந்த பேரொலி கேட்ட உலகத்தில் உள்ள சிலர், பூமி பிளந்தது என்றனர்; சிலர், மேருமலை வெடித்தது என்றனர்; சிலர் அண்டம் உடைந்தது என்றனர்.

314 □ கந்தபுராணம்

1516. வடித்ததை யன்ன கூர்வேல் மாப்பைபூ டறுத்துச்
செல்லத்
தடித்திடு கின்ற யாக்கைத் தாரகன் அநந்த கோடி
இடித்தொகை யென்ன ஆர்த்திட் டும்மென
எழுந்து துள்ளிப்
படித்தலம் தன்னில் வீழ்ந்து பதைபதைத் தாவி
விட்டான்.
1517. தடவரை யனைய மொய்ம்பில் தாரகன் வேலாற்
பட்டுப்
புடவியில் வீழா நின்றான் பொள்ளென வானில்
துள்ளிக்
கடலுடைந் தென்ன ஆர்க்கும் காலையில் கலக்க
மெய்தி
உடுகணம் உதிர்ந்த தஞ்சி யோடினன் இரவி
யென்போன்.
1518. தளர்ந்திடல் இல்லா வீரத் தாரகன் பட்டு வானில்
கிளர்ந்தனன் வீழு மெல்லைக் கீழுறு பிலமும்
பாரும்
பிளந்தன வரைகள் யாவும் பிதிர்ந்தன அதிர்ந்த
தண்டம்
உளந்தடு மாறி யோலிட் டோடின திசையில்
யானை.
1519. தண்ணளி சிறிது மில்லாத் தாரகன் கிளர்ந்து
வான்போய்
மண்ணிடை மறிந்த தன்மை வன்சிறை இழந்த
நாளில்
திண்ணிய மேரு இன்னும் செல்லலாங்கொல்லென்
றுன்னி
விண்ணிடை யெழுந்து வல்லே வீழ்ந்ததே
போலும் அன்றே.

1516. 'அராவிக் கூர் செய்தாற் போலும் மிகக் கூர் மையான வேல், தனது மார்பை ஊடுருவிச் செல்ல, பெரிய உடலை உடைய தாரகாசுரன், பல கோடி இடிக் கூட்டங்களைப் போலக் கூச்சலிட்டுக் கதறி விரைவாக எழுந்து குதித்து, தளையில் வீழ்ந்து துடிதுடித்து உயிர் துறந்தான்.

1517. பெரிய மலை போலும் தாரகாசுரன், வேலால் அழிந்து பூமியில் விழுந்து, விரைவில் விண்ணில் எழும்பி, கடல் உடைந்தது போல் ஆரவாரிக்கும்போது, நட்சத் திரக் கூட்டம் கலக்கம் எய்திச் சிதறிற்று; சூரியன் என் போன் அஞ்சி ஓடினான்.

1518. சோர்வடைதல் இல்லாத வீரத்தையுடைய தாரகாசுரன் இறந்து, விண்ணில் கிளம்பிப் பூமியில் விழுந்த போது, கீழே உள்ள பாதல உலகமும் மண்ணுலகமும் பிளந்தன; மலைகள் எல்லாம் உதிர்ந்தன; அண்ட கோளம் நடுங்கியது; திசையானைகள் மனம் கலங்கித் தடுமாறி வீரிட்டு ஓடின.

1519. சிறிதும் இரக்கம் இல்லாத தாரகாசுரன் கிளம்பி விண்ணில் போய் மண்ணில் விழுந்த தன்மை, திண்ணிய மேருமலை வலிய சிறகுகளை இழந்த காலத்தில் இன்னும் பறந்து செல்லலாமா என நினைத்து விண்ணில் கிளம்பிப் பறக்கமுடியாமல் விரைந்து கீழே விழுந்தது போன்றிருந்தது.

316 □ கந்தபுராணம்

1520. வெற்றிய தாகும் கூர்வேல் வெற்பினை அட்ட
காலைச்
செற்றிய பூழி யீட்டம் சிதறிய பொறிக ளெங்கும்
பற்றிய புகையும் வந்து பரந்தன கரந்த தண்டம்
வற்றிய கடல்கள் வானிற் கங்கையும் வறந்த
தன்றே.
1521. சிறந்திடு மாய வெற்பைத் திருக்கைவேல் பொடித்த
காலைப்
பிறந்திடு கின்ற தீயைத் தீயெனப் பேச லாமோ
அறிந்தவர் தெரியில் குன்றம் அவுணா
கையினான் மெய்யில்
உறைந்திடு குருதி துள்ளி உகுத்தவா றாகு மன்றே.
1522. யானுற்ற குன்றம் தன்னை யெறிந்தனன் என்று
செல்வேள்
தானுற்ற நதியை வந்து தடிந்ததே என்ன வெற்பில்
ஊனுற்ற நெடுவேல் பாய உதித்திடும் பொறியின்
ஈட்டம்
வானுற்ற கங்கை புக்கு வறந்திடு வித்த தன்றே.
1523. திறலுடை நெடுவேல் அட்ட சிலம்பினில் சிதறித்
தோன்றும்
பொறிகளும் துகளும் ஆர்ப்பும் பொள்ளெனச்
செறிந்த தன்மை
மறிகடல் முழுதும் அங்கண் வடவையும்
அடைந்தொன் றாகி
இறுதியில் உலகம் கொள்ள எழுந்தது போலும்
மாதோ.
1524. தந்தியின் வதனம் கொண்ட தாரக வவுணன்
மார்பில்
சிந்துறு குருதிச் செந்நீர் திரைபொரு தலைத்து வீசி
அந்தமில் நீத்த மாகி அயிற்படை அட்ட குன்றில்
வந்திடு பூழைபுக்கு மறிகடல் மடுத்த தன்றே.

1520. முருகப் பெருமானின் வெற்றி பொருந்திய கூர்மையான வேல், கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தபோது, புழுதிக்கூட்டங்கள் செறிந்தன; சித்திரிய தீப்பொறிகள் எங்கும் பற்றின; புகையும் எங்கும் பரவியது; அதனால் வானம் மறைந்தது; கடல்கள் வற்றின; ஆகாய கங்கையுமீ வற்றியது.

1521. முருகப் பெருமானின் திருக்கரத்தினின்று சென்ற வேல், சிறந்த மாயங்களில் வல்ல கிரவுஞ்ச மலையைப் பொடியாக்கியபோது, பிறந்த தீயைத் தீ என்று கூறுவது பொருந்துமா? பொருந்தாது. அறிவுடையோர் ஆராயும்பொழுது, கிரவுஞ்சமலை முன்னர் அசுரனாக இருந்ததால், அவனது உடலில் இருந்த இரத்தம் மேலெழுந்து துள்ளிச் சிந்தியது எனக் கூறுவதே பொருத்தம் ஆகும்.

1522. தசை தோய்ந்த நீண்டவேல் கிரவுஞ்ச மலையில் பட்டவுடன் தோன்றிய தீப்பொறிகளின் கூட்டம், நான் தோன்றுதற்கு இடமாகிய கிரவுஞ்ச மலையை முருகக்கடவுள் பிளந்தார் என்று கருதி, அம் முருகப் பெருமான் தோன்றுதற்கு இடமான கங்கையைய அடைந்து பருகியதைப்போல, ஆகாய கங்கைக்குப் போய் அதனை வற்றச் செய்தது.

1523. வலிமை பொருந்திய நீண்ட வேல் பிளந்து அழித்த கிரவுஞ்ச மலையில் பரந்து காணப்படும் தீப்பொறிகளும், புழுதிகளும், ஆரவாரமும் திடீரெனத் தோன்றிய தன்மை, ஊழிக்காலத்தில் அலைமோதும் எல்லாக் கடல்களும், அக்கடலில் தோன்றும், வடவா முகாக்கினியும் சேர்ந்து ஒன்றாகி, உலகத்தை அழிக்கக் கிளர்ந்து எழுந்த தன்மை போல் விளங்கியது.

1524. யானை முகத்தையுடைய, தாரகாசுரனது மார்பிலிருந்து சிந்திய இரத்த நீர், திரையுடன் அலைத்து மோதி, முடிவிலா வெள்ளமாகி, முருகப்பெருமானின் வேலால் தாக்கப்பட்ட கிரவுஞ்ச மலையில் உண்டான பிளவில் புகுந்து போய், அலைகடலில் பாய்ந்தது.

318 □ கந்தபுராணம்

1525. வீட்டவேல் மீண்டு கந்த வேள்கரத் திருப்பத்
தீயோன்
பட்டதும் வெற்பு மாய்ந்த பான்மையும் அவுணர்
யாரும்
கெட்டது நோக்கி மாலும் கேழ்கிளர் கமலத்
தேவும்
முட்டிலா மகத்தின் வேந்தும் முனிவரும் சுரரும்
ஆர்த்தார்.
1526. ஆடினர் குமரற் போற்றி அங்கைக ளுச்சி மீது
துடினர் தண்பு மாரி தூர்த்தனர் அவனைச்
சூழ்ந்து
பாடினர் தொழுது முன்னம் பன்முறை பணிந்து
நின்றார்
நீடிய வுவுகை யென்னும் நெடுங்கடல் ஆழும்
நீரார்.
1527. ஆங்கது காலை தன்னில் அளப்பிலா மாயை வல்ல
ஒங்கல திறப்ப அங்கண் உறங்கிய வீர ரெல்லாம்
தீங்குறு மையல் நீங்கிக் கதுமெனச் சென்று
செவ்வேள்
பூங்கழல் வணங்கி நின்று போற்றியே புடையின்
நின்றார்.
1528. வாருறு கழற்கால் வீர வாகுவே முதலா வுள்ள
வீரர்கள் தம்மை யெல்லாம் வேலுடைக் கடவுள்
நோக்கித்
தாரகன் வரையுட் பட்டுத் தகுமுணர் வின்றி நீவிர்
ஆருநொந் தீர்கள் போலும் மாயையூ டமுந்தி
யென்றான்.

1525. கந்தவேள் செலுத்திய வேல் திரும்பி வந்து அவரது திருக்கரத்தில் இருக்க, கொடியவனான தாரகாசுரன் இறந்த தன்மையையும், கிரவுஞ்சமலை பிளவுற்ற தன்மையையும், அசுரர் அனைவரும் அழிந்த தன்மையையும் நோக்கித் திருமாலும், அமகுடன் திகழும் செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும், எண்ணற்ற யாகங்களுக்கு அதிபனான இந்திரனும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும், முனிவர்களும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

1526. அவர்கள், மிக்க மகிழ்ச்சியாகிய பெரிய கடலில் அமிழ்ந்தவர்களாகிக் கூத்தாடினர்; முருகப் பெருமானைப் போற்றித் துதித்து, அகங்கைகளைத் தலைமேல் குவித்து, குளிர்ந்த மலர் மாரி பொழிந்து அப்பெருமானின் முன் சென்று அழகிய திருப்பாதங்களைப் பல முறை வணங்கினர்.

1527. அப்போது, அளவிடற்கரிய மாயைகளில் வல்ல கிரவுஞ்ச மலை, அழிந்தது. அம் மலையில் மயங்கிக் கிடந்த வீரர் அனைவரும் தீங்கு தரும் அம் மயக்கத்தினின்றும் நீங்கி, விரைந்து சென்று முருகப் பெருமானின் அழகிய திருவடிகளைத் தாழ்ந்து பணிந்து நின்று எழுந்து துதித்து அவர் அருகில் நின்றனர்.

1528. வேலேந்திய முருகக்கடவுள், வார் பொருந்திய வீரக்கழல் அணிந்த அடிகளையுடைய வீரவாகுவை முதலாகக் கொண்ட வீரர்களை யெல்லாம் நோக்கி, “நீங்கள் எல்லாரும் தாரகாசுரனது கிரவுஞ்சமலையில் அகப்பட்டு, மாயையில் சிக்கி, நல்லறிவு இன்றி வருத்த முற்றீர் போலும்!” என்றார்.

1529. செய்யவன் இனைய வாறு சீரஞ் புரிய வீரர்
ஐயநின் னருளுண் டாக அடியம் ஊறடைவ
துண்டோ
மையலோ டுறங்கு வார்போல் மருவுமின் புற்ற
தன்றி
வெய்யதோர் கிரிமா யத்தால் மெலிந்திலம் இறையு
மென்றார்.
1530. என்றலும் வீர மொயம்பின் ஏந்தலை விளித்துச்
செவ்வேள்
வென்றிகொள் துரன் பின்னோன் விட்டிடத்
தான்முற் கொண்ட
வன்றிறற் படையின் வேந்தை மற்றவன் கரத்தின்
நல்கி
நன்றிது போற்று கென்றே நவின்றுநல் லருள்பு
ரிந்தான்.
1531. தாரகன் போரில் துஞ்சும் சாரதர் தம்மையெல்லாம்
ஆருநீர் எழுதிர் என்னா அவரெலாம் எழுவே
செய்து
பாரிட வனிகம் குழப் பண்ணவர் பரவல் செய்யச்
சீரிய வயவர் ஈண்டச் செருநிலம் அகன்றான்
செவ்வேள்.

21. தேவதிரிப் படலம்

1532. மாகவந் தங்கள் கூளி வாய்ப்பறை மிழற்ற ஆடும்
ஆகவந் தங்கு மெல்லை யகன்றுசெங் கதிர்வேல்
அண்ணல்
சோகவந் தங்கொண் டுள்ள சுருடன் அனிகம்
சுற்றி
ஏகவந் தங்கண் நின்ற இமகிரி யெல்லை தீர்ந்தான்.

1529. சிவந்த நிறமுடைய முருகப் பெருமான் இவ் வாறு அருள் புரிந்து கூற, அவ் வீரர்கள், "ஐயனே! உமது அருளைப் பெற்ற எங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் வருவது உண்டோ? மயக்கத்துடன் உறங்குபவரைப் போல் இன்பம் உற்றிருந்தோமேயன்றி, கொடிய கிரவுஞ்ச மலையின் மாயத்தால் சிறிதும் துன்பம் அடையவில்லை" என்று பணிந்து கூறினர்.

1530. என்று வீரர்கள் பணிந்து கூறியவுடன் முருகப் பெருமான், வீரவாகு தேவரை அழைத்து, வெற்றி மிக வுடைய துரபன்மனின் தம்பியான தாரகாசுரன் செலுத்தத் தான் முன்னர்ப் பற்றிய மிகவும் வலிமை வாய்ந்த சிவப் படையை அவரது கையிலே அளித்து, 'நன்றாக இதனைப் பாதுகாப்பாயாக!' எனக் கூறி நல்ல அருள் புரிந்தார்.

1531. செவ்வேளாகிய முருகப் பெருமான் தாரகாசுரனுடன் நிகழ்ந்த போரில் இறந்த பூதர் அனைவரையும், 'நீங்கள் எல்லாரும் எழுந்திருப்பீராக!' எனக்கூறி அவர்களை உயிர்பெற்று எழும்படி செய்தார். பின், பூதப்படை தன்னைச் சூழ்ந்து வர, தேவர்கள் துதிக்க, சிறந்த இலட்சத்து எண்பது வீரர் நெருங்கி வர, போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்றார்.

21. தேவதிரிப் படலம்

1532. செவ்வொளி வீசும் வேலேந்திய முருகப் பெருமான், பேய்கள் வாய்ப்பறை முழங்கப் பெரிய பெரிய உடற் குறைகள் கூத்தாடும் போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கி, துன்பம் முடிந்து இன்பம் பெற்றுள்ள தேவர்களும் படைகளும் சூழ்ந்து வர, அங்கு இருந்த இமயத்தின் எல்லையைக் கடந்து சென்றார்.

1533. அரியயன் மகத்தின் தேவன் அமரர்கள் இலக்கத்
தொன்பான்
பொருதிறல் வயவரேனைப் பூதர்கள் யாரும்
போற்றத்
திருநெடு வேலோன் தென்பாற் செவ்விதின்
நடந்து மேல்பால்
இரவியல் இரவி செல்ல இமையவர் சயிலம்
சேர்ந்தான்.

1534. ஒப்பறு துர்பின் னோனை ஒருவன்வேல் அட்ட
தன்மை
இப்புற வுலகின் உள்ளார் யாவரும் உணர்வர்
இன்னே
அப்புற வுலகின் உள்ளார் அறிந்திட யானே
சென்று
செப்புவ னென்பான் போலச் செங்கதிர் மறைந்து
போனான்.

1535. பானுவென் றுரைக்குமேலோன் பகற்பொழு
தெலாங்கைக் கொண்டான்
ஏனைய மதியப் புத்தேள் இரவினுக் கரச னானான்
நானிவற் றிடையே சென்று நண்ணுவ னென்று
செந்தீ
வானவன் போந்த தென்ன வந்தது மாலைச்
செக்கர்.

1536. வம்பலிழ் குமுத மெல்லா மலர்ந்திடு மாலை
தன்னில்
வெம்படை பயிலத் தோன்றும் ஓவளுக்குத்
தான்முன் வந்த
அம்புதி முரசு மாயிற் றாகையால் தானும் வெற்றிக்
கொம்பென விளங்கிற் றென்ன எழுந்தது குழவித்
திங்கள்.

1538. திருமால், பிரமன், யாகங்களுக்கு அதிபதியான இந்திரன், தேவர்கள், போரில் வல்ல இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்கள், மற்றுமுள்ள பூதர்கள் ஆகியோர் வந்து துதிக்க அழகிய நீண்ட வேலேந்திய முருகப் பெருமான், சிறப், பாகத் தென்திசையைக் கடந்து சென்று தூரியன் மறையும் மேற்குத் திசையில் உள்ள தேவகிரியை அடைந்தார்.

1534. "சிறந்த முருகப் பெருமானின் வேல், இணையிலாத தூரபன்மனின் தம்பியான தாரகாசுரனை அழித்த தன்மையை, இந்தப் பக்கமுள்ள நிலவுலகில் வாழும் அனைவரும் அறிவர்; அந்தப் பக்கமுள்ள உலகங்களில் உள்ளவர்கள் அறியுமாறு நானே போய்ச் சொல்வேன்" என்று நினைத்தவன் போல, சிவந்த கதிர்களையுடைய தூரியன் மறைந்தான்.

1535. தூரியன் எனக் கூறப்படும் மேலோன் பகற் பொழுது முழுதையும் தனக்கு உரியதாகக் கவர்ந்து கொண்டான். மற்றும் சந்திரன் இராக் காலத்திற்குத் தலைவன் ஆனான். எனவே, நான் இவ்விரு பொழுதுகளுக்கும் இடையே சென்று பொருந்துவேன் என்று கருதி, சிவந்த நிறமுடைய அக்கினி தேவன் வந்தாற் போல, மாலைக் காலத்தில் வரும் செவ்வானம் விளங்கியது.

1536. மணம் பொருந்திய ஆம்பல் மலர்கள் அனைத்தும் மலரும் மாலைக் காலத்தில், விரும்பத்தகும் மலர் அம்புகள் இடம்தொறும் தோன்றும் மன்மதனுக்கு, தான் முன்னே தோன்றுதற்கு இடமான கடல் முரசாக அமைந்தது. ஆகையால், தானும் அதற்கு ஏற்ப ஒரு வெற்றிக் கொம்பாக விளங்கினாற் போல, பிறைத் திங்கள் தோன்றியது.

324 □ கந்தபுராணம்

1537. ஏற்றெதிர் மலைந்து நின்ற இகலுடை யவுணர்
தம்மேற்
காற்றெனத் தேர்க டாவிக் கடுஞ்சமர் புரிந்த
வெய்யோன்
மாற்றரும் செம்பொன் மார்பில் வச்சிரப் பதக்கம்
இற்று
மேற்றிசை வீழ்ந்த தென்ன இளம்பிறை வழங்கிற்
றன்றே.
1538. கானத்தின் எனம் ஒத்த கனையிருட் சூழல் மற்றவ்
வேனச் சின் எயிற்றை யொத்த தீளம்பிறை
அதனைப் பூண்ட
கோனொத்த தண்டம் அந்தக் கூரெயி றுகுத்த
முத்தம்
தானொத்து விளங்கு கின்ற தாரகா கணங்க
ளெல்லாம்.
1539. அல்லிது போந்த காலை ஆரமா மாலை யென்னக்
கல்லென அருவி தூங்கும் கடவுள்வெற் பொருசா
ரெய்தி
மெல்லிதழ் வனசத் தேவும் விண்டுவும் விண்ணின்
தேவும்
பல்லிமை யோரும் செவ்வேள் பதமுறை தொழுது
சொல்வார்.
1540. வன்கணே யுடைய தூர்பின் வருத்திட இந்நாள்
காறும்
புன்கணே யுழந்தே மன்னான் பொருப்பொடு
முடியச் செற்றாய்
உன்கணே வழிபா டாற்ற உன்னினம் இன்ன
வெற்பின்
தன்கணே இறுத்தல் வேண்டும் தருதியிவ் வரம
தென்றார்.

1537. எதிர்த்துப் போர் புரிந்த அசுரர் மீது காற்றைப் போல விரைவாகத் தேரைச் செலுத்தி, கடும் போர் செய்த தூரியனின் விலக்குதற்கரிய செம்பொன்னாலான மார்பில் அணியப்பட்ட வைரப் பதக்கமானது அறுந்து மேற்குத் திசையில் விழுந்தது போல இளம் பிறை விளங்கிற்று.

1538. செறிந்த இருளின் கூட்டம் காட்டுப்பன்றியைப் போன்றிருந்தது; பிறைச் சந்திரன் அப்பன்றியின் கோட்டை ஒத்திருந்தது; ஆகாயம் அந்தப் பன்றிக் கோட்டைப் பூண்ட சிவபெருமானைப் போல் விளங்கியது; நட்சத்திரக் கூட்டம் எல்லாம் கூர்மையான அந்தப் பன்றிக்கோடு சிதறிய முத்துக்களைப் போல் ஒளி வீசின.

1539. இராக்காலம் இவ்வாறு வந்தபோது, மென்மையான இதழ்களைக் கொண்ட தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவரும், திருமாலும், விண்ணுலகத்திற்குத் தலைவனான இந்திரனும், மற்றும் பல தேவர்களும், பெரிய முத்துமாலை போல 'கல்'லென்னும் ஒலிக்குறிப்புடன் அருவி நீர் பெருகும் தேவகிரியின் ஒரு பக்கத்தே சென்று, முருகப் பெருமானின் திருவடிகளை முறைப்படி தொழுது, இவற்றைச் சொல்வாராயினர்.

1540. "அஞ்சாமையையே தனது குணமாக உடைய துரப்பனின் தம்பியான தாரகாசுரன் துன்புறுத்த, இந்நாள் வரை துயரிலேயே உழன்றோம். அந்த அசுரன் தனக்குப் பாதுகாவலாக இருந்த மலையுடனே அழிய மாறு செய்தீர்; ஆதலால், நாங்கள் தாங்களுக்குப் பூசை செய்ய எண்ணினோம்; எனவே இந்த மலையில் வீற்றிருக்க வேண்டுகிறோம்: இந்த வாத்தைத் தந்தருள்வீராக!" என்று வேண்டினர்.

326 □ கந்தபுராணம்

1541. பசைந்திடும் ஆர்வம் கொண்ட பண்ணவர்
இனைய தன்மை
இசைந்தனர் வேண்டு மெல்லை எஃகுடை
அண்ணல் அங்கண்
அசைந்திடு தன்மை யுன்னி அருள்செய் வதுகண்
டன்னோர்
தசைந்துமெய் பொடிப்பத் துள்ளித் தணப்பில்
பேருவகை பூத்தார்.
1542. ஒண்ணில வழிமும் வேலோன் ஒலிகழற்
றானையோடும்
கண்ணனை முதலா வுள்ள கடவுளர் குழவி
னோடும்
பண்ணவர் கிரிமேற் சென்று பாங்கரில் தொழுது
போந்த
விண்ணவர் புனைவன் றன்னை விளித்திவை புகல
லுற்றான்.
1543. புகலுறும் தழ்ச்சி மிக்கோய் புங்கவ ராயு னோரும்
தொகலுறு கணர்கள் யாரும் துணைவரும் யாமும்
மேவ
அகலுறும் இனைய வெற்பின் அருங்கடி நகர
மொன்றை
விகலம தின்றி இன்னே விதித்தியால் விரைவின்
என்றான்.

வேறு

1544. குழங்கல் வேட்டுவக் கோதையர் ஆடலும்
கழங்கு நோக்கிக் களிப்பவன் மற்றிது
வழங்கு மெல்லை வகுப்பனென் றன்னவன்
தழங்கு நூபுரத் தாள்பணிந் தேகினான்.
1545. மகர தோரணம் வாரியின் மல்கிய
சிகர மாளிகை செம்பொனின் துளிகை
நிகரில் பற்பல ஞெள்ளல்கள் ஈண்டிய
நகர மொன்றினை யாயிடை நல்கினான்.

1541. இடையறாத அன்பினையுடைய தேவர்கள் ஒன்றாகக்கூடி இவ்வாறு வேண்டிக் கொண்டதால், வேலேந்திய முருகைப் பெருமான், அங்கு வீற்றிருக்கத் திருவுளம் கொண்டு அருளினார். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் உடல் பூரித்துப் புளகம் எய்தித் துள்ளிக் குதித்துப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றனர்.

1542. பேரொளி வீசும் வேலேந்திய முருகக் கடவுள் ஒலிக்கும் வீரக் கழலையுடைய படைகளோடும், திருமாலை முதலாவதாக உடைய தேவர் கூட்டத்தோடும், தேவகிரிக்குச் சென்று, பக்கத்தில் தொழுது கொண்டு வந்த தேவதச்சனை நோக்கி இவற்றைக் கூறலுற்றார்.

1543. “புகழத்தக்க அறிவிற சிறந்தவனே! தேவர்களும், தொகுதியான பூதர்கள் அனைவரும், எம் தம்பியரும் யாமும் தங்கியிருப்பதற்குப் பரந்த இந்த மலையில் அருமையான சிறந்த நகரம் ஒன்றைக் குறையின்றி இப்பொழுதே விரைவாகப் படைப்பாயாக!” என்றார்.

1544. குழங்கள் என்னும் ஒருவகை மாலையணிந்த வேட்டுவமாதரின் விளையாட்டையும் கழங் காட்டத் தையும் கண்டு களிப்பவராகிய முருகப் பெருமான் இவ்வாறு கட்டளை யிட்டார். அந்தத் தேவதச்சன் ‘அப்படியே அமைப்பேன்’ என்று கூறி, ஒலிக்கும் சிலம்புகளை யணிந்த அவரது திருவடிகளை வணங்கிச் சென்றான்.

1545. அத் தேவதச்சன், மகர தோரணங்கள் வாயில் களில் நிறையப் பெற்ற தூபியையுடைய மாளிகைகளும் செம்பொன்னான தூரிகைகளும், நிகரற்ற பலப்பல வீதிகளும் நெருங்கப் பெற்ற ஒரு நகரத்தை அங்ங் அமைத்தான்.

328 □ கந்தபுராணம்

1546. அவ்வ ரைக்கண் அகன்பெரு நொச்சியுட்
கைவல் வித்தகக் கம்மியர் மேலவன்
எவ்வெ வர்க்கும் இறைவன் இருந்திடத்
தெய்வ தக்குல மொன்றுசெய் தானரோ.

1547. மாற்ற ரும்பொன் வரையுள் மணிக்கிரி
தோற்றி யென்னச் சுடர்கெழு மாழையின்
ஏற்ற கோட்டத் திழைத்தனன் கேசரி
ஆற்று கின்ற அரதனப் பீடகை.

1548. இனைய தன்மையும் ஏனவும் நல்கியே
மனுவின் தாதை வருதலும் மள்ளர்தம்
அனிக மோடும் அமரர்கள் தம்மொடும்
முனையின் வேற்படை மொயம்பன் அங்
கேகினான்.

1549. அறுமு கத்தவன் அந்நக ரேகியே
துறும லுற்றிடும் தொல்பெரும் தானையை
இறுதி யற்ற இருக்கைகொள் ஆவணம்
நிறுவ லுற்று நிகேதனத் தெய்தினான்.

1550. இரதம் வீட்டங் கிழிந்துபொற் பாதுகை
சரணம் வைத்துத் தணப்படும் வீரரும்
சுரகு முற்றுடன் துழ்தரத் துங்கவேல்
ஒருவன் மற்றல் வுறையுளின் ஏகினான்.

1546. கைத் தொழிலில் வல்ல தேவதச்சன், அந்தத் தேவகிரியின் அகன்ற பெரிய மதிலினுள், எத்தகைய சிறப்புடையார்க்கும் தலைவராகிய முருகக் கடவுள் வீற்றிருக்குமாறு, மிகச் சிறந்த தேவாலயம் ஒன்றை நிறுவினான்.

1547. அத்தேவதச்சன், மாற்றுயர்ந்த பொன் மலையினுள்ளே மாணிக்க மலை ஒன்று தோன்றியது போல, ஒளிவிடும் பொற்கோயிலினுள், சிங்கம் சுமக்கும் இரத்தினப் பீடிகை ஒன்றை அமைத்தான்.

1548. மனு என்னும் கம்மியனின் தந்தையான தேவதச்சன், இத்தன்மை வாய்ந்தவற்றையும் பிறவற்றையும் படைக்க, படை வீரர்களுடனும் தேவர்களுடனும், கூரிய வேலேந்திய வலிமை மிக்க முருகப் பெருமான் அந்நகரத்துள் சென்றார்.

1549. ஆறுமுகப் பெருமான் அந்நகரத்துள் சென்று, நெருக்கமாகிய பழைய பெரும் பூதப் படைகளை, எண்ணற்ற டாளிகைகளைக் கொண்ட வீதிகளில் நிறுத்தி, தமக்கென அமைக்கப்பட்ட கோயிலுக்குச் சென்றார்.

1550. சிறந்த வேலேந்திய ஒப்பற்ற முருகப் பெருமான், தேரை விட்டு இறங்கி, பொன்னாலான பாதுகையில் (காலணி) திருவடிகளை வைத்து, எப்பொழுதும் பிரிதலில்லாத இலட்சத்து ஒன்பது வீரரும், தேவரும் நெருங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்து வர, அந்தக் கோயிலினுள் சென்றடைந்தார்.

330 □ கந்தபுராணம்

1551. ஊறில் வெய்யவர் யாரும் ஒரோவழிச்
சேற லெய்திச் செறிந்தென வில்விடு
மாறில் செஞ்சுடர் மாமணிப் பீடமேல்
ஏறி வைகினன் யாரினும் மேலையோன்.
1552. பொழுது மற்றதிற்பூவினன் ஆதியாம்
விழுமை பெற்றிடும் விண்ணவர் யாவரும்
குழும லுற்றுக் குமரனை அவ்விடை
வழிப டத்தம் மனத்திடை உன்னினார்.
1553. புங்க வன்விழி பொத்திய அம்மைதன்
செங்கை தன்னிற் சிறப்பொடு தோன்றிய
கங்கை தன்னைக் கடவுளர் உன்னலும்
அங்கண் வந்ததை அப்பெரு மாநதி.
1554. சோதி மாணகலன் தூயன பொற்றுகில்
போது சாந்தம் புகைமணி பூஞ்சுடர்
ஆதியாக அருச்சனைக் கேற்றன
ஏதும் ஆயிடை எய்துவித் தாரரோ.
1555. அண்டர் தொல்லை அமுத மிருத்திய
குண்ட முற்ற குடங்கர் கொணர்ந்திடா
மண்டு தென்புனல் வானதி தன்னிடை
நொண்டு கொண்டனர் வேதம் நுவன்றுளார்.
1556. அந்த வெல்லை அயன்முதற் றேவரும
முந்து கின்ற முனிவருஞ் சண்முகத்
தெந்தை பாங்கரின் ஈண்டி யவன்பெயர்
மந்திரங் கொடு மஞ்சன மாட்டினார்.

1551. குற்ற மில்லாத எல்லா (அண்டத்திலும் உள்ள) சூரியர்கள் எல்லாம் ஒரிடத்தில் சென்று நெருங்கிய தன்மை போல, ஒளி விடும் ஒப்பற்ற செவ்வொளி யுடைய மாணிக்க ரத்தினத்தால் அமைந்த பீடத்தின் மேல், எல்லாரைவிட உயர்ந்தவ ராகிய முருகப் பெருமான் எழுந்தருளினார்.

1552. அப்பொழுது, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமா முதலான சிறப்பு மிக்க தேவர்கள் அனைவரும் அங்கே ஒன்றாகக் கூடி, முருகப் பெருமானை வழிபடத் தங்கள் மனத்தில் நினைத்தனர்.

1553. தேவர்கள், சிவபெருமானின் கண்களை முடிய உமையம்மையின் சிவந்த கைவிரல்களினின்று சிறப்புடன் தோன்றிய கங்கை நதியை வருமாறு நினைத்தனர். அந்தப் பெரிய சிறந்த நதியும் அப்போதே அங்கு வந்தது.

1554. ஒளி மிக்க அணிகளும், தூய்மையான பீதாம் பரங்களும், மலர்களும், சந்தனக் குழம்பும் தூபமும், மணியும், அழகிய தீபமும் ஆகிய பூசைக்குரிய பொருள்கள் அனைத்தையும் அங்கு வரவழைத்தனர்.

1555. தேவர்கள் பழைய அமிழ்தத்தை வைத்த பெரிய குடங்களைக் கொண்டு வந்து, ஆகாய கங்கையில், வேத மந்திரங்களை உச்சரித்து, நிறைந்த தெளிந்த நீரை மொண்டு கொண்டனர்.

1556. அப்பொழுது, பிரமா முதலான தேவர்களும் சிறந்த முனிவர்களும், ஆறுமுகங்களையுடைய எந்நள யாகிய முருகப் பெருமானைச் சார்ந்து, அவரது திருப் பெயர் அமைந்த வேத மந்திரங்களைக் கூறிப் புனித நீரால் அபிஷேகம் செய்தனர்.

332 □ கந்தபுராணம்

1557. வெய்ய வேற்படை விண்ணவற் கின்னணம்
ஐய மஞ்சனம் ஆட்டிமுன் தும்ந்திடுந்
துய்ய பொன்னந் துகிலினை நீக்கியே
நொய்ய பஹுகில் நூதனஞ் சாத்தினார்.
1558. வீற்றொர் சீய வியன்றவி சின்மிசை
ஏற்றி வேளை இருத்தி அவன்பெயர்
சாற்றி மாமலர் சாத்தித் தருவிடைத்
தோற்று பூவின் தொடையலுஞ் சூட்டினார்.
1559. செய்ய சந்தனத் தேய்வைமுன் கொட்டினர்
ஐய பாளிதம் அப்பினர் நாவியுந்
துய்ய நானமுந் துன்னமட் டித்தனர்
மெய்யெ லாமணி மேவரச் சாத்தினார்.
1560. சந்து காரகில் தண்ணென் கருப்புரங்
குந்து ருக்கமொண் குக்குலு வப்புகை
செந்த முற்சுடர் சீர்மணி ஆர்ப்பொடு
தந்து பற்றித் தலைத்தலை சுற்றினார்.
1561. இத்தி றத்தவும் ஏனவும் எஃகவேற்
கைத்த லத்துக் கடவுட்கு நல்கியே
பத்தி மைத்திற னாற்பணிந் தேத்தினர்
சித்தி சங்கற்பஞ் செய்திடுஞ் செய்கையோர்.
562. தேவு கொண்ட சிலம்பினில் பண்ணவர்
ஏவ ருங்குழி இ யின்னணம் பூசனை
யாவ தாற்ற வதுகொண் டமர்ந்தனன்
மூலி ருண்டு முகனுடை மொய்ம்பினோன்.

1557. கொடிய வேலாயுதத்தை ஏந்திய முருகப் பெருமானுக்கு இங்ஙனம் சிறப்பாகத் திருமஞ்சன அபிஷேகம் செய்து, முன் தரித்திருந்த தூய பீதாம்பரத்தை நீக்கி, மென்மையான பல வஸ்திரங்களைப் புதிதாகத் தரித்தனர்.

1558. செவ்வேளை வேறொரு பெரிய பீடத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, அவரது திருப்பெயர்களை உச்சரித்து, சிறந்த தூய மலர்களைச் சூட்டி, கற்பகதருவில் தோன்றிய பூ மாலையையும் சூட்டினர்.

1559. முருகக் கடவுளின் திருமேனியில், செம்மையான சந்தனக் குழம்பை முதலில் பூசினர்; அழகான பச்சைக் கற்பூரத்தைப் பூசினர்; புனுகையும் தூய கஸ்தூரியையும் மிகுதியாகப் பூசினர்; அணிகளைப் பொருத்தமாக அணிந்தனர்.

1560. சந்தனம், கரிய அகில், பச்சைக் கர்ப்பூரம், குந்துருக்கம், ஒளிமிகு குங்குலியம் ஆகிய ஐந்து பொருள்களையும் சேர்த்து அமைத்த தூபத்தையும், சிவந்த நிற முடைய தீபத்தையும் சிறந்த மணியோசையுடன் எடுத்து ஏந்தி இடங்கள்தோறும் (முகம், கண்கள், முக்குறுனி, கழுத்து, திருப்பாதங்கள் ஆகிய உறுப்புகளின் எதிரே காட்டி) தீப ஆராதனை செய்தனர்.

1561. இங்கு உரைத்த முறைப்படியும், வேறு சில வழிகளிலும் கூர்மையான வேலேந்திய முருகப் பெருமானுக்கு ஆராதனை புரிந்து, காரியசித்தியைநிலைப்படுத்திய தன்மையினராய், பக்தி மேலிட்டினால் பணிந்து துதித்தனர்.

1562. தேவகிரியில், தேவர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வாறு பூசை செய்ய, ஆறுமுகங்களையுடைய வீரரான முருகப்பெருமான், அந்தப் பூசையை ஏற்று வீற்றிருந்தார்.

334 □ கந்தபுராணம்

1563. அமரர் வெற்பில் அயிற்படை யேந்திய
 வீமல னுற்றது சொற்றனம் மேலினிச்
 சமரி டைப்பிடு தாரகன் தந்திடு
 குமரன் உற்றது மற்றதுங் கூறுகேம்.

22. அக்ஷேந்திரன் மகேந்திரம் செல் படலம்

1564. எந்தை குமரன் எறிந்ததனி வேற்படையாற்
 தந்தி முகமுடைய தாரகன்றான் பட்டதனை
 முந்துசில தூதர் மொழிய அவன்தேவி
 அந்தமிலாக் கற்பிற் சவுரி அலக்கணுற்றாள்.
1565. வாழ்ந்த துணைவியர்கள் மற்றுள்ளோர்
 எல்லோருஞ்
 சூழ்ந்து பதைத்திரங்கத் துன்பத் துடனேகி
 ஆழ்ந்த கடல்படியும் அம்மென் மயிலென்ன
 வீழ்ந்து கணவன் மிசையே புலம்புறுவாள்.
1566. சங்குற் றிடுசெங்கைத் தண்டுளவோன் தன்பதமாம்
 அங்குற் றனை அன் றயன்பதஞ்செல் வாயன்று
 கங்கைச் சடையான் கயிலையிற்சென் றாயல்லால்
 எங்குற் றனைஅவ் விறைவன்அருள் பெற்றாயே.
1567. உந்துதனி யாழி உனக்கணியாத் தந்தோனும்
 இந்திரனும் ஏனை இமையவர்க ளெல்லோரும்
 அந்தகனார் தாமும் அனைவர்களும் இன்றன்றோ
 சிந்தைதனி லுள்ள கவலையெலாந் தீர்ந்தனரே.

1563. வேலாயுதத்தை ஏந்திய முருகப்பெருமான் தேவகிரியில் வீற்றிருந்து அருளிய வரலாற்றைச் சொன்னோம். இனி, போர்க்களத்தில் உயிர்துறந்த தாரகாசுரனின் மகனான அசுரேந்திரன் ஆசுரபுரத்திலிருந்து திரும்பி வந்ததையும் மற்றவற்றையும் கூறுவோம்.

22. அசுரேந்திரன் மகேந்திரம் செல்படலம்

1564. எந்தையாகிய முருகப் பெருமான் ஏவிய சிறந்த வேலாயுதத்தால், யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரன் இறந்த செய்தியை, விரைவாகச் சென்ற சில தூதர்கள் மொழிய, தாரகாசுரனின் முதல் மனைவியான அழிவிலாக் கற்பினையுடைய சவுரி என்பவள் கேட்டு மிக்க துயர் உற்றாள்.

1565. உடன் வாழ்ந்த மற்ற மனைவியர் அனைவரும் தன்னைச் சூழ்ந்து அலறிப் புலம்ப, துன்பத்துடன் சென்று, ஆழமான கடலில் மூழ்கும் அழகான மென்மைவாய்ந்த மயில்பறவையைப் போன்று, கணவன் மீது விழுந்து புலம்பலுற்றாள்.

1566. “பாஞ்சசன்னியம் என்னும் சங்கினைக் கையில் ஏந்திய சிவந்த கையையும் குளிர்ச்சிமிக்க துளசி மாலையையும் உடைய திருமாலின் உலகமான அந்த வைகுண்டத்திற்குச் சென்றிருக்கமாட்டீர்; பிரமதேவரின் சத்திய உலகத்திற்கும் சென்றிருக்கமாட்டீர்; கங்கையை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானது திருக்கைலாய மலைக்குச் சென்றிருப்பீரேயன்றி, அந்தச் சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்ற எம் கணவரே நீர் வேறெங்கே சென்றீர்?

1567. “போர்க்களத்தில் செலுத்திய இணையற்ற சக்கராயுதத்தை உனக்கு அணியாகத் தந்த திருமாலும், இந்திரனும், மற்றைய தேவர்கள் எல்லாரும், யமனும், உன் பகைவர் பிறரும் தம் மனக் கவலையெல்லாம் இன்றன்றோ நீக்கினார்கள்.

336 □ கந்தபுராணம்

1568. பொன்னகரோர் யாரும் புலம்புந் றிட -அவுணர்
மன்னவரோ டென்பால் வரும்பவளி காணாதேன்
துன்னு பறவையினஞ் சூழத் துயிலுமுனை
இன்ன பரிசேயோ காண்பேனால் எம்பெருமான்.
1569. புல்லா திருந்தனையான் புல்லுவது கண்டுமது
பல்லோருங் காணிற் பழியென் றொழிந்தாயேல்
மல்லாநந் தோளாய் மயக்தற்றேற் கோருரையுஞ்
சொல்லாய் வறிதே துயின்றாய் துனியுண்டோ.
- 1570 மையோ றொழும் மணிமிடற்றோன் தந்தவரம்
மெய்யா மெனவே வியந்திருந்தேன் இந்நாளும்
மெய்யாய் விளைந்ததுவோ பொன்றினையால்
என்றுணைவா
ஐயோ இதற்கோ அருந்தவமுன் செய்தாயே.
1571. தன்னோ டிணையின்றித் தானே தலையான
முன்னோன் அருள்புரிந்த முன்னோன்
இளவல்வரின்
என்னோ அவனோ டெதிர்ந்தாய் இறந்தனையே
அன்னோ விதிவலியை யாரோ கடந்தாரே.
1572. சந்தார் தடம்புயத்துத் தானவர்கள் தந்தழ
அந்தார் கமழும் அரியணைமேல் வைகியந்
சிந்தா குலத்திற் செருநிலத்தில் துஞ்சினையால்
எந்தாய் புகலாய் இதுவுஞ் சிலநாளோ.

1568. “என் கணவரே! விண்ணுலகில் உள்ள தேவர் அனைவரும் வருத்தமுற, அசுரத் தலைவர்களுடன் என்னிடம் வருகின்ற பவனியைக் காணாது, நெருங்கிய பறவை இனம் துழ இறந்து கிடக்கும் உம்மை இப்படியா நான் காண்பேன்!

1569. “வலிமை பொருந்திய தோள்களையுடைய கணவரே! நான் தழுவுவதைக் கண்டும் என்னைத் தழு வாது இருக்கின்றீர்! அதனைப் பலரும் காண்பது பழியா கும் எனக் கருதி அவ்வாறு செய்யாது விடுத்தாலும், எனக்கு ஆறுதலாக ஒரு வார்த்தையும் கூறாது வாளா துயில்கின்றீர்! என்மீது தங்களுக்கு ஏதேனும் வெறுப் புண்டா? சொல்வீராக!

1570. என் கணவரே! நீல கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான் உமக்கு அளித்தவரம் உண்மையே ஆகும் என இதுநாள்வரை மகிழ்ந்து இருந்தேன்; அந்தவரம் இப்போது பொய்த்துப் போனதோ? ஐயோ, இப்படி இறப்பதற்கா அரிய தவத்தை முன் செய்தீர்?

1571. “என் கணவரே! தமக்கு யாரும் நிகரின்றித் தாமே ஆதியாயிருக்கும் சிவபெருமானின் மகனாரான விநாயகக்கடவுளின் தம்பி முருகப் பெருமானுடன் ஏன் போர் புரிந்தீர்? அப் பெருமானை எதிர்த்ததால் அல்லவா இறந்துபட்டீர்? ஐயகோ, விதி வலியை யாரே கடக்க வல்லார்?

1572. “என் கணவரே! சந்தனக் குழம்பு பூசிய பெரிய தோள்களையுடைய அசுரர்கள் உம்மைச் சூழ்ந் திருக்க, நறுமணம் கமழும் அரியணையின்மீது வீற்றிருந்த நீர், மனக்கவலையுடன் செருக்களத்தில் மாண்டு கிடக் கின்றீர்! உமது வாழ்க்கையும் சில நாள் வாழ்க்கைதானா? சொல்வீராக!

338 □ கந்தபுராணம்

1573. வென்றிமழு வேந்தும் விமலன் உனக்களித்த
துன்றும் வரத்தியலை யுன்னினையாற்
தும்ச்சியினை
ஒன்று முணரா துயிருந் தொலைந்தனையே
என்று தமிழேன் இனியுன்னைக் காண்பதுவே.
1574. வன்னி விழியுடையான் மைந்தன் அமர்புரிய
முன்னைவலி தோற்று முடிந்தா யெனக்கேட்டுப்
பின்னுமிருந் தேனென்னிற் பேரன் புடையோர்யார்
என்னினியான் செய்கேன் எனவே இரங்குற்றாள்.
1575. மற்றைத் துணைவியரும் வந்தீண்டி மன்னவனைச்
சுற்றிப் புலம்பித் துயருந் றிடும்வேலை
அற்றத் தினனாகி ஆசுரத்தின் பாற்போன
கொற்றப் புதல்வன் வினவிக் குறுகினனால்.
1576. தண்டா விறல்சேருந் தன்றாதை வீந்ததனைக்
கண்டான் உயிர்த்தான் கலுழ்ந்தான்
கரங்குலைத்தான்
அண்டாத சோகத் தழுங்கினான் வெய்யகனல்
உண்டா னெனவீழ்ந் தயர்ந்தான் உணர்ந்தனனே.
1577. என்றுமுறா இன்ன லிடைப்பட் டவன்எழுந்து
சென்றுதன தன்னை திருத்தா ளிடைவீழா
உன்றலைவன் யாண்டையான் ஓதாய்அன்
னையென்று
நின்று புலம்பி நினைந்தினைய செய்கின்றான்.

1573. “என் கணவரே! வெற்றிதரும் மழுப்படையை ஏந்திய சிவபெருமான் உமக்கு அளித்த வரத்தையே நினைத்தீர்; அதன் சூழ்ச்சியைச் சிறிதும் அறியாது உயிரையும் இழந்தீர், ஆதரவு அற்று அனாதையான நான் இனி உம்மைக் காண்பது எப்போது?

1574. “என் கணவரே! தீயைத் தமது கண்களில் ஒன்றாக உடைய சிவபெருமானின் திருமகனாருடன் போர் புரிந்ததால் வலிமை கெட்டு இறந்தீர் என்று தூதுவர் சொல்லக்கேட்ட பின்னரும் உயிருடன் இருக்கின்றேன் யான்! என்னைவிடப் பேரன்பு உடையவர் யார் உளர்! இனி யான் யாது செய்வேன்!” என்று புலம்பி அழுதாள். (நான் அன்பற்றவள் என்பது கருத்து)

1575. தாரகாசுரனுடைய மற்ற மனைவியரும் அவனை நெருங்கிச் சூழ்ந்து புலம்பி அழுதனர். ஆசுரபுரிக்குப் போயிருந்த வெற்றிமிகு மகனான அசுரேந்திரன், சென்ற காரியத்தை முடித்துத் திரும்பிவரும் அப்பொழுது தந்தையின் மரணத்தைக் கேள்வியுற்று விரைந்து வந்தான்.

1576. யாருடன் போர் புரியினும் குன்றாத வலிமை பொருந்திய தன் தந்தை தாரகாசுரன் இறந்ததைக் கண்டு அசுரேந்திரன் பெருமூச்செறிந்தான்; அழுதான்; கைகளை உதறினான்; மீளாத் துயரத்துள் மூழ்கினான்; நெருப்புத் துண்டுகளை விழுங்கியவன்போல வீழ்ந்து மயங்கினான்; சிறிது நேரத்திற்குப்பின் தெளிந்தான்.

1577. அந்த அசுரேந்திரன், எப்போதும் அடையாத பெரும் துயரத்தில் சிக்கித் தத்தளித்துப் பின் எழுந்து சென்று தன் தாயின் திருவடிகளில் விழுந்தான். “தாயே, உன் கணவர் எங்கே சென்றார்? சொல்வாயாக!” எனப் புலம்பி நின்று, சிந்தித்து இத்தகையனவற்றைச் செய்வானான்.

௧௨௮ ப கந்தபுராணம்

1578. அன்னைமுத லோரை அகல்வித் தொருசாரில்
துன்னுத்ரென் றேவித் தொலையாத தானவரில்
தன்னுழையோர் தம்மான் தழல்இந் தனமுதலாம்
மன்னு கருவி பலவும் வருவித்தான்.
1579. வந்த பொழுதுதனில் வன்களத்தில் துஞ்சுகின்ற
தந்தைதனை முன்போல் தகவுபெற
வொப்பித்தோர்
எந்திரத்தோர் மீதேற்றி ஈமத் தீடையுய்த்துச்
சந்தனப்பூம் பள்ளி மிசையே நருவித்தான்.
1580. ஈமக் கடன்கள் இயற்றித்தன் றாதைதனைத்
தாமக் கனலால் தகனம் புரிந்திடலுங்
காமுற் றனனென் கணவனுடன் செல்வதற்குத்
தீமுற் றருதி யென அன்னை சென்றுரைத்தாள்.
1581. நற்றாய் மொழிந்ததனைக் கேட்டு நடுநடுங்கிப்
பொற்றாள் பணிந்தென்னைப் போற்றி
யிருத்தியெனச்
சொற்றா னதுமறுத்துத் தோகை சுளித்துரைப்ப
அற்றாக வென்றான் அசுரேந் திரன்என் பான்.
1582. ஏனையதோர் தாயர்க ளும் யாழங் கணவனுடன்
வானகம்போய் எய்த வழங்கென் றிடவிசையா
ஆன படியே அழலமைக்க அன்னையராம்
மானனையார் எல்லோரும் மொன்கனலி
னுள் புக்கார்

1578. அந்த அசுரேந்திரன் தாய் முதலானோரை அப்பால் ஓரிடத்தில் சென்று இருங்கள் என்று கூறி அனுப்பிவிட்டு, போரில் அழியாது தப்பித்து தன் அருகில் வந்து நின்ற சிலரால், நெருப்பு, விறகு முதலான பொருள்களைப் பிதிர்க்கடன் இயற்றக் கொண்டு வரச் செய்தான்.

1579. அந்த அசுரேந்திரன், அப் பொருள்கள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்ததும், போர்க்களத்தில் இறந்து போன தந்தையின் உடலை முன்போல் தகுத்யுடன் அலங்கரித்து, 'அதனை எந்திரத் தேர்மீது ஏற்றி, சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டு போய், சந்தனக் கட்டைகளால் அடுக்கப்பட்ட அழகான சிதையில் வைத்தான்.

1580. அந்த அசுரேந்திரன், சுடுகாட்டில் செய்ய வேண்டிய கடன்களை நிறைவேற்றித் தன் தந்தையின் உடலைத் தீயிலிட்டுத் தகனம் செய்யும் போது, தாயான சவுரி அங்குச் சென்று, 'என் கணவனுடன் தீயில் புர விரும்புகிறேன்; அதற்குத் தீயை வளர்ப்பாயாக!' எனத் தன் மகனை ஏவினாள்.

1581. அந்த அசுரேந்திரன், தன் தாய் கூறிய மொழிகளைக் கேட்டுத் துணுக்குற்றான். அவளது பொன் போன்ற கால்களை வணங்கி, "தாயே என்னைப் பாதுகாப்பாயாக!" என்று கெஞ்சினான். (உடன் கட்டை ஏற வேண்டாம் என வேண்டிக் கொண்டான்.) சவுரி அவனது வேண்டுகோளை ஏற்க மறுத்துக் கடிந்து பேசினாள். அதனைக் கேட்ட அவன், 'தாயின் விருப்பப் படியே ஆகட்டும்' என்று உடன்பட்டான்.

1582. மற்றுமுள்ள தாயர்களும், "நாங்களும் கணவனுடன் வானகம் சென்று அடையுமாறு தீ வளர்ப்பாயாக!" என்று கூறினர். அசுரேந்திரன் சம்மதித்து அவ்வாறே தீ வளர்க்க, தாயர் எல்லாரும் மிக்க தீயில் புகுந்து இறந்தனர்.

342 □ கந்தபுராணம்

1583. புக்கதொரு காலை புலம்பியே அந்நகரை
 அக்கணமே நீங்கி அசுரேந் தீரனென்போன்
 தக்க கிளைஞர்சிலர் தற்றுழ வேயேகி
 மைக்கடலுள் வையும் மகேந்திரமு தார்உற்றான்.

வேறு

1584. உளந்தளர் வெய்தித் தொல்லை ஒளிமுகன்
 இழந்து மேனி
 தளர்ந்தனன் வறியன் போன்று தாரக முதல்வன்
 தந்த
 இளந்தனி மைந்தன் வல்லே யேகலும் அனைய
 நீர்மை
 வளந்திகழ் தொல்லை வீர மகேந்திரத் தவுணர்
 கண்டார்.
1585. உரங்கிளர் அவுணர் காணூஉ ஒய்யெனத் துளங்கி
 யேங்கிக்
 கரங்களை விதிர்த்துக் கண்ணீர் கானெறி
 படர்ந்து செல்லப்
 பெருங்கட லுடைந்த தேபோல் பேதுற வெய்தி
 யாற்ற
 இரங்கியிக் குமர னுற்ற தென்கொலென் றிசைக்க
 லுற்றார்.
1586. வஞ்சமும் கொலையும் செய்யான் மற்றிவன்
 இதற்குத் தாதை
 வெஞ்சினம் கொடுபோ கென்று விடுத்தனன்
 போலும் என்பார்
 தஞ்சம தாகி யுள்ள தாரகன் கொடுமை நோக்கி
 அஞ்சியே அவனை நீங்கி அடைந்தனன்
 கொல்லோ என்பார்.

1583. தாயர் அனைவரும் தீயில் வீழ்ந்து இறந்த பின், அசுரேந்திரன் மிகவும் துன்புற்று அந்த மாயா புரியை விட்டு உடனே நீங்கி, தக்க சுற்றத்தார் சிலர் தன்னைச் சுழ்ந்து வரச் சென்று, கரிய கடல் நடுவே இருக்கும் வீரமகேந்திரம் என்னும் மூதாரை அடைந்தான்.

1584. தாரகனாகிய முதல்வன் பெற்ற இளம் பருவத் தையுடைய நிகரற்ற அந்த மைந்தன், உள்ளம் தளர்வடைந்து, பழைய முகப் பொலிவு இழந்து, உடல் வாடி, வறியவனைப் போல் வர, அந்த நிலைமையை வளம் திகழும் பழைய வீரமகேந்திரத்தில் உள்ள அசுரர்கள் கண்டனர்.

1585. வலிமை பொருந்திய அசுரர், அவனைக் கண்டு விரைவாக நடுங்கி ஏங்கினர்; கைகளை உதறி, கண்களில் தோன்றும் நீர், கால்களின் வழியே சென்று பாய, பெரிதும் வருத்தமுற்றுப் பெரிய கடல் உடைந்தது போல் மிகவும் புலம்பி, இவன் யாது காரணத்தால் இங்கு வந்துள்ளானோ என ஒருவரோடு ஒருவர் பேசலுற்றனர்.

1586. சிலர், “இவன் வஞ்சமும் கொலையும் செய்யான் ஆதலால் இவனுடைய தந்தை மிக்க சினம் கொண்டு “இவ்விடத்தை விட்டுப் போ என்று துரத்தினான் போலும்!” என்பர். இன்னும் சிலர், “அடைக்கலமாகியிருந்த தாரகனின் கொடுமையைக் கண்டு, பயந்து அவனை விட்டுப் பிரிந்து இங்கு அடைந்தான் போலும்!” என்பர்.

1587. சீரோடு துறக்கம் நீத்துத் தேவர்கோன் உருவ
மாற்றிப்
பாரிடை யுழந்தான் என்பார் மற்றவன் பரனை
வேண்டிப்
பேர்கல் மாயம் வன்மை பெற்றுவந் தடுபோர்
செய்யத்
தாரகன் இறந்தான் கொல்லோ தளர்ந்திவன்
வந்தான் என்பார்.
1588. மாண்கிளர் தார கப்பேர் மன்னவன் பகைஞர்
ஆற்றும்
ஏனாகிளர் சமரில் வீந்தான் என்பதற் கேது
ஷண்டால்
சேன்கிளர் நிவப்பா லெங்கும் தெரிகிர வஞ்ச
வெற்பில்
காண்கிலம் அவுணர் தம்மைப் பூழியே காண்டும்
என்பார்
1589. பையர வணையில் துஞ்சும் பகவன தாழி தன்னை
ஐயபொன் னணிய தாக அணிந்திடும் அவுணர்
னோடு
மொய்யமர் புர்வார் யாரே முரணோடு வெம்போர்
சில்லோர்
செய்யினும் அவரால் அன்னோன் முடிகிலன்
திண்ணம் என்பார்.
1590. அங்கையை ஒருவன் வாளால் அறுத்திடப் புலம்பி
நங்கோன்
தங்கைவந் தமரர் தம்மைச் சயந்தனைச்
சிறைசெய் வித்தாள்
இங்கிவன் தானும் துன்புற் றேகுவான் இன்றும்
அற்றே
புங்கவர் தமக்கே இன்னல் புரிசுவன் போலும்
என்பார்

1587. சிலர், “இந்திரன் தனது பெருமையையும் சுவர்க்கத்தையும் இழந்து, வேற்று வடிவம் கொண்டு இந் நிலவுலகில் திரிந்தான் போலும்!” என்பர். வேறு சிலர், “அந்த இந்திரன் தவம் செய்து சிவபெருமானிடமிருந்து மாயத்தையும் வலிமையையும் பெற்று, கொலைத் தொழில் மிக்க போரைச் செய்ய, தாரகாசுரன் இறந்தான் போலும்; அதனால் இம்மைந்தன் தளர்ச்சியுற்று வந்தான் போலும்!” என்பர்.

1588. சிலர், “மாட்சிமை மிக்க தாரகாசுரனாகிய மன்னன், பகைவர் செய்த கொடிய போரில் அழிந்தான் என்பதற்குக் காரணம் உண்டு; வானளாவிய சிறப்புடன், எங்கிருந்து நோக்கினாலும் காணப்படும் கிரவுஞ்சமலையில், அசுரர்களைப் பார்க்க முடியவில்லை; புழுதியையே பார்க்கின்றோம்” என்பர்.

1589. சிலர், “படத்துடன் கூடிய அனந்தன் எனும் பாம்பாகிய படுக்கையில் அறிதுயில் கொள்ளும் திருமால் ஏவிய சக்கரத்தை அழகிய பொன்னணியாக அணிந்துள்ள தாரகாசுரனுடன் வலிய போர் புரிய வல்லவர் யார்? வலிமையுடன் சில பேர் அப்படிப் போரிட்டாலும் அவர்களால் அத் தாரகாசுரன் இறக்க மாட்டான்; இது திண்ணம்!” என்பர்.

1590. “சிலர், ஒரு அழகான வீரன், கையை வாளால் வெட்ட, எங்கள் அரசனான துரபன்மனின் தங்கையாகிய அசமுகி புலம்பி வந்து, தேவர்களையும் சயந்தனையும் சிறையில் தள்ளுமாறு செய்தாள். இப்பொழுது அசுரேந்திரனும் துன்பமுற்று வருகிறான்; ஆதலால், இன்னும் அப்படியே எம் மன்னன் தேவர்களுக்குத் துன்பம் தருவான் போலும்!” என்பர்.

346 □ கந்தபுராணம்

1591. மணிகிளர் எழிலி வண்ணன் மற்றவ னொடுபோர்
 ஆற்றான்
 அணியுல கனித்த செம்மல் அமர்த்தொழில்
 சிறிதும் தேறான்
 தனிவறு செயிர்மீக் கொண்ட தாரக னொடுபோர்
 செய்யின்
 இணையகல் ஈசன் அன்றி யாவரே வல்லர்
 என்பார்.
1592. இமையவர் கருடர் நாகர் இயக்கர்கந் தருவ
 ரேனோர்
 நமர்டு பணிகள் ஆற்றி நாடொறும் திரிந்தார்
 அற்றால்
 சமரெதிர் இழைப்பார் இன்றித் தளர்ந்தனம்
 இந்நாள் காறும்
 அமரினி யுளது போலும் ஐயம தல்லை என்பார்.
1593. சேய்வன் அலக்கண் எய்திச் செல்லுறு பரிசா
 லங்கண்
 ஆயதோர் தீங்கு போலும் ஐயமின் றிதனை நாடி
 நாயகன் விடுக்கு முன்னம் நம்பெருந் தானை
 யோடு
 மாயமா புரிகா றேகி அறிந்தனம் வருதும்
 என்பார்.
1594. எனைப்பல இணைய வாற்றா லியாவரும் அவுணர்
 ஈண்டி
 மனப்படு பைத லோடும் வயின்வயின் உரையா
 நிற்ப
 நினைப்பருந் திருமிக் குள்ள நெடுமகேந் திரத்திற்
 சென்று
 வனைப்பெருங் கழற்காற் தூர மன்னவன் கோயில்
 போந்தான்.

1591. சிலர், "அழகுடன் திகழும் மேகம் போன்ற கருநிறத்தையுடையவரான திருமால் அந்தத் தாரகாசுரனுடன் போர் புரிய மாட்டார்; அழகான உலகங்களை யெல்லாம் படைத்த பிரமதேவர் போர்த் தொழிலைச் சிறிதும் நினைக்க மாட்டார்; தனியாத சினமுடைய தாரகாசுரனுடன் போர் செய்யக் கருதினால், நிகரில்லாத சிவ பெருமானேயன்றி வேறு யார்தாம் வல்லவர்கள்?" என்பர்.

1592. சிலர், "தேவர், கருடர், நாகர், இயக்கர், கந்தருவர், மற்றும் பிறர் ஆகிய யாவரும் நம்மவர் இடும் பணிகளைச் செய்து நாள்தோறும் திரிந்தனர். ஆதலால் எதிர்த்துப் போர் செய்வார் இல்லாமல் இதுவரை சோர்ந்திருந்தோம். இனிப் போர் உண்டு போலும்! இதில் ஐயம் இல்லை!" என்பர்.

1593. சிலர், "இம் மைந்தன் துயரம் எய்தி வரும் தன்மையினால், அங்கு ஏதோ ஒரு தீமை நிகழ்ந்தது போலும்; இதில் ஐயமில்லை; நமது தலைவன் தூபன்மன் அனுப்புதற்கு முன்னே நமது பெரிய படைகளுடன் மாயாபுரி வரை போய், இதனை ஆராய்ந்து அறிந்து வருவோம்" என்பர்.

1594. அசுரர்கள் அனைவரும் எங்கும் கூடி, மனத்தில் தோன்றிய துயருடன் இவ்வாறு பலப்பல கூறி நின்றனர். அப்பொழுது, எண்ணற்கரிய மிக்க செல்வத்தால் பெருமையுடன் திகழும் மகேந்திர புரியில் அசுரேந்திரன் சென்று, அழகிய பெரிய வீரக்கழலை அணிந்த காலை யுடைய தூபன்ம மன்னனின் அரண்மனையுள் புகுந்தான்.

346 □ கந்தபுராணம்

1595. போந்துதா ரகன்றன் மைந்தன் பொள்ளெனப்
படத்த லோடும்
வாய்ந்தபே ரவைய மன்றில் வாம்பலா அவுணர்
போற்று
எந்தெழில் அரிகள் தாங்கும் எரிமண த தவிசின்
மீக்கண்
வேந்தர்கள் வேந்தன் தூரன் மேவிவீற் றிருந்தான்
மாதோ.
1596. வீற்றிருந் தரசு போற்றும் வேந்தனை யெய்த
யன்னான்
காற்றுணை முன்னர் வீழ்ந்து கரங்களால்
அவற்றைப் பற்றி
ஆற்றவும் அரற்றல் செய்ய அவுணர்கோன்
அதுகண் டைய
சாற்றுதி புடிந்த தன்மை தளர்ந்தனை புலம்ப
லென்றான்.
1597. என்றலும் மைந்தன் சொல்வான் இந்திரன்
புணர்ப்பால் ஈசன்
வன்றிறற குமரன் பூத வயப்படை தன்னொ டேகி
உன்றன திளவல் தன்னை ஒண்கிர வுஞ்ச
மென்னும்
குன்றொடும் வேலாற் செற்றுக் குறுகினன் புவியி
லென்றான்.
1598. வெய்யதுர் அதனைக் கேளா விழுமிதென்
றுருமின் நக்குச்
சையமாம் அவுண னோடு தாரக வலியோன்
றன்னை
மையுறழ் கண்டத் தண்டல் மைந்தனோ அடுதல்
செய்வான்
பொய்யிது வெருவல் மைந்த உண்மையே புகறி
என்றான்.

1595. தாரகன் மைந்தனான அசுரேந்திரன் சென்று ஸ்ரீராவாக அரண்மனையின் உள்ளே புகுந்த பொழுது, மிகப் பெரிய அரசவையில் எண்ணற்ற அசுரர்கள் போற்றித் துதிக்க, அழகு பொருந்திய சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் ஒளி வீசும் இரத்தின பீடத்தின் மேல் அரசர்க்கரசனான தூரபன்மன் வீற்றிருந்தான்.

1596. அரியணையில் வீற்றிருந்து ஆட்சி செய்யும் தூரபன்மனை அசுரேந்திரன் அணுகி, அவனது இரு கால்களில் விழுந்து, கைகளால் அவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு மிகவும் புலம்பினான். அசுரர்க்கு வேந்தனாகிய தூரபன்மன் அச் செயலைக் கண்டு, “மகனே! நிகழ்ந்ததைச் சொல்; வருந்திப் புலம்பாதே!” என்றான்.

1597. என்று தூரபன்மன் கூற, மைந்தனான அசுரேந்திரன், “மிகவும் வலிமையுடைய சிவபெருமானின் திருக்குமாரரான முருகக் கடவுள், இந்திரனின் தழ்ச்சியால் பூதர்களாகிய வெற்றிப் படையுடன் வந்து, உம் தம்பியையும் ஒளி மிக்க கிரவுஞ்ச மலையையும் தம் வேலால் அழித்து இப் பூமிக்கு வந்துள்ளார்” என்றான்.

1598. கொடிய தூரபன்மன் அதனைக் கேட்டு, “நீ கூறியது மிக நன்றாக இருக்கிறது!” என மொழிந்து இடியெனச் சிரித்தான். அசுரேந்திரனை நோக்கி, “மலையாகிய கிரவுஞ்சம் என்னும் அசுரனுடன், வலிமை மிக்க தாரகாசுரனை இருள் போலும் கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானின் மகனா அழிப்பான்? இது பொய் மைந்தனே! உண்மையைக் கூறுவாயாக!” என்றான்.

1599. தாதைகேள் சரதம் ஈது தாரகத் தந்தை தன்னை
மேதகு கிரவுஞ் சத்தை வேல்கொடு பரமன்
மைந்தன்
காதினன் சென்றான் ஈமக் கடன்முறை எந்தைக்
காற்றி
மாதுயர் கொண்டு நின்பால் வந்தனன் என்றான்
மைந்தன்

வேறு

1600. தோட்டுணைவ னாம்இளவல் துஞ்சினன்
எனும்சொல்
கேட்டலும் உளத்திடை கிளர்ந்தது சினத்தீ
நாட்டமெரி கால்வபுகை நண்ணுவன துண்டம்
ஈட்டுபொறி சிந்துவன யாக்கையுள் உரோமம்.
1601. நெறித்தபுரு வத்துணைகள் நெற்றியிசை சென்ற
கறித்தன எயிற்றினிரை கவ்விஅத ரத்தைச்
செறித்தன துடித்தன தெழித்தஇதழ் செவ்வாய்
குறித்தது மனங்ககன கூடமும் முடிக்க.
1602. இவ்வகை சினத்தெரி யெழுந்துமிசை கொள்ள
அவ்வெரியின் ஆற்றலை யலித்ததது போழ்தில்
வெவ்வினைகொள் தாரகன் மிசைத்தொடரும்
அன்பால்
தெவ்வர்புகழ் துரனிடை சேர்ந்ததுயர் ஆழி.
1603. துப்புநிகர் கண்புனல் சொரிந்தநதி யேபோல்
மெய்ப்புறம் வியர்த்தமுகம் வெள்ளமவை யிண்டி
அப்புணரி யானதுய ராழியது வென்றே
செப்புபொரு ளுண்மையது தோற்றியது போலும்

1599. எனறலும் மைந்தன், “தந்தையே கேட்பீராக சிவபெருமானின் குமாரராகிய ஆறுமுகக் கடவுள் தாரகாசுரனான எந்தையையும், பெருமை மிக்க கிரவுஞ்ச மலையையும் வேல் கொண்டு அழித்தார். பின்னர், என் தந்தைக்குரிய ஈமக் கடன்களை முறைப்படி செய்து முடித்து, பெரிய துன்பத்தைச் சுமந்து கொண்டு நிற்பால் வந்தேன்; இஃது உண்மை” என்றான்.

1600. தன் தோளுக்குத் துணையான தம்பி இறந்தான் எனக் கூறக் கேட்டதும் அச் துரபன்மனின் மனத்தில் சினத் தீ கிளர்ந் தெழுந்தது, கண்கள் தீப் பொறிகளைக் கக்கின; முக்கில் புகை தோன்றிற்று; உடலில் உள்ள மயிர்த் துவாரங்களில் எல்லாம் நெருப்புப் பொறிகள் சிதறின.

1601. நெறித்த புருவங்கள் இரண்டும் நெற்றியின் மேல் உயர்ந்து சென்றன; கடித்த பல் வரிசைகள் கீழ் உதட்டைக் கல்வி அழுத்தின; இதழ்கள் துடித்தன; செவ்வாய் ஒலித்தது. அவனது மனம் அண்ட கோளத் தையும் அழிக்க எண்ணியது.

1602. இவ்வாறு பகைவரும் புகழும் துரபன்மனிடம் சினத் தீ தோன்றி வளர்ந்தது. அப்பொழுது, கொடிய தீவினையுடைய தாரகாசுரன் மீது கொண்ட அன்பினால் தோன்றிய துன்பக் கடல், அந்தச் சினத் தீயின் வலிமையை அழித்தது.

1603. பவளம் போல் சிவந்த கண்கள் ஆற்றைப் போல் நீரைச் சொரிந்தன; உடல் மிகவும் வியர்த்தது. அந்த வெள்ளங்கள் கலந்து கடல் போல் ஆயின. கண்ணீரும் வியர்வை நீரும் சேர்ந்து கடல் போல் பெருகிய அத்தன்மை, துன்பத்தைக் ‘கடல்’ என்று சொல்லப்படும் கருத்தின் உண்மையை விளக்குவது போல் இருந்தது.

352 □ கந்தபுராணம்

1604. பருவர லெனும்புணர் யூடுபடி வுற்றே
அரியணை மிசைத்தவறி அம்புவியில் வீழா
உருமென அரற்றினன் உணர்ந்ததனை யஞ்சி
நரலையொடு பாரகம் நடுங்கியதை யன்றே.
1605. கூற்றுள நடுங்கிய குலைந்தது செழுந்தீக்
காற்றுவெரு வுற்றது கதிர்க்கடவுள் சோமன்
ஏற்றமிகு கோளுடு விரிந்தபுவி முற்றும்
ஆற்றிய பணிக்கிறையும் அஞ்சிய தலைந்தே.
1606. பாங்கருறு தானவர்கள் பாசறையின் முழ்கி
ஏங்கினர் விழுந்தனர் இரங்கினர் தளர்ந்தார்
ஆங்கனைய போழ்துதனில் அந்நகர மெல்லாம்
ஒங்குதுயர் கொண்டுகலும் ஒசைமலிந் தன்றே.
1607. ஆனபொழு தத்தினில் அழுங்கலுறு தூரன்
போனதொரு சீற்றவழல் புந்தியிடை மூள
மானமொடு நாணமட வல்லையில் எழுந்தே
தானுடைய ஏவலர் தமக்கிவை உரைப்பான்.
1608. மன்னளவல் ஆருயரை மாற்றிவரு கந்தன்
தன்னிகல் கடந்துசய மெய்தீவரல் வேண்டும்
என்னிரதம் வெம்படை இடுங்கவசம் யாவும்
உன்னுகணம் ஒன்றின்முனம் உய்த்திடுதி
ரென்றான்.

1604. துரபன்மன் துன்பமாகிய கடலில் முழுகி, அரியணையிலிருந்து தவறி அழகிய பூமியில் விழுந்தான்; இடிபோலக் கதறி அழுதான். அவ்வொலி கேட்டுக் கடலும் பூமியும் நடுக்க முற்றன.

1605. துரபன்மனின் அந்நிலை கண்டு, எமன் மனம் நடுங்கினான். கொடுமையான தீ நிலை தளர்ந்தது வாயு பயந்தது. தூரியனும் சந்திரனும் ஏற்றமிகு ஏனைய கிரகங்களும், நட்சத்திரங்களும் அஞ்சி யோடின. நிலவுலகு முழுவதையும் சுமக்கும் ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பும் நிலை குலைந்து அஞ்சியது.

1606. துரபன்மனின் நிலை கண்டு, அருகில் இருந்த அரசர்கள் துன்பத்தில் முழுகி, ஏங்கி, நிலத்தில் விழுந்து புலம்பிச் சோர்வுற்றனர். அந்தச் சமயத்தில், அந் நகர மக்கள் அனைவரும் மிகவும் துயரம் கொண்டதனால் அழகை ஒலி எங்கும் எழுந்தது.

1607. அப்பொழுது, வருத்தம் அடைந்த துரபன்மன், முன்னர்த் தோன்றி அடங்கிய சினத் தீ மீண்டும் வீறு கொண்டு எழ, மானமும் நாணமும் கெட, விரைவில் எழுந்து, தன்னுடைய ஏவலாளர்களை நோக்கி இவை கூறலுற்றான்.

1608. "நிலைத்த புகழையுடைய என் தம்பியின் அரிய உயிரை அழித்துவரும் கந்தனை வென்று வர வேண்டும். ஆதலால் எனது தேரையும், கொடியபடைக் கருவிகளையும், அணியும் சட்டைழையும், பிறவற்றையும் ஒரு கணப்பொழுதில் கொணர்வீராக!" எனக் கட்டளையிட்டான்.

354 □ கந்தபுராணம்

1609. இறையிலை புகன்றிடலும் ஏவல்கள் யாரும்
முறையிலை உய்த்திடுதல் முன்னினர்கள்
போனார்
அறைகழ லுடைததகுவர் அன்னசெயல் நாடிக்
குறைவில்அனி கங்களொடு கொம்மென
அணைந்தார்.
1610. ஆயசெயல் காண்டலும் அமைச்சரில் அமோகன்
மாயைதரு துரனடி வந்தனை புரிந்தே
ஏயதொரு மாற்றம திசைப்பல் அது கேண்மோ
தீயசின மெய்திட லெனாஇனைய செப்பும்.

வேறு

1611. நஞ்சறை படைகள் கற்று நவையுறா தொன்ன
லாரை
வஞ்சினத் தெறியும் வீரர் வளநகர் அதனை
மாற்றோர்
இஞ்சியைச் சூழ்ந்து போருக் கெய்தினும் எண்ணி
யன்றி
வெஞ்சினத் தினைமேல் கொண்டு விரைந்தமர்
இயற்றச் செல்லார்.
1612. சூலத்தினை வினவி உள்ளக் கோளினை வினவி
வந்த
நிலத்தினை வினவித் தொல்லோர் நெறியினை
வினவிக் கொண்ட
சலத்தினை வினவிப் போர்செய் தானையை
வினவி அன்னோர்
வலத்தினை வினவி யல்லால் மற்றொன்று
மனங்கொள் வாரோ.

1609. மன்னனான துரபன்மன் இவ்வாறு கட்டளை யிட, ஏவலர்கள் அனைவரும் முறைப்படி அவற்றைக் கொண்டு வரும் பொருட்டுச் சென்றனர். ஒலிக்கும் வீரக்கழலையுடைய அசுரர்கள் அத்தன்மையை ஆராய்ந்து அறிந்து. பெரும்படைகளுடன் விரைந்து வந்து கூடினர்.

1610. அப்பொழுது, அமைச்சர்களுள் அமோகன் என்பவன், அந்தச் செயலைக் கண்டவுடன், மாயவள் ஈன்ற மைந்தனாகிய துரபன்மனின் கால்களைத்தொழுது, "வேந்தே! நான் ஒன்று கூறுகிறேன்; அதனைக் கேட்பீ ராக; கடும் சினம் கொள்ள வேண்டாம்" என்று கூறி இதனைச் செப்பலுற்றான்.

1611. "நஞ்சு தடவப்பெற்ற படைக் கருவிகளைச் செலுத்தும் கல்வியைக் கற்று, குற்றமின்றிச் சபதம் செய்து கொல்லும் வீரர்கள், பகைவர் வளநகரின் மதிலை வளைந்து போருக்கு வந்தாலும், ஆலோசனையின்றிக் கொடும் சினத்தை மேற்கொண்டு விரைந்து போர்புரியச் செல்ல மாட்டார்கள்.

1612. "அவ் வரசர்கள், பகைவரின் குலத்தை நோக்கியும், அவரது மனக் கருத்தை ஆய்ந்தும், அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனர் என்பதைக் கவனித்தும், அவர்களுடைய முன்னோர் பற்றி ஆராய்ந்தும், அவர்களது பகைமைக்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு அறிந்தும், அவர்தம் படைவலிமையை நன்கு உணர்ந்தும், அவருடைய வீரத்தைத் தெரிந்தும் செயல்படுவதே அல்லாமல் மற்றொன்றை மனத்தில் எண்ணமாட்டார்கள்.

356 □ கந்தபுராணம்

1613. வரத்தினில் வலியி னாரோ மாயையில் வலியி
 னாரோ
 கரத்தினிற் படைக்க லத்தின் கல்வியில் வலியி
 னாரோ
 உரத்தினில் வலியி னாரோ உணர்ச்சிசேர்
 ஊக்க மான
 சிரத்தினில் வலியி னாரோ என்டுவை தேர்வ
 றன்றே.
1614. ஒற்றரைத் தூண்டி அன்னோர் உறுவலி உணர்வ
 றேனும்
 மற்றுமோ ரொற்றின் அஓடால் அன்னது மளத்துட்
 கொள்ளார்.
 சுற்றறும் அனிக மன்றி யொருபுடை துவன்றிச்
 தூழும்
 பெற்றியும் உளதோ என்னா வேயொர் இத்
 தேர்வர் பின்னும்.
1615. வினையது விளைவை யென்றும் மெல்லிய
 என்கை வெஃகார்
 அனிகமும் அனையர் தன்மை அடினையம்
 சிறுமைத் தாக
 நினைகிலர் தமக்கு மாற்றார் நேர்ந்தவ ராகின்
 மேலோர்
 முனையறு புலத்தி லாற்றும் மும்மையும் முன்னிச்
 செய்வார்.
1616. மூவியல் மரபி னாலும் முற்றுறா தொழிந்த காலக்
 கோவியல் மரபுக் கேற்பக் கொடும்சினம் திருந்திக்
 கொட்புற்
 றேவியல் படைஞ ரோடும் படையோடும் எதிர்ந்து
 சுற்றி
 மேவலர் பான்மை யுன்னி வெற்றிகொண்
 டணைவர் அன்றே

1613. “அவ்வரசர்கள், பகைவர் வர பலத்தில் வல்லவர்களா? மாயத்தில் வல்லவர்களா? கையில் ஏந்திய படைக்கலப் பயிற்சியில் வல்லவர்களா? உடல் வன்மையில் சிறந்தவர்களா? உற்சாகம் குன்றாத ஊக்கத்தில் மேலானவர்களா? என இவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆய்ந்து உணர்வார்கள்.

1614. “அவ்வரசர்கள், ஒற்றர்களை அனுப்பிப்பகைவர்களின் வலிமையை அறிந்தாரேனும், அவ்வொற்றர்களுக்குத் தெரியாமல் மேலும் பகைவரின் உண்மையை அறிவார்கள் (முதலில் ஏலிய ஒற்றர்கள் கூற்றே சரி என ஏற்பதில்லை); தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள படைகளே யன்றி வேறு எங்கேனும் வேறு படைகள் சூழ்ந்துள்ளனவா என ஒற்றரை ஏலி ஆய்ந்து அறிவார்கள்.

1615. “அவ்வரசர்கள், போரின் தோற்றத்தை—தொடக்கத்தைச் சாதாரணமாகக் கருதி அலட்சியமாகப் பேசுதலை விரும்ப மாட்டார்கள்; படைகளையும் பகைவர்களின் இயல்பையும் குறைத்து மதிப்பிடமாட்டார்கள்; பகைவர், செல்வம் வலிமை ஆகியவற்றில் தமக்கு இணையானவர் என்று கருதினால் அப்பகைவரைச் சாம-பேத-தானம் என்னும் மூன்று உபாயங்களால் ஆராய்ந்து வெற்றி கொள்ளக் கருதுவர்.

1616. “மேற் கூறிய மூன்று உபாயங்களினாலும் போரைத் தடுக்க முடியாது போனால், ஆட்சி முறைக்கு ஏற்பக் கடும் சினம் கொண்டு மாறுபட்டு, படைகளைச் செலுத்தும் இயல்பினையுடைய வீரருடனும், படைக் கருவிகளுடனும் பகைவரை எதிர்த்து வளைந்து, அவர்தம் திறம் அறிந்து வெற்றி பெறுவர்.

358 □ கந்தபுராணம்

1617. நேர்ந்திட வலியி லோரும் ஞாட்பிடை நேர்தி
 ரென்னாச்
 சேர்ந்திடும் போழ்தும் வேந்தர் செருவினைக்
 குறித்துச் சென்று
 சார்ந்திடல் பழிய தன்றோ வெல்லினுந் தானை
 தூண்டிப்
 போர்ந்திடச் செய்வர் அஃதே பெறலரும் புகழ்
 தன்றே.
1618. ஈதரோ உலகி லுள்ள இறைவர்தம் இயற்கை
 யாகும்
 ஆதலால் நின்னொப் பாரில் அழிவிலா அகில
 மாள்வாய்
 ஏதமொன் றடையாய் வானோர் யாரையும் ஏவல்
 கொண்டாய்
 போதனும் நெடுமா லோனும் வைகலும் புகழ்
 வுற்றாய்.
1619. இன்னதோர் மிடல்பெற் றுள்ள இறைவந்
 அளிய னாகும்
 பொன்னக ரவன்சொற் கேட்டுப் பூதமே படையா
 ஈசன்
 நென்னலின் உதவும் பிள்ளை நேர்ந்திடின்
 அவனை வெல்ல
 உன்னினை போதி யென்னின் உனக்கது வசைய
 தன்றோ.
1620. மாற்றலர் வன்மை யோராய் மற்றவர் படையார்
 தங்கள்
 ஆற்றலை யுணராய் நின்றன் அரும்பெருந்
 தலைமை யுன்னாய்
 போற்றிடும் அமைச்ச ரோடும் புரிவன துழாய்
 வாளா
 சீற்றமங் கதுமேல் கொண்டு செல்லலுந் திறலின்
 பாற்றோ.

1617. “எதிர்க்கும் வலிமையற்ற பகைவர், ‘போரிட வாரீர்’ என வீரம் பேசி வந்தபோதும் அவர்கள், அவர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்தல் பழி யல்லவா?’ உண்மையில் அப் பகைவரை வெற்றி கொள்ளக் கருதினால், படைகளை ஏவி அவர்களை நிலை குலையச் செய்வர்.

1618. “இதுவே உலகில் உள்ள மன்னர்க்கு இயல்பாம். ஆதலின் உம்மை ஒப்பார் பிறர் இல்லை; நீர் அழிவில்லாதிருக்கின்றீர்; எல்லா உலகங்களையும் ஆள்கின்றீர்; குற்றம் சிறிதும் நெருங்காது விளங்குகின்றீர்; தேவர்கள் ஏவல் செய்யும் பேறு பெற்றுள்ளீர்; பிரமனும் திருமாலும் நாள்தோறும் புகழும் சிறப்பினை அடைந்துள்ளீர்!

1619. “இத்தகையதோர் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ள தலைவரே, நீர், எளியவனான இந்திரனின் சொல்லைக் கேட்டு, பூதங்களையே படைகளாகக் கொண்டு சிவ பெருமானின் இளைய மகன் எதிர்த்துவரின் அவனை வெல்லக் கருதிப் போரிடச் செல்வீராயின், அது உமக்குப் பழியாகும்.

1620. “பகைவரின் வலிமை யுணராதும், அவர்தம் படை வீரரின் வலிமை யுணராதும், உமது சிறப்புமிக்க தலைமையைக் கருதாதும், போற்றத்தக்க அமைச்சருடன் கலந்து ஆலோசிக்காமலும், வெறும் சினத்தை மட்டுமே கொண்டு போர்க்கு எழுதல் வீரம் ஆகுமா? ஆகாது.

360 □ கந்தபுராணம்

1621. வீரமும் வலியும் மிக்கோ ராயினும் விதிவந்
தெய்தில்
பாரிடை வலியி லோரும் படுத்திடப் படுவர்
நின்போல்
பேருடல் அழியா ஆற்றல் பெறாமையால்
இறுவா யெய்தத்
தாரகன் மழலை தேறாச் சிறுவனுந் தடியப்
பட்டான்.
1622. கலகல மிழற்றுந் தண்டைக் கழலடிச் சிறுவன்
கைம்மாத்
தலையுடை இளவல் தன்னைத் தடிந்ததற் புதத்த
தன்றால்
வலியரும் ஒருகா லத்தில் வன்மையை இழப்பர்
ஆற்ற
மெலியரும் ஒருகா லத்தில் வீரராய்த் திகழ்வர்
அன்றே.
1623. யாருநே ரன்றி வைகும் இறைவநீ சிறுவன் றன்மேற்
போரினை முன்னி யேகல் புகழ்மைய தன்றால்
அன்னான்
சீரொடு மதுகை யாவுந் தேர்ந்துபின் னவனில்
தீர்ந்த
வீரரைப் படையொ டேவி வெற்றிகொண் டமர்தி
யென்றான்.
1624. அறிதரும் அமைச்சர் தம்முள் அமோகன்இத்
தன்மை தேற்ற
உறுதியீ தென்று தூரன் உள்ளுறு சினத்தை நீத்து
விறல்கெழும் அரிமான் ஏற்று விழுத்தகு தவிசின்
ஏறிச்
செறிதரும் உழைஞர் தம்முட் சிலவரை நோக்கிச்
சொல்வான்.

1621. “வீரத்திலும் வலிமையிலும் மிக்கோராயினும், ஊழ்வினை வந்தடைந்தால், உலகில் வலிமையற்றவர் அழிக்கவும் அழிவர். தாரகாசுரன் உம்மைப் போன்று வலிமைமிக்க உடலையும், அழியாத வரத்தையும் பெறாமையால், முடிவு காலம் நெருங்க, மழலை மொழி மாறாத சிறு பாலகன் தாக்க அழிந்தான்.

1622. “கலகலவென ஒலிக்கும் தண்டையும், வீரக் கழலையும் அணிந்த கால்களையுடைய சிறுவன், யானைத் தலையை உடைய உமது இளவலைக் கொன்றது வியப்பன்று; ஏனென்றால் வலியோரும் ஒரு காலத்தில் வலி யிழப்பார்; மெலியோரும் ஒரு காலத்தில் வீரராகித் திகழ்வார். (இது காலத்தின் இயல்பு)

1623. “நிகரில்லாது திகழும் வேந்தரே, நீர், சிறுவன் மீது போர் செய்யக் கருதிச் செல்லுதல் புகழாகாது. அவனது புகழ், வலிமை ஆகியவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பின், அவனைவிடச் சிறந்த வீரரைப் படையுடன் ஏவி வெற்றி பெறுவீராக !” என்றான்.

1624. அரசு நீதி யுணர்ந்த அமைச்சருள் அமோகன் இவ்வாறு கூறித் தெளிவித்தான். துரபன்மன் ‘இஃது உறுதி மொழியாகும்’ எனச் சிந்தித்து, மனத்தில் பொருந்திய சினத்தை விடுத்தான்; வலிமை மிக்க சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் பீடத்தில் ஏறி, தன் அருகே நெருங்கியிருந்த ஏவலருள் சிலரை நோக்கி இவ்வாறு சொல்ல வுற்றான்.

362 □ கந்தபுராணம்

1625. பகனொடு மயூரன் சேனன் பரிதியம் புள்ளின்
பேரோன்
சுகனிவர் முதலா வுள்ள தூதரைத் தருத் ரென்னப்
புகழ்புனை தூர பன்மன் பொன்னடி இறைஞ்சி
யேத்தித்
தகுவர்கள் தலைவர் மற்றச் சாரணர் தம்மை
உய்த்தார்.

1626. சாரணர் இனையர் போந்து தாள்முறை பணிந்து
நிற்பச்
தூரனங் கவரை நோக்கித் துண்ணென நிவி ரேகிப்
பாரிடை வந்த கந்தன் பான்மையும் படைவெம்
புதர்
சேருறு தொகையும் யாவும் தேர்ந்திவண் வருதி
ரென்றான்.

1627. ஒற்றுவர் உணர்ந்தந் நீர்மை உச்சிமேல் கொண்டு
தங்கோன்
பொற்றடங் கழல்கள் தாழ்ந்து புடவியை நோக்கிச்
சென்றார்
மற்றவர் போய பின்னர் மாறிலாச் தூர பன்மன்
வெற்றிகொள் அவுணர் போற்ற விற்றிருந் தரசு
செய்தான்.

1628. ஏதமில் தூர பன்மன் இளவல்தன் முடிவு நேடி
மாதுயர் கொண்டு தேறி வைகிய தன்மை
செரற்றாம்
ஆதியங் கடவுள் மைந்தன் அமரர்தங் கிரியை
நீங்கிப்
புதல மீது வந்த நெறியினைப் புகல லுற்றாம்.

1625. “பகன், மயூரன், சேனன், சக்கரவாகன், சுகன் முதலான ஒற்றர்களை இங்கே அழைத்து வருவீராக!” எனக் கட்டளையிட்டான். அதனைக் கேட்ட ஏவலர், புகழ்மிக்க தூரபன்மனின் அழகிய பாதங்களை வணங்கிப் போற்றி அந்த ஒற்றர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

1626. அந்த ஒற்றர்கள் வந்து, தூரபன்மனின் பாதங்களை முறைப்படி வணங்கி நின்றனர். அப்பொழுது அம்மன்னன் அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் விரைவாகச் சென்று, நிலவுலகில் தோன்றிய முருகனின் தன்மைகளையும், கொடிய படையாக உள்ள பூதர்களின் தொகையையும், பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்து இங்கு வருவீராக!” என்று ஆணையிட்டான்.

1627. ஒற்றர்கள் அந்தக் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு தங்கள் மன்னனான தூரபன்மனின் பெரிய பாதங்களை வணங்கிப் பூமியை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்கள் சென்றபின், நிகரற்ற தூரபன்மன், வெற்றிமிக்க அசுரர்கள் போற்றித் துதிக்க அரியணையில் வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தான்.

1628. பகையில்லாது வாழ்ந்த தூரபன்மன், தன் தம்பியின் மரணத்தை அறிந்து மிக்க துயரம் கொண்டு பின் ஒருவாறு தெளிந்திருந்த நிலையை இதுகாறும் கூறினோம். இனி முழு முதற்கடவுளான சிவபெருமானின் மைந்தராகிய முருகக்கடவுள், தாம் வீற்றிருந்த தேவகிரியை நீங்கிப்பூமிக்கு வந்த தன்மையைக் கூறத் தொடங்குவோம்.

23. வழி நடைப் படலம்

1629. குருமணி மகுடம் ஆறுங் குழைகளுந் திருவில்
 வீசத்
 திருமணி வரையின் மேவுந் திருக்கைவேற்
 பெருமா னுக்குக்
 கருமணி யாழிப் புத்தேள் கையுறை யாக
 ஆங்கோர்
 பருமணி நீட்டிற் றென்னப் பானுவந் துதயஞ்
 செய்தான்.

வேறு

1630. மங்குல் வானமேல் வெய்யவன் கதிரென வழங்குஞ்
 செங்கை கூப்பியே தொழுதிடு வானெனச் செல்ல
 அங்கல் வேலையில் அறுமுகன் கடவுள்வெந்
 பகன்று
 பொங்கு தானையும் அமரரும் சூழ்தரப் போந்தான்.
1631. தன்னை நீக்கியே சூழ்வுறுந் தவமுடைப் பிருங்கி
 உன்னி நாடிய மறைகளின் முடிவினை யுணரா
 என்னை யாளுடை யானிடஞ் சேர்வன்என்
 றிமையக்
 கன்னி பூசனை செய்தகே தாரமுன் கண்டான்.
1632. பைய ராவின்மேற் கண்டுயில் பண்ணவன்
 றனக்குந்
 தையல் பாதிய னேபரம் பொருளெனுந் தன்மை
 மையல் மானுடர் உணர்ந்தீட மறைமுனி யெடுத்த
 கைய தேயுரைத் திட்டதோர் காசியைக்
 கண்டான்.

23. வழி நடைப் படலம்

1629. அழகிய நிறத்துடன் பொருந்திய மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற ஆறு மகுடங்களும். பன்னிரண்டு குண்டலங்களும் சிறந்த ஒளிவீச, ஒப்பற்ற தேவகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் வேலேந்திய திருக்கரத்தையுடைய முருகப்பெருமானுக்கு, கரிய மணிகளையுடைய கடலுக்கு இறைவனான வருணன், ஒரு சிறந்த இரத்தினத்தை நீட்டியதைப் போல், துரியன் வந்து உதித்தான்.

1630. அந்தச் துரியன், கதிர்கள் எனக் கூறப்படும் சிவந்த கையைக் குவித்துத் தொழுபவன் போன்று, மேகங்கள் உலாவும் விண்ணில் உதிக்க, அப்போது ஆறுமுகப் பெருமான், மிக்க படைகளும் தேவர்களும் சூழ, தேவ கிரியை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

1631 தம்மை விலக்கிச் சிவபெருமானை மட்டும் வலம் வரும் தவத்தையுடைய பிருங்கி முனிவர் ஆய்ந்துணர்ந்த வேதங்களின் முடிவை யுணர்ந்து, "என்னை ஆளும் நாதரான சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் சேர்ந்து கொள்வேன்" என்று கருதிப் பார்வதி தேவியார் வழிபட்ட திருக்கேதாரத்தைக் கந்தவேள் முதலில் கண்டு தரிசித்தார்.

1632. முருகப் பெருமான்—படத்துடன் கூடிய ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பையே பாயலாகக் கொண்டு அறதுயில் கொள்ளும் திருமாலவிடச் சிவபெருமானே மேலான கடவுளாவார் எனச் சாத்திரங்கள் கூறும் துணிபை மயக்கம் கொண்டுள்ள மாந்தர் அறிந்து தெளியுமாறு, வியாச பகவான் உயர்த்திய கையே சான்று கூறிய இணையற்ற காசி என்னும் பதியைக் கண்டு தரிசித்தார்.

1633. பருப்ப தப்பெயர்ச் சிலாதனற் பாலகன் பரமன்
 இருப்ப வோர்வரை யாவனென் றருந்தவம்
 இயற்றிப்
 பொருப்ப தாகியே ஈசனை முடியின்மேற் புனைந்த
 திருப்ப ருப்பதத் தற்புதம் யாவையும் தெரிந்தான்.
1634. அண்டம் மன்னுயிர் ஈன்றவளுடன்முனி வாகித்
 தொண்ட கங்கெழு சுவாமிதன் மால்வரை துறந்து
 மண்டு பாதலத் தேகியே யோர்குகை வழியே
 பண்டு தான்வரு வேங்கட கிரியையும் பார்த்தான்.
1635. சிலந்தி மாசுணம் மும்மதக் கரிசிவ கோசன்
 மலைந்தி டுஞ்சிலை வேட்டுவன் கீரனே மடவார்
 பலந்த ரும்வழி பாட்டினால் பாட்டினால் பரனைக்
 கலந்து முத்திசேர் தென்பெருங் கயிலையுங்
 கண்டான்.
1636. கொடிய வெஞ்சினக் காளியிக் குவலய முழுதும்
 முடிவு செய்வன்என் றெழுந்தநாள் முளரியான்
 முதலோர்
 அடைய அஞ்சலும் அவள்செருக் கழிவுற வழியாக்
 கடவுள் ஆடலால் வென்றதோர் வடவனங்
 கண்டான்.
1637. அம்பு ராசிகொள் பிரளயத் தினுமழி வின்றி
 உம்பர் மாலயற் குறையுளாய்க் கயிலைபோ
 லொன்றாய்
 எம்பி ரான்தனி மாநிழல் தன்னில்வீற் றிருக்குங்
 கம்பை துழ்தரு காஞ்சியந் திருநகர் கண்டான்.

1633. முருகப் பெருமான்— பருவதர் என்னும் பெயர் பெற்ற சிலாத முனிவரது சிறந்த மகன், சிவபெருமான் வீற்றிருப்பதற்கு ஏற்ப ஒரு மலை வடிவமாவேன் என்று நினைத்து, அதற்குரிய தவத்தைச் செய்து மலையாகி, சிவபெருமானைத் தலைமேல் சுமந்த ஸ்ரீசைலத்தின் உள்ள அற்புதம் யாவையும் கண்டுதரிசித்தார்.

1634. முருகப்பெருமான்— அண்டங்களையும் நிலை பெற்ற உயிர்களையும் பெற்றருளிய பார்வதி தேவியுடன் சினம்கொண்டு. குறிஞ்சிப் பறை முழங்கும் சுவாமி மலையை நீங்கி, நெருக்கமான பாதல உலகத்திற்குச் சென்று, ஒரு குகை வழியாக முன்னொரு காலத்தில் தாம் ஏறி வந்த திருவேங்கட மலையையும் கண்டு தரிசித்தார்.

1635. முருகப் பெருமான்— சிலந்தி, பாம்பு, மும்ம தங்களையுடைய யானை. சிவகோசரியார், போர் செய்தற்கு ஏற்ற வில்லை ஏந்திய வேடரான கண்ணப்ப நாயனார், நக்கீர தேவர், கன்னியர் முதலானோர் பலனைத் தரும் பூசையாலும் தோத்திரத்தாலும் சிவபெருமானை வழிபட்டு முக்தி யடைந்த, தென் கயிலை என்னும் பெயர் பெற்ற பெரிய திருக்காளத்தியையும் கண்டு தரிசித்தார்.

1636. முருகப்பெருமான்—கொடிய வெம்சினமுடைய காளியானவள் இவ்வுலகம், அனனத்தையும் அழித்துவிடுவேன் என்று கிளர்ந்து எழுந்த நாளில், பிரமா முதலான தேவர்கள் பயப்பட, அவளுடைய கர்வம் அழியுமாறு, கேடில்லா இறைவன் ஊர்த்துவ தாண்டவத்தால் வெற்றி பெற்ற திருவாலங் காட்டைக் கண்டு தரிசித்தார்.

1637. முருகப்பெருமான்— உலகத்தைக் கடல் பொங்கி அழிக்கும் ஊழிக் காலத்தும் தாம் அழியாது, தேவர்கள், திருமால், பிரமா ஆகியோர்க்கு இருப்பிடமாக, திருக்கயிலை போலும் சிறந்த இருக்கையாகி, எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான், நிகரற்ற மாமர நிழலில் வீற்றிருக்கப் பெற்ற, கம்பை நதி துழந்த சீரார் காஞ்சி புரத்தைக் கண்டு தரிசித்தார்.

1638. ஏல வார்குழல் உமையவள் பூசைகொண் டிருந்த
முல காரண மாகிய முதல்வன்ஆ லயமும்
மாலும் வேதனும் அமரரும் வழிபடு மற்றை
ஆல யங்களாய் உள்ளவும் கண்டனன் ஐயன்.

வேறு

1639. என்னிகர் எவரு மில்லென் றிருவரும் இகலும் எல்லை
அன்னவர் நடுவு தோன்றிரு அடிமுடி தெரியா தாகி
உன்னினர் தங்கட் கெல்லாம் ஒல்லையின் முத்தி
நல்கித்
தன்னிகர் இன்றி நின்ற தழற்பெருஞ் சயிலம்
கண்டான்.

1640. மண்ணுல கிறைவன் செய்யும் மணந்தனை
விலக்கி எண்டோள்
அண்ணலோர் விருத்தன் போல்வந் தாவண
வோலை காட்டித்
துண்ணென வழக்கில் வென்று சுந்தரன் றனையாட்
கொள்ளும்
பெண்ணையம் புனல்தழ் வெண்ணெய்ப்
பெரும்பதி தனையும் கண்டான்.

1641. தூசினால் அம்மை வீசத் தொடையின்மேற்
கிடத்தித் துஞ்சும்
மாசிலா வுயிர்கட் கெல்லாம் அஞ்செழுத் தியல்பு
கூறி
ஈசனே தனது கோலம் ஈந்திடு மியல்பால் அந்தக்
காசியின் விழுமி தான முதுகுன்ற வரையும்
கண்டான்.

1638. முருகப் பெருமான்—மயிர்ச் சாந்து பூசப் பெற்ற நீண்டுகூந்தலை யுடைய காமாட்சியம்மையின் பூசையை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த, உயிர்க் கெல்லாம் மூல காரணமாகிய ஏகம்பர நாதரது திருக்கோயிலையும், திருமால், பிரமா, மற்றத்தேவர்கள் வழிபட்ட பிற கோயில் களையும் கண்டு தரிசித்தார்.

1639. முருகப் பெருமான்— என்னை ஒப்பவர் எவரும் இல்லை என்று திருமாலும் நான்முகனும் ஒருவருடன் ஒருவர் பகைத்த போது, அவர்களுக்கு இடையே தோன்றி, அடியும் முடியும் காணப்படாததாய், நினைத்தவர்க்கெல்லாம் விரைவில் வீடு பேற்றை யுதவி, தனக்கு இணையின்றி நிலை பெற்ற திருவண்ணாமலையைக் கண்டு தரிசித்தார்.

1640. முருகப் பெருமான்— எட்டுத் தோள்களை யுடைய சிவபிரான் ஒரு முதிய அந்தணர் வடிவம் கொண்டு, வந்து அடிமை ஓலையைக் காட்டி, வழக்கில் விரைவாக வென்று, நிலவுலகில் நரசிங்க முனையரையர் செய்ய விருந்த திருமணத்தைத் தடுத்து, சுந்தரரை ஆட்கொண்ட, பெண்ணை ஆறு சூழ்ந்த பெரிய திருவெண்ணை நல்லூரையும் கண்டு தரிசித்தார்.

1641. முருகப் பெருமான்— களைப்புத் தீருமாறு உமாதேவி தூய ஆடையால் வீச, தமது தொடகளின் மீது கிடத்தி, இறக்கும் குற்ற மற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் அஞ்செழுத்து மந்திரத்தை ஓதி, சிவபெருமானே தமது திருவருவத்தை அருளும் தன்மையில், அந்தக் காசி நகரினும் சிறந்ததான விருத்தாசலத்தையும் கண்டு தரிசித்தார்

370 □ கந்தபுராணம்

1642. விரிகனல் வேள்வி தன்னில் வியன்றலை அரிந்து
வீட்டிப்
பொருவரு தவத்தை யாற்றும் பதஞ்சலி புலிக்கால்
அண்ணல்
இருவரும் உணர்வாற் காண எல்லையில் அருளா
லீசன்
திருநட வியற்கை காட்டுந் தில்லைமு துரைக்
கண்டான்.
1643. தண்டளிர்ச் சோலைத் தில்லைத் தபனிய மன்றி
லென்றுந்
தொண்டையங் கனிவாய் மாது தொழச்சுராட்
புருடன் உள்ளத்
தண்டரு மதிக்க லாற்றா அற்புதத் தனிக்கூத்
தாடல்
கண்டனன் கசிவால் உள்ளங் களிப்புற வணங்கிப்
போனான்.
1644. குடமுனி கரத்தில் ஏந்துங் குண்டிகை இருந்து
நீங்கிப்
படிதனில் வேறு வேறாய்ப் பற்பல நாமந் தாங்கிக்
கடல்கிளர்ந் தென்னச் செல்லுங் காவிரி யென்னு
மாற்றின்
வடகரை மண்ணி யின்பால் வந்தனன் கருணை
வள்ளல்.

24. குமாரபுரிப் படலம்

1645. அளவில் பூதவெம் படையொடு மண்ணியா
றதன்கட்
குளகன் வந்துழி எழுந்திடு பூழிவான் குறுகி
ஒளிரும் வெய்யவன் கதிர்தனை மறைத்தலா
லோடி
வளைநெ டுங்கடல் முழுகுவான் புக்கென
மறைந்தான்.

1642. முருகப் பெருமான்— மிக்க தீயை வளர்த்துச் செய்யும் யாகத்தில் பெரிய தலையை அரிந்து இட்டு ஒப்பற்ற தவம் புரிந்த பதஞ்சலி முனிவரும், வியர்க்கிற பாத முனிவரும் ஆகிய இருவரும் மெய்யறிவுடன் தரிசிக்கு மாறு, எல்லையற்ற அருளினால் சிவபெருமான் திரு நடனத்தியல்பைக் காட்டிய முதாரான சிதம்பரத்தைக் கண்டு தரிசித்தார்.

1643. முருகப் பெருமான்— குளிர்ச்சி பொருந்திய தளிர்களையுடைய சோலையால் சூழப்பெற்ற தில்லை நகரில் உள்ள கனக சபையில், எப்பொழுதும் கொவ்வைக் கனி போலும் இதழுடைய உமையம்மை கை தொழ, விராட் புருடனது இதயத்தில், தேவரும் உணர்த்த கரிய அதிசயத்தை விளைவிக்கும் ஒப்பற்ற ஆனந்த நடனத்தைச் சிவபெருமான் புரிதலைக் கண்டு தரிசித்து, அன்புடன் மனம் மகிழ்ச்சியுடைய அப்பால் சென்றார்.

1644. முருகப் பெருமான்— அகத்திய முனிவரின் கையில் உள்ள கமண்டலத்தினின்றும் பூமியில் இழிந்து, வெவ்வேறு பிரிவுகளாகப் பலப்பல பெயர்களைக் கொண்டு, கடல் பெருகி வருவது போலப் பாயும் காவிரியின் வடபால் உள்ள மண்ணி நதிக்கரையை வந்து அடைந்தார்.

24. குமாரபுரீப் படலம்

1645. முருகப் பெருமான் எண்ணற்ற கொடிய பூதப் படைகளுடன் மண்ணியாற்றங்கரை வந்தடைந்த போது கிளம்பிய தூசிகள், விண்ணில் செறிந்து ஒளிக்கதிர்களை மறைத்தன. அதனால் ஓடிச் சென்று பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள பெரிய கடலில் நீராடச் சென்றாற் போல ஒளிமிக்க சூரியன் மறைந்தான்.

372 □ கந்தபுராணம்

1646. மறைந்த காலையில் தோன்றின மாலையும் நிசியும்
குறைந்த திங்கள்வத் துதித்தது தாரகை குறுகி
நிறைந்தெழுந்தவோர் மன்னவன் இறந்துழி
நீங்கா
துறைந்த ஒன்னலர் யாவரும் கிளர்ந்தவா
றொப்ப.
1647. மிக்க தாருக வனத்தினை யொத்தது விசும்பில்
தொக்க பேரிருள் மாதரொத் தனஉடுத்
தோற்றஞ்
செக்கர் ஈசனை யொத்ததொண் போனகஞ்
செறிந்த
கைக்க பாலம தொத்தது கதிரீளம் பிறையே.
1648. நிலவு லாவிய ககனமா நீடுபாற் கடலில்
குலவு கின்றதோர் பொருளெலாங் கொண்டுக்கொண்
டேகி
உலகில் நல்குவான் முயலெனும் ஒருமகன்
உய்ப்பச்
செலவு கொண்டதோர் தோணிபோன் றதுசிறு
திங்கள்.
1649. ஆன காலையில் அறுமுகப் புங்கவன் அமல
மேனி சேரொளி நிலவொடு கங்குலை வீட்டிப்
பானு மேவரு மெல்லெனச் செய்தலிற் பரமாம்
வான நாயகன் கயிலைபோன் றிருந்ததவ்
வையம்.

வேறு

1650. வீசு பேரொளி விறற்குகன் இவ்வா
றாசின் மண்ணியின் அகன் கரை நண்ண
ஈச னாம். அவனை எய்துபு வேதாக்க
கேச வன்முதல்வர் இன்ன கிளப்பார்.

1646. தூரியன் மறைந்ததும் மாலைக் காலமும் இராக்காலமும் தோன்றின; பிறைச் சந்திரனும் வந்து தோன்றியது; நட்சத்திரங்கள் செறிந்து விளங்கின, ஒரு மன்னன் இறந்த போது விலகாமல் இருந்த பகையரசர் அனைவரும் நிமிர்ந்த தன்மை போல்!

1647. விண்ணில் செறிந்த மிக்க இருளானது, தாருக வனத்தை ஒத்திருந்தது; நட்சத்திரங்களின் தோற்றம், அவ்வனத்திலுள்ள முனி பத்தினிகளை ஒத்திருந்தது; செவ்வானம், அங்கே வந்த சிவபெருமானை ஒத்திருந்தது; ஒளி வீசும் இளம்பிறைச் சந்திரன், பரம சிவன் கையிலேந்திய—ஒளிமிக்க—அன்னம் நிறைந்த பிரம கபாலத்தை ஒத்திருந்தது.

1648. இளம் பிறையானது, 'ஒளி மிக்க வானமாகிய நெடிய பாற்கடலில் உள்ள பொருள்களை யெல்லாம் ஏற்றிக் கொண்டு சென்று நிலவுலகத்தில் தருமாறு, முயலாகிய ஒருமாலுமி செலுத்தச் செல்லும் தோணியை ஒத்திருந்தது.

1649. அப்பொழுது, ஆறுமுகப் பெருமானின் திருமேனியில் தோன்றிய ஒளியானது, நிலவையும் பகலையும் தொலைத்து, தூரியன் ஒளி திகழும் பகற்காலம் போல் செய்தலின், அந்த மண்ணியற்றங்கரை முழு முதற்பொருளான சிவபெருமானது திருக்கயிலை மலையை ஒத்திருந்தது.

1650. மிகுதியான ஒளியைப் பரப்பும் வலிமை பொருந்திய முருகக் கடவுள், இவ்வாறு குற்றமற்ற பரந்த மண்ணி யாற்றங்கரையை அடைந்தார். அப்போது பிரமா, திருமால் முதலான தேவர்கள், கடவுளாகிய அந்த ஆறுமுகப் பெருமானை அணுகி வணங்கி, இவற்றைக் கூறினர்.

374 □ கந்தபுராணம்

1651. ஆண்ட இந்நதி யகன்கரை எல்லாம்
மாண்ட வாலுகம் மலிந்தினி தாகும்
நீண்ட சோலைகள், நிரந்தன தோன்றி
ஈண்டி ஈண்டையின் இறுத்துள அன்றே.
1652. பிறைபு னைந்திடு பெருந்தகை தானம்
இறுதி யில்லன இருந்தன வற்றால்
நறிய தாகுமிந் நதிக்கரை தன்னில்
இறைவ இவ்விடை இருந்தருள் என்றார்.
1653. வனையும் மேனி அயன் மால்முதல் வானோர்
இனைய செப்புதலும் யாரினும் மேலோன்
வினைய மெத்தவுள விச்சுவ கன்மப்
புனைவ னுக்கிது புகன்றிடு கின்றான்.
1654. மெய்வி தித்தொழிலில் ாவதன் நிகர்க்கும்
கைவ லோய்ஒரு கணம்படு முன்னர்
இவ்வி டத்தினில் எமக்கொரு மூதூர்
செவ்வி திற்புனைவு செய்குதி யென்றான்.
1655. என்ன லோடும்அவ் விடந்தனில் எங்கோன்
துன்னு தொல்படை சுராதிப ரோடு
மன்ன அங்கணொரு மாநகர் நெஞ்சத்
துன்னி நல்கலும் உவந்தனர் யாரும்.
1656. அப்பு ரத்தையறி வன்கடி தாற்றி
முப்பு ரத்தையடு முன்னவன் நல்கும்
மொய்ப்பு ரத்தவனை நோக்குபு மேலோய்
இப்பு ரத்திடை எழுந்தரு ளென்றான்.
1657. என்ற லோடும்இர தத்தின் இழிந்தே
துன்றும் வானவர் சுராதிப ரானோர்
சென்ற பூதர்கள் செறிந்துடன் ஏக
மன்றல் மாநகரில் வள்ளல் புகுந்தான்.

1651. "ஆழமான இந்த ஆற்றின் அகன்ற கரை எங்கும், உயர்ந்த வெண்மணல் நிறைந்துள்ளது; சோலைகள் சூழ்ந்துள்ளன; காந்தள் மலர்கள் இங்கு நெருங்கிச் செறிந்துள்ளன.

1652 "எம்பெருமானே, இங்குப் பிறை தூடிய சிவ பெருமானின் ஆலயங்கள் எண்ணற்றனவாய் இருக்கின்றன. ஆதலால், நன்மை பொருந்திய இந்த மண்ணி ஆற்றங்கரையில், இந்த இடத்தில், எழுந்தருள்க" என வேண்டிக் கொண்டனர்.

1653. அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமேனியுடைய பிரமாவும், திருமாலும் ஆகிய தேவர்கள் இவற்றைக் கூற, யாரினும் மேலான முருகப் பெருமான், கைத்தொழிலில் மிக்க விச்சுவகன்மனாகிய தேவதச்சனுக்கு இவற்றைக் கூறினார்.

1654. "மெய்ம்மையான சிருஷ்டித் தொழிலில் பிரமனை நிகர்த்த ஆற்றலுடையவனே! ஒரு கணப் பொழுதுக்குள், இங்கு எமக்கு ஒரு சிறந்த நகரை அமகுடன் அமைப்பாயாக!" என்றார்.

1655. என்று உரைத்ததும் அங்கே, எம் பெருமானாகிய முருகக் கடவுள் நெருங்கிய தொன்மை வாய்ந்தபடைகளுடனும், தேவத் தலைவர்களுடனும் வீற்றிருக்குமாறு, ஒரு மாபெரும் நகரை விச்சுவகன்மன் மனத்தால் நினைத்து அமைத்தான். அனைவரும் அது கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

1656. தேவ தச்சனான விச்சுவகன்மன் அந்தப் பெரிய நகரை விரைவில் அமைத்து, முப்புரங்களை எரித்து அழித்த முழு முதற் கடவுளின் திருமைந்தரான முருகப்பெருமனைப் பணிந்து, "இறைவ, இந்த நகரத்தில் எழுந்தருளுக!" என வேண்டிக் கொண்டான்.

1657. என்று தேவதச்சன் வேண்டியவுடன் முருகப் பெருமான், தேரினின்றும் இறங்கி, தேவர்களும் தேவத் தலைவர்களும் பூதர்களும் நெருங்கிச் சூழ்ந்துவர, மங்கல கரமான அப்பெரிய நகரின் உள்ளே சென்றார்.

376 □ கந்தபுராணம்

1658. செல்லு மாமுகில் செறிந்திடு காப்பின்
மல்லல் மாநகர் வளந்தனை நோக்கி
எல்லை யில்அறிவன் யாமுறை தற்கு
நல்ல மாநகரி தென்று நவின்றான்.

1659. வீர வேளிது விளம்புத லோடும்
ஆரும் வானவர்கள் அம்மொழி கேளா
ஏரெ லாமுடைய இந்நகர் சேய்ஞ
லூர தென்றுபெயர் ஓதினர் அன்றே.

1660. ஆய காலையனி கப்படை குழ
ஏய பின்னிளைஞர் இந்திரன் வேதா
மாயன் ஏனையர் வழுத்திட ஆண்டைக்
கோயில் செல்லுபு குமாரன் இருந்தான்.

வேறு

1661. பன்னிரு புயத்தொகை படைத்தகும ரேசன்
தன்னருள் அடைந்துவிதி தன்னைமுத லானோர்
அன்னவன் விடுத்திட வகன்றுபுடை யேகித்
தொன்னிலை இருக்கைகள் தொறுந்தொறும்
அடைந்தார்.
1662. தானைகள் தமக்குரிய சாரதர் இலக்கர்
ஏனையர் வழுத்த எமை யாளுடைய வள்ளல்
கோனகர் இருக்கவிடை கொண்டுசெல் குழாத்துள்
வானவர் தமக்கிறை செயற்கையை வகுப்பாம்.

1658. எல்லையற்ற ஞானத்தையுடைய முருகப் பெருமான், மேகக் கூட்டம் நெருங்கிய, காவல் மிக்க மதிலுடன் கூடிய வளமார்ந்த அந்நகரின் நன்மைகளை யெல்லாம் நோக்கி, “யாம் தங்கியிருத்தற்கு மிகவும் ஏற்ற தாகும் இந்நகரம்” என்று மொழிந்தார்.

1659. வீரம் மிக்க கந்தவேள் இவ்வாறு கூற, தேவர்கள் அனைவரும் அம் மொழியைக் கேட்டு “அழகெலாம் உடைய இந்த நகர் திருச்சேய்ஞலூர் என்பதாகும்” என அதன் பெயரைக் கூறினர். (இந்நகருக்குக் குமாரபுரி என்ற பெயரும் உண்டு.)

1660. அப்பொழுது முருகப் பெருமான், படைகள் துழ, வீரவாகு முதலான தம்பியர், இந்திரன், பிரமன், திருமால் ஆகியோர் துதிக்க, அங்குள்ள திருக்கோயிலில் சென்று எழுந்தருளினார்.

1661. பிரமனை முதலாகக் கொண்ட தேவர்கள், பன்னிருதோள்களையுடைய முருகப் பெருமானின் அருளைப் பெற்று, அப் பெருமான் விடை கொடுத்த னுப்ப, அவருடைய கோயில்களின் பக்கங்களில் சென்று, அங்கும் பழைய முறைப்படி அமைக்கப்பட்டிருந்த இருக்கைகளை அடைந்தனர்.

1662. எமை யாளும் முருகப் பெருமான், படைகளுக்குரிய பூதர்களும், இலட்சம் வீரர்களும் ஏனையோரும் போற்றித் துதிக்க, திருக்கோயிலில் வீற்றிருந்தார். அப்பொழுது. அவரிடம் அனுமதி பெற்றுச் சென்ற கூட்டத்தவருள் தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன் செய்த செயலை இனிக் கூறுவோம்.

378 □ கந்தபுராணம்

வேறு

1663. தாங்கரும் பெருந்திறல் தார காசுரன்
பாங்கமர் குன்றொடும் பட்ட பான்மையால்
ஆங்கனம் புரந்தரன் அவலம் யாவதும்
நீங்கினன் உவகையால் நிறைந்த நெஞ்சினான்.
1664. விருந்தியல் அமிர்தினை விழும மில்வழி
அருந்தின னாமென ஆகந் தண்ணெனப்
புரந்தரன் இருந்துழிப் புக்குத் தாழ்ந்ததால்
வரந்திகழ் சிரபுர வனத்தில் தெய்வதம்.
1665. முகில்பொதி வீண்ணகம் முதல்வன் பூண்களும்
நகில்பொதி சாந்துடை நங்கை பூண்களும்
துகில்பொதி கிழியொடு தொல்லை வைத்தவை
அகில்பொதி காட்டகத் தடிகள் உய்த்ததே.
1666. முந்துற உய்த்தபின் முதல்வ கேட்டிநீ
பைந்தொடி அணங்கொடு பரமன் காழியில்
வந்தனை நோற்றநாள் வைத்த பூணிது
தந்தனன் கொள்கெனச் சாற்றி நின்றதே.
1667. நிற்புறு கின்றுழி நேம் அண்ணற்கு
முற்படு கின்றவன் முளரிப் பண்ணவன்
கிற்புறு செய்யபூண் கிழியை நோக்கினான்
கற்புடை யாள்விடுந் தூதின் காட்சிபோல்.

1663. யாவராலும் வெல்லுதற்கரிய பெருவலியுடைய தாரகாசுரன் அருகில் இருந்த கிரவுஞ்சமலையுடன் அழிந்த தால், இந்திரன் துயரமெலாம் நீங்கப் பெற்று, மகிழ்ச்சி நிறைந்த மீனத்துடன் திகழ்ந்தான்.

1664. தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன், புதிதாகக் கிடைத்த அமிழ்ததைத் துன்பமற்ற காலத்தில் பருகிய வனைப் போல உடல் குளிர்ச்சியடைய இருந்த போது, மேன்மையுடன் திகழும் சீர்காழி வனத்துறையும் தேவதை சென்று அவனைத் தொழுது.

1665. மேகம் தவழும் விண்ணக வேந்தனாகிய இந்திரனது அணிகளும், கொங்கைகளை மறைத்த சந்தனக் குழம்பை உடைய இந்திராணியினது அணிகளும் தூய ஆடையில் இட்டு முடியப்பெற்ற முடிப்புடன் முன்னாளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த அணிகளைக் கொண்டு வந்த சீர்காழி வனத்தில் உள்ள அத் தேவதை அவன் முன்னே வைத்தது.

1666. அவ்வாறு அந்த அணிகளை இந்திரன் முன்னே வைத்த பின் அத்தேவதை அவனை நோக்கி, “வேந்தே, கேட்பாயாக! நீ பசிய வளையல் அணிந்த இந்திராணியுடன் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் சீர்காழியில் வந்து தவம் செய்த நாளில், அடைக்கலமாக வைக்கப் பெற்ற அணிகள் இவை. இவற்றை இப்போது உம்மிடம் தருகிறேன்; ஏற்றுக் கொள்வீராக!” எனக்கூறி நின்றது.

1667. அப்படி அத் தேவதை முன்னின்ற பொழுது, சக்கரத்தையுடைய திருமாலுக்கு முன் பிறந்த இந்திரன், கற்புடை மனைவி விட்ட தூதைக் கண்டாற் போல, தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரம தேவரால் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த அணிகள் உள்ள முடிப்பைக் கண்டான்.

380 □ கந்தபுராணம்

1668. எரிமணி அணிகலன் இட்ட பூந்துகில்
விரிதரு பொதியினை விரலின் நீக்கினான்
திருமகள் அமர்தரு தெய்வத் தாமரை
வரியளி தும்புற மலர்ந்த தென்னவே.
1669. துண்ணெனக் கிழியதன் தொடர்பு நீக்கலும்
ஒண்ணுதற் றுணைவிபூண் உம்பர் தோன்றலும்
கண்ணுறக் கண்டவட் கருதினானரோ
எண்ணுதற் கரியதோர் இன்பந் துய்த்துளான்.
1670. பூட்கையின் முலையுடைப் பொன்னங்
கொம்பின்மேல்
வேட்கைய தாயினன் மிகவும் பற்பகல்
வாட்கையின் றிருந்தது மனத்தின் முன்னினான்
காட்கொளுங் காமநோய்க் கவலை எய்தினான்.
1671. நெய்ம்மலி தழுவென நீடிக் காமநோய்
இம்மென மிசைக்கொள இரங்கி ஏங்கினான்
விம்மினன் வெதும்பினன் வெய்து யிர்த்தனன்
மைம்மலி சிந்தையன் மருட்கை எய்தினான்.
1672. பசையற வுலர்வுறு பராரைப் பிண்டியின்
தசைமலி முழுதுடல் தளர்ந்து வாடினான்
இசைவரு கைவலோன் எழுது பாவைபோல்
அசைவிலன் இருந்தனன் அணங்குற் றென்னவே

1668. அந்த இந்திரன்- திருமகள் வீற்றிருக்கும் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய தாமரை மலர், வரிகளையுடைய வண்டுகள் மொய்க்க விரிந்து மலர்ந்த தன்மை போல, ஒளிமிக்க அணிகள் வைக்கப்பட்ட ஆடையின் பரந்த முடிப்பை விரல்களினால் அவிழ்த்தான்.

1669. அந்த இந்திரன்- விரைந்து அந்தப் பொதியின் முடிப்பை அவிழ்த்தவுடன், ஒளிவீசும் நெற்றியையுடைய இந்திராணியின் அணிகள் மேலே தோன்றின. எண்ணற்கரிய இன்ப சுகத்தை முன்னே அனுபவித்த அவன், அவற்றைக் கண்ணாரக் கண்டு இந்திராணியை நினைத்தான்.

1670. யானைக் கொம்பு போன்ற கொங்கைகளையுடைய இந்திராணியின்மீது மிகவும் வேட்கை கொண்டு, பலகாலம் கூடிவாழும் வாழ்க்கையின்றிப் பிரிந்திருந்த தன்மையை நினைத்து, நிலைபெற்ற காம நோயால் கவலை எய்தினான்.

1671. காமநோய், நெய் பெய்யப்பட்ட தீயைப் போலப் பெருகி விரைவில் பற்றிக் கொள்ள இந்திரன், வருத்தமுற்று ஏங்கினான்; விம்மினான்; மனம் புழுங்கினான்; பெரு முச்செறிந்தான். இவ்வாறு காமம் நிறைந்த மனத்துடன் மயக்கமுற்றான்.

1672. அந்த இந்திரன்- காய்ந்துபோன பருத்த அடியினையுடைய அசோக மரத்தைப் போலத் தசை மிக்க உடல் முழுதும் இளைத்து வாடினான்; புகழ் வாய்ந்த சித்திரக்கலையில் தோர்ந்த ஒருவன் தீட்டிய பாவையைப் போல் அசை வற்றிருந்தான்; பேயால் அறையப்பட்ட வளைப் போல் காணப்பட்டான்.

1673. முருந்துறழ் எயிற்றினாள் முலைத்த டங்களில்
பொருந்துற முழ்கியே புணர்ந்து வைகலும்
இருந்திடு கின்றவன் இடர்ப்பட்ட டின்னணம்
பிரிந்திடின் வருந்துதல் பேசல் வேண்டுமோ.

1674. மெய்ந்நனி அலசுற விரக மீக்கொள
இன்னணஞ் சசிபொருட் டினையும் நீர்மையோன்
பொன்னணி தன்னையும் புனைதல் வேண்டலன்
தன்னுழை யவர்தமை நோக்கிச் சாற்றுவான்.

1675. இக்கிழி யொன்றினை ஏந்தி முந்துபோற்
சிக்குற வீக்கியே சேமித் துங்கள்பால்
வைக்குதிர் என்றலும் வணங்கி நன்றெனா
அக்கணம் அனையவர் அதனை யாற்றினார்.

1676. அன்னதோர் அளவையில் அடவித் தேவினைக்
கொன்னுனை வச்சிரக் குரிசில் நோக்குறா
நின்னுழை அளித்திட நீசெல் கென்றலும்
மன்னவ நன்றென வணங்கிப் போயதே.

1677. போந்திடு காலையிற் புலோமசைப் பெயர்
ஏந்திழை காமநோய் எரியின் துப்பினாற்
காந்திய வுளத்தினன் கனலும் யாக்கையன்
ஓய்ந்தனன் தட்பமேல் உளம்வைத் தேகினான்.

1673. மயிலிறகின் அடியைப் போன்ற பற்களையுடைய இந்திராணியின் கொங்கைகளாகிய பொய்கையில் பொருந்தி முழுகிப் புணர்ந்து எப்போதும் இன்பம் அனுபவித்திருந்த இந்திரன் பிரிந்து வருந்தும் தன்மையைக் கூறவும் வேண்டுமோ? கூறாமலே விளங்கும்.

1674. உடல் மெலிந்து வாட, காம நோய் உள்ளத்தில் மிக, இவ்வாறு இந்திராணியைப் பிரிந்து வருந்தும் இந்திரன், பொன்னணிகளையும் பூண விரும்பாது, தன் அருகில் இருப்பவர்களை நோக்கிக் கூறலுற்றான்.

1675. “நீங்கள் இந்த முடிப்பைக் கொண்டு சென்று முன்போல் நன்கு இறுகக் கட்டி உங்களிடத்திலேயே பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொண்டிருங்கள்” என்று இந்திரன் கூற, அவர்களும் அவனைத் தாழ்ந்து பணிந்து, ‘நல்லது; அவ்வாறே செய்கிறோம்’ எனக் கொண்டு சென்றனர்.

1676. அப்பொழுது, அச்சம் தரும் முனையுடைய வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கிய இந்திரன், வன தேவதையை நோக்கி, “உனது இடத்தைக் காவல் செய்ய நீ போகலாம்” என்று ஆணையிட்டான். உடனே அத் தேவதை அவனைத் தொழுது, “நல்லது; போய் வருகிறேன்” என்று கூறிச் சென்றது.

1677. வனதேவதை சென்றபோது, இந்திராணியின் மேல் கொண்ட காம நோயாகிய தீயின் கொடுமையால், வெதும்பும் மனத்தையுடையவனாய், வெம்மையால்கனலும் உடலை உடையவனாய், சோர்ந்து, குளிர்ச்சியின் மீது நாட்டம் கொண்டு சென்றான்.

384 □ கந்தபுராணம்

1678. ஒளியிழை உழத்தியர் ஒளிமென் கூந்தலின்
அளியினம் நறவுதுய்த் தலரிற் கண்படு
நளியிருந் தண்டலை ஞாங்கர் பொங்கிய
புளிமொன் றதன்மிசை புக்கு வைகினான்.
1679. தீந்தழல் வெங்கதிர் திளைத்த வாறென
நீந்தருங் கங்குலின் நிலவுத் தீப்படப்
பூந்துணர் பரவிய புளினம் பொன்னகர்
வேந்தனுக் காற்றவும் வெம்மை செய்ததே.
1680. துற்புயல் மாறிய சுரத்தில் தொக்குறு
மாற்பரல் வரைபுரை மணலின் திட்டையின்
பாற்படு கின்றனன் பனிம திக்கதர்
மேற்பட அசைந்தனன் வினையம் வேறிலான்.
- 1681 திங்களும் வெங்கனல் சிதறிக் காய்ந்திடத்
துங்கவேள் படையுடன் பிறவுஞ் சூழ்ந்திட
மங்கிய உணர்ச்சியன் மயலின் வன்மையான்
புங்கவர் மன்னவன் புலம்பல் எய்தினான்.
1682. மட்டமர் புரிசூழல் மடந்தை என்னுடல்
இட்டுயிர் வவ்வினள் இருந்த யாக்கையும்
சுட்டிடு கிற்றியால் தூய திங்கள்நீ
பட்டவர் தம்மையும் படுப்ப ரோவென்பான்.

1678. சென்று, வண்டினம், ஒளிவிளங்கும் அணிகளை அணிந்த உழத்தியரது மெல்லிய கூந்தலின் தேனைப் பருகி, மலர்களில் துயிலும் குளிர்ச்சி பொருந்திய பெரிய சோலையின் அருகே உயர்ந்திருக்கும் ஒரு மணல் குன்றின் மேல் தங்கினான்.

1679. கொடுமையான தீயும், வெம்மையான வெயிலும் பட்டாற்போல, கடத்தற்கரிய இராக் காலத்தில் தோன்றிய நிலவாகிய தீ உடலில் பட, மலர்க் கொத்துக்கள் பரவப் பெற்ற மணற் குன்றானது, விண்ணுலக வேந்தனுக்கு மிகவும் வெப்பத்தைத் தந்தது.

1680, இந்திரன், தூல்கொண்ட மேகம் மழை பெய்தல் இல்லாத பாவைவனத்தில் இருக்கும் பெரிய பருக்கைக் கற்களாலான மலையை நிகர்த்த அம் மணற் குன்றின்மீது, குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திர கிரணங்கள் தன்மீதுபட, காமநோயைத் தீர்க்கும் வேறு வழியை அறியாது, சோர்ந்திருந்தான்.

1681. தேவர்க்கு அரசனாகிய அந்த இந்திரன், திங்களும் கொடிய கதிர்களை வீசி வருத்த, மேன்மை பொருந்திய மன்மனதனது மலர் அம்புகளும் பிறவும் சூழ, அறிவு குறைந்தவனாய், காம மயக்கம் உடைய வனாய்ப் புலம்பலுற்றான்.

1682. “தூய்மைமிக்க சந்திரனே! மணத்துடன் கூடிய, முறுக்கி முடித்த கூந்தலையுடைய இந்திராணி எனது உடலை விட்டு உயிரை மட்டுமே கவர்ந்து கொண்டாள். நீயோ எஞ்சியிருந்த உடலையும் சுட்டெரிக்கின்றாய்! உலகில் யாராவது, இறந்தவர்களைக் கொல்ல நினைப்பார்களா?” என்றன்கேட்டான்.

386 □ கந்தபுராணம்

1683. எஞ்சலில் அமுதினை யார்க்கும் நல்குந்
நஞ்சினை யுகுத்திநண் ணலரில் தப்பியே
உஞ்சனன் இவனுயிர் ஒழிப்பன் யானெனா
வஞ்சினம் பிடித்தியோ மதிய மேயென்பான்.
1684. நின்றலும் வருதிநீ நீடு தண்ணளி
உற்றிடல் அன்றியே ஒறுத்தி லாய்மதி
அற்றமின் றுன்னிவந் தடுதி யாரிடைக்
கற்றனை இத்திறம் கள்வ நீயென்பான்.
1685. பெண்ணிய லாரிடைப் பீறங்கு காமமும்
உண்ணிகழ் விரகமும் உனக்கும் உண்டதை
எண்ணலை யழல்சொரிந் தென்னைக் காய்தியால்
தண்ணளி மதிக்கிது தகுவ தோவென்பான்.
1686. அரியநற் றவம்பல ஆற்றி இன்றுகா-
றுரியதோர் என்பல தூனில் யாக்கையேன்
பரிவுறச் சுடுவதிற் பயனென் பாரிலிவ்
வொருவனை விடுகென உரைத்து வேண்டுவான்
1687. அண்டமேல் நின்றனை அவனி வானகம்
எண்டிசை எங்கனும் எளிது காண்டியால்
ஒண்டொடி யொருத்திஎன் னுயிர்கொண் டுற்றனள்
கண்டதுண் டோமதிக் கடவுள் நீயென்பான்.
1688. பான்முதல் தோன்றினன் எனது பின்னவன்
கான்முளை யாகிய காம நீபல
பான்மையின் எனையடல் பழிய தேயலால்
மேன்மைய தாகுமோ விளம்பு வாயென்பான்.

1683. “திங்கட் செல்வனே! குறைவில்லாத அமிழ்தை யாருக்கும் தரும் நீ, எனக்கு மட்டும் நஞ்சைத் தருகிறாய்! ‘பகைவரிடமிருந்து தப்பி வந்திருக்கிறான்; ஆதலால் நான் இவனுடைய உயிரைப் போக்குவேன்!’ எனச் சபதம் எடுத்துள்ளாயோ?” என்று கேட்டான்.

1684. “தண்மதியே! நீ நாள்தோறும் வருகிறாய். அப்படி வந்த இதுகாறும் மிகுந்த குளிர்ச்சியையே கொண்டிருந்தாயேயன்றி வெப்பத்தைத் தரவில்லை; இன்று சமயம் பார்த்து வந்து துன்புறுத்துகிறாய். கள்வனே! நீ இந்தச் சூழ்ச்சியை யாரிடம் கற்றாய்?” என்று கேட்டான்.

1685. “பெண்களிடம் கொள்ளும் காமமும், அது கார்ணமாகத் தோன்றும் மன ஏக்கமும் உனக்கும் உண்டு. அதைப்பற்றி நீ சிறிதும் கருதாது தீயைச் சொரிந்து என்னைச் சுடுகின்றாய்! குளிர்ச்சி பொருந்திய திங்களே! உனக்கு இது தகுதியுடைய செயலா?” என்று கேட்டான்.

1686. “அரிய பல நல்ல தவங்களை இதுகாறும் செய்ததால், எலும்பைத் தவிர தசையில்லாத உடலையுடையேன்; ஆதலால் நான் வருந்துமாறு என்னைச் சுடுவதால் நீ பெறும் பயன்தான் என்ன? இந்த உலகில் என்னை மட்டும் பிழைத்திருக்குமாறு விட்டு விடுக!” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

1687. “தண்மதிக் கடவுளே! நீ விண்ணில் நிற்கின்றாய். ஆதலால், எல்லா இடங்களையும் எளிதில் காண்பாய்! ஒளிமிக்க வளையலை அணிந்த பெண்ணொருத்தி என் உயிரைக் கவர்ந்துள்ளாள். அவளை நீ கண்டதுண்டா?” என்று கேட்டான்.

1688. “யான் முதலில் பிறந்தேன்; எனக்குப் பின் பிறந்த உபேந்திரன் மைந்தனான மன்மதனே! பல வழிகளிலும் என்னை வருத்துவதால் உனக்குப் பழி உண்டாகுமேயன்றிப் புகழ் உண்டாகுமா? சொல்!” என்று கேட்டான்.

388 □ கந்தபுராணம்

1689. பரேருள உனதுமெய் படுத்த கண்ணுதல்
 ஞேரேலென உதவிய நிமலன் ஈண்டுள்ள
 ஒரேகணம் ஒடுங்குமுன் உயிரும் வாங்குமால்
 பொரேலிளி மதனநீ போகு போகென்பான்.

1690. வானுழை திரிதரு மதியம் போக்கிய
 தீநுழை புண்ணில்வேல் செறித்த தென்னவேள்
 கோனுழை கின்றன அதனில் கூடளி
 ஈநுழை கின்றன போலும் என்கின்றான்.

1691. வன்றிறல் கொலைஞர்கள் மானில் கூவிமான்
 ஒன்றறக் கவர்தல்போல் உயிரென் காலினை
 இன்றது போலவந் துள்புக் கீர்த்ததால்
 தென்றலுக் கியான்செய்த தீதுண் டோவென்பான்.

1692. வாகுலப் பரியதோர் மாதர் மாலெனும்
 ஆகுலப் புணரியுள் அழுந்தி னோரையம்
 வீகுலத் தொகையினுள் விட்டி சைத்திடும்
 கோகிலப் பறவையுங் கொல்லு மோவென்பான்.

1693. நம்முரு வாயினன் நாகர் கோனெனாத்
 தம்மன முன்னியே தளர்வு நீக்கில
 கொம்மென அரற்றியும் கூவ லின்றியும்
 எம்முயிர் கொள்வன இருடனா மென்பான்.

1689. “மன்மதனே! மிக்க அழகினையுடைய உனது உடலைச் சுட்டு எரித்த சிவபெருமான் விரைவாகப் பெற்றெடுத்த மைந்தராகிய முருகக் கடவுள் இங்கு இருக்கிறார். ஓர் இமைப் பொழுதில் அவர் நினது உயிரைக் கவர்வார். இனி நீ போர் செய்யாதே; போ; போ.” என்று புலம்பினான்.

1690. “விண்ணில் திரியும் சந்திரன் செலுத்திய தீயாகிய புண்ணில் வேலைச் செருகினாற் போல, மன்மதனின் அம்புகள் அழுந்துகின்றன. அம் மலர் அம்புகளில் மொய்க்கும் வண்டுகள், அப்புண்ணில் ஈ நுழைவது போல் வருத்துகின்றன” என்று புலம்பினான்.

1691 “பேராற்றல் படைத்த வேடர்கள், மான் கூவுவது போலக் கூவி, அவ்வொலி கேட்டு அங்கு வந்தடையும் மான்களை ஒன்றையும் தப்பவிடாமல் வலையால் பிடித்தல் போல, எனது உயிர் என்னும் முச்சுக் காற்றை, இன்று அக்காற்றுப் போல வந்து உள்ளே நுழைந்து கவர்ந்தது தென்றற் காற்று. அத் தென்றலுக்கு யான் செய்த தீங்குதான் ஏதேனும் உண்டா? இல்லையே!” (அப்படியிருக்கத் தென்றல் என்னை வருத்துகின்றதே!) எனப் புலம்பினான்.

1692. “அழகுமிக்க பெண்கள் தரும் மயக்கமாகிய துன்பக் கடலில் முழுகியவர்களை, பறவைக் கூட்டத்தில் விட்டுவிட்டு ஒலி எழுப்பும் குயில் பறவையும் கொல்லுமோ?” என்று புலம்பினான்.

1693. “தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், நமது உருவத்தைக் கொண்டான்’ என்று தம் மனத்தில் நினைத்து என் துன்பத்தைப் போக்காதனவாய், விரைவாகக் கூவியும் கூவாதும் எனது உயிரைக் கவர்கின்றன இரு பறவைகளான குயிலும் கோழியும்” என்று புலம்பினான். (குயில் கூவாதொழியின் காமம் தணியும்; பொழுது புலர்வதை உணர்த்தக் கோழி கூவினால் காமம் தணியும். அப்படியிருக்க இவை முறையே கூவியும் கூவாதும் வருத்துகின்றனவே என்பது குறிப்பு)

390 □ கந்தபுராணம்

1694. தண்டுதல் இன்றியே தானு நானுமாய்ப்
பண்டொரு வனிதை யைப் பரிவற் கூடினேம்
அண்டரும் அறிகுவர் அற்றை நாட்சினம்
உண்டுகொல் கதிரினம் உதிக்கி லானென்பான்.
1695. கோழிலை மடற்பனைக் குடம்பை சேர்தரு
மாழையம் பசலைவாய் மகன்றி லென்பவை
காழக வரிசிலைக் காமன் கோடுபோல்
ஊழியும் வீழ்ந்திடா தொலிக்கு மோவென்பான்.
1696. துன்னல ராகிய தொகையி னோர்தமைத்
தன்னிடை வைத்தெனை த் தளர்வு கண்டதால்
அன்னதும் அன்றியின் றாவி கொள்ளவும்
உன்னிய தோகடல் உறங்க லாதென்பான்.
1697. இவ்வகை யாமினி யெல்லை முற்றவும்
வெவ்வழல் சுற்றிடும் விரக நோய்தெற
உய்வகை யொன் றிலன் உயங்கல் அல்லது
செய்வது பிறிதிலன் தெருளில் சிந்தையான்.

வேறு

1698. ஆக்கம் இத்திறம் அடைவுழிப் பத்துநா றடுத்த
நோக்க முற்றவன் சசிபொருட் டுற்றநோய்
அதனை
நீக்கு கின்றனன் யானெனா நினைந்துளான் என்ன
மாக்கள் பூண்டதேர் வெய்யவன் குணதிசை
வந்தான்.

1694. “மஹத்தளர்வின்றி அவனும் நானும் முன்னாளில் ஒரு பெண்ணை ஆசையுடன் புணர்ந்தோம். அதனைத் தேவரும் அறிவர். அப்போது என்மேற் கொண்ட கோபம் இன்னும் தணியாது இருக்கின்றான் போலும்! அதனால்தான் துரியன் இன்னும் உதயமாகவில்லை” என்று புலம்பினான். (அருணன், வனிதை என்னும் பெண்வடிவம் கொண்டபோது, இந்திரனும் துரியனும் அப்பெண்ணைப் புணர்ந்ததாக ஒரு கதை உண்டு.)

1695. “வலிய இலைகளோடு கூடிய மடலைக் கொண்ட பனை மரங்களில் உள்ள கூட்டில் இருக்கும் பொன்னிற வாயையுடைய பெரிய அன்றிற் பறவைகள், வயிரம் மிக்க கட்டமைந்த வில்லையுடைய காமனது ஊது கொம்பைப் போல், ஊழிக்காலம் வரை ஓயாது ஒலிக்குமோ?” என்று புலம்பினான்.

1696. “பகைவராசிய அசுரரைத் தன்னிடம் கொண்டு வரை என்னைத் துன்புறுத்தி வந்த கடல், இப்போது எனது உயிரைக் கவரவும் துணிந்து விட்டது போலும்! அதனால்தான் அது உறக்கம் கொள்ளவில்லை” என்று புலம்பினான்.

1697. இவ்வாறு இந்திரன், இராக்காலம் முழுவதும் கொடிய தீயைப் போல் கடும் காமநோய் வருத்த, உய்யும் வழி அறியாது துன்புறுவதேயன்றி வேறு செயலின்றி, தெளிவற்ற மனத்தையுடையவனாக இருந்தான்.

1698. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும்போது, ஆயிரம் கண்ணுடைய இந்திரன் சசி காரணமாகக் கொண்ட காமநோயைநான் ஒழிப்பேன் என்று கருதியவனைப் போல, குதிரைகள் பூட்டப் பெற்ற தேரையுடைய துரியன் கிழக்கே உதயமானான்.

392 □ கந்தபுராணம்

1699. வெம்பு தொல்லிருள் அவுணர்தங் குழுவினை வீட்டி
உம்பர் மேற்செலும் மதியெனும் மடங்கலை உருத்துப்
பைம்பொன் வெஞ்சுடர்க் கரங்களால் அதன்வலி
படுக்குஞ் சிம்பு ளாமெனத் தோன்றினன் செங்கதிர்க்
கடவுள்.
1700. தொடர்ந்த ஞாயிறு விடுத்திடுங் கதிர்களாந் தூசி
படர்ந்த காலையில் நிலவெனும் அனிகமுன் பட்ட
அடைந்த மீனெனுந் துணைவரும் பொன்றினர் அமர்செய்
துடைந்த மன்னரில் போயினன் உடுபதிக் கடவுள்
1701. விரிந்த பல்கதிர் அனிகத்தை வெய்யவன் விடுப்பத்
துரந்த சோமனை அவன்புறங் காட்டினன் தொலைந்து
கரந்து போதலும் பின்னுறச் சென்றில களத்தில்
இரிந்து ளோரையுந் தொடர்வரோ துரந்தம் இனத்தோர்.
1702. திங்கள் தன்குறை உணர்த்தவாய் திறந்தெனச் செய்ய
பங்க யங்கள்போ தவிழ்ந்தன குமுதங்கள் பலவுந்
தங்கள் நாயகன் உடைந்தது நோக்கியே தபனற்
கங்கை கூப்பிய திறனென ஒடுங்கிய அன்றே.
1703. வனமெ முந்தன வனசமு மெழுந்தன வரியின் இனமெ முந்தன
மர்க்களம் எழுந்தன எழில்சேர் அனமெ முந்தன புள்ளெலாம்
எழுந்தன அவற்றின் மனமெ முந்தன எழுந்தன மக்களின் தொகையே.

1699. தன்னுடன் பகைகொண்ட பழைய இருளையும் மந்தேகர் என்னும் அசுரர் கூட்டத்தையும் தொலைத்து, விண்ணில் செல்லும் சந்திரனாகிய சிங்கத்தின்மீது சினங் கொண்டு, செம்பொன் நிறமுடைய செவ்விய கதிர்களாகிய கைகளால், அதனுடைய வலிமையை அழிக்கும் சரபம் இது என்று சொல்லுமாறு, செங்கதிர்க் கடவுளான தூரியன் உதயமானான்.

1700. தொடர்ந்து வரும் தூரியன் செலுத்திடும் கதிர்களாகிய தூசிப்படை பரவியபோது, நிலவாகிய படைகள் முதலில் அழிந்தன; நட்சத்திரங்களாகிய துணைவர்களும் பின்னர் அழிந்தனர்; சந்திரன், போர் புரிந்து தோற்ற மன்னரைப் போல் தோற்றோடினான். (தூரியன் தோன்ற, சந்திரன் மறைந்தான் என்பது பொருள்)

1701. விரிந்த பல கதிர்களாகிய படைகளைச் தூரியன் ஏவ, அக்கதிர்ப் படைகள் சந்திரனைத் துரத்தின. சந்திரன் தோற்றோடச் சூரிய கதிர்ப்படைகள் தொடர்ந்து செல்லவில்லை, வீரர்கள், போர்க்களத்தில் தோற்றோடு பவரைப் பின் தொடர்ந்து செல்வரோ? செல்லார்.

1702. திங்களின் தோல்வியைப் பிறர்க்கு உரைக்கும் பொருட்டு வாயைத் திறந்தது போலச் செந்தாமரை மலர்கள் போது விரிந்தன; ஆம்பல் மலரெல்லாம் தம் தலைவனின் தோல்வியைக் கண்டு தூரியனை நோக்கிக் கை கூப்பி நிற்பது போலக் குவிந்தன.

1703. சோலைகள் பொலிவுற்றன: தாமரைகள் மலர்ந்தன; வண்டுக் கூட்டங்கள் ஆரவாரம் செய்தன; விலங்குகள் எழுந்தன; அழகு மிக்க அன்னப்பறவைகள் எழுந்தன; ஏனைய பறவைகள் எல்லாம் எழுந்து ஒலித்தன; அவற்றின் மனம் கிளர்ந்தது. மக்கள் கூட்டம் எழுந்தது.

394 □ கந்தபுராணம்

1704. ஞாயி றுற்றவவ் வளவையின் நனந்தலை உலகில்
ஏயெ னச்செறி இருளெலாம் மறைந்திருந்
தென்னச்
சேய ரிக்கணி தந்திடு தெளிவில்கா மத்து
மாயி ருட்டொகை யொடுங்கிய திந்திரன் மனத்துள்.
1705. கையி கந்துபோய்த் தன்னுயிர் அலைத்தகா மத்திப்
பைய விந்திடு பாந்தள்போல் தணிதலும் பதைப்புற்
றொய்யெ னக்கடி தெழுந்தனன் நதைத்துவெள்
குற்றான்
ஐய கோவிது வருவதே எனக்கென அறைந்தான்.
1706. தீமை யுள்ளன யாவையுந் தந்திடுஞ் சிறப்புந்
தோமில் செல்வமும் கெடுக்கும்நல் லுணர்வினைத்
தொலைக்கும்
ஏம நன்னெறி தடுத்திருள் உய்த்திடும் இதனால்
காம மன்றியே ஒருபகை உண்டுகொல் கருதில்.
1707. என்ப துன்னியே இந்திரன் ஆண்டைவைப் பிகந்து
தன்பு றந்தனிற் கடவுளர் குழுவெலாஞ் சார
அன்பொ டேபடர்ந் தறுமுகன் அடிகளை
அடைந்து
முன்பு தாழ்ந்தனன் உரோமமுஞ் செங்கையும்
முகிழ்ப்ப.
1708. தொழுத கையினன் கோட்டிய மெய்யினன் துகிலத்
தெழுது பாவையில் ஆன்றமை புலத்தினன்
இறைஞ்சிப்
புழுதி தோய்தரும் உறுப்பினன் சுருதியின்
பொருண்மை
முழுதும் ஊறிய துதியின னாகிமுன் நின்றான்.

1704. தூரியன் உதயமான அப்பொழுதே, பரந்த இந்நிலவுலகில் செறிந்த இருள் விலகினாற்போல, செவ்வரி பரந்த கண்களையுடைய சசியினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தெளிவற்ற காமமாகிய இருள் தொகுதி இந்திரனது மனத்துள் ஒடுங்கி அடங்கியது.

1705. வரம்பு மீறித் தனது ஆன்மாவைத் துன்புறுத்திய காமமாகிய தீ, படம் சுருங்கப் பெற்ற பாம்பு போல் அடங்க, திடுக்குற்ற இந்திரன் விரைவாக எழுந்தான்; நகைத்து வெட்கம் அடைந்தான்; "ஐயகோ, இத்தகைய இழிவு எனக்கு வரலாமா?" என ஏங்கிக் கூறினான்.

1706. "காமம், உலகில் தீயன எனக் கூறப்படும் யாவற்றையும் தரும்; பெருமையையும் குற்றமற்ற செல்வத்தையும் அழிக்கும்; முத்தி நெறியில செல்லும் நல்ல உயிரைத் தடுத்து நரகத்தில் செலுத்தும். ஆதலால் உயிர்க்குக் காமத்தை விட ஒரு கொடிய பகை உண்டா? இல்லை." என்றான்.

1707. இத்தகைய நீதி நூல் கருத்துக்களைச் சிந்தித்த இந்திரன், அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று, தன்னைத் தோழர்கள் சூழ்ந்துவர, பக்தியுடன் சென்று முருகப்பெருமானின் திருப்பாதங்களைச் சார்ந்து, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கரம் குவித்துப் பணிந்தான்.

1708. அந்த இந்திரன், தொழுத கையினனாய், பணிந்த உடலை யுடையவனாய், சித்திரப் பாவை போல அசையாத ஐம்புலன்களை யுடையவனாய், தூசிகள் படியப் பெற்ற அவயவங்களை யுடையவனாய், வேதப் பொருள் பொதிந்த தோத்திரங்களைச் சொல்பவனாய் அம்முருகப் பெருமானைப் பணிந்தான்.

396 □ கந்தபுராணம்

1709. கரிய வன்றனைச் செய்யவன் கருணைசெய் தருளி
வருதி யென்றுகூய் மறைகளும் வரம்புகாண்

கில்லா

அரன தாள்களை அருச்சனை புரிதுநாம் அதனாக்
குரிய வாயபல் கரணமும் தருதியென் றுரைத்தான்.

1710. உரைத்த வெல்லையில் தொழுதுபோய் உழையரில்
பலரைக்

கரைத்து வீற்றுவீற் றேவியே கடிமலர்க் கண்ணி
திரைத்து கிற்படா நறும்புனல் அவிபுகை தீபம்
விரைத்த கந்தங்க ளேனவுந் தந்தனன் விரைவில்.

1711. அவ்வக் காலையில் ஆறுமா முகனுடை யடிகள்
தெய்வக் கம்மியற் கொண்டொரு சினகரம்

இயற்றிச்

சைவத் தந்திர விதியுளி நாடியே தாதை
எவ்வெக் காலமும் நிலையதோர் உருவுசெய்
திட்டான்.

1712. தேவு சால்மணிப் பீடத்தில் ஈசனைச் சேர்த்தி
ஆவின் ஒரைந்தும் அமுதமும் வரிசையால்

ஆட்டித்

தாலி லாததோர் வாலிதாம் அணித்துகில் சாத்திப்
பூவின் மாலிகை செய்யசாந் தத்தொடும்
புனைந்தான்.

1709. சிவந்த நிறமுடைய முருகப் பெருமான், கரு நிறமுடைய இந்திரனுக்கு அருள் புரிந்து 'வருக' என அருகே அழைத்து, "நாம், வேதங்களாலும் உணரப் பெறாத சிவபெருமானது திருப் பாதங்களை அர்ச்சனை செய்து வழிபடுவோம். ஆகவே அதற்குரிய பொருள் களைக் கொணர்க!" என்று பணித்தார்.

1710. அவ்வாறு ஆறுமுகக் கடவுள் கட்டளை யிட்ட வுடனே இந்திரன் அவரைத் தொழுது சென்று தன் ஏவலர் பலரை அழைத்தான். அழைத்து அவர்களை ஏலி மணம் மிகு மலர் மாலைகள், திரைச் சீலை, நறுமண நீர் (திருமஞ்சமை) நைவேத்தியம் தூபம், தீபம், வாசனைப் பொருள்கள் ஆகியவற்றையும் பிறவற்றையும் கொண்டு வருமாறு செய்தான்.

1711. முருகப்பெருமான் அப் பொருள்களைக் கொண்டு, சிவபிரானை வழிபடலானார். முதலில் ஆறுமுகக் கடவுள் தேவதர்சனைக் கொண்டு ஒரு கோயிலை அமைத்தார்; அதில் சைவ ஆகம நெறிப்படி, தந்தையாகிய முக்கண் கடவுள் எக்காலத்தும் நிலைத் திருக்கும் பான்மையில், ஒரு திருவுருவத்தை நிறுவினார்.

1712. முருகப் பெருமான், தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஓர் இரத்தின பீடத்தில் சிவபெருமானை எழுந்தருளச் செய்தார்; பஞ்ச கவ்வியத்தையும், பஞ்சாமிர்தத்தையும் முறையாக அபிஷேகம் செய்தார்; குற்றமற்ற தூய ஆடையையும், மலர்மாலையையும், சந்தனத்தையும் சாத்தினார். ஆவின் ஐந்து (பஞ்ச கவ்வியம்): பால், தயிர், நெய், கோமயம், கோசலம். பஞ்சாமிர்தம்: பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை)

398 □ கந்தபுராணம்

1713. மருந்தி னாற்றவுஞ் சுவையன வாலுவ
நூல்போய்த்
திருந்தி னார்களும் வியப்பன திறம்பல வாதிட்
பொருந்து கின்றன நிரல் துமை கருனையம்
புழுக்கல்
சொரிந்து பொற்கலத் தருத்தினன் மந்திரத்
தொடர்பால்.

1714. கந்தம் வெள்ளிலை புகநற் காயிவை கலந்து
தந்து பின்முறை அருத்தினன் புனைசுடர் தலையா
வந்த பான்மைக ளியாவையும் வரிசையா லுதவி
முந்து கைதொழுஉப் போற்றினன் மும்முறை
வணங்கி.

வேறு

1715. இருவரும் உணர்கிலா திருந்த தாள்களைச்
சரவண மிசைவரு தனயன் பூசனை
புரிதலும் உமையொரு புடையிற் சேர்தர
அருள்விடை மீமிசை அண்ணல் தோன்றினான்.

1716. கார்த்திகை காதலன் கறைமி டற்றுடை
மூர்த்திநல் லருள்செய முன்னி வந்தது
பார்த்தனன் எழுந்தனன் பணிந்து சென்னிமேற்
சேர்த்திய கரத்தொடு சென்று போற்றினான்.

1717. செயிர்ப்பறு நந்திதன் திறத்தில் வீரரும்
வியர்ப்பினில் வந்தெழு வீர ருங்குழிஇக்
கயற்புரை கண்ணுமை கணவற் காணுறிஇ
மயிர்ப்புறம் பொடிப்புற வணங்கி ஏத்தினார்.

1713. முருகப் பெருமான், தேவாமிர்தத்தை விடச் சுவையானவையும், சமையற் கலையில் வல்லவர்களும் புகழத் தக்கவையும், பல வகையால் அமைந்தவையும் ஆகிய, ஒழுங்காக அமைந்த பொரிக் கறிகளுடன் கூடிய அன்னத்தைப் பொன் கலத்தில் படைத்து, மந்திரத்துடன் நைவேத்தியம் செய்தார்.

1714. அதன்பின், முகவாசம் வெற்றிலை, பாக்கு ஆகியவற்றைக் கலந்து அர்ச்சனை செய்தார்; தூபம் தீபம் கொண்டு முறையாக ஆராதனை செய்தார். பின், முழு முதற்கடவுள் முன்னின்று கைகூப்பி. மும்முறை வணங்கித் துதித்தார்.

1715. சரணவப் பொய்கையில் தான்றிய முருகப் பெருமான், டீமா, விஷ்ணு ஆகியோரால் காண முடியாத திருவடிகளைத் தொழுது போற்றியதும், சிவபெருமான், உமையம்மை இடப்பாகத்தே அமைய. அருள்மிக்க விடபவாகனத்தில் தோன்றிக் காட்சி யளித்தார்.

1716. கார்த்திகை மகளிர்க்கு மைந்தராகப் பிறந்த முருகப் பெருமான், நஞ்சை மிடற்றிலே யுடைய சிவ பெருமான் கருணை புரிய நினைத்து எழுந்தருளிய தன்மையை நோக்கி, எழுந்து வணங்கி, தலைமேல் கூப்பிய கரத்துடன் முன் சென்று போற்றினார்.

1717. சினமில்லாத நந்தி கணத்தவர்களாக இருந்த நவ வீரர்களும், வியர்வையில் தோன்றிய இலட்சம் வீரரும், கயல் அனைய கண்களையுடைய உமையம்மையின் கணவரான சிவபெருமானைத் தரிசித்து உடலிலுள்ள உரோமங்கள் புளகமுடத் துதித்தனர்.

- 1718 முண்டகன் முதல்வரும் முரண்கொள் பூதரும்
கண்டனர் அனையது கரங்கள் கூப்பியே
மண்டனின் மும்முறை வணங்கி வானகம்
எண்டிசை செவிடுற ஏத்தல் மேயினார்.

வேறு

1719. ஆயது காலை தன்னில் அருவுரு வாகும் அண்ணல்
சேயினை நோக்கி உன்றன் வழிபடற் குவகை
செய்தேம்
நீயிது கோடி யென்னா நிரந்தபல் புவன முற்றும்
ஏயென முடிவு செய்யும் படைக்கலத் திறையை
ஈந்தான்.
1720. மற்றிது நம்பால் தோன்றும் வான்படை மாயன்
வேதாப்
பெற்றுள தன்றி யார்இப் பெரும்படை பரிக்கும்
நீரார்
முற்றுயிர் உண்ணும் வெஞ்தர் முரட்படை
தொலைப்பான் ஈது
பற்றுதி மைந்த என்னாப் பராபரன் அருளிப்
போனான்.
1721. கருணைசெய் பரமன் சேணிற் கரந்தனன் போன
காலை
அருள்பெறு நெடுவேல் அண்ணல் அன்னவற்
போற்றிப் பின்னை
விரவிய இலக்கத் தொன்பான் விரரும் அயனும்
ஏனைச்
சுரர்களும் வழுத்திச் செல்லத் தூயதன் தேரிற்
புக்கான்.

1718. பிரமா முதலான தேவர்களும். வலிமைமிக்க பூதர்களும் அதனைக் கண்டு, கை கூப்பித் தொழுது பூமியில் வீழ்ந்து மும்முறை வணங்கி, வானமும் எட்டுத் திசைகளும் செவிடுறமிக்க ஒலியெழுப்பித் துதித்தனர்.

1719. அப்போது அருவமாகவும் உருவமாகவும் அருவுருவமாகவும் திகழும் சிவபெருமான், தம் மைந்தரான ஆறுமுகக் கடவுளை நோக்கி, "நின்வழிபாடு கண்டு மகிழ்ந்தோம், இதனை ஏற்பாயாக!" என அருளிப் பல உலகங்களையும் விரைவில் அழிக்கக் கூடிய படைக் கலங்களில் முதன்மையான பசுபதாஸ்திரத்தை அளித்தார்.

1720. பின் சிவபெருமான் தன் திருக்குமரனை நோக்கி, மைந்த! இஃது எம்மிடம் தோன்றிய சிறந்த படைக்கலம் ஆகும்; இதுபோன்ற ஒன்றைத்திருமாலும் பிரமனும் கூடப் பெற்றிருக்கவில்லை; நின்னைத் தவிர இதனை ஏந்தும் வல்லமை பெற்றவர் யாரும் இந்த உலகில் இல்லை. எல்லா உயிர்களையும் அழிக்கும் துரமன்மனின் ஆற்றல்மிக்க படைகளை அழிக்குமாறு இதனை ஏற்றுப் பயன்படுத்துவாயாக!" என்று கூறி மறைந்தார்.

1721. இவ்வாறு அருள் புரிந்த சிவபெருமான் விண்ணில் மறைந்து சென்றபோது, அவரது திருவருளைப் பெற்ற நீண்ட வேலேந்திய முருகப் பெருமான் அவரை வணங்கி, இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும் பிரமாவும் திருமாலும் மற்றத் தேவர்களும் நெருங்கித் துதித்து உடன் வர, தூய தம் மனோவேகப் பொன் தேரில் ஏறினார்.

1722. சில்லியந் தேர்மேற் செவ்வேள் சேர்தலும் உலவை
வேந்தன்
வல்லைதன் தமர்க ளோடும் வாம்பரி கடாவி
உய்ப்ப
எல்லையிற் பரிதி தோன்ற எழுதரும் உயிர்க
ளேபோல்
ஒல்லென எழுந்த தம்மா உருகெழு பூத வெள்ளம்.
1723. சாரத நீத்த மெல்லாம் தரையின்நின் நெழுந்து
தும்பு
போரணி யணிந்து போந்த புடைதனில் இலக்கத்
தொன்பான்
வீரரும் சுரர்கள் யாரும் மேவினர் வந்தார்
வான்றோய்
தேர்மிசை அவர்க்கு நாப்பட் சென்றனன்
குமரச் செம்மல்.
1724. மண்ணியங் கரையிற் நென்பால் வகுத்தசேய்
ஞல்லூர் நீங்கி
எண்ணிய வுதவும் பொன்னி யிகந்திடை மருதி
ளோடு
தண்ணியல் மஞ்ஞை யாடுந் தண்டுறை பறிய
லுருங்
கண்ணுதல் இறைவன் தானம் ஏனவும் கண்டு
போனான்
1725. எழில்வளஞ் சுரக்குந் தொல்லைஇலஞ்சியங்
கானம் நோக்கி
மழவிடை இறைவன் பொற்றாள் வணங்கியே
மலர்மென் பாவை
முழுதுள திருவும் என்றும் முடிவில்மங் கலமும்
எய்த
விழுமிதின் நோற்றுப் பெற்ற வியன்திரு வாருர்
கண்டான்.

1722. உருளைகளை யுடைய தேரின்மீது முருகப் பெருமான் எழுந்தருளிய போது, வாயு தேவன் தனது சுற்றத்தவர் நாற்பத்தொன்பதின் மருடன், தாவும் குதிரைகளைச் செலுத்த, காலையில் தூரியன் உதயமாகும் போது தூக்கம் விட்டெழும் உயிர்களைப் போல, எவரும் அஞ்சத்தக்க பூதர்படை எழுந்தது.

1723. பூதர்படை முழுதும் பூமியில் ஒருங்கு கூடிப் போர்க் கோலம் பூண்டு சென்றன; இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும் தேவர்களும் பக்கத்தில் துழ்ந்து வந்தனர்; அவர்களுக்கு இடையில், வானளாவிய தேரின் மேல் முருகப் பெருமான் செல்லலானார்.

1724. முருகக் கடவுள், மண்ணியாற்றங்கரையின் தென்பால் உள்ள திருச்சேய்ஞலூரை நீங்கி, கருதிய பலன்களை யெல்லாம் தரும் காவிரியைக் கடந்து, திருவிடை மருதூர், மயிலாடு துறை, அறியலூர் ஆகிய ஊர்களையும், சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் பிற தலங்களையும் தரிசித்துச் சென்றார்.

1725. முருகப் பெருமான், வளம் கொழிக்கும் பழைய திருவிலஞ்சியங்கானத்துக் கோயிலைத் தரிசித்து, சிவபெருமானைத் தொழுதார். பின், செந்தாமரை மலரில் இருக்கும் திருமகள், எல்லாச் செல்வத்தையும் அழியாத மங்கலியத்தையும் சிறந்த தவம் புரிந்து பெற்றுக்கொண்ட பெருமைமிக்க திருவாருரைக் கண்டு தரிசித்தார்.

25. சுரம்புகு படலம்

1726. புற்றிடங் கொண்ட புத்தேள் புரந்தரற்
 கருள்செய் திட்ட
 நற்றலந் தன்னைச் சேர்ந்த நகரமுள் ளனவுங்
 காணூஉக்
 கொற்றவெங் கதிர்வேல் அண்ணல் கொல்லுலை
 அழலிற் செக்கர்
 பற்றிய இரும்பு போலும் பாலையங் கானத்
 துற்றான்.

வேறு

1727. ஏழு நேமியும் பெரும்புறக் கடலுமெண் டிசையுஞ்
 துழ அன்னதால் அழலின்றித் தொன்மைபோ
 லாகி
 ஆழி யுள்ளுறும் வடவையின் அவற்றினைப் பருகி
 ஊழி தன்னினும் இருப்பதவ் வுயர்பெரும் பாலை.
1728. அண்டர் நாயகன் உலகடும் மகந்தனக் காகும்
 பண்ட மேசெறி பல்வளம் ஆருயிர் பசுக்கள்
 மண்டு நேமிநெய் நிலங்கல மாயுற மலர்தீக்
 குண்ட மாயது கள்ளிதழ் கொடியவெம் பாலை.
1729. வண்ண ஒன்சுதை மெய்யுடை வரந்தி கேள்வன்
 நண்ணு தொல்லுல காகியே நரலையுற் றென்னத்
 தண்ணி லாவெழு நூத்தலை இரண்டுடைத்
 தழலின்
 டண்ண வற்குல காயது முதுபெரும் பாலை.

25. கரம்புகு படலம்

1726. வெற்றியைத் தரும் ஒளிமிக்க வேலேந்திய முருகப் பெருமான், புற்றை இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் இந்திரனுக்கு அருள் புரிந்த திருவாருரைச் சேர்ந்த கோயில்கள் அனைத்தையும் கண்டு தரிசித்தார். பின், கொல்லனது உலைக் களத்தில் உள்ள தீயைப் போல் சிவந்த இரும்பைப் போன்ற பாலை வன வழியே சென்றார்.

1727. அந்தப் பரந்த பாலை நிலம், ஏழு கடல்களும் பெரிய புறவாழியும் எட்டுத் திசைகளிலும் சூழ்ந்து நின்ற போதும் அவற்றால் அழிதல் இல்லாமல், முன் போலவே கடலினுள்ளே இருக்கும் வடவா முகாக்கினியைப் போல அக்கடல்களைப் பருகி, ஊழிக் காலத்தும் அழியாமல் இருப்பதாகும்.

1728. அந்தக் கொடிய பாலை நிலம், உலகில் மிகுந்த பல்வகை வளங்களும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகிய சிவபெருமான் உலகை அழிக்கும் யாகத்திற்கு உதவும் பொருள்களாகவும், உயிர்கள் எல்லாம் யாகப் பசுக்களாகவும், நீர் மிக்க கடல்கள் நெய்யாகவும், பூமி நெய் வைக்கும் பாத்திரமாகவும் இருக்க, கள்ளி மரங்கள் நிறைந்து அக்கினிச் சுவாலை வீசும் ஓமகுண்டமாக இருந்தது.

1729. அந்தப் பரந்த பாலை நிலம், கடலானது அழகிய ஒளி மிக்க வெண்ணிறம் வாய்ந்த உடலைப் பெற்ற வருண தேவன் இருக்கும் பழைய உலகமாக இருந்தாற் போல, குளிர்ச்சியற்ற ஏழு நாக்குகளையும் இரண்டு தலைகளையும் உடைய அக்கினி தேவனுக்கு உலகமாக இருந்தது.

406 □ கந்தபுராணம்

1730. உடைய தொல்குலக் கேண்மையால் அவ்வனத்
துறையும்
கொடிய வன்னிபாற் சென்றதோ வெப்பமேல்
கொண்டு
நடுந் டுங்கிவெம் புகையுமிழ்ந் தரற்றிநா வுலர்ந்து
கடல்ப டிந்துநி: பருகுமால் வடவையங் கனலே.
1731. கற்றை யங்கதிர்ப் பரிதியும் மதியுமக் கானஞ்
சுற்றி யேருவ தல்லது மிசைபுகார் சுரரும்
மற்று ளார்களும் அனையரே எழிலியும் மருத்தும்
எற்றை வைகலும் அதன்புடை போகவும் இசையா.
1732. சேனம் வெம்பணி ஒண்புறா விரலைமான்
செந்நாய்
ஆனை யாதிகள் அவ்வனத்திருக்கவும் ஆவி
போன தில்லையால் அங்கியிற் றோங்கிய
பொருள்கள்
மேனி கன்றுவ தன்றியே விளியுமோ அதனால்.
1733. எண்ணி னுஞ்சுடும் பாலையங் கானிடை எழுந்த
கண்ண கன்புகை அழல்படு கின்றகாட் சியவே
விண்ணின் நிலமுஞ் செக்கரும் அவற்றினால்
வெடித்த
புண்ணும் மொக்குளும் கதிர்களும் உடுக்களும்
போலாம்.
1734. வேக வெய்யவன் புடையுறா தவ்வன மிசையே
போக வோரிறை எழுந்தழல் சுட்டது போலும்
ஏகு தேரொரு காலிலா திழந்ததால் இருகால்
பாகி ழந்தனன் அவன்கதிர் அங்கிபட் டனவே.

1730. வடவாமுகாக்கினி தமக்கு இயல்பான உரிமையால், அந்தப் பாலை நிலத்திருக்கும் கொடிய அக்கினியிடம் சென்றதோ? மிகவும் வெப்பம் அடைந்து, புலம்பி, நா வறண்டு, கடலில் மூழ்கி நீரைக் குடிக்கின்றதே!

1731. கூட்டாகிய கதிர்களை யுடைய தூரியனும் சந்திரனும் அந்தக் காட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு செல்வார்களேயன்றி மேலே செல்ல மாட்டார்கள்; தேவரும் பிறரும் கூட அத்தன்மையரே; மேகமும் காற்றும் அதனருகே செல்வும் நினைக்க மாட்டா.

1732. பருந்து, கொடிய பாம்பு, அழகிய புறா, கலைமான், புள்ளி மான், செந்நாய், யானை முதலானவை அப் பாலை நிலத்திலே இருந்த போதும் இறக்கவில்லை! தீயில் தோன்றிய உயிர்கள் அத்தீயினால் உடல் வெதும்புமே யன்றி இறந் தொழிவதில்லை!

1733. விண்ணிலே தோன்றும் நீல நிறமும் செல்வானமும், நினைத்தாலும் நெஞ்சைச் சுடும் அப் பாலை வனத்திலிருந்து சென்ற, பரந்த புகைப் படலமும் அக்கினியும் போல் காணப்படுகின்றன. விண்ணில் உள்ள தூரியனும், சந்திரனும், நட்சத்திரங்களும் அப் புகையாலும் அக்கினியாலும் வெதுப்பப்பட்டு வெடித்துச் சிதறிய புண்ணையும் கொப்புளங் களையும் போல் காணப்படுகின்றன.

1734. வேகமாகச் செல்லும் தூரியன் விலகிப் போகாமல் அந்தப் பாலைவனத்தின் மேலே சென்றதால் ஓடுகின்ற தேர் ஒரு சக்கரத்தை இழந்தது; சாரதியான அருணன் இரண்டு கால்களையும் இழந்தான்; அச் சூரியனின் கதிர்கள் அக்கினி மயமாக மாறின.

408 □ கந்தபுராணம்

1735. தங்கள் தொல்பவம் அகன்றிலா விண்ணவர்
 தம்மைத்
 துங்க முத்தியின் பொருட்டினால் அடைபவர்
 தொகைபோல்
 அங்கம் நொந்துதம் போலவே வெப்பமுற் றயரும்
 கங்கம் நாடியே நீழலுக் கடைவன கலைகள்.
1736. கோல வெங்கதிர் மதியிவர் வைகலுங் கொடிய
 பாலை வெஞ்சுரத் தாரமல் வெம்மைபட் டனரோ
 காலை தன்னினும் மாலையம் பொழுதினுங் கங்குல்
 வேலை தன்னிலும் பிறவினும் வேலைநீர் படிவார்.
1737. தொடரும் வானவர் யாவரும் ஐயைதாள்
 தொழுவார்
 கொடிய பாலைமுன் னுணர்கிலா தணுகினர்
 கொல்லோ
 அடிசி வந்தகம் வெம்பியே அமுதமுண் டதற்காப்
 படியின் மேலென்றுஞ் செல்கிலர் விண்மிசைப்
 பட்டர்வார்
1738. ஒள்ளி தாகிய தலைமையிற் பிறந்துளோர் உலகம்
 எள்ளும் நல்குர வெய்தலால் இழிந்தவர் கண்ணுங்
 கொள்ளு மாறொரு பயன்குறித் தேகல்
 போற்கொடிய
 கள்ளி தன்புடை நீழலுக் கொதுங்குவ கரிகள்.
1739. இரவி கம்மியன் சுட்டுறு கோல்கதிர் எரிதீ
 மருவு செந்தரை பொறிமணி கொள்கலம்
 வறுங்கான்
 கரிக ளேகரி காற்குழல் துதிக்கைநீர் கானல்
 புரித ரும்பணி வெந்திடும் பணிக்குலம் போலும்.

1735. தங்களது பழைய பிறவித்துயரை நீக்காத தேவர்களை, மேலான முத்தியை அடையும் பொருட்டுத் தொழுபவரைப் போல, கலை மான்கள் உடல் வருந்தி, தம்மைப் போலவே வெப்பத்தால் வருந்தும் பருந்துகளை நாடி நிழலுக்காக அடைகின்றன.

1736. அழகிய, வெம்மை வாய்ந்த தூரியனும், சந்திரனும் நாள்தோறும் கொடிய பாலையின் வெம்மையால் தாக்கப்பட்டுக் காலையிலும் மாலையிலும் இரவிலும் மற்ற நேரங்களிலும் கடல் நீரில் சூழ்கி வெம்மையைப் போக்கிக் கொள்வர்.

1737. தேவர்கள் அனைவரும் கொற்றவையின் திருவடிகளைத் தொழ விரும்பி, வெம்மை மிக்க அப் பாலையின் தன்மையை முன்னரே அறியாது வந்தனர் போலும்! அதனால் கால்கள் சிவந்து, மனம் வெம்பி, அவ் வெம்மை தீருமாறு அமிழ்த்ததைப் பருகி, பூமியின் மீது கால் வைத்துச் செல்லாது எப்போதும் விண்ணிலேயே செல்வர்.

1738. புகழ்மிக்க மேற்குடியில் பிறந்தார்கள், உலகத்தாரால் இகழப்படும் அறுமை வந்துற்றபோது, ஒரு பயனைப் பெறக் கருதி இழிந்தவரிடம் செல்லுதல்போல, யானைகள் கொடிய கள்ளி மரத்தினருகே நிழலுக்காக ஒதுங்கின.

1739. அந்தப் பாலை நிலத்தில் தூரியன் பொற்கொல்லனைப் போலவும், அச்சூரியனின் கதிர்கள் சூட்டுக் கோல் போலவும், தீமருவும் சிவந்த நிலம் நெருப்புப் போலவும், சிதறிக் கிடக்கும் தீப்பொறிகள் இரத்தினங்களைப் போலவும், வெறும் காடு பாத்திரம் போலவும், யானைகள் கரியைப் போலவும், அந்த யானைத் துதிக்கை ஊதுகுழல் போலவும், பேய்த்தேர் நீர் போலவும், வெந்து கிடக்கும் பாம்புக் கூட்டங்கள் அணிகள் போலவும் தோன்றும்.

410 □ கந்தபுராணம்

1740. ஆன்ற வான்புலி நதிப்புனல் பாதலம் அதன்கண்
தோன்று நீத்தநீர் யாவையும் ஒருங்குறத் துற்றுச்
சான்ற பாலையஞ் செந்தழல் அப்புனல் தன்னைக்
கான்ற வாறெனக் கிளர்வன அந்நிலக் கான்ல்.

1741. விஞ்சு கானல்வெண் டேரினை யாறென விரும்பி
நெஞ்சில் உன்னியே இரலைமான் மடப்பிடி
நெடுந்தாட்
குஞ்ச ரந்திரிந் துலைவன கொடியவெம் பணிகால்
நஞ்சு தன்னையும் அருந்துவ ஞுமலிநீர் நசையால்.

1742. செய்ய மண்மகள் உலப்புறா உந்தியந் தீயாய்
வெய்ய வன்செலந் கரியவப் பாலையே வுதலான்
மொய்யில் வெம்பணி புகையழல் உமிழ்வன
முரணும்
மையு றுங்கொடு நஞ்சொடு கான்றசெம் மணிகள்.

1743. முளையின் அஞ்சொர் முத்தமும் முந்துசெம் பரலும்
அளவில் பாந்தளின் மணிகளும் ஈண்டியே
அமர்தல்
விளிவில் அவ்வனத் தீச்சுடத் தனதுமெய்
வெடித்தே
உளையும் மண்மகள் மொக்குளுந் றிடுதிறன்
ஒக்கும்.

1744. கள்ளி பட்டன பாலையும் தீந்தன கரிந்து
முள்ளி பட்டன எரிந்தன குராமரம் முளிந்து
கொள்ளி பட்டன காரகில் அன்னதாற் கொடுந்தீப்
புள்ளி பட்டது போன்றது பாஸ்யம் புலியே.

1740. அந்தப் பாலை நிலத்தில் பரந்த செந்தழல் அகன்ற வானத்திலும் பூமியிலும் உள்ள ஆற்றுநீர், பாதாளத்தில் தோன்றும் நீர் ஆகிய யாவற்றையும் ஒருங்கே பருகி, பின் அந்த நீரை உமிழ்ந்ததைப் போல, அங்குள்ள பேய்த் தேர்கள் தோன்றும்.

1741. கலைமான், புள்ளிமான், இளம் பெண் யானை, நெடிய கால்களையுடைய ஆண்யானை ஆகிய இவை, கானல் நீராகிய பேய்த் தேரை ஆறு என்று கருதி, விரும்பிச் சென்று அது நீரல்லாமையால்—எங்கும் அலைந்து திரிந்தன; நாய்கள் நீர் வேட்கையால் கொடிய பாம்புகள் உமிழ்ந்த நஞ்சையும் உண்ணலாயின.

1742. செவ்விய பூமி குறைவில்லாத இரத்தத்தீயாக, தூரியனும் கடந்து செல்ல முடியாமல் அந்தப் பாலை வனத்தில் தங்கியிருக்க, வலிமையில்லாத கொடிய பாம்புகள், புகையும் நெருப்பையும் உமிழ்தலைப் போலிருக்கும், அந்த பாம்புகள் உமிழ்ந்த கருநிறமான கொடிய நஞ்சும், சிவப்பு இரத்தினங்களும்!

1743. முங்கில்கள் உதிர்த்த முத்துக்களும், சிவந்த பரற்கற்களும், அளவற்ற பாம்புகள் ஈன்ற இரத்தினங்களும் நெருங்கி இருத்தல், அழிவற்ற அந்தப் பாலை வனத்தில் உள்ள தீ சுடுதலால் வருத்திய மண்மகள் தனது உடல் வெடிக்கப் பெற்றுக் கொப்புளம் உண்டான தன்மையைப் போல் தோன்றும்.

1744. கள்ளி மரங்கள் அழிந்தொழிந்தன; பாலை மரங்களும் எரிந்து கருகின; முள்ளிச் செடிகள் எரிந்து அழிந்தன; குராமரங்கள் எரிந்து ஒழிந்தன; கரு நிற அகில் மரங்கள் காய்ந்து கொள்ளிகள் ஆயின. அதனால் அப்பாலை, கொடிய தீப்புள்ளி பட்டாற் போன்று இருந்தது.

412 □ கந்தபுராணம்

1745. இன்ன தாகிய பாலையஞ் சுரத்திடை இறைவன்
தன்ன தாகிய தானைக ளொடுந்தலைப் படலும்
மின்னு மாமுகில் பொழிந்தபின் தண்ணளி மிக்கு
மன்னு கின்றபூங் குறிஞ்சிபோ லாயதவ் வனமே.
1746. ஆற்ற ருந்திறல் அங்கிதன் அரசியல் முறையை
மாற்றி எம்பிரான் வருணற்கு வழங்கினா னென்ன
ஏற்ற மாகிய வெம்மைபோய் நீங்கியே எவரும்
போற்று நீரொடு தண்ணளி பெற்றதப் புலியே.
1747. காதல் நீங்கலா தலமரும் ஆருயிர்க் கரணம்
ஆதி ஈசன தருளினால் அவனதா கியபோல்
ஏது நீரிலா தழல்படு வெய்யகான் இளையோன்
போத லாற்குளிர் கொண்டது நறுமலர்ப்
பொழிலாய்.
1748. புறநெறிக்கணோ வீழ்ந்துளோர் சிவனருள்
புகுங்கால்
அறிவும் ஆற்றலுங் குறிகளும் வேறுபட் டனபோல்
வறிய செந்தழல் வெவ்வனம் வேலவன் வரலால்
நறிய தண்மலர்ச் சோலையாய் உவகைநல் கியதே.

வேறு

1749. நீரறு முரம்பின் நன்மை நீங்குமச் சுரத்தின்
தன்பால்
ஈரறு புயத்தன் செல்ல எழில்கெழு பரங்குன்
றத்தில்
பாரறு தவம்புண் டுள்ள பராசரன் சிறார்க ளாய்.
ஓரறு வகைமை யோரும் ஓதியால் அதனைக்
கண்டார்.

1745. இத்தகைய பாலைவனத்தில் முருகப் பெருமான் தமது படைகளுடன் சென்றதும், அந்த பாலைவனம், மின்னுகின்ற மா மேகங்கள் மழை பெய்த பின் முன்னைவிடக் குளிர்ச்சி மிகுந்த அழகிய குறிஞ்சி நிலம் போலாயிற்று.

1746. எம்பெருமானாகிய ஆறுமுகக் கடவுள், தாங்கு தற்கரிய வலிமையுடைய அக்கினிதேவனது அரசரிமையை மாற்றி, அவ்வுரிமையை வருணதேவனுக்கு வழங்கினார் என்று கூறும்படி, அந்தப் பாலைவனம், மிகுதியான வெப்பம் குறைந்தது; யாவரும் போற்றும் நீர் வளத்துடன் குளிர்ச்சி பெற்றது.

1747. ஆசை நீங்கப் பெறாது உலகில் உழல்கின்ற நிறைந்த உயிர்களின் புலன்கள், சிவபிரானின் அருளினால் அவருடையதாக ஆதல் போல, சிறிதும் நீரின்றிக் கனன்றிருந்த பாலைநிலம், முருகப் பெருமானின் வருகையால், நறுமணம்மிக்க பூக்கள் நிறைந்த சோலையாகிய குளிர்ச்சி பெற்றது.

1748. புறச் சமயத்தில் வீழ்ந்தவர்கள், சிவ பெருமானின் அருள் பெற்ற பொழுது, அவர்தம் அறிவும் ஆற்றலும் அடையாளங்களும் தீய நெறியினின்றும் விலகி நன்னெறியை அடைதல் போல, வெறுமையான சிவந்த கொடிய அந்தப் பாலைவனம், முருகக்கடவுளின் வருகையால் நறுமணம் கமழும் குளிர் சோலையாகி மகிழ்ச்சியளித்தது.

1749. நீர்இல்லாத, பரற்கற்கள் மிகுந்த அந்தப் பாலைவனத்தில், பன்னிரு கைகளையுடைய முருகக் கடவுள் வந்தபோது, அழகு விளங்கும் திருப்பரங் குன்றத்தில் ஒப்பற்ற தவம் புரியும் பராசர முனிவரின் மைந்தர்களான ஆறு முனிவர்களும், அப்பெருமானின் வருகையைத் தம் ஞானத்தால் உணர்ந்தனர்.

1750. தத்தனே அனந்தன் நந்தி சதுர்முகன் பரிதிப்

பாணி

மெய்த்தவ மாலி என்ன மேவுமு விருவர் தாமும்
அத்தன தருளை முன்னி அடுக்கலின் இருக்கை

நீங்கி

உத்தர நடவை யெய்தி ஒய்யெனப் படர்த

லுற்றார்.

1751. ஆர்வல ராகும் மைந்தர் அறுவரும் அளகை

நேடிப்

பார்வல்லந் தணையு மாபோல் பாலையென்

றுரைக்கு மெல்லை

நேர்வரு கின்ற காலை நெடும்படை நீத்தஞ் சூழச்
சூர்வினை முடிப்பான் செல்லும் தோன்றல்வந்

த ணிய னானான்

1752. அணிமையிற் சேயோன் நண்ண ஆறுமா முகமும்

பன்னீர்

இணைதவிர் புயமும் கையும் ஏந்தெழிற்படையின்
சீரும்

மணியணி மார்பும் செங்கேழ் வானறுகின்

மருங்கும் பாதத்

துணையுமத் துணையிற் கண்டு தொழுதுகண்

களிப்புக் கொண்டார்

1753. முவுரு திறத்தி னோரும் முற்றொருங் குணர்ந்த

வள்ளல்

பூவடி வணங்கித் தேனீப் புதுநறா அருந்தி யார்த்து
மேவருந் தன்மைத் தென்ன வியப்பொடு வழுத்தி

நின்று

தேவர்கள் தேவ எம்பால் திருவருள் செய்தி

யென்றார்.

1750. தப்தர், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்கர பாணி, மெய்ம்மையான தவத்திற் சிறந்தமாலி என்னும் ஆறு முனிவர்களும், சிவபெருமானின் அருளை நினைத்து திருப்பரங்குன்றத்திருந்து நீங்கி, வடக்கு நோக்கி விரைந்து நடந்து செல்வாராயினர்.

1751. பக்தியுடையவர்களான முனிகுமாரர் அறு வரும், தாய்ப்பறவையை நாடிப் பார்ப்பினங்கள் வந்து சேரும் தன்மையைப் போல, பாலைவனம் என்று கூறப்படும் இடத்திற்கு நேராக வரும்பொழுது, துரபன்மனால் நேரும் தீமையை அழிக்க முற்படும் முருகப்பெருமான் அருகே வந்தார்.

1752. முருகக்கடவுள் அவ்வாறு அருகே வர அவரது ஆறு திருமுகங்களையும், பன்னிரண்டு தோள்களையும், பன்னிரண்டு கைகளையும், கைகளில் ஏந்திய படைக் கருவிகளின் அழகையும் மணி ஆரம் அணிந்த மார்பையும், சிவந்த, அழகிய பீதாம்பரம் அணிந்த அரையையும், இணையடிகளையும் அப்பொழுதே கண்டு வணங்கிக் களிப்படைந்தனர்.

1753. அந்த ஆறுமுனிவர்களும், எல்லாவற்றையும் ஒரே சமயத்தில் உணர்ந்த முருகக் கடவுளின் மலர் போன்ற திருவடிகளைப் பணிந்தனர்; புதிய தேனைப் பருகி இசைபாடி மகிழும் வண்டுகளைப் போல வியப்புடன் அப்பெருமானைத் தொழுது போற்றினர் பின், "தேவர்களுக்குத் தலைவரே! எமக்குத் திருவருள் புரிவீரா!" என வேண்டிக் கொண்டனர்.

1754. என்றிவை இருமு வோரும் இசைத்துழி உயிர்கட்
கெல்லாம்
ஒன்றிய உயிரு மாகி உணர்வுமாய் இருந்த மூர்த்தி
தன்றிரு மலர்த்தாள் முன்னந் தலையளி யோடு
தாழ்ந்து
நின்றுகை தொழுதிட் டன்னோர் நிலைமையை
மகவான் கூறும்
1755. மறுவறு பராச ரன்றன் மதலைக ளாகு மின்னோர்
அறுவருஞ் சிறாரே யாகி ஆடுறு செவ்வி தன்னில்
நிறைதரு சரவணத்து நெடுந்தடம் புனலிற் பாய்ந்து
முறைமுறை புக்கு முழ்கி முகேரென அலைக்க
லுற்றார்.
1756. உலைத்தலை உணர்ச்சி கொள்ள உள்ளுயிர்
திரியுமா போல்
நிலைத்தலை யின்றி யார்க்கும் நீந்தல்செய் குண்டு
நீத்தம்
அலைத்தலை யடையும் எல்லை ஆயிடை வதிந்த
மீன்கள்
தலைத்தலை யிரிய இன்னோர் தன்மையங்
கதனைக் கண்டார்.
1757. அங்கது தெரிந்து நின்றோர் ஆண்டுறு மீன்கள்
பற்றித்
துங்கம துடைய கோட்டின் சூழலுய்த் துலவு
மெல்லைச்
செங்கதி ருச்சி வேலைச் செய்கடன் நிரப்ப
உன்னிப்
பங்கமில் நோன்மை பூண்ட பராசரன் அங்கண்
வந்தான்.

1754. என்றிவ்வாறு அம் முனிவர்கள் வேண்டிய பொழுது, இந்திரன், உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராய், உணர்வாய் இருக்கும் முருகப்பெருமானின் சிறந்த தாமரைமலர் அனைய திருவடிகளைப் பக்தியுடன் வணங்கி அம்முனிவர்களின் வரலாற்றைக் கூறினான்.

1755. "குற்ற மற்ற முனிவரின் மைந்தராகிய இந்த அறுவரும், சிறுவர்களாக இருந்து விளையாடும் காலத்தே, நீர் நிறைந்த பெரிய சரவணப் பொய்கையிலே வரிசைவரிசையாக் குதித்து முகேர் என்னும் ஒலி உண்டாகக் கலக்கினர்.

1756. "அறிவு தடுமாறுதலால் உயிரானது ஒரு நிலையில் நில்லாது அலைந்து திரியும் தன்மைபோல, யாவராலும் நீந்தக் கூடிய ஆழமான சரவணப் பொய்கையில் உள்ள நீர் (முனிவர்கள் கலக்கியதால்) நிலையின்றி அலையும் பொழுது, அப்பொய்கையில் இருந்த மீன்கள் இடம் தொறும் அலைந்தன. இம்முனிவர்கள் அதனைக் கண்டனர்.

1757. "அதனைக் கண்டு நின்ற முனிவர்கள், அங்குள்ள மீன்களைப் பிடித்து, உயர்ச்சியுடைய கரையில் விட்டு உலாவுமபோது, மாசற்ற தவத்தை மேற்கொண்ட பராசர முனிவர் துரியன் உச்சிக்குச் செல்லும் மத்தியானத்திற்குரிய அனுஷ்டானத்தை முடிக்கக் கருதி அங்கு வந்தடைந்தார்.

418 □ கந்தபுராணம்

1758. வள்ளுறை கொண்ட தெய்வ வான்சர வணத்து
வந்தோன்
மீள்ளைக ளாகும் இன்னோர் பிடித்தபுள்
ஹாழிலை நோக்கித்
தள்ளுஞ் சினமேல் கொண்டு தனயர்காள் நீலிர்
சுண்டே
துள்ளுறு மீன மாகிச் சுலவுதி ரென்று சொற்றான்
1759. அவ்வுரை இறுக்கு முன்னர் அறுவரும் மேனாள்
ஆற்றும்
செவ்வினை யூழின் பாலால் மீனுரு வாகி அஞ்சி
எவ்வமி தகலு கின்ற தேப்பகல் உரைத்தி
யென்னச்
செவ்விதின் உணர்ந்து மேலைத் திருமுனி புகலல்
உற்றான்.
1760. இத்தடந் தன்னில் மேனாள இராறுதோ ளுடைய
அண்ணல்
அத்தன தருளால் வைக அனையனை யெடுக்கும்
அம்மைய
மெய்த்தனம் உகுக்குந் தீம்பால் வெள்ளமாம்
அதனை நீலிர்
துய்த்திடும் எல்லை தன்னில் தொல்முரு வாதி
ரென்றான்.
1761. என்றிவை முனிவன் கூறி இருந்தகந் கடனை
யாற்றிச்
சென்றனன் அதற்பின் மீரின் திருவுரு அமைந்த
இன்னோர்
அன்றுதொட் டளப்பில் காலம் அலமரும் உணர்ச்சி
யெய்தி
மன்றலஞ் சாவணத்து மாண்பெருந் தடாகத்
துற்றார்.

1758. “மிக்க நீரையுடைய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த சிறந்த சரவணப் பொய்கைக்கு வந்த பராசரமுனிவர், மைந்தர்களான இவர்கள் செய்யும் புன் தொழிலை நோக்கி விலக்கற்கரிய கடும் சினம் கொண்டு, “மைந்தர்களே! நீங்கள் இந்தச் சரவணப் பொய்கையில் துள்ளும் மீன்களாகப் பிறந்து திரிவீராக!” எனச் சாபமிட்டார்.

1759. “அந்தச் சாப மொழியைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள், ஆறு மைந்தர்களும், பண்டைப் பிறப்பில் செய்த தீவினையின் பயனாக உண்டான ஊழ்வினையால் மீன் உருவம் கொண்டனர்; அஞ்சி நடுங்கினர்; தவ முனியைப் பணிந்து வணங்கி,” இந்தச் சாபம் எப்போது விலகும்; சொல்லியருள்க! என வேண்டினர். அது கேட்ட பராசரமுனிவர், நன்கு சிந்திந்துக் கூறத் தொடங்கினார்.

1760. “வருங்காலத்தில் சிவபெருமானின் அருளினால் பன்னிரு தோள்களையுடைய முருகப் பெருமான் இந்தப் பொய்கையில் இருக்க, அப் பெருமானை எடுக்கும் உமாதேவியின் கொங்கைகள் பெருக்கும் இனிய பால் வெள்ளமாகப் பாயும். அந்தப் பாலை நீங்கள் பருகும்போது, பழைய உருவத்தைப் பெறுவீர்” என்று கூறினார்.

1761. “பராசர முனிவர், இவ்வாறு கூறிக் தமது மத்தியான அனுஷ்டானத்தை முடித்துக் கொண்டு சென்றார். அதன்பின், மீனிளது வடிவத்தை அடைந்த இவர்கள், அன்று தொடங்கி அளவற்ற காலமாகச் சுழலும் தன்மையராய் மலர் மணம் கமழும் சரவணம் என்னும் இப் பொய்கையில் இருந்தனர்.

420 □ கந்தபுராணம்

1762. ஐயநீ யனைய பொய்கை அமர்தலும் அவ்வை
கண்டாங்
கொய்யென எடுப்பக் கொங்கை உகளநின் றிழிந்த
தீம்பால்
துய்யதோர் நீத்த மாகிப் துறுமலும் அதனைத்
துய்த்து
மையல்நீங் குற்றுத் தொல்லை வாலிய வடிவம்
பெற்றார்.
1763. தொல்லுரு வடைந்த இன்னோர் துரமதி வேணி
யண்ணல்
நல்லருள் அதனால் வந்து நவையகல் பரங்குன்
றத்தின்
எல்லையில் விரதம் பூண்டாங் கிருந்தனர் எந்தை
ஈண்டுச்
செல்லுவ துணர்ந்து போந்தார் என்றனன் தேவர்
செம்மல்.
1764. தம்மக வுரைக்குங் கூற்றந் தாதையர் வினவு
மாபோல்
அம்மக பதிசொற் கேளா அருள்செய்து பராச
ரன்றன்
செம்மல்கள் தம்மை நோக்கிச் செயிரறு குணத்து
நீவிர்
எம்மொடு செல்வீ ரென்றான் யாவையும் உணர்ந்த
பெம்மன்.
1765. பராசரன் மைந்த ரன்ன பான்மையை வினவிச்
செவ்வேற்
கராசரன் அடைந்தேம் என்று கட்டுரைத்
திறைஞ்சிச் செல்லச்
சராசரம் யாவுந் தந்த சண்முகன் தழல்கட்
கெல்லாம்
இராசர்தந் தன்மை எய்தும் இருஞ்சுரங் கடந்து
போனான்.

1762. “ஐயனே! நீ அந்தப் பொய்கையிலே இருக்க, உம்மை உமையம்மையார் விரைவில் எடுக்க, இரண்டு கொங்கைகளினின்றும் சிந்திய பாலானது தூய வெள்ள மாகப் பெருக்கெடுத்து வர, அந்தப் பாலைப் பருகி, அஞ்ஞானம் விலகப் பெற்று, பழைய தூய வடிவத்தைப் பெற்றனர்

1763. “இவ்வாறு பழைய வடிவத்தைப் பெற்ற முனிவர்கள், தூய பிறைச் சந்திரனை யணிந்த முடியையுடைய சிவபெருமானது நல்ல அருளினால், மாசற்ற திருப்பரங்குன்றத்திற்கு வந்து, அங்கு எல்லையற்ற விரதங்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் முருகப் பெருமானாகிய தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளுவதை உணர்ந்து வந்தனர்” என்று கூறி முடித்தான் இந்திரன்.

1764. தம் குழந்தைகள் கூறும் சொற்களைத் தாய் தந்தையர் கேட்பது போல, யாவற்றையும் முழுதுணர் அறிவால் அறிந்த முருகப் பெருமான், அந்த இந்திரன் உரைத்த சொற்களைக் கேட்டு, அருள் செய்து, பராசர முனிவரின் மைந்தர்களை நோக்கி, “குற்றமற்ற குணமுடைய நீவிர் எம்முடன் வருவீராக!” என்று கட்டளை யிட்டார்.

1765. பராசர முனிவரின் குமாரர் அறுவரும் அந்த உரை கேட்டு, “சிவந்த வேலேந்திய கையையுடைய கடவுளே! உம்மைச் சரண் அடைந்தோம்,” என்று வணங்கிக் கூறி உடன் வர, இயங்குதினைப் பொருள்களும் நிலைத்தினைப் பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் படைத்தருளிய முருகப் பெருமான், அக்கினிகளுக்கெல்லாம் முதன்மை பெற்ற பெரிய பாலை வனத்தைக் கடந்து சென்றார்.

26. திருச்செந்திப் படலம்

1766. சுரமது கடந்து நீங்கிச் சோதிவே லுடைய வள்ளல்
விரிபுனல் சடலத் தண்ணல் மேவுசெங் குன்றார்
நோக்கிப்
பருமணி வயிர முத்தம் பலவளம் பிறவும் ஆழித்
திரையெறி யலைவா யாகுஞ் செந்திமா நகரம்
புக்கான்.
1767. அறுமுகன் அங்கனேகி அகிலம் மியனை நோக்கி
இறையிலோர் சினக ரத்தை இயற்றுதி ஈண்டை
என்னத்
திறனுணர் புனைவர் செம்மல் சிந்தையின் நாடித்
தேவர்
உறைதிரு நகரம் வெஃக ஒருதிருக் கோயில்
செய்தான்.
1768. பொன்னுறும் இரதம் நீங்கிப் புறனெலாந் தானை
நண்ண
அந்நகர் அதனு ளேகி அரும்பெரும் துணைவர்
புதர்
மன்னவர் அயன்மா லாதி வானவர் யாரும் போற்
மின்னுபொற் பீடத் தையன் வீற்றிருந் தருளி
னானே.

வேறு

1769. பானிமிர் மென்குரற் பாற்படு நல்யாழ்
கானமி சைத்தனர் கந்தரு வத்தோர்
ஆனபல் சட்டுவம் அங்கைதொ ரேந்தி
வானமிர் தைச்செவி வாக்குறு மாபோல்.

26. திருச்செந்திப் படலம்

1766. ஒளி வீசும் வேலேந்திய முருகப் பெருமான், அந்தப் பாலைவனத்தைக் கடந்து சென்று, மிக்க நீரையுடைய கங்கை நதி திகழும் சடை முடியைக் கொண்ட சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருச் செங்குன்றாறைத் தரிசித்தார். பின், பெரிய இரத்தினங்களையும் வயிரங்களையும் முத்துக்களையும் இன்னும் பல வளமார்ந்த பொருள்களையும் கடலலைகள் வீசியெறியும் திருச்சீரலைவாயாகிய திருச்செந்தூரை நண்ணினார்.

1767. முருகப் பெருமான் அங்குச் சென்று விச்சுவகன்மாவை நோக்கி, “இங்கே ஒரு நொடிப் பொழிதில் ஒரு கோயிலை அமைப்பாயாக!” என்று கட்டளையிட்டார். சிற்ப நூலை உணர்ந்த அவ் விச்சுவகன்மா, நன்கு ஆலோசித்துத் தேவலோகமும் விரும்புமாறு ஓர் ஒப்பற்ற கோயிலை அமைத்தான்.

1768. முருகப் பெருமான் பொன்மயமான தேரின்னிறும் இறங்கி, பக்கமெங்கும் பூதப்படையை நிற்கச் செய்து, அந்தக் கோயிலினுள் சென்று, அரும் பெரும் தம்பியரும், பூதத் தலைவரும், பிரமா, திருமால் முதலான தேவரும் துதிக்க, ஒளி விளங்கும் பொன்னாலான பீடத்தில் வீற்றிருந்தார்.

1769. அப்பொழுது, மேலான பல அகப்பைகளைக் கையில் ஏந்தி, தேவாமிழ்தத்தைக் காதில் ஊற்றினாற்போல கந்தருவர் நல்லியல்பு மிகுந்த மெல்லிய நரம்புகளிடத்துத் தோன்றும் இனிமையான யாழிசையை இசைத்தனர்; மிடற்றுப் பாடலைப் பாடினர்.

424 □ கந்தபுராணம்

1770. சுருதியெ லாமுணர் தூயவன் வானோர்
புரவலன் மாமுனி புங்கவர் யாரும்
மருமலர் மாரி வழத்தினர் வீசி
இருபுடை தன்னினும் எய்தினர் ஈண்டி.
1771. வாலிய தூயொளி வானதி யாவும்
பாலகன் மெய்யணி பார்த்தனர் ஆடி
ஏ லுறு பாங்கரின் ஈண்டிய வாபோல்
காலினர் சாமரை கைக்கொ டசைத்தார்.
1772. ஒண்ணிழல் மாமதி யோரிரு வடிவாய்
அண்ணல் முகத்தெழி லார்ந்திட நண்ணி
விண்ணிடை நின்றென வெங்கனல் வருணன்
தண்ணிழல் வெண்குடை தாங்கினார் நின்றார்.
1773. கட்டழல் கான்றிடு காமரு நாகம்
எட்டும லாதன யாவையும் ஈண்டி
உட்டெளி வாற்பணி உற்றென ஆல
வட்டம சைத்தனர் வானவர் பல்லோர்.
1774. வானுயர் தோள்விறல் வாகெனும் அண்ணல்
தானுடை வாள்கொடு சார்ந்தயல் நிற்ப
ஏனைய தம்பியர் எண்மர் இலக்கர்.
ஆனவர் போற்றி அகன்கடை நின்றார்.

வேறு

1775. பொருந்தி இன்னவர் புறத்துற அங்கண்
இருந்த ஞானமுதல் எல்லையில் காலம்
வருந்து சின்றமக வான்முகம் நோக்கித்
தெரிந்தி டாதவரின் இன்னன செப்பும்.

1770. வேதங்கள் அனைத்தையும் உணர்ந்த தூய்மையான பிரமாவும், தேவர்க்கு வேந்தனாகிய இந்திரனும், மேலான முனிவர்களும் ஆகிய யாவரும், நறுமணம் மிக்க பூ மழையைச் சொரிந்து போற்றித் துதித்தனர்; இரு புறமும் நெருங்கி நின்று வணங்கினர்.

1771. வெண்மையான, தூய ஒளிமிக்க ஆகாய கங்கைகள் எல்லாம் முருகப் பெருமானின் மேனி அழகைக் கண்டு மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடித் தகுதியான பக்கங்களில் நெருங்கி நின்றாற்போல, வாயுக்கள் சாமரங்களைக் கையில் ஏந்தி வீசினர்.

1772. ஒளி பொருந்திய குளிர்ந்த முழுமதி, இரண்டு வடிவங்களைக் கொண்டு, முருகப் பெருமானின் அழகைப் பெறும் பொருட்டு, மேலே வந்து நின்றாற்போல, வெம்மைமிக்க அக்கினியும், வருணனும் குளிர்ந்த நிழலைத் தரும் வெண் குடைகளைப் பிடித்து நின்றனர்.

1773. கண்ணினின்றும் தீயைச் சொரியும் அழகான எட்டுப் பாம்புகளைத் தவிர மற்றப் பாம்புகள் அனைத்தும் நெருங்கி, மனத் தெளிவுடன் பணிந்து நின்றாற்போல, தேவர்கள் ஆலவட்டம் அசைத்தனர். (பாம்பு படம் எடுத்து அசைதல் போல் ஆலவட்டம் அசைந்தது.)

1774. மிகவும் உயர்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் உடைவாள் ஏந்திப் பக்கத்தில் நின்றார்; ஏனைய தம்பியராகிய எட்டு வீரரும், இலட்சம் வீரரும் போற்றித் துதித்தவாறு அகன்ற வாயிலில் நின்றனர்.

1775. இங்கே கூறப்பட்டோர் இவ்வாறு புறத்தே நிற்க, அங்கு வீற்றிருந்த ஞான முதல்வராகிய முருகப் பெருமான், எல்லையற்ற காலமாகத் துயருறும் இந்திரனின் முகத்தை நோக்கி, ஏதும் அறியாதவர்களைப் போல இவற்றைக் கூறினார்.

426 □ கந்தபுராணம்

1776. துறந்து நீதியமர் தூர்முத லானோர்
பிறந்த வாறுமவர் பேணிய நோன்பும்
இறந்த செய்யவரம் எய்திய வாறுஞ்
சிறந்து பின்னரசு செய்திடு மாறும்.
- 1777 மற்ற வெய்யவர்தம் மாயமும் முற்கொள்
வெற்றி யும்வலியும் மேன்மையும் நும்பால்
இவற்றை நாள்வரை இயற்றிய துன்பும்
முற்று மொன்றற மொழிந்திடு கென்றான்.
1778. கோக்கு மாரன்இவை கூற இசைந்தே
மீக்கொள் பொன்னுலக வேந்தயல் நின்ற
வாக்கின் வல்லகுர வன்றனை அன்பால்
நோக்கி நீயிவை நுவன்றருள் கென்றான்.
1779. வச்சி ரங்கொள்கரன் மற்றது செப்ப
அச்செ னக்குரவன் அன்ன திசைந்தே
செச்சை மொய்ப்புடைய சேயிரு பொற்றாள்
உச்சி கொண்டுதொழு தின்ன துரைப்பான்.
1780. அறிதி எப்பொருளும் ஆவிக டோறுஞ்
செறிதி எங்கள் துயர் சிந்துதல் முன்னிக்
குறிய சேயுருவு கொண்டனை யார்க்கும்
இறைவ நின்செயலை யாருணர் கிற்பார்.
1781. எல்லை யில்புவனம் யாவையும் யாண்டும்
ஒல்லு முவரும் உயிர்த்தொகை யாவும்
தொல்லை மேனிகொடு தோன்றினை யால்நீ
வல்ல மாயவியல் மற்றெவர் தேர்வார்.

1776. “நீதி நெறி தவறியிருக்கும் துரபன்மன் முதலான அசுரர்கள் பிறந்த வரலாற்றையும், அவர்கள் தவம் இயற்றிய தன்மையையும், மிகச் சிறந்த வரங்களைப் பெற்ற பான்மையையும், பின் சிறப்பாக அரசு புரிந்து தன்மையையும்,

1777. “அத் தீயவர்களின் மாயத் திறமும், முன்னே பெற்ற வெற்றிகளும், வலிமையும், உயர்வும், உங்கட்கு இதுவரை செய்த துன்பமும் ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் கூறுக” என்று கூறினார்.

1778. முதல்வரான முருகப் பெருமான் இவற்றைக் கூற, மேலே உள்ள வானுலக வேந்தனாகிய இந்திரன் சம்மதித்து, தன்னருகே நின்ற பேச்சாற்றல் மிக்க வியாழ பகவானை அன்புடன் நோக்கி, “நீர் இவற்றைக் கூறியருள்க!” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

1779. வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்திரன் அவ்வாறு கேட்டுக் கொண்டதும், வியாழ பகவான் அதற்கு இசைந்து, வெட்சி மாலையணிந்த முருகப் பெருமானின் அழகிய இணையடிகளைத் தலைமேற் கொண்டு தொழுது இவற்றைக் கூறலானார்.

1780. “யாவர்க்கும் இறைவரே! எப்பொருளையும் தாங்கள் அறீவீர்கள்; எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கின்றீர்; சிறியவர்களாகிய எங்களது துயரைத் தீர்த்தற் பொருட்டுச் சிறு குழந்தையின் உருவத்தை மேற்கொண்டீர்; தங்களது அருட்செயலை யார்தாம் உணர வல்லார்?

1781. “எல்லையில்லாத புவனங்கள் எல்லாவற்றையும், எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் மும்மூர்த்திகளையும் உயிர்த் தொகுதிகள் யாவற்றையும், பழைய திருமேனியாகப் பெற்றுத் தோன்றினீர்! ஆதலால் தாங்கள் செய்யும் மாயங்களின் தன்மையை வேறு யாரே அறிய வல்லார்?

428 ☐ கந்தபுராணம்

1782. வெய்யர் தன்மையை வினாவிய தன்மை
ஐய அன்னதை யறிந்திட அன்றே
கைய ரேந்துயர் களைந்துள மீதில்
செய்ய இன்புதவு சீரரு ளாமால்.

1783. ஆகையால் அவுணர் தன்மைக ளெல்லாம்
போகு மெல்லைபுகல் கின்றனன் என்னா
வாகை சேர்குமர வள்ளலை நோக்கி
ஓகை யோடரசன் ஒதிடு கின்றான்.

உற்பத்தி காண்டம் முற்றுப்பெற்றது

1782. ஐயனே! அத்தகைய இயல்புடைய தாங்கள் கொடிய அசுரரது வரலாற்றைக் கூறுமாறு கேட்டதற்குக் காரணம் அதனை அறிந்து கொள்வதற்காக அன்று; அற்பராகிய எங்களுடைய துயரத்தைக் களைந்து, எம் மனத்தில் உயர்ந்த இன்பத்தைத் தரும் ஒப்பற்ற கருணையே ஆகும்.

1783. “ஆகையால், அசுரர்களது இயல்புகள் அனைத்தையும் தெரிந்த அளவில் கூறுகிறேன்” என்று வெற்றி மிகுந்த முருகப் பெருமானை நோக்கிப் பணிந்து வியாழ பகவான் கூறலுற்றார்.

உற்பத்தி காண்டம் உரை முற்றுப் பெற்றது

